STATE LEGISLATURE, MADRAS
DEC 1956

THE MADRAS LEGISLATIVE ASSEMBLY.

Friday, 10th August 1956.

The House met in the Assembly Chamber, Government Estate, Mount Road, at nine of the clock, Mr. Speaker (THE HON. SRI N. GOPALA MENON) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

MR. SPEAKER : Questions Nos. 21 and 22 may be taken up together.

Stay of Ministers, etc., at Ootacamund during the summer of 1956

* 21 *Q.*—SRI P. RANGASWAMI REDDIAR : Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(*a*) the number of Ministers who stayed at Ootacamund during the summer of 1956;

(*b*) the number of Heads of Departments who accompanied and stayed with the Ministers; and

(*c*) the total expenses incurred by the Government for their stay?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : (*a*) & (*b*) A number of committees and conferences met at Ootacamund in May 1956 and in that connexion Ministers and Heads of Departments connected with the subjects were there for a brief period.

(*c*) The Government consider that the time and labour involved in the collection of particulars will not be commensurate with the public interest that it may serve.

* 22 *Q.*—SRI A. RATNAM : Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(*a*) whether it is a fact that all the Ministers, Secretaries to Government, Departmental Heads, Board Members and Collectors have been to Ootacamund in the month of May 1956; and

(*b*) if so, the amount of travelling allowance and daily allowance claimed by the Ministers, Secretaries to Government, Board Members, Collectors and their staff for their journey?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : (*a*) Yes, Sir. A number of committees and conferences met at Ootacamund in May 1956 and in that connexion, Ministers and Officers connected with the subjects were there for a brief period of about ten days on an average. They would have claimed daily allowance and travelling allowance according to rules.

(b) The Government consider that the time and labour involved in the collection of the particulars will not be commensurate with the public interest that it may serve.

SRI P. RANGASWAMI REDDIAR : Sir, from the experience gained by Hon. Ministers and Heads of Departments, do they consider desirable the exodus of the Government and the holding of the session of the Legislature during the summer months at Ootacamund?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : That question does not arise now and I am sure the Legislature which will be coming into existence after the General Elections, will take this into consideration and take decisions.

SRI K. KUNHI MOHAMED SHAFEE : Sir, I would like to know whether it is in order for the Hon. Minister to say that the time and labour involved in the collection of particulars would not be commensurate with the public interest that it may serve and is it in order to refuse information sought for by the Members on the ground that it involves expenditure.

MR. SPEAKER : Hon. Members are, of course, entitled to put question. But under the Madras Legislative Assembly Rules, under the Lok Sabha Rules and even under the Standing Orders of the House of Commons, there is no obligation on the part of a Minister to reply. The Minister is therefore only morally bound to reply and the Minister can always say that the question cannot be answered on the ground of public interest. When a question is put and answered by the Minister saying that he does not want to answer it on the ground of public interest, then it is open to a Member under the practice obtaining in the House of Commons, to cross-examine the Minister on that matter, in order to find out what is the nature of the public interest involved. An hon. Member can put a question, but whether it should be answered or not on the ground of public interest is absolutely within the discretion of the Minister. If the hon. Members want, I shall quote from May's Treatise on the Law, Privileges and Usage of Parliament : "An answer to a question cannot be insisted upon, if the answer be refused by a Minister on the ground of the public interest, nor can the question be replaced upon the notice paper (see page 341)." Therefore, the refusal to answer the question will not constitute a breach of privilege and I think that the answer is in order.

SRI K. VINAYAKAM : Sir, if it is not possible for the Minister to divulge what happened there on the ground that it is not commensurate with public interest, at least let us know whether any routine work was carried on at Ootacamund by the Heads of Departments and the Collectors or whether any work of a special nature or anything that has got to be done only at Ootacamund was transacted?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Evidently the hon. Member has not looked into the question and the answer. My

10th August 1956]

answer that the information cannot be collected and it will not be commensurate with the public interest is only with regard to the expenses incurred by the Government.

SRI V. BALAKRISHNAN : Is it a fact, Sir, that the cool and salubrious climate of Ootacamund helped in taking harmonious and correct decisions at such conferences and other Joint Select Committees of the Assembly? 9-10 a.m.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Apart from the climate, we are always able to transact business in a cool and collected way.

SRI K. P. GOPALAN : I only want to get a clarification from the Chair, that is, with regard to the excessive indulgence on the ground of public interest. I think the Minister can say that he cannot answer a question. But the Members have got a right to ask questions and the Members have also got a right to get a reply from the Minister. I request the Chair to protect the right of the Members.

MR. SPEAKER : I was just telling the hon. Member what was actually in the rules. Every Member has got a right to put a question. But the Minister is not bound to reply. The hon. Member cannot lay his hand on any rule of the Madras Legislative Assembly Rules or of the Lok Sabha Rules or of any Standing Order of the House of Commons to say that a Minister is actually bound to reply. But the Minister is morally bound to reply to every question that is put. He can always say, however, that is against public interests to reply. What this " public interest " is, is a matter of discretion and the Minister is not bound to divulge to the House what is exactly the " public interest ". But, in order to ascertain the nature of the public interest, Members can put questions to the Hon. Minister. I think that is fairly clear.

SRI V. R. KRISHNA AYYAR : The Hon. Minister said that ten days had been spent in Ootacamund during the month of May 1956 by Collectors and various other Heads of Departments and there was also a Collectors' Conference held there. May I know whether it is a fact that the Collectors in the enervating climate of Ootacamund spent an hour or two at the Conference and that too, more or less on alternate days so that we may know in public interest how many days were really used and how many man-hours were actually spent by the Collectors at the Conference. And, there was also a discontent amongst the jeep drivers that they were given no allowances whatever, but were asked to go hither and thither. Would the Government consider it in the public interest and see that this lower class of people who were dragged to Ootacamund, not for exactly relaxation or cool climate, are paid properly?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I am really surprised that an experienced Member like Mr. Krishna Ayyar should mix up questions like these which have no connexion with each other.

[10th August 1956

But, apart from that, I may assure the hon. Member that we had a very strenuous session at Ootacamund. We had sessions both in the mornings and in the afternoons. The hon. Member had also experience of some Committee meetings. At the Conference there, we turned out much more work than in any other conference and it is not correct to say that we sat for an hour or two, just nominally.

SRI V. R. KRISHNA AYYAR : Sir, I would like to say by way of personal explanation that the point I was driving at, with all deference to the Hon. Minister, was not about the work that we did at the several Committees, but about the Collector's Conference. I was asking whether the Collectors spent all the ten days and all the hours at the Conference and not about . . .

MR. SPEAKER : The question relates to the number of Ministers who stayed at Ootacamund and the number of Heads of Departments who accompanied and stayed with the Ministers. But the hon. Member is diverting to some other matter which cannot really be in the nature of supplementary question.

SRI V. R. KRISHNA AYYAR : The next question (No. 22) refers to all the Ministers, Secretaries to Government, Departmental Heads, Board Members and Collectors. So, evidently, it must be a Collectors' Conference. That was why I was putting a pointed question about the Collectors' Conference, not about the Committee meetings at which the Ministers did quite a lot of work. We did really hard work. But then, I was asking about the Collectors' Conference, whether they worked for an hour or two and that too, on alternate days obviously because the climate was far too . . .

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I may tell the hon. Member that we did more strenuous work at the Collectors' Conference than in the Committee meetings. Then, he can understand the nature of the work turned out.

SRI S. DAIVASIGAMONEY : May I know from the Hon. Minister whether this exodus to Ootacamund is likely to become a permanent annual feature and also whether in the conferences held at Ooty, the matter of giving persons free licence to take liquor was considered very seriously?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : The grant of free licence for liquor had nothing to do with the conference or the visit of Ministers or the Heads of Departments. If the hon. Member is making any insinuation, then that is insinuation without any basis and he is not justified in doing that. But, as far as the annual exodus is concerned, the Government will consider it on each occasion and it will depend upon the wishes of the Members of the Legislature also.

10th August 1956]

Advanced Technological Engineering Institute

* 23 *Q*.—SRI N. K. PALANISAMY : Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(*a*) whether the State Government have received any communication with regard to the opening of an Advanced Technological Engineering Institute in the State during the year 1955–56; and

(*b*) if so, the steps taken thereon?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : (*a*) Yes Sir.

(*b*) The attention of the hon. Member is invited to the answer given to Legislative Assembly Question No. 3542 (D) answered on 4th April 1956. The Southern Regional Committee of the All-India Council for Technical Education has since agreed to locate the Higher Technological Institute at Madras. Arrangements are being made to locate the Institute at Madras.

SRI N. K. PALANISAMY : May I know whether there was a dispute between this Government and the Central Government with regard to the surrender of Guindy Engineering College and, if so, how it was finally settled?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I won't call it a dispute. The question was how best to start the Institute quickly. A suggestion was made that the Guindy Engineering College might be handed over to the Centre so that it might form the nucleus around which the Higher Technological Institute could be built. Originally, we agreed to that. Then, there was some discussion regarding the allocations to the degree course. Here, we are now having seats to the extent of 100 students every year. We wanted that number to be kept up and that the Government of Madras should be allowed to select students for the one hundred seats and there was some difference of opinion about that. So, we expressed the opinion that it might not be possible to hand over the Guindy Engineering College. But, after reconsideration, we finally agreed to hand over the Guindy buildings. But I am glad to inform the hon. Member that the decision is that it is not necessary to have the Guindy College for the purpose. Independent of that, they (the Government of India) were prepared to locate the Higher Technological Institute at Madras.

SRI V. R. NAGARAJAN : Is it a fact that in the matter of the location of the Advanced Technological College any part of the Raj Bhavan grounds was asked for and there was some trouble about it?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : For the purpose of location of the Higher Technological Institute, we have to make available to the Government of India land free of cost. We are just now considering which land will be suitable for this purpose and one of the sites in view is a portion of the Raj Bhavan compound which has an extent of 1,200 acres.

[10th August 1956

Production of photo films

* 24 *Q.*—Sri N. K. PALANISAMY : Will the Hon. the Minister for Agriculture be pleased to state—

(*a*) whether any investigation was conducted in February 1956 with the help of experts from East Germany for the production of all types of photo films ; and

(*b*) if so, with what results?

The Hon. Sri M. BHAKTAVATSALAM : (*a*) & (*b*) At the instance of the Government of India, a team of German experts visited possible locations for the establishment of a factory in India for the manufacture of raw films; they visited also certain places in this State in February.

It will not be in the public interest to give any further details.

Sri M. PALANIYANDI : பிலிம் உற்பத்தி சாலையை நீலகிரி ஜில்லாவில் ஆரம்பிப்பதற்கு அரசாங்கம் திட்டமிட்டிருக்கிறதா ? அதுபற்றி மத்திய அரசாங்கத்திற்கு ஏதாவது சிபார்சு செய்யப்பட்டிருக்கிறதா ?

The Hon. Sri C. SUBRAMANIAM : நீலகிரியில் ஆரம்பிப்பது பற்றியும் யோசனை இருக்கிறது. சில மந்திரிகள் உதகமண்டலத்தில் இருந்தபோது அங்கு வந்திருந்த அதிகாரிகளை நேரில் பார்த்து அவர்களிடம் இதுபற்றி பேசினார்கள். ஆனால் இந்த விஷயத்தில் ஒரு முடிவு ஏற்படும் வரையில் இதுபற்றிய விவரங்களை வெளியிடுவது சரியல்ல என்று மத்திய அரசாங்கம் கருதுகிறது. ஆகவேதான் இதுபற்றி விவரங்களை இப்பொழுது சொல்லுவதற்கில்லை.

9–20 a.m. Sri N. K. PALANISAMY : May I know when the matter will be finalised?

The Hon. Sri M. BHAKTAVATSALAM : As the matter is in an exploratory stage, I am afraid I cannot say the date when we will be able to finalise it.

Sri S. RAMALINGAM : அவர்கள் எந்தெந்த இடங்களை பார்வை இட்டார்கள் என்றாவது சொல்லமுடியுமா ?

The Hon. Sri M. BHAKTAVATSALAM : நீலகிரியிலும் பார்த்தோம் என்று மட்டும் சொல்லலாம்.

Sri K. KUNHI MOHAMED SHAFEE : The question is whether any investigation was conducted with the help of East German experts. May I know whether the Government are convinced that the experts in this particular subject are the East German experts?

The Hon. Sri M. BHAKTAVATSALAM : Whether they belong to East Germany or West Germany, we are only interested in being guided by experts in the particular industry.

Sri V. R. NAGARAJAN : Has it come to the notice of the Government that recently an enterprising South Indian has discovered certain methods of making photo films, that he applied for aid to the Board of Industries and that the Board at its last meeting has approved the grant of aid to him?

10th August 1956]

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : The hon. Member, who has perhaps been a member of the Board of Industries, may know more than what I do. He may put a separate question.

SRI S. DAIVASIGAMONEY : May I know whether we have got sufficient raw materials in our State for the production of films?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Whether raw materials are available in our State is a different question. It is possible we may import raw materials and still make films.

SRI S. RAMALINGAM : நம்முடைய ராஜ்யத்தில் ஒரு ‘ பிலிம் இண்டஸ்ட்ரி ’ ஏற்படுத்தலாம் என்றாவது அவர்கள் சிபாரிசு செய்திருக்கிறார்களா ?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : நம்முடைய ராஜ்யத்தில் ‘ பிலிம் இண்டஸ்ட்ரி ’ ஏற்படுத்துவதுபற்றித்தான் இவ்வளவு பரிசீலனை, இவ்வளவு பேச்சு, இவ்வளவு கேள்விகள்.

Opening of a fertilizer factory at Neiveli

* 25 *Q*.—SRI V. R. NAGARAJAN (on behalf of Sri K. Aranganathan) : Will the Hon. the Minister for Agriculture be pleased to state the steps taken to open a fertilizer factory at Neiveli?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : The Government of India propose to set up a plant at Neiveli for the production of Ammonium Sulphate, Ammonium Nitrate and Urea as part of the Integrated Lignite Project. A final decision on the implementation of the Project is expected to be taken by the Government of India soon.

Factory for motor cycles and diesel trucks

* 26 *Q*.—SRI N. K. PALANISAMY : Will the Hon. the Minister for Agriculture be pleased to state—

(*a*) whether there is any proposal to establish a factory for the production of motor cycles and diesel trucks; and

(*b*) if so, the details thereof?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (*a*) & (*b*) A company by the name of Enfield (India), Limited, has been granted a licence under the Industries (Development and Regulation) Act to establish a factory in Madras for the manufacture of "Royal Enfield" Motor Cycles according to a phased manufacturing programme. Similarly Ashok Leyland, Limited, has been permitted to set up a factory at Ennore for the manufacture of diesel trucks.

SRI N. K. PALANISAMY : May I know why the manufacture has been assigned to a private enterprise? Why cannot the Government run it themselves?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I think the hon. Member is quite well aware of the policy that is pursued by the Government of India and the Government of Madras. We are not interested in taking every industry under the public sector.

SRI M. PALANIYANDI : போக்குவரத்து சாதன வசதிகளுக்காக இன்னும் அனேக லாரிகளும் பஸ்களும் வேண்டியிருப்பதால், இன்னும் அனேக தொழிற்சாலைகளை ஆரம்பிப்பதற்கு தனிப்பட்டவர்கள் முன்வந்தால் அரசாங்கம் அவர்களுக்கு உதவிசெய்ய முன்வருமா ?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : தனிப்பட்டவர்கள் சிலர் முன்வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். கனம் அங்கத்தினரின் முயற்சியால் இன்னும் யாராவது முன்வந்தால் அவர்களுடைய விண்ணப்பங்களும் பரிசீலனை செய்யப்படும்.

Employment Exchanges

* 27 Q.—SRI A. RATNAM : Will the Hon. the Minister for Agriculture be pleased to state—

(a) the number of persons registered for employment with the offices of the Employment Exchanges in the City and in the districts up to the end of the year 1955;

(b) the number of persons who secured jobs, and the number of Harijans among them ; and

(c) the expenditure incurred in maintaining these offices?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (a) 154,737.

(b) 20,238 persons including 2,786 Scheduled Caste candidates were placed in employment during 1955.

(c) A total expenditure of Rs. 3,75,000 has been incurred during 1955–56 out of which the State Government's share is Rs. 1,50,000.

SRI A. RATNAM : எத்தனை பேர்கள் 'இன்டர்வியூ'க்கு அனுப்பப் பட்டார்கள், எத்தனை பேர்கள் வேலைக்கு அனுமதிக்கப்பட்டு வேலையில் அமர்த்தப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்று சொல்ல முடியுமா ?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : வேலைக்கு அமர்த்தப் பட்டவர்கள் பற்றித்தான் நான் ஆங்கிலத்தில் பதில் சொன்னேன். 20,238 பேர்கள் வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்டார்கள் 1955-ல். அவர்களில் 2,786 பேர்கள் ஷெட்யூல்ட் வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள்.

SRI A. RATNAM : 2,786 பேர்கள் 'இண்டர்வியூ'க்காவது அனுப்பப் பட்டார்கள் என்பது உண்மையா ? அந்த 2,786 பேர்களில் எத்தனை ஹரிஜனங்களுக்கு வேலை கொடுக்கப்பட்டது? 200 ஹரிஜனங்களுக்காவது வேலை கொடுக்கப்பட்டதா ?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : முன்பு ஆங்கிலத்தில் சொன்னதை இப்போது தமிழில் சொன்னேன். ஆங்கிலத்தில் சொன்ன போது were placed in employment என்று சொன்னேன். அதாவது வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்டார்கள் என்று சொன்னேன். இன்னமும் கனம் அங்கத்தினருக்கு ஏன் புரியவில்லை என்று எனக்குத் தெரியவில்லை.

SRI A. RATNAM : கனம் அமைச்சர் அவர்கள் ஆங்கிலத்தில் சொன்னதும் தமிழில் சொன்னதும் எனக்குத் தெரியும். இருந்தாலும் அவர் கூறியது உண்மையா இல்லையா என்று விளக்கவேண்டுமென்பதற்

காகத்தான் கேள்வி கேட்டேன். எத்தனை பேர்கள் 'இன்டர்வியூ'விற்கு அனுப்பப்பட்டார்கள், எத்தனை பேர்கள் வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்டார்கள் என்பது நான் கேட்ட கேள்வி.

MR. SPEAKER : The Hon. Minister has definitely stated the number of persons who have been employed. If the hon. Member is disputing the fact and making a responsible statement that it is incorrect, it is open to him to say from what source he got the information on the basis of which he makes the statement.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : அது உண்மையா இல்லையா என்று கனம் அங்கத்தினர் என்னைக் கேட்பது சரியல்ல என்றுதான் நான் இங்கே கூறுகிறேன். அதற்கு மேல் விவரங்கள் கொடுப்பதற்கு என்னிடம் தகவல் இல்லை.

SRI S. RAMALINGAM : வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்ட 20,238 பேர்களில் நிரந்தரமாக வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்டவர்கள் எத்தனை பேர், வேலை இழந்தவர்கள் எத்தனை பேர் என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : அதைப்பற்றி என்னிடம் இப்போது தகவல் இல்லை.

SRI K. VINAYAKAM : How many were sent for interview and out of that number, how many were selected for jobs?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I am sorry I have no information about the number that were actually interviewed.

SRI V. BALAKRISHNAN : இந்த வேலை தேடித்தரும் இலாகாவிலுள்ள அதிகாரிகள் அவர்களுடைய பெண்கள் அல்லது பிள்ளைகளுடைய கல்யாண காலத்தில் வேலையில்லாதவர்கள் என்று பதிவு செய்து கொண்டவர்களுக்கு கல்யாண அழைப்பு அனுப்பி அவர்களுக்கு வேலையைக் கொடுத்துத் தொந்தரவு செய்கிறார்கள் என்பது கனம் மந்திரி அவர்களுக்குத் தெரியுமா ?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : அதைப்பற்றி என்னிடம் தகவல் ஒன்றும் இல்லை. கனம் அங்கத்தினர் அதைப்பற்றி குறிப்பாக ஏதாவது எழுதி அனுப்பினால் கவனிக்க முடியும்.

SRI M. PALANIYANDI : வேலை தேடித்தரும் ஸ்தாபனங்கள் எல்லாம் மத்திய அரசாங்க நிர்வாகத்திலிருந்து சென்னை அரசாங்க நிர்வாகத்திற்கு மாற்றப்படப்போகிறது. தனிப்பட்ட ஸ்தாபனங்கள் வேலை தேடித்தரும் ஸ்தாபனங்கள் அனுப்பும் ஆட்களை ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. எனவே வேலை தேடித்தரும் ஸ்தாபனங்கள் நம் அரசாங்கத்தின்கீழ் வந்த பிறகு அந்த ஸ்தாபனங்களின் மூலமாக தனிப்பட்ட ஸ்தாபனங்களுக்கு வேலைக்கு ஆட்களை அனுப்புவதற்கு சட்டமியற்றவோ தாக்கீது அனுப்பவோ அரசாங்கம் முன்வருமா ?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : இந்த அரசாங்கம் அந்த ஸ்தாபனத்தை எடுத்துக்கொண்ட பிறகு எந்த எந்த விதத்தில் அதை சீர் திருத்தம் செய்யலாம் என்று யோசிக்கும். அப்போது கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் தங்களுடைய யோசனைகளை பிரத்தியேகமாக எழுதியனுப்பினால் அவற்றையும் கவனிப்போம்.

SRI S. DAIVASIGAMONEY : Is it a fact that a candidate who registers himself in the Employment Exchange has to renew his registration every year and that he has got to pay a certain

[10th August 1956

amount for registration? If it is a fact, will the Government see that a candidate is not required to renew his registration every year or at least the registration fee is not charged for renewals?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I would suggest to the hon. Member to put a separate question.

SRI P. G. MANICKAM : வேலை தேடித்தரும் ஸ்தாபனங்களை ராஜ்ய சர்க்கார் எடுத்து நடத்தப்போவதாகக் கேள்விப்படுகிறேன். அப்படி நடத்தும்போது, ஹரிஜனங்கள் விண்ணப்பத்தை ஜில்லாவாரியாகக் கணக்கெடுத்து அவர்களுக்கு வேலை கொடுக்க ஒரு பிரத்யோக உத்திரவை அரசாங்கம் போடுமா ?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : முன்பே நான் சொன்னதுபோல், இந்த அரசாங்கம் அந்த இலாகாவை எடுத்துக்கொண்ட பிறகு அதை எந்த எந்த முறையில் சீர்திருத்தம் செய்யலாம் என்று யோசிக்கும்.

SRI M. DHARMALINGAM : Candidates registered in the year 1950 have not been appointed, whereas candidates registered in the year 1956 have been appointed. May I know the reason for this?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : The obvious reason must be that the candidate registered in 1950 was not qualified for the particular appointment.

Pearl-fishing at Tuticorin

* 28 *Q.*—SRI N. K. PALANISAMY : Will the Hon. the Minister for Agriculture be pleased to state the amount realized from pearl-fishing at Tuticorin during the year 1956?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : The gross revenue realised from pearl-fishing in 1956 at Tuticorin is Rs. 45,454–13–3.

SRI V. R. KRISHNA AYYAR : What is the outlay thereon?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I am sorry I do not have information about the expenditure. But I may tell the hon. Member that when we took up the scheme this year, the estimated receipt was only Rs. 15,586. But actually we got Rs. 45,000 odd.

9–30 a.m. SRI C. KANDASAMY : தூத்துக்குடியில் முத்துக் குளிப்பது காண்டிராக்ட் முறையில் விடப்பட்டிருக்கிறதா ? அல்லது அரசாங்கத்தின் நேர் மேற்பார்வையிலேயே செய்யப்படுகிறதா ?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : It has been undertaken by Government departmentally and it is proposed to do so in future also instead of leasing it to private parties.

SRI M. PALANIYANDI : சாதாரணமாக நல் முத்துக்களெல்லாம் நல்ல விலைக்குப் போகின்றன என்று தெரிகிறது. முத்து எடுத்து கண்டிராக்டர்கள் மூலமாக விற்பனை செய்யப்படுகிறது. கண்டிராக்ட் முறையில் விற்பனை செய்வதற்குப் பதிலாக அரசாங்கமே நேரிடையாக முத்துக்களை

10th August 1956]

விற்பனே செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்தால், கண்டிராக்ட் விடுவதன் மூலமாகக் கிடைப்பதைவிட அதிகாமாகப் பணம் கிடைக்குமாதலால், அப்படிச் செய் வதற்கு அரசாங்கம் முன்வருமா ?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : அம்மாதிரி வியாபாரம் செய்வதாக அரசாங்கத்திற்கு ஒன்றும் யோசனே இல்லே. அது சரியென்றும் தோன்றவில்லே. " 45 ஆயிரம் ரூபாய்க்குமேல் வருமானம் வந்ததே, எவ்வளவு செலவாயிற்று? " என்று கேட்ட கேள்விக்கு என்னிடம் அப்போது தகவல் இருக்கவில்லே. இப்பொழுது தகவல் இருக்கிறது, அதாவது, மொத்தச் செலவு ரூ. 4,877-3-0 தான்.

SRI S. RAMALINGAM : சமீபத்தில் நடந்த தூத்துக்குடி முத்துக் குளிப்பில் " கல்லேக் கட்டிக்கொண்டு கடலில் மூழ்கி முத்துக்குளிக்கும் " பழைய முறைதான் இன்னும் இருந்துவருகிறது. " டைவிங் ஸூட் " அணிவது போன்ற புதிய முறையில் முத்துக் குளித்தால் சர்க்காருக்கு இன்னும் அதிகமான லாபம் கிடைக்கும். இதைப்பற்றி யோசித்து சர்க்கார் தக்க நடவடிக்கை எடுப்பார்களா ?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : இதைப்பற்றி சர்க்கார் பரிசிலனே செய்துகொண்டிருக்கிறது. கனம் அங்கத்தினருடைய அனு பவத்தையும் யோசனேயையும் தெரிவித்தால், அதையும் கேட்டு புதிய முறைகளே அனுஷ்டிக்கலாம்.

SRI S. DAIVASIGAMONEY : In view of the fact that the Government have taken this pearl-fishing, may I know whether there is any proposal to open up a culture pearl industry as a side line?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I have answered in Tamil that there is no idea that the Government should undertake the industry relating to pearls.

Training course for tractor drivers

* 29 *Q*.—SRI N. K. PALANISAMY : Will the Hon. the Minister for Agriculture be pleased to state whether the Government have any scheme to conduct training courses for tractor drivers and pumpset operators during the year 1956?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Yes, Sir. The Government sanctioned recently the continuance of the scheme for the training of tractor drivers and pumpset drivers in the Agricultural Department for another year from 1st April 1956.

SRI N. K. PALANISAMY : May I know whether every district will have such training centres?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Under this scheme, it is proposed to train 36 candidates in three batches of four months' duration at the rate of 12 candidates for each batch. Therefore, the hon. Member will see that there is no proposal for opening a centre in each district.

SRI M. KALYANASUNDARAM : ட்ராக்டர் ட்ரைவர்களுக்கு விவசாய இலாகாவிலே இருக்கிற ட்ராக்டர்களே ஓட்டக் கற்றுத் தருகிறார்களா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

[10th August 1956

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : விவசாய இலாகாவிலுள்ள ட்ராக்டர்களையும் ஓட்டிப் பழகவேண்டுமென்பதற்காக பிரத்யேகமான பயிற்சிக்கு ஏற்பாடு செய்யப்படுகிறது.

SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR : May I know whether any centre has been allotted to Malabar for the purpose of giving training to the Malayalees who wish to undergo it?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : The hon. Member may put a separate question.

SRI R. KRISHNASWAMY NAYUDU : ட்ராக்டர் ட்ரைவர்களாகவும், பம்பு செட் ட்ரைவர்களாகவும் பயிற்சி பெறுவதற்கு தகுதி என்ன இருக்க வேண்டுமென்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : சாதாரண ட்ரைவர்களாக இருந்தால் அவர்களை முக்கியமாக எடுத்துக்கொள்ளப்படுவார்கள். அவர்களுக்கு மேற்கொண்டு ட்ராக்டர்கள் முதலானவைகளை ஓட்டுவதற்கு பயிற்சி அளிக்கப்படும்.

Sale of Family Planning books in railway bookstalls

* 30 Q.—SRI V. R. KRISHNA AYYAR : Will the Hon. the Minister for Health be pleased to state whether the Government made representations to the Government of India to lift the ban on books on family planning being sold in the railway bookstalls?

THE HON. SRI A. B. SHETTY : No, Sir.

SRI V. R. KRISHNA AYYAR : The Hon. Minister with a passion for family planning has been recently stating that he is going to start a mass campaign while the Government of India have issued a ban on the sale of books on family planning in railway bookstalls. Will the Hon. Minister see that the Government of India lifted the ban on the sale of literature on family planning in railway bookstalls which are very popular Otherwise, the Government will be speaking with two voices. .

THE HON. SRI A. B. SHETTY : This Government have no information that any such ban has been put on the sale of books on family planning in railway bookstalls. Probably, there may be a ban on books of an obscene character on sex matters. Anyway, I may tell the hon. Member that the Government of India are very much interested in educating the people about family planning and they have allotted a large sum of Rs. 4 crores for family planning work during the Second Five-Year Plan period. I may also add that the Madras Government are bringing out a Manual on Family Planning to educate the people about the need for family planning and also about the methods of family planning.

SRI V. R. KRISHNA AYYAR : Sir, I have personal experience in this matter. I have approached these stalls for clean, scientific books on family planning and *not* for books on pornography. The poor bookstall-keepers have told me that there was a ban on the sale of books on family planning and birth control in railway bookstalls. That is why I have put my question. If the Hon. Minister has no information on this matter, yet, my question must

10th August 1956]

have served as information to him. Therefore, may I request that the sum of Rs. 4 crores set apart by the Government of India may be spent wisely at least by permitting the sale of this innocuous literature on family planning in railway bookstalls and by lifting the ban that they have now imposed on its sale?

THE HON. SRI A. B. SHETTY : Sir, I am not sure that there is any such ban. Yesterday, I enquired from a bookstall-keeper who sells book in the railway book-stall and I was told that there was no such ban.

SRI V. BALAKRISHNAN : Is it a fact that young and unmarried women are being chosen to carry on propaganda on family planning in village parts? If so, is it having any effect on the elderly women in the rural parts?

THE HON. SRI A. B. SHETTY : I do not know wherefrom the hon. Member has got the information. (Laughter.) He seems to be very well informed about many matters relating to young as well as old women. (Renewed laughter.)

SRI P. K. GOPALAKRISHNAN : May I know when the proposed Manual will be published?

THE HON. SRI A. B. SHETTY : Very shortly, Sir.

SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR : Will the Hon. Minister be kind enough to state whether it is a fact that widows are the proper persons for propagating this family planning in the rural parts?

THE HON. SRI A. B. SHETTY : I am not aware of any such competence on the part of widows. My hon. Friend may enlighten me.

Purchase of a palace at Ootacamund

* 31 *Q.*—SRI M. KALYANASUNDARAM : Will the Hon. the Minister for Revenue be pleased to state—

(*a*) whether the Government have any proposal to purchase any palace at Ootacamund;

(*b*) if so, the reasons therefor; and

(*c*) the estimated cost of the same?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : (*a*) The Government have under their consideration the question of purchasing the Arranmore Palace at Ootacamund belonging to the Maharaja of Jodhpur.

(*b*) The idea is to purchase the palace and use its main hall for holding meetings of the Legislative Assembly during the summer session and the remaining portions of the palace for housing visiting Ministers, Senior Officers of the Government and Members of Legislature.

(*c*) A report has been called for from the Chief Engineer, Public Works Department (General and Buildings), in the matter.

SRI V. R. KRISHNA AYYAR : Is it a fact that this particular Maharani got up a very big dinner to enable the Government to find out accommodation in the particular building?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Sir, I think dinners and parties by the Rajas and Zamindars in Ootacamund are a normal feature.

SRI V. BALAKRISHNAN : Is it a fact that the Government of India have suggested to the Government of Madras to buy this palace as it was proving to be a white elephant to the owner?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : This Government are not concerned with white elephants or black elephants. We are considering whether the palace could be made use of. That is the only idea.

SRI K. KUNHI MOHAMED SHAFEE : What is the total estimated cost involved in this new deal?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : It is too soon to say. We are just finding it out and we have called for a report.

Collectors' Conference at Ootacamund

* 32 *Q*.—SRI M. KALYANASUNDARAM : Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(*a*) whether a conference of Collectors was held in Ootacamund during May 1956;

(*b*) if so, the purpose thereof; and

(*c*) whether a copy of its proceedings will be placed on the table of the House?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : (*a*) Yes, Sir.

(*b*) The conference was held for discussing important administrative problems in the State with special reference to National Extension Service Schemes, Local Development Works and the Second Five-Year Plan.

(*c*) As the conference was purely a departmental one, the Government do not consider it desirable to place a copy of its proceedings on the table of the House.

9–40 a.m. SRI K. VINAYAKAM : Was it such an important work as to be transacted only at Ootacamund? Could not that conference have been held in Madras when the Hon. Ministers would have returned after their summer stay there?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : It could be held anywhere, as a matter of fact but we thought that a conference at Ootacamund might be helpful to some of the Collectors at least to have a change.

10th August 1956]

SRI S. RAMALINGAM : இந்த மகாநாட்டில் கிராம உத்தியோகஸ்தர்கள் வேலை நிலை, சம்பளம் இவைகள் பற்றி ஆலோசிக்கப் பட்டதா ?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I am sorry I do not have the details as to what was discussed there. Perhaps the point raised by the hon. Member was also discussed.

SRI V. R. KRISHNA AYYAR : It may be that quite a number of Collectors are attracted to Ootacamund but what about their unfortunate appendages like jeep drivers and peons?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I do not have information about them now but the usual allowances for which they are eligible must have been paid.

SRI M. KALYANASUNDARAM : நம்முடைய ராஜ்யத்தின் நிர்வாகத்துக்கு உதவியாக இருக்குமானால் உதக மண்டலத்தில் இம்மாதிரி மகாநாடுகள் நடத்துவதுபற்றி எனக்கு ஆட்சேபணையில்லை. மந்திரிகளும் பெரிய அதிகாரிகளும் அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் அலவன்சுக்குள் செலவு செய்துகொள்ளமுடியும். ஆனால் சாதாரண குமாஸ்தாக்களுக்கும் பியூன்களுக்கும் அனுமதிக்கப்படும் அலவன்சு தொகை அவர்களுக்குப் போதாது. ஆகையால் அவர்களுக்கு வாஸ்தவமாக என்ன செலவாகிறதோ அதைப் பூராவும் கொடுப்பதற்குச் சர்க்கார் வேண்டிய நடவடிக்கை எடுக்குமா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : மலைப்பிரதேசங்களுக்குப் போகும்பொழுது 'ஹில் அலவன்சு' என்று தனியாக வாங்கப்படுகிறது. அவர்கள் செலவழிக்கும் முழுத் தொகையையும் கொடுப்பது எப்பொழுதும் முடியாத காரியம். ஆகையால் இதற்கு ஒரு வரம்பு வைத்திருக்கவேண்டியது அவசியம். மலைப் பிரதேசங்களுக்குப் போகும் பொழுது அதிகமாகச் செலவு ஆகும் என்பதை அனுசரித்துத்தான் இந்த அலவன்சு எல்லாம் நிர்ணயிக் கப்பட்டிருக்கிறது.

SRI K. VINAYAKAM : Is the Hon. Minister aware of the fact that high officials like Collectors and others are given hill allowance whereas the subordinates like jeep drivers and peons attached to the Collectors are given only plain allowance, that is the allowance available on the plains. If so, will he take steps to see that higher rates are paid to the subordinates?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I do not think the hon. Member is correct. Everybody is entitled to hill allowance.

SRI V. R. KRISHNA AYYAR : Of course, everybody is entitled to hill allowance, but some have not got it. Therefore, would he kindly examine the matter and at the same time, may I ask—I do not know whether it arises out of this question—whether the Government would consider the issuing of a free pass for a sojourn during summer in hill stations to the unfortunate N.G.Os.?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I have already stated that we are considering a scheme by which the N.G.Os. will have the benefit of sojourn in the hill stations and other health resorts like Courtallam. But that is quite a different matter altogether. As far as the hill allowance is concerned, if any case is brought to the notice of the Government, certainly that will be looked into.

SRI M. KALYANASUNDARAM : உதகமண்டலத்துக்குப் போகும் பொழுது மந்திரிகள். அதிகாரிகள், குமாஸ்தாக்கள், பியூன்கள் எல்லோருக்கும் மற்ற இடங்களில் கிடைப்பதைவிட அரை மடங்கு அதிகமாக அலவன்சு கிடைக்கிறது. (The Hon. Sri C. Subramaniam) மந்திரிகளுக்குக் கிடையாது). பியூன்களுக்கு 8 அணு கொடுக்குமிடத்தில் 12 அணு கொடுத்தால் அது அவர்களுக்கு உதகமண்டலத்தில் ஒரு வேளை சாப்பாட்டுக்குக்கூட போதாது. அங்கு ஒரு வேளை சாப்பாட்டுக்கு 1 ரூபாய் அல்லது ரூ. 1-4-0 கொடுக்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இருப்பதால் அவர்களுக்கு இந்த அலவன்சு போதாது என்பது கனம் மந்திரி அவர்களுக்குத் தெரியுமா ?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : அலவன்சு அவ்வப்பொழுது பரிசீலனை செய்து நிர்ணயம் செய்துகொண்டிருக்கிறோம். இப்பொழுது கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் அது போதாது என்று நினைப்பதால், மறுபடியும் ரெவின்யூ இலாகாவில் இந்த விஷயம் அவசியமானால் பரிசீலனை செய்யப்படும்.

Hindi typewriters and printing press

* 33 *Q*.—SRI P. RANGASWAMI REDDIAR : Will the Hon. the Minister for Public Works be pleased to state—

(*a*) whether the Government have purchased any Hindi typewriters and Hindi printing press recently; and

(*b*) if so, the reasons for the same?

THE HON. SRI R. SHANMUGA RAJESWARA SETHUPATHI : (*a*) No.

(*b*) Does not arise.

Prohibition propaganda

* 34 *Q*.—SRI N. K. PALANISAMY : Will the Hon. the Minister for Religious Endowments and Transport be pleased to state—

(*a*) whether the State Prohibition Committee (official) met in the month of April 1956 and considered the recommendations of the Prohibition Enquiry Committee appointed by the Union Government on Prohibition propaganda; and

(*b*) if so, what action has been taken in the matter of carrying on prohibition propaganda?

THE HON. SRI B. PARAMESWARAN : The Committee on Prohibition met on 2nd April 1956. It did not however consider the recommendations of the Prohibition Enquiry Committee constituted by the Government of India regarding prohibition propaganda, in detail, but left it to the Cabinet Sub-Committee on Prohibition to consider the question of the measures to be taken by way of providing counter-attractions, for the purpose of weaning away people from drink. This question was discussed by the Cabinet Sub-Committee at its meeting held on 9th May 1956 and it has made certain recommendations. The question as to what action should be taken to implement those recommendations is under examination.

10th August 1956]

SRI N. K. PALANISAMY : May I know the recommendations made by the Cabinet Sub-Committee?

THE HON. SRI B. PARAMESWARAN : A separate question may be put.

SRI V. R. KRISHNA AYYAR : Does one of the recommendations relate to the wholesale scrapping of prohibition?

THE HON. SRI B. PARAMESWARAN : No, Sir.

Tax on motor vehicles

* 35 Q.—SRI N. K. PALANISAMY : Will the Hon. the Minister for Religious Endowments and Transport be pleased to state—

(a) whether the State Government received any communication from the Centre in the months of March and April 1956 regarding the fixing of a ceiling on tax on motor vehicles; and

(b) if so, the action taken thereon?

THE HON. SRI B. PARAMESWARAN : (a) Yes, Sir. In April 1956, the Government of India forwarded a copy of the conclusions reached at the last meeting of the Transport Advisory Council including that on fixation of ceilings on motor vehicles tax.

(b) The Transport Advisory Council decided to defer a decision on the subject; and this conclusion has been ratified by this Government.

SRI N. K. PALANISAMY : As the percentage of motor vehicles tax is the highest in our State, may I know whether it will be reduced so as to be on a par with the tax levied in other States?

THE HON. SRI B. PARAMESWARAN : As the question has been deferred, I do not think that I can commit myself.

SRI K. P. GOPALAN : In view of the fact that the motor vehicles tax in our State is the highest as compared to other States, many motor owners have been ruined. So, will the Government be pleased to examine the matter and come to a decision soon?

THE HON. SRI B. PARAMESWARAN : As I said, the whole matter has been deferred and when the question is taken up again, the suggestion of the hon. Member will be examined.

SRI V. BALAKRISHNAN : Is it not a fact that in spite of the heavy tax, motor operators are making tons of money?

THE HON. SRI B. PARAMESWARAN : May be so, Sir.

SRI V. R. KRISHNA AYYAR : Will the Government earmark the extra collection of tax that is over and above the average at the All-India level for some kind of special amenities to motor workers?

THE HON. SRI B. PARAMESWARAN : That question does not arise now.

[10th August 1956

Panchayat for Madukkarai

* 36 Q.—SRI N. K. PALANISAMY: Will the Hon. the Minister for Local Administration be pleased to state with reference to the answer given to question No. 3553 on 6th April 1956—

(a) whether the State Government have received any report from the Collector of Coimbatore after 6th April 1956; and

(b) if so, the action taken therein?

THE HON. SRI S. S. RAMASAMY PADAYACHI: (a) Yes, Sir.

(b) The question of constituting a panchayat for the Madukkarai village has been deferred for the present.

SRI N. K. PALANISAMY: கனம் மந்திரி அவர்கள் முன்பு பதில் சொல்லும்பொழுது "எலெக்ஷன் நடப்பதற்கு எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்துவிட்டோம். ஆனால் திடீர் என்று கம்பெனியாரிடமிருந்து எலெக்ஷன் நடத்தினால் அமைதிக்குப் பங்கம் ஏற்படும் என்று புகார் வந்ததால் பஞ்சாயத்து நிறுவுதல் ஒத்திவைக்கப்பட்டது. கலெக்டரிடம் இதுபற்றி ரிபோர்ட் கேட்டிருக்கிறோம். ரிபோர்ட் வந்த பிறகு தேர்தல் நடப்பதற்கு அனுமதி கொடுக்கப்படும்" என்று சொன்னார்கள். அமைதிக்குப் பங்கம் விளைவிக்கக்கூடிய நிலைமை அங்கு ஏற்பட்டதா? போலீஸ் அதற்கு என்ன நடவடிக்கை எடுத்தது? எதற்காக எடுத்தது?

THE HON. SRI S. S. RAMASAMY PADAYACHI: அதுபற்றி கலெக்டரிடம் விசாரிக்கச்சொன்னேன். அவரும் விசாரித்து இது சம்பந்தமாக ரிபோர்ட் அனுப்பியிருக்கிறார். அங்கே அமைதிக்குப் பங்கம் விளைவிக்கும் சூழ்நிலை நிலவுவதாக அவர் ரிபோர்ட் அனுப்பியிருக்கிறார்.

SRI N. K. PALANISAMY: கலெக்டர் என்ன ரிபோர்ட் அனுப்பியிருக்கிறார்?

THE HON. SRI S. S. RAMASAMY PADAYACHI: எலெக்ஷன் நடந்தால் குழப்பம் ஏற்படும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

Construction of Bird Sanctuaries

* 37 Q.—SRI N. K. PALANISAMY: Will the Hon. the Minister for Agriculture be pleased to state—

(a) whether any birds' sanctuaries have been constructed by the State Government; and

(b) if so, whether any amount has been granted by the Central Government towards their cost?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) No, Sir.

(b) Does not arise.

Schemes to help inland fishermen

* 38 Q.—SRI V. R. NAGARAJAN (on behalf of Sri K. Aranganathan): Will the Hon. the Minister for Agriculture be pleased to state the various schemes, if any, to help inland fishermen?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: The following schemes of this Government will help the inland fishermen:—

1. Development and Exploitation of Major Reservoirs.

10th August 1956]

2. Establishment of a model estuarine fish farm.
3. Intensive collection and distribution of fingerlings.
4. Establishment of Rural Fishery Demonstration Units.
5. Introduction of quick Transport Schemes.
6. Assistance to co-operative societies for marketing of fish.

SRI V. R. NAGARAJAN : Sir, wood for catamarans is required by fishermen to carry on their avocation. As it is not available in our State, we have been importing it from Ceylon. Now it has been stopped and the alternative source is now the Hyderabad State. Therefore, may I ask the Government to give all facilities liberally to such of those private individuals who approach the Government for transporting that wood from Hyderabad to Madras? Also railway facilities should be given to them liberally.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : The question of making available wood for making catamarans is always looked into by the Government. As regards the specific point raised by the hon. Member, let him put a separate question.

SRI P. SELVARAJ : In view of the fact that there is a large demand for nylon nets, may I know whether the Government will come forward to supply nylon nets at subsidized rates? 9-50 a.m.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : The Government have been examining this question

SRI M. PALANIYANDI : கிராமக் குளங்களிலும், குட்டைகளிலும் மீன் பிடிப்பதற்குக் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அங்குள்ள கிராம மக்களுக்கு குத்தகைக்கு விடப்பட்டுவருவது பல இடங்களில் வழக்கமாக இருக்கிறது. இதனால் கிராம மக்கள் அந்த மீன்களை உபயோகித்துப் பயனடைய முடிகிறது. ஆனால் சில இடங்களில் இந்தக் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் ஒரு உபாதையாக இருக்கின்றன. ஆகவே இந்தச் சலுகைகளை கிராமங்களுக்கு கொடுப்பதற்கும், கிராமங்களில் கூட்டுறவு சங்கங்களை அமைப்பதற்கும் அரசாங்கம் முன்வருமா ?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM . Of course that is one aspect of the question and the Government have been considering that. As far as possible the local people in the villages must be given this facility; but at the same time if these fishermen themselves form a co-operative society, the hon. Member will appreciate the consideration that should be shown to such a society.

SRI K. VINAYAKAM : Recently, inland fishermen held a conference at Rajaji Hall and they have submitted various proposals for the amelioration of their condition to the Government. May I know whether the Government have received any memorandum from them and if so what action the Government propose to take on them?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : The suggestion made by this conference have been under examination of the Government.

[10th August 1956

SRI S. DAIVASIGAMONEY: The Hon. Minister may be aware that from time immemorial the people residing in villages have been fishing from their own tanks and also lakes irrespective of considerations like caste, colour or creed. But these people have been deprived of their right of fishing in their own villages. Will the Government see that at least in the future the rights which they have been enjoying from time immemorial are restored so that they may not be prevented from fishing in their own tanks and lakes? I would also like to know whether there is any such community called inland fishermen community?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: As I have already pointed out, there are two sides to the question. The Government have been examining all aspects of the question and they would take decisions which would be in the best interests of the people and the fishermen who labour.

SRI M. DHARMALINGAM: May I know from the Hon. Minister whether preference will be given to Harijans also as in the case of fishermen if they organize co-operative societies?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Sir, I have already stated the preference that should be shown to co-operative societies. We do not consider fishermen a community by birth as such. All those who are engaged in catching fish, whatever be the community to which they belong, will be given due consideration.

SRI A. RATNAM: May I know from the Hon. Minister, what are the demands and sugestions made by inland fishermen at their conference held recently at Rajaji Hall?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I am sorry, I do not have that information with me just now.

Veterinary dispensaries

* 39 Q.—SRI K. ARANGANATHAN: Will the Hon. the Minister for Agriculture be pleased to state when the Veterinary dispensary at Gingee will be converted into a hospital?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: There is only a minor Veterinary dispensary at Gingee and there is no proposal to convert it into a Veterinary hospital at present.

* 40 Q.—SRI V. R. KRISHNA AYYAR: Will the Hon. the Minister for Agriculture be pleased to state how many Veterinary dispensaries and touring billets have no Veterinary Assistant Surgeons at present in the whole State?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: There are 13 Veterinary hospitals and dispensaries, 29 Minor Veterinary dispensaries and 15 Touring Billets which are vacant at present for want of qualified Veterinary Assistant Surgeons.

10th August 1956]

SRI V. K. RAMASWAMI MUDALIYAR : Will the Government consider the desirability of appointing superannuated people in view of the shortage of Veterinary Surgeons?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, the Government have been doing that also to the extent possible and feasible.

SRI V. R. KRISHNA AYYAR : May I know whether the Government will start emergency courses of small periods for making up the shortage?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : We have increased the strength of the Veterinary College. There are short courses like ' Stockmen's Course ' which go to some way in relieving the shortage.

SRI M. PALANIYANDI : மிருக வைத்திய சாலைகள் தாலூகா தலைநகரில் இருக்கின்றன. இதன் காரணமாக, கிராமத்திலிருந்து அந்த இடங்களுக்குக் கால்நடைகளை வைத்தியத்திற்குக் கொண்டு செல்வதற்கு செலவும் கஷ்டமும் ஏற்படுகிறது. ஆகையால் நடமாடும் ஆஸ்பத்திரிகளை ஏற்படுத்துவதற்கும் சுற்றிவரும் டாக்டர்களை நியமிப்பதற்கும் அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்குமா ?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : இதிலெல்லாம் கவனம் செலுத்தப்பட்டுவருகிறது. கால்நடை வைத்தியர்கள் குறைவாக இருக்கிறார்கள். மற்ற இடங்களில் கால்நடை வைத்தியசாலைகளை அமைக்க வேண்டுமானால், அதற்காகும் மாதாந்திரச் செலவிலும், வருஷாந்திரச் செலவிலும் அங்குள்ள மக்கள் ஏதாவது பங்கை ஏற்றுக்கொண்டால் அது பற்றி கவனிக்கப்படும்.

[*Note*.—**An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.**]

II.—DISCUSSION ON THE GOVERNOR'S ADDRESS—*cont*.

MR. SPEAKER : Hon. Members are now requested to move their respective amendments to the Motion on the Governor's Address. The amendments need not be read out in full, but hon. Members may stand up in their places and move the amendments they have given notice of.

SRI A. RATNAM : Sir, I move the following amendment :—

" *Add* at the end the following :—

' but regret to note that the Governor has not been properly advised by his Council of Ministers in regard to taking effective steps on the following :—

(*a*) the failure to mention the grievances of N.G.Os., the relief to be given to them and the action taken to redress their grievances:

(*b*) to grant facilities to the labouring classes and to eradicate beggary in the State :

(*c*) the failure to inform about the feelings of the Scheduled Castes and other minorities in the State who are agitating for their ten demands given notice in August 1955; and

[Sri A. Ratnam] [10th August 1956

the Minister's commitments in writing towards their uplift: and the action of the Government in spending the amounts provided in the Budget and Five-Year Plan for the Criminal Tribes in the name and allotment of funds on "Scheduled Castes and Scheduled Tribes uplift";

(*d*) steps to relieve growing unemployment in the State;

(*e*) failure of the Government to implement the "Slum Improvement (Land Acquisition) Act";

(*f*) failure of the Government to distribute waste and poramboke lands to Harijans and landless poor;

(*g*) failure of the Government to establish more hospitals and medical colleges to remove the growing difficulties of the patients and trainees;

(*h*) the need for starting more industries and engineering colleges in view of the difficulties caused to students in getting admission to technical institutions and engineering colleges;

(*i*) failure to mention about the anti-religious activities in Tamil Nad and the action taken by the Government;

(*j*) the failure to express the acute difficulties in the Government General Hospital and the Government Stanley Hospital in the City of Madras causing greater inconveniences and difficulties to get proper medical treatment and admissions to the poor public and steps to be taken to maintain fair administration; and

(*k*) failure to mention the deterioration of general public health in Madras City (North) and the prevalence of epidemic diseases like cholera, smallpox, etc.' "

SRI S. DAIVASIGAMONEY : I second the amendment.

SRI K. P. GOPALAN : I move the following amendment :—

" *Add* at the end the following :—

" but regret to note that no mention was made in the Address on the following problems :—

(1) the flood havoc in Malabar and South Kanara in the last week of June and first week of July 1956 which caused great hardship, misery and distress and even loss of life to the people of South Kanara and Malabar;

(2) the destruction of 1,000 houses in Neelaswaram firka alone in South Kanara district, Kasaragod taluk and destruction of about 500 houses in Malabar owing to flood and the miserable position of thousands of people becoming homeless and also loss of properties worth lakhs of rupees;

(3) the inadequate relief measures and compensation given to the victims of flood by the Government;

(4) no proper assessment was made in the Address regarding the serious food situation existing in the State especially in Malabar owing to the rise in price of rice and other essential

10th August 1956] [Sri K. P. Gopalan]

commodities by about 50 per cent and above and the failure of the Government to bring down the price level of the essential commodities including rice and to open adequate number of fair price shops in Malabar on the basis of village, ward and factory;

(5) the failure of the Government to open fair price shops in the plantation estates of Malabar and other estates in the State for the benefit of thousands of estate workers whose conditions are peculiar and are not in a position to get rice at fair price within their reach; and

(6) no mention was made in the Address regarding the measures which the Government failed to take on the following points regarding the workers and labourers in the State:—

(*a*) increase in the wages of the workers in the State by 25 per cent,

(*b*) fixation of minimum wages in many industries,

(*c*) bonus question of the workers in the State,

(*d*) non-recognition of trade unions and trade union rights by the employers,

(*e*) stopping of victimization, dismissals, retrenchments, closure of factories, non-implementation of awards, reduction of wages, etc., that are going on in the State,

(*f*) delay in publishing the enquiry report on beedi industry submitted to the Government by the Special Officer appointed by the Government and delay in bringing legislation on beedi industry,

(*g*) failure of the Government to exempt all applications, appeals and vakalats sent by workers in the industrial courts, etc., from affixing court-fee stamps for Rs. 2 as per the existing labour laws of the State, and

(*h*) non-fixation and revision of minimum wages to the workers under local bodies and municipalities, Highways, etc., and the failure of the Government to constitute committees or other machinery to enquire into their conditions and submit reports to Government as early as possible;

(7) the failure of the Government to introduce electricity in the Community Block area of Payyanur, North Malabar, and other National Extension Scheme Blocks in Malabar even though money was allotted for introducing electricity in these development areas by Government;

(8) the failure of the Government to allot due share from the Handloom Cess Fund to Malabar for the benefit of handloom industry and handloom workers of Malabar;

(9) no mention was made in the Address regarding the miserable conditions of the N.G.Os. in the State and no proposal to take steps to ameliorate their conditions on the question of increase in salary, dearness allowance, service conditions, etc., on a par with the conditions of the Central Government employees and in accordance with the recommendations of the Pay Commission;

[Sri K. P. Gopalan] [10th August 1956

(10) no mention was made in the Address regarding the failure of the Government to increase the salary, dearness allowance, service conditions, etc., of the village officers in the State;

(11) the failure of the Government to constitute an enquiry committee consisting of members of the Legislature from Tamilnad and Malabar to enquire into the allegations made by responsible persons in Malabar regarding the removal of machinery and other movable properties from Malabar on the eve of the States Reorganization so as to remove apprehensions in the minds of the people and maintain good and cordial relationship between Tamil and Malayalee people; and

(12) release of political prisoners lodged in various jails and in the Central Jail, Cannanore, on the inauguration of the reorganization and formation of linguistic States.' "

SRI K. T. RAJU : I second the amendment.

SRI M. NARAYANA KURUP : I move the following amendment :—

" *Add* at the end the following :—

'but regret to note that adequate emphasis has not been laid on the steady and abnormal increase in the price of food-grains, its implications and measures to combat it.' "

SRI K. T. SREEDHARAN : I send the amendment.

SRI P. K. GOPALAKRISHNAN : Sir, I move the following amendment :—

" *Add* at the end, the following :—

'but regret that no mention was made in the Address on the following :—

(1) failure of the Government to open fair-price shops in all villages in Malabar which is a highly deficit district;

(2) apprehension caused in the minds of the people on account of the transfer of machinery and other movables from Malabar on the eve of the Reorganization of the States;

(3) failure of the Government to comply with the reasonable demands made by the N.G.Os. of the State;

(4) failure of the Government to meet the grievances of the village officers in the State; and

(5) formation of a Kerala State Legislature consisting of Members of the Madras Legislature from Malabar district and Kasaragod taluk and Members of the dissolved Travancore-Cochin State Legislature from those areas which are to be part of the future Kerala State, after reorganization of the States.' "

SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR : I second the amendment.

10th August 1956]

SRI M. NARAYANAN NAMBIAR: Sir, I move the following amendment:—

"*Add* at the end, the following:—

'but regret to note that no mention has been made to the damages caused by recent floods in Kasaragod taluk and to the difficult food situation in Kasaragod taluk, South Kanara.'"

The amendment was duly seconded.

DR. K. B. MENON: Sir, I move the following amendment:—

"*Add* at the end, the following:—

'but regret to note that adequate attention has not been given in the Address to the consequences resulting from the Reorganization of States in relation to Malabar and South Kanara.'"

The amendment was duly seconded.

SRI K. T. RAJU: Sir, I move the following amendment:—

"*Add* at the end, the following:—

'but regret to note that no mention has been made in the Address on the following:—

(1) the measures the Government propose to take to relieve the hardship caused by way of collecting water-cess forcibly with the aid of the police, to many of the ryots in Modakurichi firka in Erode taluk of Coimbatore district and other places in the Lower Bhavani Project ayacut who have not been given the facility to use the water for lack of sluice facilities or other causes;

(2) the need to cancel the crop control now in force in Lower Bhavani Project ayacut of about 2,07,000 acres which is very seriously affecting the ryots economically;

(3) the need to remove the penalty levied on the ryots who cultivated paddy utilizing the seepage water in the Lower Bhavani Project ayacut area;

(4) the need to fix a fair price for commercial crops such as tobacco, groundnut, cotton, turmeric, etc.;

(5) the relief measures to be taken to wipe out rural indebtedness;

(6) the need to exempt from sales tax food articles and to levy sales tax at single point for all other commodities.'"

SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR: I second the amendment.

SRI K. KUNHI MOHAMED SHAFEE: Sir, I move the following amendment:—

"*Add* at the end, the following:—

'but regret—

(*a*) that no mention is made of the future of the Members of Malabar district and of Kasaragod taluk of South Kanara district of this House immediately after the Reorganization of the States;

[Sri K. Kunhi Mohamed Shafee] [10th August 1956

(*b*) that no suggestions have been offered in order to avoid extension of President's Rule from the Travancore-Cochin State to Malabar district and to Kasaragod taluk;

(*c*) that no suggestion has been made to associate the people of Malabar through their elected representatives in the division of assets and liabilities and other vital matters connected with the separation of Malabar from Madras State;

(*d*) that no mention has been made about the adequate and effective representation of the Muslims and other minority communities in the Legislatures, local bodies and Administrative Services; and

(*e*) that no protection has been suggested to afford relief to the Muslim community from the handicaps resulting from the enforcement of the provisions of the Madras Building Rules regarding the construction, extension and repairs of mosques, madrassas and similar religious institutions.' "

The amendment was duly seconded.

MR. SPEAKER : The hon. Member Sri C. Kandasamy who has given notice of amendment No. 9 is not in his seat.

The hon. Member Sri S. Ramalingam who has given notice of amendment No. 10 is not also in his seat.

SRI K. MADHAVAN NAMBIAR : Sir, I move the following amendment :—

" *Add* at the end, the following :—

' but regret to note that—

(1) the Address has failed to mention anything about complaints raised by certain responsible persons in Malabar regarding transfer of movables such as machines, elephants, etc., from Malabar in view of the impending reorganization of the States;

(2) the Address has failed to recommend the formation of a popular Government and State Legislature for Kerala after the reorganization of the States, consisting of elected members from Malabar district and Kasaragod taluk in the present Madras Legislature and Members of the dissolved Travancore-Cochin Legislature from those areas which are to be the part of Kerala State;

(3) the Address has failed to mention anything about the recent flood and cyclone that worked havoc in the West Coast;

(4) the Address has failed to mention anything about the rise in prices of daily necessaries of life other than rice and has also failed to point out the failure of the Government to open fair price shops in all localities so as to bring down the price of rice;

(5) the Address has failed to mention anything about the fall in the price of pepper, jaggery, etc.;

10th August 1956] [Sri K. Madhavan Nambiar]

(6) the Address has failed to recommend single point sales tax for all food articles;

(7) the Address has failed to mention anything about the grievances of the non-gazetted officers in the State and the remedial measures;

(8) the Address has failed to mention anything about the grievances of village officers and the remedial measures;

(9) the Address has failed to mention anything about fixing minimum wages for agricultural labourers;

(10) the Address has failed to mention anything about the crisis that may arise in the employment situation on account of introduction of power-looms in the handloom sector;

(11) the Address has failed to mention anything about the condition of workers engaged in the beedi industry;

(12) the Address has failed to mention anything about implementing the recommendations of the Land Reform Panel of the Planning Commission; and

(13) the Address has failed to state anything about nationalization of private forests in Malabar.' "

The amendment was duly seconded.

SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR: Sir, I move—

" *Add* at the end, the following :—

' but regret to note—

(1) that the Governor was ill-advised by the Council of Ministers when it is stated in paragraph 2 of the Address that ' some of the predominantly Tamil-speaking areas of Travancore-Cochin State will merge with this State ', which will embitter the feelings of the people of the predominantly Malayalam-speaking areas of this State to be included in the proposed Kerala State;

(2) that the Address is unrealistic when it did not take into consideration the agitation of the village officers and failed to assure them that suitable measures will be taken to grant them at least the educational and medical concessions given to non-gazetted officers and teachers pending final decisions as regards improving their conditions of service, etc.;

(3) that the Address has not mentioned about the step taken for granting an *Ad hoc* increase of at least 25 per cent in the emoluments of all non-gazetted staff under the State Government and also to appoint a Pay Commission to enquire and report on the need to revise their scales of pay, etc.;

(4) that the Address has not mentioned the measures the Government propose to take to remove the apprehension and anxiety among the Malayalees caused by the alleged cutting of trees, removal of livestock including five elephants and valuable properties from Malabar;

[Sri T. C. Narayanan Nambiar] [10th August 1956

(5) that the Address has not assured the minority sections of the people in the future Madras State, especially Malayalees that justice will be done to the minorities in matters of appointment, service, etc.;

(6) that the Address has not mentioned anything about the stand of this Government about the position of the M.L.As. from Malayalam-speaking areas to be merged in Kerala till the next elections and as long as the present Madras Legislature continues;

(7) that the Address under-estimated the situation when it stated that only the urban areas are vulnerable to the increase in the price of food articles and not the villages especially in Malabar where fair price shops should be opened in all villages;

(8) that the Address has ignored the sufferings of the large sections of people including Harijans especially on account of the recent heavy floods in Malabar district and Kasaragod taluk of South Kanara district and did not mention what relief measures Government contemplate to adopt for them;

(9) that the Address has not mentioned about the fact that "Malabar district split-up plans" for the Second Five-Year Plan are not completed yet and not distributed among the M.L.As. from that area;

(10) that the Address has not mentioned about—

(*a*) the regional disparity in the matter of selection of development schemes;

(*b*) the necessity to include Irikkoor firka in the National Extension Scheme;

(*c*) the justness of the need to sanction more development schemes in Ernad taluk and Attappady area of the Walluvanad taluk;

(*d*) the sanction and allocation of rural health centres to Changalazi and Narath villages of Taliparamba Block Development area;

(*e*) the construction of a causeway to Ayappoza river in Irikkoor and the construction of bridges over Kattampalli and Pavannoor ferries of the Baliapatam river;

(*f*) the establishment of a high school in Eravasi village;

(*g*) organization of a dispensary at Payyanoor;

(*h*) extension of electricity to all the villages in the Taliparamba Block Development area from Pappinisseri; and

(*i*) the grant of 15 cents of land for all Harijans in Malabar with an interest-free loan of Rs. 300 for construction to be returned in 30 annual instalments;

10th August 1956] [Sri T. C. Narayanan Nambiar]

(11) that the Address has not mentioned the necessity of taking up certain legislative measures regarding Malabar tenancy, Malabar Marumakkattayam, Malabar education, viz., the private management system, etc.;

(12) that the Address has not mentioned anything about the measures to be adopted by the Government to wipe off the arrears of debt of the peasantry which stands in the way of their active participation in national reconstruction;

(13) that the Address has not mentioned about the alleged eviction of Adivasis in large numbers in Attappady area of Walluvanad taluk with the connivance of landlords and Police;

(14) that the Address has not mentioned anything about the labour discontent, especially in Feroke and Pappinisseri areas of Malabar where certain managements of factories like the Malabar Tile Works and Western India Cottons, respectively, violate the rules and regulations governing the factories resulting in misery among the workers; and

(15) that the Address has not mentioned that all political prisoners will be ordered to be released in view of the reorganization of the States'."

Sir, I also move the following amendment to the motion standing against my name. The name of the village 'Payyanoor' noted against item 10 (*g*) of my amendment should be 'Payyavoor'.

SRI K. T. RAJU: I second the amendment.

SRI C. H. KANARAN: Sir, I move the following amendment:—

"*Add* at the end, the following:—

'but regret to note that—

(1) the Address has failed to point out the failure of the Government to grant at least educational concession to the children of village officers pending decision on the other grievances and demands made by them;

(2) the Address has not mentioned anything about the grievances of N.G.Os. of the State and the remedial measures proposed by the Government;

(3) the Address has not mentioned the necessity of constituting an enquiry committee consisting of the members of the Legislature both from Malabar and Tamil areas of the State to enquire into the serious allegations made by responsible persons from Malabar regarding the felling and removal of trees from the forests of Malabar and transfer of valuable machinery and other movables from Malabar on the eve of the reorganization of States;

(4) the Address has not considered the gravity of the situation arising from the abnormal rise in price of rice and other daily necessaries of life affecting the life of the people without any

[Sri C. H. Kanaran] [10th August 1956

distinction as to whether they live in the villages or in towns and the failure of the Government to open at least one fair price shop in each village despite the representations from the people of Malabar and also from the Food Conference held at Kozhikode recently;

(5) the Address has not mentioned the failure of the Government to take adequate steps for rendering relief to the people affected by the recent flood in Malabar and Kasaragod taluk; and

(6) the Address has not mentioned anything about the necessity of immediately amending the Malabar Tenancy Act so that—

(i) the provision for payment of rent be suitably amended in order to safeguard the interests of the tenants;

(ii) rule 3-A of the Fixation of Fair Rent Rules held to be void by a recent decision of the High Court be amended suitably;

(iii) the procedure adopted by several Rent Courts in Malabar consequent upon a decision of the Ottapalam Sub-Court not to deduct the harvest expenses from the gross produce but to add 10 per cent more on the plea that 20 per cent of the produce had been deducted from the produce in classifying lands, be rectified by suitable amendments and other necessary amendments also be made.' "

The amendment was duly seconded.

Mr. SPEAKER: Sri S. P. Thangavelu who has given notice of amendment No. 14 is not in his seat.

Sri P. Rangaswami Reddiar who has given notice of amendment No. 15 is not in his place.

Sri K. C. Gopalan Unni who has given notice of amendment No. 16 is not in his seat.

9-58 a.m. Sri K. T. RAJU: கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, நேற்றைய தினம் கவர்னர் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் பிரேரணையை பிரேரேபித்துப் பேசுகையில் எனது நண்பர் ஸ்ரீ கருத்திருமன் அவர்கள், கீழ்ப் பவானிப் பிரதேசத்தில் 10 கோடி ரூபாய் செலவுசெய்து ஆயக்கட்டு கால்வாய் வெட்டி அதன் மூலமாக இந்தப் பிரதேசத்தில் இருக்கக்கூடிய விவசாயிகள் நன்மை அடைந்திருந்தும், அவர்கள் இப்பொழுது கொடுக்கும் வரியைவிட மேலும் அபிவிருத்தி வரி கொடுக்காமல் இருப்பதற்கான கிளர்ச்சியை எதிர்க் கட்சிக்காரர்கள் செய்துகொண்டிருப்பதாகக் கூறினார்கள். இந்த விஷயத்தைப் பற்றி கவர்னர் அவர்களின் பிரசங்க விவாதத்தின்போது பேசவேண்டாம் என்று நான் நினைத்தேன். ஆனால் நேற்றைய தினம் ஸ்ரீ கருத்திருமன் அவர்கள் இதுபற்றிப் பேசியதால் நானும் சில விஷயங்களுக்குப் பதில் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். குறிப்பாக எதிர்க் கட்சிக்காரர்கள் மட்டும் ஏதோ இதுபற்றி கிளர்ச்சி செய்து விவசாயிகளை வரி கொடுக்காமல் இருக்கும்படி தூண்டுகிறார்கள் என்பது அல்ல. இதில் முக்கியமான விஷயம் என்னவென்றால் சென்ற ஜூன் மாதம் 7-ம் தேதி தமிழ் நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டியின் காரியதரிசி ஸ்ரீ பி. எஸ். ரெங்கசுவாமி,

10th August 1956] [Sri K. T. Raju]

எம்.எல்.ஏ. அவர்கள் இதுவிஷயமாக ஈரோடில் தினமணி நிருபருக்கு அளித்த பேட்டியில் கூறியதுதான். கீழ்பவானி ஆயக்கட்டுதாரர்கள் ஏன் இன்னும் அதிக வரி கொடுக்க மறுக்கிறார்கள் என்பதை ஸ்ரீ கருத்திருமன் அவர்களின் கவனத்துக்குக் கொண்டு வந்து அதோடு இந்த விஷயத்தை நான் முடித்துக்கொள்ளுகிறேன். தினமணி 9-6-1956 வெளியூர் பதிப்பில் ஸ்ரீ ரெங்கசுவாமி அவர்கள் தினமணி நிருபரிடம் பின்வருமாறு கூறியிருக்கிறார்: " கீழ்பவானி விவசாயிகளின் குறைகள் நியாயமானவை. ஆயக்கட்டுப் பிரதேசத்தில் இப்பொழுது தண்ணீர் தீர்வையே அதிகமாயிருப்பதால் அதனுடன் அபிவிருத்தி வரி வேறு விதித்தால் கஷ்டம் ஏற்படும்." அது மட்டுமல்லாமல் அவர் சென்னைக்கு வந்து இது சம்பந்தமாக முதல் மந்திரி, நிதி மந்திரி, ரெவின்யூ மந்திரி ஆகியோர்களை சந்தித்து விவாதித்திருக்கிறார். அவர்களிடம் இந்தப் பிரதேசத்தில் தண்டத் தீர்வை வசூலை உடனடியாக நிறுத்திவைக்க வேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார். ஏற்கனவே தண்ணீர்த் தீர்வை இந்தப் பிரதேசத்தில் அதிகமாக விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கனம் கருத்திருமன் அவர்கள் இந்த விஷயத்தை எப்படி கட்சிக் கண்ணோட்டத்தோடு பார்க்கக்கூடாது என்று நினைக்கிறாரோ அந்தமாதிரிதான் நானும் கருதுகிறேன். உண்மையிலேயே இந்தப் பிரதேசத்தில் மற்ற இடங்களில் ஏற்பட்டுள்ள நீர்ப்பாசன வசதியைவிட அதிகமான வசதி ஏற்படவில்லை. இங்கு புன்செய் நிலத்துக்குள்ள நீர்ப்பாசன வசதிதான் செய்து கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. பருத்திக்கு ஒரு ஏகருக்கு ரூ. 20 அல்லது ரூ. 30 தீர்வை செலுத்த வேண்டியிருக்கிறது. காரணம் செஸ் ரூ. 6-4-0. அதுபோக புதிதாக விதிக்கப்பட்டிருக்கும் ஸர்சார்ஜ் ரூபாய்க்கு 2 அணா. இது தவிர ஏற்கனவே உள்ள நில வரி வேறு இருக்கிறது. ஆகவே இங்குள்ள விவசாயிகள் பருத்திக்கு ஒரு ஏகருக்கு ரூ. 30 வரி கொடுக்கவேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். 6 மாதங்களுக்குத்தான் தண்ணீர் விடப்படுகிறது. 18 முறைகள் தான் தண்ணீர் எடுத்துக்கொள்ளலாம். அதுவும் கூட கடைக்கோடி நிலங்களுக்குத் தண்ணீர் கிடைக்கும் என்ற உத்திரவாதமும் கிடையாது. மேற்கொண்டு இந்தப் பகுதியிலே பயிர் கட்டுப்பாடு என்ற முறையிலே விவசாயிகள் அனுபவித்துவந்த உரிமைகளும் தடை செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. புதிதாக கிணறு வெட்டப்படுவதற்கும் அனுமதி கொடுப்பதில்லை. ஆகவே இந்தப் பகுதியிலுள்ள விவசாயிகளின் குறைகள் தீர்க்கப்படவேண்டுமென்று நான் சொல்லுகிறேனே தவிர, கட்சிக் கண்ணோட்டத்தோடு நான் இதை எடுத்துக்கூறவில்லை. கட்சிப்பற்றில்லாமல் இந்தக் குறைகளைத் தீர்ப்பதில் அரசாங்கம் கவனம் செலுத்தவேண்டும். உண்மையாகவே குறைகள் இல்லாவிட்டால் ஸ்ரீ ரெங்கசுவாமி அவர்கள் தினமணி நிருபருக்கு அளித்த பேட்டியில் மேலே சொன்னபடி கூறியிருக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. செப்டம்பர் 2-ம் தேதி ஈரோடில் கட்சிப்பற்றற்ற விவசாயிகள் மகாநாடு ஒன்று நடக்கப்போகிறது. அதில் 20,000 விவசாயிகள் கூடுவார்கள். இந்த விஷயத்தை கட்சிக் கண்ணோட்டத்தோடு பார்க்கவில்லையென்றால், ஸ்ரீ கருத்திருமன் அவர்கள் இந்த மகாநாட்டுக்கு வந்து விவசாயிகளிடம் இந்த அபிவிருத்தி வரியைக் கொடுக்கும்படி சொல்லட்டும். கனம் ரெவின்யூ மந்திரி அவர்களையும் இந்த மகாநாட்டுக்கு வரும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன். அவர்களும் இந்த அபிவிருத்தி வரி விதிப்பதில் என்ன நியாயம் இருக்கிறது என்பதை விவசாயிகளிடையே எடுத்துச் சொல்லட்டும்.

மற்றொரு விஷயத்தைப் பற்றியும் நான் இங்கு குறிப்பிடுகிறேன். 1952-ம் வருஷம் ஆகஸ்ட் மாதம் 23-ம் தேதி அபிவிருத்தி வரி மசோதா செலக்ட் கமிட்டிக்குப் போன நேரத்திலே அங்கு அது ஒரு வோட்டு வித்தியாசத்தில் நிறைவேறவில்லை. அதனால் அதை சபை முன்பு கொண்டுவரவில்லை. அடுத்தமாதம் பவானி ரிசர்வாயர் சம்பந்தமான தண்ணீர் தீர்வை மசோதா வந்தபொழுது அது உண்மையாகவே அபிவிருத்தி வரியாக இருந்தபோதிலும், அபிவிருத்தி வரி இல்லை. அது தண்ணீர் தீர்வைதான் என்றும், செலக்ட் கமிட்டிக்கு அனுப்பவேண்டிய தேவையில்லை என்றும் சொல்லப்பட்டது.

கீழ்பவானி அயக்கட்டு விவசாயிகளின் உண்மையான குறைகளைத் தீர்ப்பதில் சர்க்கார் கவனம் செலுத்தவேண்டும். அதை விட்டுக்கட்சிக்

[Sri K. T. Raju] [10th August 1956

கண்ணோட்டத்தோடு எதிர்க்கட்சிக்காரர்கள் அவர்களை அபிவிருத்தி வரி கொடுக்கவேண்டாமென்று தூண்டுகிறார்கள் என்று சொல்லுவதில் பிரயோஜனமில்லை. அந்த அளவுக்கு என் வாய்ப்புக் கொடுக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்கிறேன். இதற்கு வாய்ப்புக் கொடுக்காமல் சர்க்கார் அவர்களுடைய குறைகளைத் தீர்ப்பதற்கு முன் வருவார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

கவர்னர் அவர்கள் உரையிலே 8 பொருள்களுக்கு ஒரு முனை விற்பனை வரி விதிக்கப்படுமென்று சொன்னார். ஆனால் எல்லாப்பொருள்களின் மீதும் ஒரு முனை வரி விதிக்கவேண்டுமென்று ராஜ்யத்திலுள்ள வியாபாரிகள் செய்து வரும் கிளர்ச்சிக்கு அது ஒரு பரிகாரம் ஆகாது. காரணம் ஒரு முனை வரி விதிக்கப்படும் பொருள்கள் மோட்டார்கார்கள், ரசாயன உரங்கள், காபி, டீ, சிமெண்ட் முதலியவைதான். இன்னும் ஒரு முனை வரி விதிக்கப்படவேண்டிய நூற்றுக்கணக்கான பொருள்கள் இருக்கின்றன. உதாரணமாக பருத்திக்கொட்டை, சாக்கு, இரும்புப்பொருள்கள், புண்ணாக்கு இவைகளுக்கு ஒரு முனை வரி விதிக்கலாம். இந்த எட்டு பொருள்களின் மீது ஒரு முனை வரி விதிப்பதால் மட்டும் வியாபாரிகளின் கஷ்டம் தீர்ந்துவிடாது. இதனால் ஒரு சாதகமும் ஏற்பட்டுவிடாது.

10–06 a.m. மேலும், உணவுப் பொருள்களுக்கு அம்மாதிரி விற்பனை வரி விதிக்கக் கூடாது என்று பொது மக்களாலும் மற்றவர்களாலும் பலத்த கிளர்ச்சி செய்யப்பட்டது. அதைப்பற்றி கவர்னர் அவர்கள் தமது உரையில் குறிப்பிடவில்லை. இந்த எட்டு பொருள்களுக்கு ஒரு முனை விற்பனை வரி போட்டிருப்பது சரியானது தான். ஆனால், எல்லாப் பொருள்களுக்கும் ஒரு முனை விற்பனை வரி விதிக்க வேண்டுமென்றும், அப்படி விதிப்பதால் சர்க்காருக்கு இப்போது கிடைக்கும் வருமானம் எந்த வகையிலும் குறையாது என்றும் வியாபாரிகள் தங்களுடைய ஸ்தாபனங்கள் மூலமாக அரசாங்கத்திற்குத் தெரிவித்திருக்கும்போது, இந்த எட்டு சாமான்களுக்கு மட்டும் ஒரு முனை விற்பனை வரி போட்டுவிட்டதால் ஒரு பெரிய காரியத்தைச் செய்துவிட்டதாகச் சொல்லமுடியாது.

அடுத்தபடியாக, நமது ராஜ்யத்தில் விவசாயிகள் மிகவும் கடன்பட்டிருக்கிறார்கள். கவர்னர் அவர்கள் தமது உரையில், பரீட்சார்த்தமாக சில பிளாக்குகளைத் தேர்ந்தெடுத்து அவைகளிலுள்ள விவசாயிகளுக்குக் கடன் வசதிகள் அளிக்கப்போவதாகக் கூறியிருக்கிறார்கள். ஏற்கெனவே பல ஆண்டுகளாக கடன் பட்டிருப்பவர்களுக்கு அவைகளிலிருந்து நிவாரணம் கிடையாது. அவற்றிற்கான வட்டிகளையும் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பல திட்டங்களின் மூலமாக சர்க்கார் விவசாயிகளுக்கு ரசாயன உர உதவியும், நீர்ப்பாசன வசதியும் அளிக்கிறார்கள். ஆனால் விவசாயிகள் பல ஆண்டுகளாகப்பட்டிருக்கும் கடன்களிலிருந்து நிவாரணமடைவதற்கு வழி செய்தால் தான் இந்தத் திட்டங்களினால் அவர்கள் உண்மையாகவே நன்மையடைய முடியும். கவர்னர் அவர்களுடைய உரையில், இந்தக் கடன் வசதிகள் செய்யப்பட்டாலும் அந்த விவசாயிகளுக்கு 25 சத விகிதம் தான் உதவிசெய்ய முடியும் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. பாக்கி 75 சத விகிதத்திற்கு நிவாரணம் இல்லை. ஏற்கெனவே உள்ள பழைய கடன்களிலிருந்து அவர்களுக்கு நிவாரணம் கிடைத்தால்தான் அவர்கள் உண்மையில் பயனடைவார்கள். இல்லாவிட்டால் சர்க்காரால் இந்தத் திட்டங்களின் மூலம் செலவழிக்கப்படும் கோடிக்கணக்கான ரூபாய்கள் இடையில் இருக்கும் லேவாதேவிக்காரர்களுக்கோ மற்றவர்களுக்கோதான் போய்ச்சேரும். ஆகவே நமது சர்க்கார் உண்மையிலேயே விவசாயிகளின் நலத்தில் அக்கறைகொண்டிருக்குமானால் அவர்களுடைய பழைய கடன்களிலிருந்தும் அவர்களுக்கு நிவாரணமளிக்கத் தக்க நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்று கனம அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, நமது ராஜ்ய என்.ஜி.ஓ.க்கள் சம்பந்தமாக பல அங்கத்தினர்கள் பேசியிருக்கிறார்கள். சர்க்கார் அவர்களுக்கு எந்த அளவுக்கு உதவி செய்யமுடியுமோ அந்த அளவுக்காவது உதவி செய்ய வேண்டும். ஒவ்வொரு என்.ஜி.ஓ வுக்கும் ரூ. 1 வீதம் சம்பளத்தை

10th August 1956] [Sri K. T. Raju]

அதிகரித்தாலும் ரூ. 24 லட்சம் தேவைப்படும் என்று நேற்று கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் சொன்னார்கள். அவர்களுக்குக் கட்டாயம் உதவவேண்டும். மேலும், புதிய வரிகளைப்போட்டு அவைகளின் மூலம் கிடைக்கும் பணத்தை அவர்களுக்கு அதிகச் சம்பளமாகக் கொடுக்கலாம் என்றும், எந்த புதிய வரிகள் போடலாம் என்று அங்கத்தினர்கள் யோசனை சொன்னால் உதவிகரமாக இருக்குமென்றும் கனம் அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். விவசாய மக்களுக்குச் சர்க்கார் உதவவேண்டுமென்றும், என்.ஜீ,ஓ-க்களுக்கு சம்பள உயர்வு கொடுக்கவேண்டும் என்றும் நாங்கள் சொல்லும்போது, சர்க்கார் எப்படியாவது போகட்டும், பணம் கிடைத்தால் போதும் என்ற எண்ணத்தில் நாங்கள் சொல்லவில்லை. நேற்றைய தினம் கனம் ரெவின்யூ அமைச்சர் அவர்கள், தோட்ட வரியின் மூலம் ரூ. 1 கோடியே 12 லட்சம் கிடைத்திருப்பதாகச் சொன்னார்கள். சர்க்கார் தங்கள் கையிலிருந்து செலவழிக்க முடியாது என்பது உண்மை. ஆனால் இம்மாதிரி வரி கொடுக்கக்கூடிய சக்தியுடையவர்களிடமிருந்து வசூலிப்பதற்குத் தகுந்த வரியைப் போட்டு பணத்தை அடையலாம். அப்படிப்பட்ட ஏதாவது சில வரிகளைப் பற்றி குறிப்பிட்டு, அவைகளை விதிக்கலாம் என்று நாங்கள் இந்தச் சபையில் சொன்னால், அப்போது அந்த யோசனைகளை பாராளுமன்றத்தில் கொடுக்க வேண்டுமேயல்லாது இந்தச் சட்டசபையில் கொடுக்கவேண்டியது இல்லை என்று சொல்லப்படுகிறது. முடிந்த வரைக்கும் என்.ஜி.ஓ.க்களுக்கு சம்பள உயர்வு கொடுத்து அவர்களைத் திருப்தி செய்யவேண்டும். என்.ஜி.ஓ.க்களுக்கும் விவசாயிகளுக்கும் உதவி செய்யவேண்டும் என்று எதிர்க் கட்சிக்காரர்களாகிய நாங்கள் சொல்லும்போது, ஒரு நியாயமான நோக்கத்தோடு தான் அப்படிச் சொல்கிறோமே தவிர விரோத-குரோத பாவத்தோடு அப்படிச் சொல்லவில்லை. ஆகவே என்.ஜி.ஓ.க்களின் சம்பளத்தை உயர்த்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நான் பிரசங்கத்தை முடிக்கும் முன்பு, ஸ்ரீ கருத்திருமன் அவர்களை கீழ் பவானிப் பிரதேசத்தில் செப்டம்பர் 2-ம் தேதி நடக்கும் விவசாயிகள் மகாநாட்டிற்கு வந்து பங்கெடுத்துக்கொண்டு, நாங்கள் சொல்வதில் தவறுகள் இருந்தால் அவற்றை எடுத்துக்காட்டவேண்டும் என்று மறுபடியும் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அந்த மகாநாட்டிற்கு வந்து எதிர் கட்சிக்காரர்களாகிய நாங்கள் சொல்வது தவறு என்று எடுத்துக்காட்டி, அதை அந்த விவசாயிகள் உண்மையில் ஒப்புக்கொள்வார்களானால், எங்களுடைய தவறைத் திருத்திக்கொள்ளத் தயார் என்பதையும் ஸ்ரீ கருத்திருமன் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அப்படிச் செய்யாமல், கவர்னர் பிரசங்கத்திற்கு நன்றி தெரிவிக்கும்போது, போகிற போக்கில் எதிர்க் கட்சிக்காரர்கள் தூண்டிவிடுகிறார்கள் என்று குற்றம் சாட்டுவது சரியல்ல என்று ஸ்ரீ கருத்திருமன் அவர்களுக்குச் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

*Sri V. C. PALANISWAMI GOUNDER: கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, 10-13 a.m.
கவர்னர் அவர்கள் உரையைப் பாராட்டி ஸ்ரீ கருத்திருமன் அவர்கள் கொண்டுவந்துள்ள தீர்மானத்தை ஆதரிக்கும் முறையில் நான் சில வார்த்தைகள் சொல்லவிரும்புகிறேன். அந்த உரையில் இந்த சர்க்காருடைய முன்னேற்றத் திட்டங்களும், இந்த நாட்டின் முன்னேற்றத் திட்டங்களும் செவ்வையாகப் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்தத் திட்டங்களையெல்லாம் பார்க்கும்போது இந்த நாட்டில் எவ்வளவு அபிவிருத்தித் திட்டங்கள் அமைந்திருக்கின்றன என்பதை நாம் கண்கூடாகப் பார்க்கிறோம்.

நம்முடைய சர்க்காருடைய இந்த முன்னேற்றத்திட்டங்களில் இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் வரக்கூடிய பல திட்டங்கள் இருக்கின்றன. நம்முடைய ராஜ்யத்தில், முக்கியமாகத் தஞ்சாவூர், ராமநாதபுரம் ஆகிய இரண்டு ஜில்லாக்களிலும் புயலின் கஷ்டம் இந்த ஆண்டில் இந்த தலைக்கட்டில் என்று சொன்னால் கூட மிகையாகாது. இரண்டு தரம் வந்துவிட்டது. அதன் காரணமாக அங்குள்ள மக்கள் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். அந்தக் கஷ்டத்திலிருந்து அவர்களுக்கு நிவாரணமளிப்பதற்காக ஏராளமான பணம் அங்கு செலவழிக்கப்பட்டது. ரூ. 3 கோடி விவசாயிகளுக்குக் கடனாகக் கொடுக்கப்பட்டதென்றால் அது எவ்வளவு பெரிய செலவு என்று சொல்லவேண்டியதில்லை. ஆனால் இவ்வளவு

ரூபாய் கடனைக் கொடுக்கும்போது நிர்வாக இயந்திரம் சீர்திருத்தப்பட வேண்டும், சீர்திருத்தப்பட்டிருக்கவேண்டும். அதில் எவ்வளவோ ஊழல்கள் இருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டு நான் வருத்தப்படுகிறேன். நமது நாட்டிற்கு சுதந்திரம் வந்த பிறகு முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தாலும், இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தாலும் நாட்டு மக்களிடத்தில் ஒரு எழுச்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது. தங்களுடைய அபிவிருத்திக்காக சர்க்காரோடு சம்பந்தம் வைத்துக்கொண்டு மக்கள் பாடுபடுகிறார்கள். இந்த அபிவிருத்தித் திட்டங்கள் காரணமாக சர்க்கார் அதிகாரிகளுக்கு வேலை அதிகமாகியிருக்கிறது. ஜில்லா அதிகாரிகள் எல்லோருக்கும் வேலை அதிகரித்திருக்கிறது. அப்படியிருக்கும்போது நிர்வாக இயந்திரம் நல்ல முறையில் அமைக்கப்பட வேண்டும். அதற்காக நிர்வாக அதிகாரிகளை அதிகப்படுத்த வேண்டும். இல்லாவிட்டால் ஏதோ ஒரு விதமாக இயந்திரம் சுற்றிக்கொண்டிருக்குமே தவிர நல்ல முறையில் இயங்காது என்பது என் அபிப்பிராயம். ஆகையால் நிர்வாக அதிகாரிகளுக்கு அதிகமான வேலை இருப்பதால் ஏராளமான உத்தியோகஸ்தர்களை நியமிக்கவேண்டும்.

கவர்னர் அவர்களுடைய உரையில் கலெக்டர்களுடைய Personal Assistant களுக்கு சட்ட பூர்வமாக சில அதிகாரங்கள் கொடுக்கவேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதை நான் வரவேற்கிறேன். அவர்கள் ஆர அமர்ந்து பைல்களை பார்த்து நியாய அநியாயங்களை கண்டு உத்திரவை கொடுக்க வேண்டும். எனக்குத் தெரிந்த I.C.S. உத்தியோகஸ்தரோடு சென்ற காலத்தில் நான் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது அவர் சொன்னார் "உங்களுக்கு தெரியாதா, அரசாங்கமெல்லாம் குமாஸ்தாக்களால்தான் நிர்வகிக்கப்பட்டு வருகிறது" என்று. இந்த வார்த்தையை கேட்டபோது எனக்கு தூக்கிவாரிப்போட்டது. குமாஸ்தாக்கள் தான் நிர்வாகம் செய்கிறார்கள் என்றால், பொறுப்புள்ள அதிகாரிகள் எவ்வளவு தூரம் நடவடிக்கைகளை ஆழ்ந்து பார்க்கிறார்கள் என்பதை நான் தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. ஆகவே, கவர்னர் உரையில் கலெக்டர்கள் Personal Assistant களுக்கு அதிகாரம் கொடுக்கவேண்டுமென்று சொல்லியிருப்பதை மீண்டும் வரவேற்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இப்போது விவசாயத்துறையில் மக்களுடைய கவனத்தை கவர்ந்து இருக்கும் முக்கியமான விஷயம், நியாயவார மசோதா. இந்த நியாயவார விஷயத்தில் என்ன விகிதாசாரம் பூமிக்காரனுக்கும் உழுகிற குடியானவனுக்கும் கொடுப்பது என்பது முக்கியமாய் ஆலோசிக்கப்பட்டு பொறுக்குக் கமிட்டியில் ஒரு முடிவு காணப்பட்டிருக்கிறது. அந்த முடிவில் 40, 35, 33-1/3, 25 என்று விகிதாசாரங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த பிரச்னை சம்பந்தமாக என்னுடைய அபிப்பிராயம் என்னவென்றால் தோட்டக்கால், புஞ்சைக்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் படியான விகிதாசாரம் போதாது. நஞ்சை சர்க்காருடைய தண்ணீர் வசதிகளைக்கொண்டு சாகுபடி செய்யப்படுகிறது. ஆனால் தோட்டக்கால் நிலமோ அப்படியில்லை. அந்த பூமிதார் 5,000, 10,000 ரூபாய் செலவு செய்து, கிணறுவெட்டி, பம்பு செட்டுகள் வைத்து சாகுபடி செய்கிறார். அவர்கள் investment-க்கு (முதலீட்டிற்கு) தகுந்த ஊதியம் இல்லை. ஆகவே தோட்டக்காலுக்கு 33-1/3 விகிதாச்சாரம் கொடுப்பது நியாயமில்லை என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். அதை மறுபடியும் சர்க்காருடைய கவனத்திற்கு வைக்கிறேன். தவிர, புஞ்செய்க்கு 25 சத விகிதம் என்று சொல்லுகிறார்கள். புஞ்சை நிலம் திருத்தப்படும் விஷயங்களை எல்லாம் பார்க்கும்போது 25 சத விகிதம் போதாது என்பது என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம்.

இரண்டாவதாக, கைத்தொழில் அபிவிருத்தி விஷயத்தில், முதல் ஐந்தாண்டு திட்டத்திலும், இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்திலும் சரியாகக் கவனம் செலுத்தப்பட்டிருக்கிறது. பெரிய தொழிற்சாலைகளும், கனரக தொழிற்சாலைகளும் நாட்டில் நிறுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. அதை வரவேற்கிறேன். ஆனால் நமது நாட்டில் கிராமங்களில் வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்தை தவிர்க்கவேண்டுமென்றால், சிறு கைத்தொழில்களும், குடிசை தொழில்களும் மிகவும் அவசியம். கிராமாந்திரங்களில் பெரிய ஆலைகளை வைக்கும்போது, எல்லோரும் அந்த ஆலை வேலைக்குப் போகிறார்களே ஒழிய

10th August 1956] [Sri V. C. Palaniswami Gounder]

விவசாயத்தில் ஈடுபடுவதில்லை. ஆலை வேலையில் நல்ல ஊதியம், போனஸ் கிடைக்கிறது. ஆகவே, வாலிபர்கள் எல்லாம் அந்த வேலைக்குச் சென்று விடுகின்றனர். விவசாயத்தில் ஈடுபடக்கூடியவர்கள் 50, 60 வயதிற்கு மேற்பட்ட உழைப்பாளிகளாக இருக்கிறார்கள். இந்த நாட்டின் உணவுப் பிரச்னை தீரவேண்டுமானால், விவசாயம் அபிவிருத்தி அடையவேண்டும். விவசாயம் அபிவிருத்தி அடைய விவசாயிகளுக்கு வேண்டிய சகல வசதிகளையும் செய்து தரவேண்டியது சர்க்காரின் கடமை. அவர்களுக்கு விவசாயத்தில் ஊக்கம் கொடுக்கும் முறையில், நல்ல ஊதியம் கொடுத்து, ஆலைத் தொழிலாளர்களுக்குச் சமமான நிலையில் வைக்கவேண்டும், அவர்களுடைய உற்பத்திப்பொருள்கள் சரியான விலையில் விற்க சௌகரியம் செய்து தரவேண்டும். இன்றைய தினம் **cultivating tenant** என்றால் நேரிட நிலத்தை உழுபவர்கள் தான் என்று அர்த்தம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அந்த முறையில் அவர்களுக்கு நல்ல ஊதியம் கொடுக்கவேண்டியது அவசியம். இன்றைய தினம் அனேகம் பேர் நடுவிலிருந்து கொண்டு, விவசாய கூலிகளை வைத்துக்கொண்டு, முக்கியமாக ஹரிஜனங்களை வேலைக்கு வைத்துகொண்டு, விவசாயம் செய்கிறார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட ஹரிஜனக் கூலிகளுக்குக் கொடுக்கிற கூலி குறைவு. இந்த முறையில் நடுவில் வருகிறவர்கள், யாதொரு உழைப்புமில்லாமல், லாபமடைகிறார்கள். இன்றைய தினம் விவசாயம் ஓங்கவேண்டுமானால், விவசாய கூலிகள் விவசாயத்தில் ஈடுபடவேண்டுமானால், அவர்களுக்கு சரியான ஊதியம் கொடுக்கப்படவேண்டும். அந்த முறையில் சட்டத்தில் ஷரத்துகள் இருப்பதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. இன்றைய தினம் சோஷியலிஸ்டிக் பாணி சமுதாயத்தை அமைப்பது நமது நோக்கமாக இருக்கும்போது, எல்லோருக்கும் சம அந்தஸ்து, வாய்ப்புகள் கொடுக்கப்படவேண்டும். மக்கள் சுகவாழ்வு எய்த வேண்டுமென்று நாம் சொல்லும்போது, விவசாய கூலிகளின் நிலைமையை பார்த்தால் மிகவும் பரிதாபகரமாக இருக்கிறது. சட்டப்படி **tenant** களுக்கு பாதுகாப்பு என்று இருக்கிறது. ஆனால் **tenant** என்ற தலைப்பின் கீழ் உண்மையாகப் பாடுபடாத ஆட்களும் வரக்கூடிய நிலைமையில் இருக்கிறது. இதை நான் சர்க்காருடைய கவனத்திற்கு கொண்டுவரக் கடமைப்பட்டு இருக்கிறேன்.

விவசாயத்துறையில் பல திட்டங்களை சர்க்கார் போட்டிருக்கிறார்கள். இரண்டாது ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் விவசாயம் ஓங்கவேண்டுமென்கிற நோக்கத்தில் விவசாயிகளுக்கு விவசாயம் செய்யப் போதுமான கடன் வசதி கிடைக்கவேண்டுமென்பதற்காக கூட்டுறவு முறையில் சில பாங்குகளை அமைத்து, போதுமான கடன் கொடுக்க திட்டம் போட்டிருப்பதை நான் வரவேற்கிறேன். அதே சமயத்தில் பொது ஜன அபிவிருத்திக்காக கூட்டுறவு சங்கங்கள் இருக்கவேண்டுமென்றால், அதன் சட்ட திட்டங்களை திருத்தி அமைக்கவேண்டும். சர்க்கார் இதில் போதிய அக்கறை செலுத்துவார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

கவர்னர் உரையில், சென்னை ராஜ்யத்தில் புதிதாக 400 அரசாங்க விதைப் பண்ணைகள் (**State seed farm**) வைக்க சர்க்கார் உத்தேசித்து இருப்பதாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இவற்றை எவ்விதம் நல்ல முறையில் இயக்கப்போகிறார்கள் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. ஏற்கனவே பல இடங்களில் சர்க்கார் வினியோகிக்கும் வித்துக்கள் சம்பந்தமாகப் புகார்கள் இருந்துகொண்டிருக்கின்றன. அனேக இடங்களில் சர்க்கார் விதைகளை விதைப்பதில்லை. ஏனென்றால் சர்க்காரால் வினியோகிக்கப்படும் வித்துக்கள் தரமாக இருப்பதில்லை. என்னுடைய சொந்த அனுபவமும் அதுதான். விதையானது நல்ல முறையில் பொறுக்கப்பட்டு உலர்ந்த முதிர்ந்த விதையாக இருக்கவேண்டும். அப்படியில்லாமல், பச்சையானதும், முதிர்ச்சியில்லாததுமான வித்துக்களை வாங்கி சேகரித்துவைக்கும் பட்சத்தில், அது குடியானவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டால், அவர்களுக்கு மிகுந்த நஷ்டத்தைத் தான் உண்டாக்கும்.

அடுத்தபடியாக, பெரிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள் எல்லாம் சர்க்கார் செய்து முடித்தாகிவிட்டது என்று சொல்லப்படுகிறது. உண்மைதான். நமது நாட்டில் பெரிய அணைக்கட்டுகள், நீர்த்தேக்கங்கள் எல்லாம் ஏற்படுத்தியாகி

விட்டது. இனி நமது நோக்கம் சிறு நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களாகத் (Minor Irrigation schemes) தான் இருக்கமுடியும். அதுவும் முடிந்து விட்டால் பூமிக்கு அடியில் இருக்கும்படியான நீரை மேலேகொண்டு வரும் திட்டங்கள், அதாவது **bore wells** (குழாய் கிணறுகள்) **filter points** (வடி முனை குழாய்கள்) ஏற்படுத்தும் திட்டங்கள் ஆரம்பிக்கிறார்கள். இந்த வடிமுனை குழாய் திட்டங்கள் **delta area,** சமுத்திரக் கரை, நதி முகத்துவாரங்கள், இப்படிப்பட்ட இடங்களில் தான் வெற்றிகரமாக நடக்கின்றன. ஆனால் மேட்டுப்பாங்கான கோயம்புத்தூர், சேலம் ஜில்லா போன்ற பிரதேசங்களில் வடிமுனைக் குழாய்த் திட்டங்கள் அவ்வளவு வெற்றிகரமாக இருக்கமுடியாது. 5,000 ரூபாய் 10 ஆயிரம் ரூபாய் செலவு செய்து **bore-hole wells** (குழாய் கிணறுகள்) போட்டால் வெற்றிகரமாக ஆனாலும் ஆகும். இல்லா விட்டால் இல்லை என்ற நிலையில் இருக்கிறது. ஆகவே, பூமிக்கு அடியில் ஜலம் இருக்கும் இடங்களைக் கண்டு பிடிக்க சாஸ்திர ரீதியாக ஆராய்ச்சி செய்தால் நன்றாக இருக்கும். அன்னிய நாடுகளிலிருந்து நிபுணர்கள் வந்து, மண்ணெண்ணெ பெட்ரோல் இருக்கும் இடங்களை கண்டுபிடித்தார்கள். அதே போல் கனிவர்க்கங்கம் இருக்குமிடங்களும் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன. இந்த முறையில் ஜலம் இருக்குமிடங்களைக் கண்டு பிடித்து விவசாயிகளுக்குச் சர்க்கார் உதவி செய்யலாம் என்று கருதுகிறேன். வடநாட்டில் **Gangetic plain**-ல் **bore-hole wells** (குழாய் கிணறுகள்) வெற்றிகரமாக இருக்கின்றன. அமெரிக்கர்களுக்கும் இது அன்னியநாட்டு கண்டிராக்டர்களுக்கும் **bore-hole wells** அமைத்து நஞ்செய், புஞ்செய் நிலங்களுக்கு சாகுபடி வசதி செய்யத் திட்டங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நெய்வேலி யில் ஆர்டிஷியன் (**artesian**) கிணறுகள் வெற்றிகரமாக இருக்கின்றன. வரட்சிமிக்க இடமான எங்கள் கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவிற்குத் தான் கதி மோட்சமில்லை. எங்கள் ஜில்லாவின் நிலைமை மந்திரிகளுக்கு தெரிந்திருக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. எங்கள் ஜில்லா விவசாயிகள் விவசாயத்தில் மிகவும் தேர்ச்சி பெற்றவர்களாக இருந்த போதிலும், அவர்கள் முயற்சியும், பொருட் செலவும், தகுந்த நீர்ப்பாசன வசதி யில்லாததால், சில சமயம் வெற்றியும், பெரும்பாலும் தோல்வியும் அடைகிறது. ஆகவே சர்க்கார் பூமியின் அடியிலிருக்கும் தண்ணீரை மேலே கொண்டுவர தக்க திட்டங்கள் வகுத்து, விவசாயிகளுக்கு உதவி செய்யவேண்டியது மிகவும் அவசியம்.

10–26 a.m. அடுத்தாற் போல், இப்போது கடைசியாக எனக்கு முன்னால் பேசிய மெம்பர்கள், கீழ்பவானித் திட்டத்தைப்பற்றி விவாதம் நடத்தினார்கள் அதிலே எனக்கு ஒரு செண்ட் நிலம் கூட கிடையாது. அது பற்றி நான் பாரபட்சமில்லாமல் சொல்லலாம் என்று நினைக்கிறேன். ஆனால் என்னுடைய அனுபவம் சற்றுக் கம்மியாய இருக்கலாம். நேரடியான கஷ்டநஷ்டம் தெரியாமல் இருக்கலாம். பொதுவாகப் பார்க்கும்போது இந்தக்கீழ்ப் பவானித் திட்டத்தைப் பார்க்கும் போது, அந்தப் பிராந்தியத்தில் இத்திட்டம் வேகமாக அமுலாக்கப்பட்டது. அந்த அளவுக்கு மேல் பவானித் திட்டம் வந்ததா ? கீழ் பவானி திட்டம் படிப்படியாக வந்துவிட்டது. மேல் பவானித் திட்டத்துக்காக, நாங்கள் அந்தக் காலத்தில் ரொம்பக் கிளர்ச்சி செய்தோம். ஆனால், கீழ்ப் பவானித் திட்டம், அது ரொம்ப சுலபமானது, அதிக நீர்த்தேக்கம் உடையது என்று என்ஜினியர்கள், மந்திரிகள் சொன்னதாலும், அங்கிருந்தவர்களுடைய அந்த அபிப்பிரயத்தை ஏப்புக் கொள்ள வேண்டிய தன்மை ஏற்பட்டுவிட்டது. பூமி நிலைமையைப்பற்றிப் பரிசீலனை செய்யப்பட்டது. அந்த கீழ் பவானித் திட்டபூமியானது எத்தகைய வசதியுள்ள நிலைமையிலும், கம்மியான நிலம், அது அவ்வளவு உயர்ந்த நிலம் அல்ல என்று என்ஜினியர்கள் சொன்னது எனக்கு தெரியும். மேல் பவானித் திட்டம் வந்திருந்தால், இவ்வளவு போராட்டம் இருக்கவே இருக்காது என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். அது வந்தது எனக்குப் பொறாமை இல்லை. ஏன், அதற்கு இவ்வளவு எதிர்ப்பு சர்க்காருக்குக் காட்டுகிறார்கள் என்பதுதான் தெரியவில்லை. இன்றைய தினம் கோயம்புத்தூரில், ஒரு எக்கரில், கிணற்றிலிருந்து' தண்ணீர் பாயவேண்டுமென்றால் 100 ரூபாய் ஆகிறது **pumping**-க்கு. ஆனால், ரூ. 20, ரூ. 15, ரூ. 7½ என்று செலவாகக்கூடிய இடங்களில், ஏன் அத்தனை போராட்டம் செய்கிறார்கள் என்பது தான் புரியவில்லை. நிர்வாக யந்திரத்தில்,

10th August 1956] [Sri V. C. Palaniswami Gounder]

ஊழல்கள் இருந்தால் அதை நிவர்த்தி செய்வது அவசியம் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இன்றைய தினம் கேட்கிறேன். கீழ் பவானித் திட்ட குடியானவர்கள், மேல் பவானித் திட்டத்துக்கு வந்து, மேல் பவானித் திட்டக் குடியானவர்கள், கீழ் பவானித் திட்டத்துக்கு போவார்களேயானால் பாகிஸ்தான் ஹிந்துஸ்தான் மாதிரி, எந்தப் புரட்சி நிலைமையும் ஏற்படாமல் இருந்தால், நான் மனமுவந்து, கீழ் பவானித் திட்ட ஊருக்குப் போவதில் சந்தோஷமாகத் தயார் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். மின்சாரத்தினால், ஜலம் கிடைக்கும்படியான கஷ்டம் எது என்பது எனக்குத் தெரியும். இன்றைய தினம், மேல் பவானித் திட்டத்தில், குந்தாதிட்டத்தில் ஏதாவது, ஜலம் வரும் பட்சத்தில் , ஏக்கருக்கு ரூ . 20 அல்ல, நான் சொல்கிறேன், இன்றையதினம், ஏக்கருக்கு ரூ. 50 கொடுக்கவும், அங்குள்ள விவசாயிகள் முன் வருவார்கள் என்று நான் சவால் விடுகிறேன். இப்போது, பல ஆறுகள் மூலமாக, ஜலத்தைத் தேக்கி, மின்சார உற்பத்தியைச் செய்கிறார்கள். அதை வரவேற்கிறேன். நாட்டின் அபிவிருத்திக்கு நல்லது. நாங்கள் இந்தக் கீழ்ப்பவானித் திட்டத்தின் பேரில், அந்த ஊருக்குப் போய் விவசாயம் செய்தால், நாங்கள் சண்டை போட்டுக் கொள்ள மாட்டோம். சர்க்கார் கேட்கும்படியான, வரி என்னவோ அதை நாங்கள் கொடுக்கிறோம் பூமி அபிவிருத்தித் திட்டம், அதாவது **Betterment Fee** கொடுக்கவும், தயாராய் இருக்கிறோம் என்று நான் சொல்லிக் கொள்கிறேன். **Betterment Fee** கேட்பதில் என்ன தவறு என்று கேட்கிறேன். 10 கோடி ரூபாயில் கட்டப்பட்ட, கீழ்பவானித் திட்டத்தில், யார் பணம் ? கோயம்புத்தூர், சேலம் விவசாயிகள் பணமும் அல்லவா ? புயலால் பாதிக்கப்பட்ட, ராமநாதபுரம், தஞ்சை ஜில்லா விவசாயிகள் பணமும் அல்லவா ? நீங்கள் ஏன் கிளர்ச்சி செய்கிறீர்கள் என்று கேட்கிறேன். வரி வேண்டாம் என்று சொல்லாதீர்கள். இதன் பயனை, இந்தத் தலைமுறையோடு அல்ல, அடுத்த தலை முறையிலும் காணலாம். இந்த சர்க்காரும், எங்க சர்க்காரும், இதை அபிவிருத்தி செய்ய திட்டம் போட்டிருக்கிறார்கள். அடுத்த தலைமுறையினர், இத்திட்டம் கொண்டு வந்தவர்களைக் கும்பிடுவார்கள் என்பதில் எனக்குச் சந்தேகமில்லை. நான் சொல்வது முகஸ்துதிக்கு அல்ல, நானும் வாழ வேண்டும், நீயும் வாழ வேண்டும் என்கிற அந்த முறையில் நான் சொல்ல வேண்டியதே தவிர, பொருமைப்படுவதால் அல்ல. அதாவது, சர்க்கார் மனமுவந்து, விரிவாக, கோயம்புத்தூரில், அவிநாசி, பல்லடம் இப்பேற்பட்ட இடங்களுக்கு, ஒரு நீர்ப்பாசனம் கொண்டு வரமாட்டார்களா ? என்பது தான் என்னுடைய ஆவல். இப்போது இதற்கு முன்னால், இந்த பரம்பிகுளத் திட்டத்தைப் பற்றி மிகப் பரவலாகப் பேசினார்கள். மந்திரியும் பேசினார். என்ஜினியர்களும் போய் ஆராய்ச்சி செய்தார்கள். இப்போது எல்லாம் **silent** ஆக இருக்கிறது.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : வேலை நடக்கிறது, காரியமெல்லாம் நடக்கிறது,

*** SRI V. C. PALANISWAMI GOUNDER :** ரொம்ப சரி, காரியம் நடக்கிறது என்றால் மேற்கு தொடர்ச்சியிலிருந்து வீணாகிப் போகும் ஜலம், நமக்கு உபயோகமாவது பற்றிய விஷயத்தில், திருவாங்கூர்-கொச்சியோடு, இங்கு சம்மந்தப்பட்ட இலாக்கா, என்ன முடிவுக்கு வந்தார்கள் என்று தெரியவில்லை. அதாவது நம் நாட்டில் அணைக் கட்டிக்கொண்டு வந்தால், ஒரு லட்சம் ஏக்கருக்குத் தான் பாய முடியும். அது போதாது. இன்னும் 2, 3 லட்சம் ஏக்கராக்களுக்குப் பாயவேண்டும் முக்கியமாகப் பல்லடத்தைப் பற்றிப் பேசவிரும்புகிறேன். பல்லடம், பஞ்சப் பிரதேசம் என்பது தெரியும். அதிலும், இந்தப் பரம்பிகுளத் திட்டத்தில் தண்ணிர் கொண்டு வந்து லெவல் இல்லாவிட்டால், **pumping** செய்து, வறண்ட இடத்துக்கு பயன்படுத்துவது நல்லது. இதற்கு மசோதா கொண்டு வரும்படி, மந்திரி கனம் மாணிக்கவேலு அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அமெரிக்காவில், வரட்சியான இடங்களில், 400 மைல் தூரத்துக்கு, **Pumping line** கொண்டு வந்து, விவசாயிகளுக்கு தண்ணிர் கிட்டும்படியாகச் செய்கிறார்கள். அது எவ்வளவு முன்னேற்றகரமான காரியம் என்று கேட்கிறேன், பிரம்பிகுளத்திட்டத்தில் முதல் ஆரம்பித்த மாதிரி, இனிமேலும் ஈடுபட்டால் இந்த பல்லடம், தாராபுரம்

[Sri V.C. Palaniswamy Gounder] [10th August 1956

தாலுக்காக்கள் வரட்சி, பஞ்சப் பிரதேசங்கள், உற்பத்தியைப் பெருக்க முடியும். நீங்கள் பணத்தைப் பார்க்க வேண்டாம், உற்பத்தியைப் பாருங் கள். அந்த முறையில் செய்தால் வெற்றிபெறும். அதற்கு சர்க் காருடைய பணம், நூற்றுக்கு 40, 60, வட்டி ஆனாலும் கொடுப்பர்கள் என்று நான் இங்கே சொல்லத் துணிகிறேன். ஆகையினாலே, இப்படிப் பட்ட விஷயங்களைச் சர்க்கார் கவனத்துக்குக் கொண்டு வருகிறேன் என்று கேட்டுக் கொண்டு, கவர்னர் பிரசங்கத்தை, நான் மனமுவந்து ஆதரிக் கிறேன்.

10–36 a.m. **Sri M. PALANIYANDI**: கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கவர்னர் உரையில் பேசும் காலத்தில் , நமது சென்னை மாகாணமானது தமிழ் மாகாணம் என்று அழைக்கப்படாமல் இருந்தாலுங்கூட தமிழ் மொழி ஆட்சிமொழி ஆவதற்கு சீக்கிரமாக நடவடிக்கை எடுக்கப்படுமென்று சொல்லியிருப்பது மிகவும் வரவேற்கத் தகுந்த விஷயமாகும்.

எல்லைப் பிரச்னையைப் பற்றி ஆந்திர கவர்னர் செய்துள்ள பிரசங்க மானது வெந்த புண்ணில் வேல் பாய்ச்சுவது போல் இருக்கிறது என்று தான் சொல்லமுடியும். எல்லைப் பிரச்னையைத் தீர்ப்பது பற்றி பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு உறுதிமொழி கொடுத்திருக்கிறார். ராஜ்யச் சீரமைப்புக் கமிஷன் ரிபோர்ட்டில் 395, 396-வது பாராவில் நேரிடைப் பேச்சு வார்த் தையின் மூலம் தீர்த்துக் கொள்ளலாம் என்று குறிப்பிட்டதன் பேரிலும் நேருஜியின் வாக்குறுதியின் பேரிலும் கிளர்ச்சியை விட்டு விடலாம் என்று சொல்லப்பட்டது. இருந்தும் கூட ஆந்திர மாகாணத்தைச் சுற்றிய எல்லைப் பிரச்னை பெரிய அளவு இருக்கிற காரணத்தை வைத்துக்கொண்டு இந்தப் பிரச்னையை ஆந்திரா அரசாங்கம் தட்டிக் கழிக்கப் பார்ப்பது மிகவும் வருந்தத்தக்க விஷயம். உண்மையாக நிதி மந்திரி அவர்கள் மத்திய அரசாங்கத்துடன் வாதாடி, எல்லைப் பிரச்னையைத் தீர்க்க, உடனடியாக எல்லைக் கமிஷன் நியமிக்கப்படுவதற்கு வேண்டிய காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் அவருக்கு இந்தக் காரியத்தில் இச் சட்டசபை பூராவும் ஆதரவு கொடுக்க தயாராக இருக்கிறது. இதுபோல் பல விஷயங்களில் இந்தச் சபை ஆதரவு கொடுத்து வந்திருக்கிறது. ஆகை யால், அவர்கள் மத்திய அரசாங்கத்திற்கு எழுதி, எல்லை கமிஷனை உடனடியாக நிறுவுவதற்கு வேண்டிய வழிவகுக்க வேண்டுமென்று கேட் டுக்கொள்கிறேன். ஏனென்றால் எல்லைப் பிரச்னை இன்னும் தீராமல் இருப்பது மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. எல்லைப் பிரச்னையைத் தீர்த்தாக வேண்டும் என்று கிளர்ச்சிகள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. அரசாங் கமும் " செய்வோம் செய்வோம் " என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறது. பேச்சு வார்த்தை ஆரம்பிக்கப்பட்ட காலத்தில் ஆந்திர அரசாங்கம் ஏதாவது சாக்குப் போக்குச் சொல்லி, இல்லாத விஷயங்களைப் பேசி பிரச்னையைத் தட்டிக் கழித்து வருகிறது என்று நான் கருதுகிறேன். ஆகையால் மந்திரி அவர்கள் மத்திய அரசாங்கத்தினிடம் எடுத்துச் சொல்லி நிச்சயமாக எல்லைக் கமிஷனை சீக்கிரமாக அமைப்பதற்கு வேண்டிய வழிவகை செய்ய வேண்டுமென்று மன்றாடிக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

என்னுடைய தொகுதியைப் பொறுத்தவரை சர்க்காருக்கு என்னுடைய தொகுதி மக்கள் சார்பாகவும் என் சார்பாகவும் நன்றி செலுத்தக் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன். புள்ளம்பாடி, கட்டளை வாய்க்கால் திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு சர்க்கார் இந்த ஆண்டிலேயே எடுத்துக்கொண்டு விட்டார்கள். நான் முக்கியமாக சர்க்காருக்கு ஒரு விஷயத்தைத் தெரிவித் துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். பல ஆண்டுகளாக அந்தப் பகுதி மக்கள், பிற்பட்ட மக்கள், விரும்பிக்கொண்டிருந்த ஒரு திட்டத்தை இப்பொழுது அரசாங்கம் எடுத்துக்கொண்டு நிறைவேற்றுவதானது பிற்பட்ட மக்களின் மீது இந்த சர்க்காருக்கு இருக்கக்கூடிய அக்கறையைக் காட்டுகிறது. ஆனால், இதை 6 ஆண்டுகளுக்குள் முடிக்கப்போவதாகச் சொல்லப்படுகிறதுதான் வருந்தத்தக்க விஷயம். ஏனென்றால் அங்குள்ள மக்கள் அதிகமாக ஒத்துழைக்க காத்துக்கொண்டிருக்கும்போது , வெகு காலமாக திட்டம் நிறைவேற எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போது அதைச் சீக்கிரமாக முடிப்பதற்கு அரசாங்கம் வழி வகுக்க வேண்டுமென்று மிகவும் மன்றாடிக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

10th August 1956] [Sri M. Palaniyandi]

விவசாயிகளுக்கு வசதி செய்ய தேசீய விஸ்தரிப்புத் திட்டப்பகுதிகளில் கடன் கொடுக்கப்போவதாக கவர்னர் உரையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதுமட்டும் போதாது என்று நான் கருதுகிறேன். விவசாயிகளுக்குக் கூட்டுறவு பாங்குகள் கடன் கொடுக்கமுடியும். உதாரணமாக திருச்சி கூட்டுறவு மத்திய பாங்கிலே 70 லட்சம் அல்லது 80 லட்சம் ரூபாய் வரையில் பணம் இருக்கிறது. மக்கள் "டெபாசிட்" செய்யும் பணத்தைக் கூட "ஸ்க்ரூடினேஸ்" பண்ணி தான் வாங்கிக்கொள்ளுகிறார்கள். அந்தப் பணத்தை விவசாயிகளுக்குக் கடனாகக் கொடுக்கலாம். கூட்டுறவு இயக்கத்திலோ அல்லது வேறு எங்கேயோ தவறு இருக்கிறது. மத்திய கூட்டுறவு பாங்கில் பணம் இருக்கிறது. கிராம மக்களுக்குக் கடன் வேண்டும். ஆனால் கடன் கிடைக்கவில்லை யென்றால் நிர்வாக இயந்திரத்திலோ கூட்டுறவு இலாகாவிலோ, அரசாங்கத்திலோ தவறு இருக்கிறது என்று தான் சொல்லவேண்டும். தேசீய விஸ்தரிப்புத் திட்டப் பகுதிகளில் மட்டும் தான் கடன் வசதி தேவை என்பது அல்ல. மாகாணத்தில் எல்லாப் பகுதிகளிலும் உள்ள விவசாயிகளுக்கும் கடன் வசதி அத்யாவசியம். விவசாயிகள் அதிக வட்டிக் கொடுத்து பணம் கடன் வாங்குவதோடு மட்டுமல்லாமல் தங்கள் முதலையே இழந்து விடக்கூடிய நிலையில் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய நிலைமையை முன்னேற்றுவதற்கு நீண்டகாலக் கடன், குறுகிய காலக் கடன், முதலிய வசதிகளை அரசாங்கம் செய்து கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

தொழில் வளம் பெருகவேண்டுமென்று நமது அரசாங்கம் இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே கன ரக இயந்திரத் தொழிற்சாலையை ஆரம்பிப்பதற்குத் திட்டமிட்டிருக்கிறார்கள். அது வரவேற்கத்தகுந்த விஷயம். நமது மாகாணத்தைப் பொறுத்தமட்டில் ஜனத்தொகை அடிப்படையில் எடுத்துக்கொண்டாலும் சரி, பிற்பட்ட நிலையை எடுத்துக்கொண்டாலும் சரி எந்த விதத்தில் பார்த்தாலும் இங்கு தொழில் அபிவிருத்தி ஏற்பட வேண்டுமென்று கேட்க உரிமை இருக்கிறது. தேசிய அபிவிருத்திக் கவுன்சிலிலே நிதி மந்திரி அவர்கள் வாதாடினால் இந்த சபை ஆதரவாக இருக்கும். நாட்டுமக்கள் எல்லோரும் ஆதரவு கொடுக்க காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இருநூற்று முப்பது கோடி ரூபாய் நமக்கு வேண்டுமென்றால் 170 கோடி ரூபாய் தான் அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது போதாது, அதிகமாக வற்புறுத்தி வாங்குவதற்கு வழி வகை செய்யவேண்டும்.

நெய்வேலித் திட்டத்திற்கு 60 கோடி ரூபாய் கொடுக்கப்பட்டு சீக்கிரமாக நிறைவேற்றப்படும் என்று கவர்னர் உரையிலே இருக்கிறது. பூமிக்கு கீழ் இருக்கும் தண்ணீரை மேலே இறைத்து, அதற்குமேல் இருக்கக்கூடிய பழுப்பு நிலக்கரியை எடுத்தால் தமிழ்நாட்டில் தொழில் வளம் நிச்சயமாக வளரும். சேர்வராயன் மலையில் கிடைக்கும் பாக்ஸைட்டைக் கொண்டு சேலத்தில் அலுமினியம் தொழிற்சாலையை பத்து கோடி ரூபாய்ச் செலவில் ஆரம்பிப்பதோடுகூட, அங்கு இருக்கக் கூடிய இரும்புக் கனியையும் பயன்படுத்த முன்வரவேண்டும். மூலப்பொருள்கள் நம் நாட்டில் கிடைக்கிறது. குந்தா மின்சாரத் திட்டம் போன்றவைகளிலிருந்து மின்சாரமும் கிடைக்கும். நெய்வேலித் திட்டத்திலும் மின்சாரம் உற்பத்தி செய்யப்படபோகிறது. நெய்வேலியில் கிடைக்கும் நிலக்கரியையும், சேலத்தில் கிடைக்கும் இரும்புக் கனியையும் கொண்டு இரும்புத் தொழிற்சாலையை ஆரம்பிப்பதற்கு நல்ல வாய்ப்பு இருக்கிறது. ஆகவே அடிப்படை கனரகத் தொழிற்சாலையை நிறுவுவதற்கு நிதி மந்திரி அவர்கள் மத்திய அரசாங்கத்திடம் வற்புறுத்த வேண்டும். தமிழ்நாடு தொழில் வளத்தில் பிற்பட்ட பகுதியாக இருப்பதால், தொழில் வளம் பெருக வேண்டியதவசியம். பல ஆண்டுகளாக தமிழ் நாட்டு மக்கள் இந்த முறையில் எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே, மக்களுடைய எண்ணத்தைக் கருத்திற்கொண்டு நிச்சயமாக பெரும் தொழிற்சாலையை ஆரம்பிப்பதற்கு மத்திய சர்க்காரை நமது சர்க்கார் தூண்டவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

சிறு தொழில்களுக்குத் தொகை ஒதுக்கப்பட்டிருந்தாலும் அந்தத் திட்டங்களெல்லாம் சரியாக அமல் நடத்தப்படவில்லை. தமிழ் நாட்டில் தொழில்வளம் பெருவதற்கு சிறு தொழில்கள் ஏராளமாக ஆரம்பிக்கப்பட

[Sri M. Palaniyandi] [10th August 1956

வேண்டும். சிறு சிறு தொழில்களை மக்கள் ஆரம்பிப்பதற்கு வேண்டிய உதவியை அரசாங்கம் செய்துகொடுக்கவேண்டும். கடனும் தாராளமாகக் கொடுத்துதவவேண்டும். பாராளுமன்றத்திலும் காங்கிரஸ் எம்.பி.க்கள் வற்புறுத்தி வருகிறார்கள். கடன் கொடுப்பதினாலே சிறிது நஷ்டம் ஏற்பட்டாலும் பரவாயில்லை. எப்படியாவது சென்னை ராஜ்யத்தில் தொழில் வளம் பெருகுவதற்கு வழிவகைகளை ஆராய்ந்து காரியங்களைச் செய்யவேண்டும். தக்காவிக் கடன் வாங்கி நிலத்தை உழுது வளப்படுத்துவது போலவே சிறு தொழிலுக்கும் கடன் உதவி அவசியம் கடன் கொடுப்பதிலே ஆங்காங்கே பலகஷ்ட நஷ்டங்கள் எற்படலாம். இருந்தாலும், ஆங்காங்கே ஏராளமான unskilled and semiskilled workers இருப்பதால் அவர்களைத்தேர்ந்தெடுத்து நாட்டின் தொழில் முன்னேற்றத்திற்குப் பயன் படுத்தவேண்டும், சட்டசபை உறுப்பினர்களையோ, பஞ்சாயத்து தலைவர்களையோ, இன்னும் மற்ற நல்லவர்களையோ நியமித்து, அவர்கள் மூலமாக சிறந்த தொழிலாளர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கச்செய்து அவர்களைப் பயன் படுத்தலாம்.

சமீபத்தில் நிதி மந்திரி அவர்கள் கோயமுத்தூரில் பேசியபோது நமது மாகாணத்தில் நல்ல தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று பெருமைப்பட்டுச் சொன்னார்கள். உண்மையிலேயே அது பெருமைப்படக் கூடிய விஷயந்தான். நம்நாட்டில் பெருமைபடத்தக்க முறையில் வேலை செய்யக்கூடிய நல்ல தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். ஜெர்மனியிலிருந்தும், டென்மார்க்கிலிருந்தும் வந்துள்ள இன்ஜினீர் இங்கு 100 ரூபாய் சம்பளம் வாங்கிக்கொண்டு வேலை செய்யும் தொழிலாளியின் வேலையைப் பார்த்து வியந்திருக்கிறார்கள். ஒரு படித்த இன்ஜினீர் செய்யக்கூடிய வேலையைக்கூட தன்னுடைய பரந்த அனுபவத்தின்காரணமாக செய்யக் கூடிய, தொழிலில் ஆர்வம் உள்ளவர்களும் இருக்கிறார்கள். ஆகையால், நாம் சிறு சிறு தொழில்களை நடத்தக்கூடியவர்களுக்கு கடன் வசதி அதிகமாகக் கொடுத்தால் நாட்டிலே தொழில்கள் வளருவதற்கு முடியும். நமது நிதி மந்திரி அவர்கள் இது விஷயமாக ஆலோசனை செய்து சிறு தொழிலுக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்ய முன்வரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

தொழிலாளிகளுடைய நிலை இன்னும் கஷ்டமாகத்தான் இருக்கிறது. தொழிலாளருடைய விஷயமாக இயற்ற வேண்டிய சட்டங்களை மத்திய அரசாங்கமும் ராஜ்ய அரசாங்கமும் இயற்றலாம் என்று அரசியல் சட்டத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தொழிலாளர்களுக்கு இருக்கும்படியான பல சட்டங்களைப் பரிசீலனை செய்து முன்னேற்றமான முறையில் திருத்தியமைக்கவேண்டும். தொழில் கோர்ட்டு வசதி செய்திருக்கிறார்கள். அதைப்போன்று இன்னும் பல வசதிகள் செய்துகொடுத்து அவர்களுடைய நிலையை முன்னேற்றவேண்டும். ஒரு தொழிலாளி வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட்டால் அதைத் தொழில் கோர்ட்டுக்கும் மேல் கோர்ட்டுக்கும் எடுத்துக் கொண்டு போவதில் பலவித கஷ்டம் ஏற்படுகிறது. அவன் நீக்கப்பட்டது சரியா தப்பா என்பதை முடிவு செய்வதற்கு ட்ரிப்யூனல் தீர்ப்பு வரை காத்துக்கொண்டிருக்கவேண்டியிருக்கிறது. உதாரணமாக டன்லப் கம்பெனியார் போன்ற ஏகபோக கம்பெனிகள் கோடிக் கணக்கான ரூபாய் லாபம் அடைந்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், தொழிலாளிகளின் நிலைமை முன்னேறவில்லை. சாதாரண தொழிலாளி தொழிற்சங்கம் அமைப்பதன் காரணமாக வேலையைவிட்டு நீக்கப்பட்டால், தொழில் கோர்ட்டுக்குப் போய் பரிகாரம் காணுவதில் பல சிரமங்கள் ஏற்படுகின்றன. நடுத்தர குமஸ்தாக்கள் முதலியவர்கள் சங்கம் அமைப்பதற்குக்கூட முடியவில்லை. ஆகவே, தொழிலாளிகள் விஷயமாக உள்ள சட்டங்களெல்லாம் பரிசீலனை செய்யப்பட்டு அவர்களுக்கு நன்மை செய்யக்கூடிய முறையில் சட்டங்கள் திருத்தியமைக்கப்படுவதோடு கூட முன்னேற்றமான சட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

தொழிலாளர்களுக்கு வீடுகட்டும் திட்டம் (Industrial Housing Scheme) இன்னும் அதிகமாக உபயோகப்படவில்லை என்ற குறை இருந்துவருகிறது. இதை நான் சொல்லவில்லை. பார்லிமெண்டு உருப்பினர்களும் மற்றவர்

10th August 1956] [Sri M. Palaniyandi]

களும் சொல்லிக்கொண்டு வருகிறார்கள். மத்திய அரசாங்கம் அளிக்கும் உதவித் தொகையை நமது அரசாங்கம் முழுதும் உபயோகப்படுத்துவதில்லை என்ற குறையும் சொல்லப்படுகிறது. தயவுசெய்து ஒதுக்கப்பட்ட பூராப் பணத்தையும் பயன்படுத்த நமது அரசாங்கம் முன்வர வேண்டும். மத்திய அரசாங்கம் ராஜ்ய அரசாங்கத்திற்கு இந்த இனத்திற்காக 50 சதவிகிதம் 'ஸப்ஸிடி' தருகிறார்கள். 50 சதவிகிதம் கடன் தருகிறார்கள். எல்லாவற்றையும் உபயோகப்படுத்தி தொழிலாளிகளுக்கு ஜில்லாக்களின் பல பாகங்களில் ஆயிரம் இரண்டாயிரம் என்று வீடுகளைக் கட்டிக்கொடுத்தால் தொழிலாளிகளுடைய வீட்டுப் பிரச்னை தீருவதோடுகூட, நகரத்திற்கு அப்பாலுள்ள கிராமப்பகுதிகளிலும் வீடு கட்டும் திட்டம் நிறைவேறும் என்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். மத்திய அரசாங்கம் ஒதுக்கிய பணத்தை என் தொழிலாளிகளின் நன்மைக்குப் பயன்படுத்தாமல் விட்டுவைக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்கின்றேன். தொழிலாளி வீடு கட்டும் சங்கத்தைக் அணுகி கடன் கேட்டாலும் 600, 700 ரூபாய் வரையில் தொழிலாளி முதலில் செலவு செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. இப்படி முதலில் செலவு செய்யக்கூடிய தொழிலாளிகள் குறைவு. 100 ரூபாய் சம்பளமாவது வாங்கக்கூடிய நடுத்தர தொழிலாளிகள் தான் இந்தமுறையில் கடன்பெற்று வீடு கட்டிக்கொள்ளமுடியும். ஆனால், பெருவாரியாக இருக்கக்கூடிய சாதாரண ஏழைத் தொழிலாளிகளுக்கும் பயன்படக்கூடிய முறையில் வீடு கட்டுக்கொடுக்கும் திட்டம் செய்யப்படவேண்டும். அத்துடன் தொழிலாளர்கள் வீடு கட்டும் திட்டத்திற்கு ஒதுக்கப்படும் தொகை பூராவும் உபயோகப்படுத்த வழி வகை செய்யவேண்டுமென்று கனம் நிதி அமைச்சரவர்களை நான் மன்றாடிக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். மற்ற மாகாணங்களில் இந்தத் துறையில் லட்சக்கணக்கான ரூபாய் செலவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், நமது மாகாணத்திலே அதிகமாக உபயோகப்படுத்தவில்லை என்பதையும் மந்திரி அவர்கள் கவனித்து ஆவன செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன்.

ஒவ்வொரு ஆண்டிலும் நான் சொல்லக்கூடிய பிரச்னை ஒன்று இருக்கிறது. நிதி மந்திரி அவர்கள் இதில் கவனம் செலுத்தவேண்டும். ஹரிஜனங்களிலிருந்து கிருஸ்தவ சமூகத்திற்கு மதம் மாறியவர்களுடைய நிலைமை மோசமாக இருக்கிறது. கிருஸ்தவ சமூகத்திலும் ஏற்றத்தாழ்வுகள் இருக்கின்றன. ஹரிஜனக் கிருஸ்தவர்கள் தாழ்த்தப்பட்டவர்களாகவே தான் இருக்கிறார்கள். ஐயர் கிருஸ்தவர்கள், உடையார் கிருஸ்தவர்கள், ரெட்டியார் கிருஸ்தவர்கள், பிள்ளை கிருஸ்தவர்கள் போன்ற முற்போக்கானவர்கள் ஹரிஜனக் கிருஸ்தவர்களை கோயிலில்கூட அனுமதிக்காத நிலைமை அங்கும் இருக்கத்தான் செய்கிறது. அவர்கள் விரட்டப்படுவதும் காணப்படுகிறது. கிருஸ்தவ சமூகத்தில் மட்டும் ஏற்றத்தாழ்வில்லாமல் சமதர்மம் இருக்கிறதென்று சொல்லிவிட முடியாது. ஹரிஜனக் கிருஸ்தவர்களுக்கு கல்விச் சலுகையளிக்க ஆந்திர அரசாங்கம் முந்திக்கொண்டுவிட்டார்கள். சென்னை அரசாங்கம் இந்தச் சலுகையை அளிப்பதில் முதன்மையாக இருக்கவேண்டியிருக்க அந்தக் காரியத்தை ஆந்திர அரசாங்கம் செய்துவிட்டார்கள். உத்தியோக விஷயங்களில் ஹரிஜனக் கிருஸ்தவர்களுக்கு சலுகை அளிக்காவிட்டாலும்கூட கல்விச் சலுகையாவது மற்ற பிற்பட்ட வகுப்பினர்களுக்கு அளிப்பதுபோல் கட்டாயம் கொடுக்கவேண்டும். இது விஷயத்தில் நமது அரசாங்கம் புனராலோசனை செய்யவேண்டும். மதச்சார்பற்ற அரசாங்கம் (secular state) என்று நாம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போது உண்மையிலேயே தாழ்த்தப்பட்ட நிலையிலுள்ள ஹரிஜனக் கிருஸ்தவர்களுக்குள், மதம் மாறியதன் காரணமாக அரசாங்க சலுகைகள் இன்றி மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்கு சலுகை அளிக்கப்படவேண்டுமென்று பிற்பட்ட வகுப்பினர் கமிஷன் வந்திருந்த போதும் தெரிவித்திருக்கிறோம். அவர்களும் அதைப் பரிசீலனை செய்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நமது அரசாங்கம் இவர்கள் விஷயத்தில் கருணையுடன் நடந்துகொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

கெஜெட் பதவில்லாதவர்களின் கோரிக்கை சம்பந்தமான கேள்விகள் பலவற்றிற்கு நேற்றையதினம் கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் பதில்

சொன்னார்கள். சில கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லும்போது, consider செய்வதாகச் சொன்னார்கள். இது நிச்சயமாக கவனிக்கப்படவேண்டிய விஷயம். நியாயமான விஷயமும்கூட. என்.ஜி.ஓ-க்களின் சம்பளமும் பஞ்சப்படியும் சற்று உயர்த்தப்படவேண்டுமென்று அதாவது ஐந்து அல்லது பத்து ரூபாயாவது உயர்த்தப்படவேண்டுமென்று அவர்கள் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த சமயத்தில் மத்திய சர்க்கார் என்ன செய்கின்றார்களென்றால் மத்திய சர்க்கார் சிப்பந்திகளின் அடிப்படைச் சம்பளத்தை 55 ரூபாயிலிருந்து 60 ரூபாய்க்கு உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். இது சென்னை சர்க்கார் கெஜெட் பதிவில்லாதவர்களுக்கு வெந்த புண்ணில் வேல் பாய்ச்சுவது போல் இருக்காதா என்று நாம் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். ஒரு ரூபாய் உயர்த்தினால், வருஷத்திற்கு 25 லட்சம் ரூபாய் செலவாகும் என்று நிதி மந்திரி அவர்கள் சொன்னார்கள். 5 ரூபாய் 10 ரூபாய் உயர்த்தவேண்டுமென்றால் ஏராளமாக செலவு ஆகுமே என்று சொல்லப்படுகிறது. என்.ஜி.ஓ. க்களுக்கு சம்பளம் பஞ்சப்படி உயர்த்திக்கொடுக்க வேண்டுமென்றால், யார்மீது வரிபோட்டு அவர்களுக்குக் கொடுப்பது என்பதைப்பற்றி உறுப்பினர்கள் சர்க்காருக்கு யோசனை சொல்லவேண்டுமென்றும் நிதி மந்திரி அவர்கள் கேட்கின்றார்கள். நான் சொல்வதென்னவென்றால், வரி கொடுக்கச் சக்தியுள்ளவர்கள் மீது வரி போடுங்கள், வரிகொடுக்கச் சக்தியில்லாத ஏழை மக்கள் மீது வரிபோடக்கூடாது. இந்த முறையில் வரி போட்டு கெஜெட் பதிவில்லாத உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு நிச்சயமாக ஏதாவது வழி செய்தாகவேண்டும். அவர்களுடைய பிரச்னையை நிச்சயமாகத் தீர்த்தாகவேண்டும். நம் நாடு சுதந்திரம் பெற்றதிலிருந்து அவர்களுக்கு வேலைப்பளு நிச்சயமாக அதிகரித்து வந்திருக்கிறது. என்.ஜி.ஓ-க்களின் பிரச்னை சம்பந்தமாக நமது அமைச்சர் குழுவானது மத்திய அரசாங்கத்தினரோடு போராடி அவர்களிடமிருந்து உதவித்தொகை பெருவதற்கு வழி செய்யவேண்டும். ஆசிரியர்களுக்குப் பாதி பங்கு உதவித் தொகை மத்திய அரசாங்கம் தரப்போவதாகச் சொல்லுகிறார்கள். அதே மாதிரி என்.ஜி.ஓ.க்களுக்கு பாதிப் பங்கு உதவித் தொகை மத்திய அரசாங்கத்திடமிருந்து கேட்கக்கூடாதா என்று நான் கேட்கிறேன். அரசியல் சட்டம் இடம் கொடுக்குமா கொடுக்காதா என்பது அல்ல பிரச்னை. இங்குள்ள கைத்தொழில் நிலைமை, மக்களின் சராசரி வருமான நிலைமை எல்லாவற்றையும் பார்த்து புள்ளிவிவரம் கொடுத்தார்கள். தென்னாட்டைவிட வட நாட்டில் சராசரி வருமானம் அதிகமாக இருக்கிறதென்றெல்லாம் சொல்லப்படுகிறது. வட நாட்டிலும் சில மாகாணங்களைப் பார்க்கும்போது அங்கு நல்ல வருமானம் வருகிறது. தென்னாட்டு மக்களுக்கு வருமானம் இல்லை என்று புள்ளி விவரம் தெரிவிக்கிறது. ஏன் அவர்களுக்கு இப்படி இருக்கவேண்டும். இந்த ஏற்றத்தாழ்வு தீரவேண்டுமென்றால் இங்கு உள்ளவர்களுக்கும் அதிகமாக சம்பளம் கொடுக்க நாம் முன்வர வேண்டும் என்றுதான் நான் அமைச்சரவர்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

10–46 a.m. ஹரிஜனங்களுக்காக நாம் ஏதோ செய்துகொண்டிருந்தாலும் அவர்களுடைய நிலமை உயரவேயில்லை. அதற்கு அரசாங்கம் ஆவன செய்ய வேண்டும். நிலங்களை கொடுத்தால் மட்டும் போதாது. சம்பந்தப்பட்ட சட்ட திட்டங்களை மாற்றி அமைக்கவேண்டும். மிராசுதார்கள் 'என்கிரோச்' செய்துகொண்டிருக்கிற நிலங்களைப் பிடுங்கி ஏழை மக்களுக்கு கொடுக்க வேண்டும். வேகமாக ஹரிஜனங்களுக்காக நிலங்களை ஆர்ஜிதம் செய்யவேண்டும் அப்பொழுதுதான் விவசாயப் பெருங்குடி மக்கள், ஆதிதிராவிட மக்கள் இவர்களின் வாழ்க்கைத் தரம் உயரமுடியும். முதல் ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் மக்களின் வாழ்க்கைத் தரம் ஒருவாறு உயர்ந்திருக்கிறது. இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை மேலும் உயர்த்தப் போவதாக சர்க்கார் சொல்லிவருகிறார்கள். ஆகவே ஹரிஜனங்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்தும் வகையில் அவர்களுக்கு வேண்டிய நிலங்களை ஆர்ஜிதம் செய்துகொடுத்து, மற்ற வசதிகளையும் செய்துகொடுக்க அரசாங்கம் முன்வரவேண்டும். இந்த அடிப்படையில் இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தை நிறைவேற்றவேண்டும் என்று கூறிக்கொண்டு என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

10th August 1956]

MR. SPEAKER : I am prescribing a time limit of 15 minutes. 10-48 a.m.

* SRI J. L. P. ROCHE VICTORIA : During the discussion on the Governor's Address, the main thing which draws our attention is the implementation of the Second Five-Year Plan which is a major pre-occuation of the Government at present. Sir, the Second Five-Year Plan appears on the face of it a tremendous effort on all sides to improve the economy and the general well-being of the country. It requires the best efforts of not only the Government but also the people. With a view to get the co-operation of the people and also their active help in making the Second Five-Year Plan successful, one or two things are necessary. We have just now passed out of the First Five-Year Plan and the results though not fully successful, there are at least indications that we have been fairly successful in the First Five-Year Plan. It has also given us some lessons with regard to the working of the Second Five-Year Plan. Especially in the matter of Community Projects and the National Extension Services. I think the First Plan can claim credit for the very successful way in which they have been introduced and the work turned out so far. But still there is some room for improvement in these activities. Because as it is now, these activities are now confined only to the Community Project areas, i.e., only certain parts of the district whereas the other parts are still not able to get all the benefits out of the schemes. There have been complaints also in some places that in Community Project areas, all the amounts which are being allotted are not fully utilized, that there is still a lot of wastage and that funds are diverted to unproductive activities. I would therefore suggest that the Government should, as far as possible, try to keep a very close watch over the working of the Community Projects not only to make it work in a better way but also to see whether something could not be spared from the funds allotted to the Community Projects area with a view to help other parts of the district. Because, unless there is some sort of uniformity in the improvement of the different areas in the district, I think the Community Project work which only concentrates upon certain select areas, is not going to help us very much in the Second Five-Year Plan, which is after all a Plan for the whole country.

In the matter of Education, it is well known how illiteracy is rampant all over the country. The White Paper which is now before us is, of course, a promising effort with a view to improve the standard of education for the young people. But, what happens to the other thousands and thousands of illiterate people who are not able to follow these improvements and contribute their intelligent co-operation for the improvement of the country in different areas. I would suggest that in the educational sphere also, which is very fundamental for any improvement in the country, some more attention should be given to what is known as the "Adult Social Education", so that not only our youngsters who will always be looked after in a better way under the new scheme but also the grown up people might try to learn something and know

[Sri J. L. P. Roche Victoria] [10th August 1956

more about what is happening all around them. That can only be done through some sort of agencies like the Social Education and the Visual Education Organizations.

With regard to the industrialization of our State, it is true that Government have got certain plans. In the Second Five-Year Plan, we are talking in terms of lakhs and crores. With all the efforts which the Government might take in regard to the introduction of industries here and there, I should think that unless co-operation is forthcoming in the private sector also, the efforts of the Government with regard to the encouragement of industries in these areas is not going to help us very much. Because, in the First Plan, the efforts of the private sector have contributed much for the improvement of the country. During the Second Five-Year Plan period, on account of the uncertainty which has cropped up now, the private sector people are hesitating to come forward to invest any amount in the industrialization of the State. In the South especially, it is very well known that we are backward industrially, though, of course, there are some industries here and there. But still, it has not been properly encouraged by the Government. In this matter, I would request our Government to be always watchful with regard to safeguarding our own interests in the industrial field because we sometimes get directions from the Centre in such a way that they do not seem to understand the conditions prevailing in the South. It may be all right in regard to northern areas where there are people already who are industrial-minded and it is very easy to start an industry and make it a success there. But, in the South, there is still suspicion on the part of the public with regard to the new industrial undertakings. The Government should come forward to render all possible help in this matter by encouraging private sector. Whatever may be said with regard to industries, there is no denying the fact that discrimination does exist between the North and the South and between the private and the public sectors. The sooner that discrimination is removed the better it will be for the Madras State in the industrial field.

One of the important schemes which should be taken up under the Second Five-Year Plan is with regard to communications. It is true our aim is to raise the standard of living of the masses and to increase food production. It is also equally necessary that communications within the State and also between the States and other parts of the country are improved in such a way that there should not be any bottlenecks with regard to transportation.

In this connexion I beg to draw the attention of the Government with regard to the improvement of the Tuticorin Port which, as we know, has already received some attention from the hands of the Government of India. Now that Malabar is separating, the Cochin Port which has created a record with regard to harbour development, will not be with the Madras State. The Madras harbour also may not be able to handle large consignments of steel products, etc., if they come one after another. Even at present there is so much congestion in the Madras harbour that

10th August 1956] [Sri J. L. P. Roche Victoria]

steamers are being diverted to other ports and there is no other port offering such facilities as the Tuticorin port. I am sure the Government will keep an eye on the improvement of this important port during the Second Five-Year Plan. I understand the Government of India are taking a sympathetic view of this matter. I think a strong recommendation from the Government of Madras will go a long way to make it an accomplished fact.

One of the previous speakers mentioned about the grant of educational concessions to Harijan Christians. It is true that 11 a.m. recently the Andhra Government have removed all distinctions with regard to grant of educational concessions, and all Harijans, irrespective of the community to which they belong, have been made eligible for the concessions. The present rules in our State are to the detriment of Harijan Christians. I think the rules should be modified so as to treat all Backward Classes alike in the matter of educational concessions. Such a modification will be a great step forward in the direction of making the Five-Year Plan a success.

With regard to midday meals in schools, that matter also should receive the attention of Government. Hon. Members may be aware of the reports about private philanthropists here and there coming forward to supply midday meals to our poor children attending the schools. What is the use of increasing the number of schools, unless you are able to make the children attend the schools? On account of the poverty in the country, many children are not able to get anything to eat and they are not able to attend schools. Unless the poor children are given midday meals and made to attend schools, they will not be able to derive any benefit out of the hundreds of schools that are cropping up all over the country. In addition to the contribution by private individuals, the Government should make a substantial allotment for the supply of midday meals to the poor children attending the schools. When education is well-established, we are on very safe ground with regard to the future improvement of our country.

*SRI M. CHADAYAN : മിസ്റ്റർ സ്പീക്കർ, സർ, അസെംബ്ലിയുടേയും കൌൺസിലിൻെറയും സംയുക്തയോഗത്തിൽ മലബാർ, കർണ്ണാടക മെമ്പർമാരോടു യാത്രപറഞ്ഞുകൊണ്ടു ഗവർണ്ണർ ചെയ്ത പ്രസംഗത്തെ ഞാൻ സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നു. അതേ സമയം ഗവർണ്ണരുടെ പ്രസംഗത്തിൽ മലബാറിലേയും കാസർകോഡിലേയും മെമ്പർമാരുടെ ഭാവിയെ സംബന്ധിച്ച് യാതൊന്നും പറഞ്ഞു കാണാത്തതിൽ അത്യന്തം വ്യസനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അടുത്തുതന്നെ രൂപമെടുക്കാൻ പോകുന്ന പുതിയ കേരള സംസ്ഥാനത്തിൽ പ്രസിഡൻ്റു് ഭരണമാണ് വരാൻ പോകുന്നതു്. തിരുവിതാംകൂർ-കൊച്ചിയിൽ പ്രസിഡൻ്റു ഭരണമാണ് ഇപ്പോൾ നിലവിലുള്ളതെന്നതുകൊണ്ടു യാതൊരു കുററവും ചെയ്യാത്ത മലബാറിലേയും കാസർകോഡിലേയും മെമ്പർമാരേയും ശിക്ഷിക്കുന്നതു് ഭരണഘടനയ്ക്കു് വിരുദ്ധവും അന്യായവുമാണെന്നു ഞാൻ ഗവമ്മേണ്ടിൻെറ ശ്രദ്ധയിൽ പെടുത്തുന്നു. ലക്ഷക്കണക്കിനുള്ള ജനങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുത്തയച്ച പ്രതിനിധികളെ അവരുടെ കാലാവധി തീരുന്നതുവരെ നിയമസഭയിൽ തുടരാൻ അനുവദിക്കാതിരിക്കുന്ന നടപടിയിൽ ഞങ്ങൾക്കു വലിയ പ്രതിഷേധമുണ്ടു്. മലബാറിലേയും കാസർകോഡിലേയും മെമ്പർമാരെ ഉൾപ്പെടുത്തി ഒരു താൽക്കാലിക ഗവമ്മേണ്ടു് രൂപീകരിക്കുന്നതിനും ജനങ്ങളാൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട പ്രതിനിധികളുടെ ഒരു ഭരണം ആ പ്രദേശങ്ങളിലെ ജനങ്ങൾക്കു നിഷേധിക്കപ്പെടുന്നതിനെ തടയുന്നതിനും വേണ്ട നടപടികളെടുക്കണമെന്നു് മദ്രാസ് ഗവമ്മേണ്ട് ഇൻഡ്യാ ഗവമ്മേണ്ടിനോടു് ശുപാർ ചെയ്യണമെന്നു് ഞാനാവശ്യപ്പെടുന്നു. മലബാറിനും കാസർകോഡിനും പ്രസിഡൻറു

[Sri M. Chadayan] [10th August 1956

രേണം ആവശ്യമില്ല. ഞങ്ങൾ യാതൊരു കുററവും ചെയ്തിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു് മാത്രമാണു് ഒരു താല്ക്കാലിക ഗവൎമ്മേണ്ടു പുതിയ തിരഞ്ഞെടുപ്പുവരെ രൂപീകരിക്കണമെന്നു ഞങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുന്നതു്.

വിഭജനം അടുത്തുവരികയാണു്. ഈ ഘട്ടത്തിൽ മലയാളികൾക്കു കിട്ടേണ്ടുന്ന കടത്തിൻേറയും സ്വത്തിൻേറയും വിഹിതം നിശ്ചയിക്കുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ചൎച്ചകൾ നടത്തുമ്പോഴും തീരുമാനങ്ങളെടുക്കുമ്പോഴും മലയാളികളുടെ പ്രതിനിധികളെക്കൂടി അതിൽ പങ്കെടുപ്പിക്കേണ്ടുന്നതു് ഗവൎമ്മേണ്ടിൻെറ ചുമതലയാണു്. ആ കാൎയ്യത്തിൽ ഗവൎമ്മേണ്ടു് ശ്രദ്ധിക്കുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. വിഭജനം അടുത്തുവരുന്ന ഈ സന്ദൎഭത്തിൽ കഴിഞ്ഞ ഏതാനും മാസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ മലബാറിൽനിന്നും വിലപിടിച്ച മരങ്ങളും ആനകളും മത്സ്യം പിടിക്കുന്നതിനുള്ള ഉപകരണങ്ങളും മററും തമിഴ് നാട്ടിലേയ്ക്കു് കടത്തിക്കൊണ്ടുപോന്നിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള ആക്ഷേപങ്ങളും അതിനെ സംബന്ധിച്ചു ഗവൎമ്മേണ്ടു് പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുള്ള പ്രസ്നോട്ടുകളും മാതൃഭൂമി മുതലായ പത്രങ്ങളിൽ വന്നിട്ടുള്ള റിപ്പോൎട്ടുകളും എം.പി.സി.സി. പ്രസിഡൻറു തുടങ്ങിയുള്ളവർ പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുള്ള പ്രസ്താവനകളുമെല്ലാം പരിശോധിച്ചാൽ ഇതിനെ സംബന്ധിച്ചു ശരിയായ ഒരന്വേഷണം നടത്തേണ്ടതാവശ്യമാണെന്നു് വ്യക്തമാവും. ഈ ആക്ഷേപങ്ങൾ തെററാകാം ശരിയാകാം. ശരിയെന്നോ തെററെന്നോ ഞാൻ വാദിക്കുന്നില്ല. ഏതായാലും ഒരന്വേഷണം നടത്തേണ്ടതത്യാവശ്യമാണെന്നു മാത്രമാണു് ഞാൻ പറയുന്നതു്. മലയാളി മെമ്പർമാരും തമിഴ് മെമ്പർമാരും ഉൾപ്പെട്ട ഒരു കമ്മിററി രൂപീകരിച്ചു ഇതിനെ സംബന്ധിച്ചു ശരിയായ ഒരന്വേഷണം നടത്തി വാസ്തവസ്ഥിതി വെളിച്ചത്തുകൊണ്ടുവരുന്നതു് വിഭജനം അടുത്തിരിക്കുന്ന ഈ അവസരത്തിൽ ജനങ്ങളുടെ തെററിദ്ധാരണകളും ആശങ്കകളും സംശയങ്ങളും ദൂരീകരിക്കാനുപകരിക്കും. ഗവൎമ്മേണ്ടിൻെറ പ്രസ്നോട്ടു വായിച്ചാൽ മനസ്സിലാകുന്നതു മലബാറിൽനിന്നും സാധനങ്ങളൊന്നും തമിഴ്നാട്ടിലേയ്ക്കു കടത്തിക്കൊണ്ടുപോകരുതെന്നു് ഉത്തരവുകൊടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നാണു്. അതേ സമയം പത്രറിപ്പോൎട്ടുകളും ഉത്തരവാദിത്വമുള്ള ചില ആളുകളുടെ പ്രസ്താവനകളും വായിച്ചാൽ ഇതിൽ കുറെ വാസ്തവമുണ്ടെന്നും തോന്നുന്നു. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ഗവൎമ്മേണ്ടുത്തരവിനെ വിഗണിച്ചുകൊണ്ടും ചില ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ മലബാറിൽനിന്നും തമിഴ്നാട്ടിലേക്കു സാധനങ്ങൾ കടത്തിക്കൊണ്ടുപോകാൻ നടപടിയെടുത്തുവെന്നാണു വരുന്നതു്. ഏതു ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരാണു് ഇതിനുത്തരവാദികളെന്നു കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനും വാസ്തവസ്ഥിതി അറിഞ്ഞു ജനങ്ങളുടെ ഭയവും ശങ്കയും ദൂരീകരിക്കുന്നതിനും ഞാൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ട തരത്തിലുള്ള ഒരു കമ്മിററിമുഖേന സാധിക്കുന്നതാണു്. ആ കാൎയ്യം ഗവൎമ്മേണ്ടിൻെറ അടിയന്തിരശ്രദ്ധയിൽപെട്ടുകാണാൻ ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നു. ഈ കാൎയ്യം മദിരാശി ഗവൎമ്മേണ്ടു് ചെയ്യില്ലെങ്കിൽ ഇന്ത്യാ ഗവൎമ്മേണ്ടിനെ ഞങ്ങൾക്കു പ്രേരിപ്പിക്കേണ്ടിവരുന്നതാകും.

ഹരിജനങ്ങളുടെ കാൎയ്യത്തെ സംബന്ധിച്ചാണു് അടുത്തതായി എനിക്കു പറയാനുള്ളതു്. മദ്രാസ് ഗവൎമ്മേണ്ടിൽ ഒരു പ്രത്യേക ഹരിജൻ വെൽഫെയർ ഡിപ്പാൎട്ടുമെൻറുണ്ടു്. മലബാറിലും കാസർകോഡ് താലൂക്കിലും ഇന്നു ആ ഡിപ്പാൎട്ടുമെണ്ടു പ്രവൎത്തിക്കുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ ഈ പ്രദേശങ്ങൾ വിഭജനത്തിനുശേഷം മദിരാശിയിൽനിന്നു വേർപെട്ടുപോകുന്നതുകൊണ്ടും തിരു-കൊച്ചിയിൽ അങ്ങനെ ഒരു പ്രത്യേക ഡിപ്പാൎട്ടുമെണ്ടു് ഇല്ലെന്നതുകൊണ്ടും പുതിയ കേരളസ്റ്റേററിൽ ഹരിജനങ്ങളുടെ നിലയെന്തായിരിക്കുമെന്നും ഹരിജൻ വകുപ്പിൻെറ പ്രവൎത്തനം ഏതു വിധത്തിലായിരിക്കുമെന്നും എനിക്കു അറിയാൻ ഉൽക്കണ്ഠയുണ്ടു്. ഗവൎണ്ണരുടെ പ്രസംഗത്തിൽ അതിനെപ്പററി ഒന്നും പറഞ്ഞു കാണുന്നില്ല. ഗവൎമ്മേണ്ടു അതിനെപ്പററി ഗാഢമായാലോചിക്കുമെന്നും ഇതര സ്റ്റേററുകളിലെപ്പോലെ പുതിയ കേരള സ്റ്റേററിലും ഹരിജനവകുപ്പു് തുടൎന്നുപോകണമെന്നു മദിരാശി ഗവൎമ്മേണ്ടു് ഇന്ത്യാ ഗവൎമ്മേണ്ടിനോടു് ശിപാൎശ്ശ ചെയ്യുമെന്നും ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.

മുസ്ലീങ്ങൾക്കും മററു ന്യൂനപക്ഷസമുദായങ്ങൾക്കും ഗവൎമ്മേണ്ടിലും നിയമസഭയിലും തദ്ദേശസഭകളിലും ഉദ്യോഗങ്ങളിലും ന്യായമായ പ്രാതിനിധ്യം നൽകേണ്ടതു് ഗവൎമ്മേണ്ടിൻെറ കടമയാണു്. ഇക്കാൎയ്യം ഗവൎമ്മേണ്ടു് വേണ്ടവിധം ശ്രദ്ധിക്കുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മലബാറിൽ മുസ്ലീങ്ങൾക്കു് പഴയ പള്ളികൾ പുതുക്കിപ്പണിയുന്നതിനും പുതിയ പള്ളികൾക്കു സ്ഥലസൌകൎയ്യം നൽകുന്നതിനും ഗവൎമ്മേണ്ടിൻെറ കല്പന പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കയാണെന്നു ജില്ലാ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരിൽനിന്നും മനസ്സി

ലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഒട്ടും കാലതാമസം കൂടാതെതന്നെ ആ കല്പന ജില്ലാ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്ക് അയച്ചു കൊടുക്കണമെന്നും അങ്ങിനെ മുസ്ലിംങ്ങൾക്കു മതാരാധനാ സൌകര്യങ്ങൾ ചെയ്തുകൊടുക്കണമെന്നും ഞാന് അപേക്ഷിക്കുന്നു.

അടുത്തതായി എനിക്കു പറയാനുള്ളത് അംശം ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ കാര്യത്തെപ്പററിയാണ്. അംശം ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ കാര്യം ഒരു ക്യാബിനററ് സബ്ബ്കമ്മിററി പരിശോധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയാണെന്ന് മന്ത്രിമാർ പറഞ്ഞു തുടങ്ങിയിട്ടു കാലം കുറെയായി. അംശം ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ ഗവമ്മേണ്ടു സർവ്വീസിൽ പെടുത്തുകയും അവരുടെ കുട്ടികൾക്ക് വിദ്യാഭ്യാസ സൌകര്യം ചെയ്തുകൊടുക്കുകയും അവരുടെ അവശതകൾ പരിഹരിച്ചുകൊടുക്കയും മററും വിഭജനത്തിനു മുമ്പുതന്നെ ഗവമ്മേണ്ടു ചെയ്യേണ്ടതായിരുന്നുവെന്നും ഞാൻ ഗവമ്മേണ്ടിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടുത്തുന്നു. എൻ ജി ഒ. മാരുടെ പ്രതിനിധി സംഘത്തിന്റെ ഡൽഹി യാത്രയെപ്പററിയുള്ള പത്രറിപ്പോർട്ടുകൾ ഞാൻ കണ്ടു. എൻ.ജി ഒ. മാരുടെ ന്യായമായ അവകാശങ്ങൾ വകവച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതും അവശതകൾ പരിഹരിച്ചു കൊടുക്കേണ്ടതും ഗവമ്മേണ്ടിന്റെ കടമയാണ്. ആ കാര്യം വിഭജനത്തിനുമുമ്പുതന്നെ ചെയ്യുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഭക്ഷണസാധനങ്ങളുടെ വില ദൈനംദിനം വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ജനങ്ങൾക്കുള്ള സാമ്പത്തിക വിഷമതകൾ ചില്ലറയൊന്നുമല്ല. മലബാറിലെങ്ങും, കാസർകോഡു താലൂക്കിലും, എല്ലാ ഗ്രാമങ്ങളിലും ന്യായവിലഷാപ്പുകൾ തുറന്നു ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ജനങ്ങൾക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടു പരിഹരിച്ചുകൊടുക്കണമെന്ന് ഞാൻ ഗവമ്മേണ്ടിനോടഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ കർക്കടകമാസമാണ്. കർക്കടമാസമെന്നു പറഞ്ഞാൽ പൊതുവെ തൊഴിലില്ലായ്മയും ദാരിദ്ര്യവും മൂർദ്ധന്യത്തിലെത്തുന്ന കാലമാണ്. ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങളുടെ വില വർദ്ധനവിനു പുറമേ മലബാറിലുണ്ടാകുന്ന ഉല്പന്നങ്ങളുടെ വിലയിടിവു ജനങ്ങളുടെ കഷ്ടപ്പാടും ദുരിതവും ഒന്നുകൂടെ വർദ്ധിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു മലബാറിലെ എല്ലാ അംശങ്ങളിലും ന്യായവില ഷോപ്പുകൾ കൊയ്ത്തു തുടങ്ങുന്നതിനുമുമ്പു ഉടനെ തുറക്കണമെന്ന് ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു.

രണ്ടാം പഞ്ചവത്സര പദ്ധതിയനുസരിച്ചു മലബാറിലും തെക്കൻകന്നാടകത്തിലുമായി അനുവദിച്ചിരുന്ന ഒരു കോടി ഉറുപ്പികയുടെ തോട്ടുകീറുന്ന പണികൾ നിറുത്തിവയ്ക്കുവാൻ മദിരാശി ഗവമ്മേണ്ടു തീരുമാനിച്ചിട്ടുള്ളതായി ഇന്നലത്തെ മാതൃഭൂമിയിൽ കാണുന്ന റിപ്പോർട്ട് ശരിയാണെങ്കിൽ പുതുതായി സംസ്ഥാനവിഭജനം നടക്കാൻ പോകുന്ന ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഒരു പുതിയ കേരള സ്റ്റേററ് ഉടലെടുക്കാൻ പോകുന്ന അവസരത്തിൽ ഗവമ്മേണ്ട് ഇങ്ങനെ ഒരു നടപടി സ്വീകരിച്ചതു വളരെ നിർഭാഗ്യകരമാണെന്ന് പറയാതെ തരമില്ല. ആ റിപ്പോർട്ട് ശരിയാണെങ്കിൽ ഗവമ്മേണ്ടു അതു പുനരാലോചനചെയ്യണമെന്നും പദ്ധതിയിലുൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള പണികൾ നടത്തുന്നതിന് ഉത്തരവു പുറപ്പെടുവിക്കണമെന്നും ഞാൻ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു. ഈ പദ്ധതി കൊച്ചിയിൽനിന്നു കല്ലായിലേക്കും കല്ലായിൽനിന്നു വടകര, വളർപട്ടണം, സുൽത്താൻതോട്, കവ്വായി എന്നിവിടങ്ങളിലേയ്ക്കുടത്തു വാണിജ്യഗതാഗതങ്ങൾക്ക് സൌകര്യം ഉണ്ടാക്കുന്നതാണ്. കേരളവും തെക്കൻ കന്നാടകവും തമ്മിൽ ബന്ധപ്പെടുത്തേണ്ടതു വളരെ ആവശ്യമായതുകൊണ്ടു അതു രണ്ടാമത്തെ പദ്ധതിയിൽതന്നെ ഉൾപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്. മലബാറിൽനിന്നും കാസർകോഡിൽനിന്നും മത്സ്യം പിടിക്കുന്ന വില പിടിച്ച യന്ത്രങ്ങൾ തമിഴ്നാട്ടിലേക്കു ഇറക്കുമതി ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു ആ സ്ഥലത്തുതന്നെ മടക്കി അയക്കുവാൻ ഗവമ്മേണ്ട് ഉത്തരവിടണം. മലബാറിലെ ഫിഷർമെൻ അസോസിയേഷൻ ഇതിനെ സംബന്ധിച്ചു പല ആക്ഷേപങ്ങളും പ്രമേയങ്ങളും ഗവമ്മേണ്ടിലേയ്ക്കയച്ചിട്ടുണ്ട്. നിന്നു തിരയാനുള്ള സ്ഥലവും ഞങ്ങൾക്കില്ല. അങ്ങിനെയിരിക്കുമ്പോൾ വിഭജനം അടുത്തിരിക്കുന്ന ഈ ഘട്ടത്തിൽ മലബാറിൽനിന്നും കേരള സ്റ്റേററിന്റെ പൊതുസ്വത്തിൽനിന്നു വിലപിടിച്ച പലതും തമിഴ്നാട്ടിലേയ്ക്കു കടത്തിക്കൊണ്ടു പോകുന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശം മനസ്സിലാകുന്നില്ല. അതു വളരെ നിർഭാഗ്യകരമാണെന്നേ എനിക്ക് പറയാനുള്ളൂ. നാമെല്ലാം ഇന്ത്യയിലെ പൌരന്മാരാണ്. ഇന്ത്യയുടെ പൊതുസ്വത്ത് എല്ലാവർക്കും അവകാശപ്പെട്ടതാണ്. വിഭജനസമയത്തു മലബാറിനു അവകാശപ്പെട്ടതു കണക്കു പറഞ്ഞു വാങ്ങാൻ മലബാറിന്റെ ഒരു പ്രതിനിധി മന്ത്രിസഭയിൽ ഇല്ലാത്തതു പരിതാപകരമാണ്.

[Sri M. Chadayan] [10th August 1956

ഞാൻ അവസാനമായി ഈ സഭയോടും തമിഴ്നാട്ടിലെ എന്റെ സ്നേഹിതന്മാരായ മെമ്പർമാരോടും പറയുന്നത് നിങ്ങളിൽനിന്ന ഞങ്ങൾ വേർവിട്ടുപോകുമ്പോൾ മലബാറിലേയും തെക്കൻ കന്നടകത്തിലെയും മെമ്പർമാരോടു സൌഹാർദ്ദം കാണിക്കണമെന്നാണ്. ഞങ്ങളുടെ ജനസംഖ്യക്കനുസരിച്ചു ഒരു പൈപോലും നഷ്ടപ്പെടുത്താതെ സ്വത്തുക്കളും, പണവും, സാമാനങ്ങളും, കടങ്ങളും, ലൈബ്രറി പുസ്തകങ്ങളും എല്ലാം ഞങ്ങൾക്കു ഭാഗിച്ചുകിട്ടേണ്ടുന്നതാണ്. മലബാറിൽനിന്നും കാസർകോഡിൽനിന്നും തമിഴ്നാട്ടിലേക്കു കൊണ്ടുപോയ സാധനങ്ങൾ കഴിയുന്നതും വേഗം തിരിച്ചയക്കേണ്ടതാണ എന്ന അവസാനമായി ഗവമ്മേന്റിനോട് അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു. ഗവണ്ണരുടെ പ്രസംഗത്തെ ഞാൻ അവസാനമായി അഭിനന്ദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

11–14 a.m. *SRI V. K. PALANISWAMY GOUNDER: கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கவர்னர் அவர்கள் உரையிலே சர்க்கார் செய்திருக்கிற பல காரியங்களையும் இனிமேல் செய்யப்போகிற காரியங்களைப் பற்றியும் விவரமாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். நீர்ப்பாசன விஷயத்திலே, மேட்டூர் கால்வாய் திட்டம் பூர்த்தி அடைந்து விட்டதாகவும், மலம்புழா திட்டம் அநேகமாக பூர்த்தியாகிவிட்டதாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பரம்பிகுளத் திட்டத்தைப் பற்றி இரண்டு வருஷங்களாக பேச்சுக்கள் நடந்துகொண்டு வருகின்றன. இனி தமிழ் நாட்டிலே பெரிய திட்டங்கள் இல்லை என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பரம்பிகுளத் திட்டத்துக்காக சென்ற வருஷ பட்ஜெட்டிலே கொஞ்சம் பணம் ஒதுக்கிவைக்கப்பட்டது. அதுவல்லாமல், இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே அது சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. தற்பொழுது இதுபற்றி திருவாங்கூர்-கொச்சி ராஜ்யத்துடன் பேசவேண்டிய அவசியம் இருப்பதால் இந்தத் திட்டத்தைத் தள்ளிப்போட்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. திருவாங்கூர்-கொச்சி ராஜ்யத்தோடு பேசவேண்டியது அவசியம் தான். இதுபற்றி பேசி முடிவடைவதற்குள்ளாக நமது ராஜ்யத்திலேயே உள்ள இத்திட்டத்தின் ஒரு பகுதியை ஆரம்பித்துச் செய்வது மிகவும் பொருத்தமாக இருக்கும். இந்தத் திட்டத்திலுள்ள 7 அணைக்கட்டுகளில் 6 அணைக்கட்டுகள் நமது ராஜ்யத்திலேயே இருக்கின்றன. இந்த 6 அணைக்கட்டுகளில் 4 அணைக்கட்டுகளை உடனடியாக ஆரம்பித்துச் செய்தால் பின்னால் திருவாங்கூர்-கொச்சி ராஜ்யத்துடன் பேச்சுவார்த்தை முடிந்த பின் மற்ற அணைக்கட்டுகளைக் கட்டி அதிலிருந்து வரும் தண்ணீரை இத்துடன் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். அதற்காக பரம்பிகுளத் திட்டத்தின் இந்த ஒரு பகுதியை தள்ளிப் போடவேண்டிய அவசியமில்லை. இந்தத் திட்டம் மிகவும் சுலபமாக நிறைவேற்றக்கூடிய பெரிய திட்டம் என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். மின்சாரம் உற்பத்தி செய்வதற்காக குண்டா திட்டத்தை ஆரம்பித்தார்கள். அதற்கு 35 கோடி ரூபாய் செலவழிக்கப்படுகிறது. அதே 35 கோடி ரூபாயைச் செலவு செய்தால் பரம்பிகுளத் திட்டத்தில் $1\frac{1}{2}$ லட்ச கிலோவாட் மின்சாரம் கிடைக்கும். அதோடு 3 லட்ச ஏகராவுக்குத் தண்ணீர் பாயும். தமிழ் நாட்டிலே இந்தத் திட்டத்தைப் போல வேறு சுலபமான பெரிய திட்டம் ஒன்றுமில்லை. இப்பொழுது நடைபெறும் சிறிய திட்டங்களெல்லாம் ஒரு வருஷத்திற்குள் முடிவடைந்துவிடும். அதற்கு மேலே செய்வதற்கு வேறு வேலை கிடையாது. ஆகையால் பரம்பிகுளத் திட்டத்தின் ஒரு பகுதியை உடனடியாக ஆரம்பித்து நடத்தினால் இப்பொழுது நடக்கின்ற திட்டங்களிலே உபயோகப்படுத்தப்படும் இயந்திரங்கள், ஆட்கள் அனைத்தையும் இந்தத் திட்டத்துக்கு உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளலாம். திருவாங்கூர்-கொச்சி சர்க்காருடன் பேச்சு வார்த்தை நடத்தி அந்த பிரதேசத்திலுள்ள அணைக்கட்டையும் நம் ராஜ்யத்திலுள்ள மற்ற இரண்டு அணைக்கட்டுகளையும் பின்னால் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். ஆகையால் பெரிய திட்டத்துக்காக காத்திருக்காமல் நமது ராஜ்யத்திலிருக்கும் 4 அணைக்கட்டுகளை முதலில் ஆரம்பித்துக் கட்டவேண்டும் என்றும், இதைத் தள்ளிப் போடக்கூடாது என்றும் சர்க்காரைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

தவிர, பல தடவை சொல்லியிருக்கிற விஷயத்தைப் பற்றி மறுபடியும் சொல்லுகிறேன். ஆளியார்வேலியில் பல பஞ்சாயத்துக்கள் இருக்கின்றன. இந்தப் பஞ்சாயத்துக்களுக்கு குடி தண்ணீர் திட்டம் கொண்டுவரவேண்டியது மிகமிக அவசியம். இந்த பஞ்சாயத்துகளில் காலரா உண்டாகி ஆற்றுக்குப் பக்கத்தில் இந்த பஞ்சாயத்துகளுக்கு கீழே உள்ள கிராமங்

10th August 1956] [Sri V. K. Palaniswamy Gounder]

களிலும் பரவி விடுகிறது. ஆகையால் இந்தப் பஞ்சாயத்துக்களுக்குக் குடி தண்ணீர் திட்டம் வேண்டுமென்று நான் பல தடவைகள் சொல்லியிருக்கிறேன். கம்பம்வேலி பஞ்சாயத்துக் குடிதண்ணீர் திட்டம் இப்பொழுது ஆரம்பித்து வேலை நடந்துகொண்டு வருவதைக் கேட்டு நான் சந்தோஷப் படுகிறேன். ஆளியார்வேலியிலும் 4, 5 பஞ்சாயத்துக்கள் இருக்கின்றன— கோட்டூர், காளியாபுரம், வேட்டைக்காரன்புதூர், உடையகுளம். அங்கே காலரா வந்தால் பக்கத்திலுள்ள கிராமங்களும் பாதிக்கப்படுகின்றன. ஆதலால் இங்கே குடிதண்ணீர் திட்டம் அவசியம் வேண்டும்.

எனது பகுதியிலே தூணக்கடவு என்ற ஒரு பாரஸ்ட்டு இருக்கிறது. தென் இந்தியாவிலேயே மிகப்பெரிய தேக்கு மரங்களும் மற்ற மரங்களும் அங்கே வெட்டி எடுக்கப்படுகின்றன. அந்தப் பாரஸ்ட்டு பாதி கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவையும் பாதி மலையாளம் ஜில்லாவையும் சேர்ந்தது. அதற்குப் போகிற வழி கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவிலேதான் இருக்கிறது. அந்த இடத்திலிருந்து காட்டிலாகா உத்தியோகஸ்தர்கள் ஆயிரக்கணக்கான மரங்களை வெட்டி உபயோகத்துக்காக கொண்டு வருகிறார்கள். மலையாளம் ஜில்லாவில் இருக்கும் பாதிக் காடும் கோயம்புத்தூர் பாரஸ்ட் ஆபீஸர் கீழே தான் இருக்கிறது. அந்தக் காட்டிற்கு கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவிலிருந்து தான் வழி இருக்கிறதே தவிர மலையாள ஜில்லாவிலிருந்து வழி இல்லை. நமது ராஜ்யம் பிரிக்கப்படும்போது அந்தக் காட்டில் பாதிப் பகுதி மலையாளம் ஜில்லாவிற்குத் தான் போகும். ஆனாலும் அந்தக் காட்டுக்குப் போவதற்கு வழி மலையாளம் ஜில்லாவில் இல்லை. கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவிற்கு வந்து சுற்றித் தான் போகவேண்டும். இப்போது நாம் பத்திரிகைகளில் ஒரு விஷயத்தைப் பார்த்தோம். மலையாளம் ஜில்லாவில் மரங்களை வெட்டி தமிழ் நாட்டிற்குக் கொண்டுபோய்விட்டார்கள் என்று. உண்மையில் அப்படி ஒன்றும் இல்லை. சென்னை ராஜ்யத்திலுள்ள கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவையும், மலையாளம் ஜில்லாவையும் சேர்ந்ததுதான் அந்தக் காடு. இரண்டு பகுதியிலும் வெட்டும் மரங்களை கோவை ஜில்லாவிலுள்ள பொள்ளாச்சி டிப்போவில்தான் போடுவது வழக்கம். அப்படித்தான் இப்பொழுது போட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மேலும், அங்கிருந்து இங்கு யானைகளைக் கொண்டுவந்து விட்டதாகவும் பத்திரிகைகளில் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அப்படி ஒன்றும் இல்லை. யானைகள் இங்கேயும் அங்கேயும்தான் போய்வந்துகொண்டு இருக்கின்றன. இரண்டு காடுகளும் ஒரே இடத்தில் இருப்பதால் நான் போய் அந்த இடத்தைப் பார்த்திருக்கிறேன். அந்த இடம் எங்கள் ஊருக்குப் பக்கத்திலேதான் இருக்கிறது. மேலும், நான்கு யானைகளை சென்னை சர்க்கார் கொண்டுவந்துவிட்டால் சென்னை சர்க்கார் பிரமாதமாக லாபம் சம்பாதித்துவிட முடியுமா, என்ன ? அப்படி ஒன்றும் நடக்கவில்லை. அதோடு கூட, ஒரு பங்களாவைப் பிரித்துக் கொண்டுபோய் விட்டார்கள் என்றும் சொல்லப்பட்டது. அது ஒரு தற்காலீகமாக இருந்த பங்களா (temporary rest house). ஊளாண்டி ரோடு என்று 20 மைல் நீள ரோடு ஒன்று அங்கே புதிதாகப் போடுகிறார்கள். அங்கே ஆபீஸர்கள்போய் தங்குவதற்கு வேண்டுமென்று பங்களாவைப் பிரித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு பங்களாவைப் பிரித்துக்கொண்டு போவதால் என்ன பெரிய லாபம் கிடைத்துவிடப்போகிறது ? மூவாயிரம், அல்லது நாலாயிரம் ரூபாய் கிடைக்கலாம். அவ்வளவு தான். ஆகவே வெறுமனே அனுவசியமாகக் குற்றம் கூறிக்கொண்டிருக்கக் கூடாது என்பதற்காகத்தான் இதையெல்லாம் சொன்னேன்.

மேலும், எங்களுடைய பிராந்தியம் பாராஸ்டுக்கு சமீபத்தில் இருக்கிறது. பட்டா பூமியிலிருந்து விறகு, விவசாய கருவிகளுக்கு மரம் வெட்டிக்கொண்டுவர வேண்டுமானால் ஜில்லா பாரெஸ்ட் ஆபீஸருக்கு விண்ணப்பம் போட வேண்டும். விண்ணப்பம் போட்ட பிறகு, ஸ்தலத்தில் மரங்கள் இருக்கிறதா, அவை எவ்வளவு சுற்றளவு கொண்டவை, அவற்றை எப்படி வெட்டலாம் என்பதையெல்லாம் பார்த்துவிட்டு, அதற்கு மேலே அனுமதி கொடுக்கிறார்கள். அனுமதி கிடைப்பதற்கு மாதக்கணக்கில் தாமதம். இப்படிச் செய்வது பட்டாதாரர்களுக்கு ரொம்பக் கஷ்டமாக இருக்கிறது. இந்தக் கஷ்டத்தை நீக்குவதற்கு வழி செய்யவேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். 11-22 a.m.

[Sri V. K. Palaniswamy Gounder] [10th August 1956

அடுத்தப்படியாக, கீழ் பவானி வாய்க்கால் திட்ட விஷயமாக இங்கே காரசாரமாகப் பேசப்பட்டது. அதைப் பார்த்து நான் ரொம்பவும் வருத்தப்படுகிறேன். எங்கள் ஜில்லாவாகிய கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவில் இந்தத் திட்டம் இருப்பதால் இது நன்றாக நடக்க வேண்டுமென்று எங்களுக்கு ஆசை. ஆகவே இந்தப் பிரச்னையை முதலில் கவனித்துத் தீர்க்கவேண்டுமென்று அபிப்பிராயப்படுகிறேன். இவ்வளவு கஷ்டம் வந்திருக்கவேண்டிய அவசியமேயில்லை. இதை ஒழுங்காகத் தீர்த்திருக்கலாம். கஷ்டம் இல்லை என்று ஒரு சாரார் சொல்கிறார்கள் ; ரொம்பக் கஷ்டம் என்று இன்னொரு சாரார் சொல்கிறார்கள். இருசாரார் சொல்வதும் சரியல்ல. உண்மையில் சின்னச் சின்ன கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. உதாரணமாக, உணவு கண்ட்ரோல் இருந்தது. கண்ட்ரோல் ரொம்ப நல்ல ஏற்பாடு. உணவுப் பொருள்களை நியாயமான விலைக்கு வாங்கி அவற்றை உபயோகிப்பவர்களுக்கு நியாயமான விலைக்கு கிடைக்கச்செய்வதே கண்ட்ரோல். இந்தக் கண்ட்ரோல் நமது நாட்டில் எவ்வளவு கஷ்டமாக இருந்தது ? அதேமாதிரித்தான் இந்த கீழ் பவானி வாய்க்கால் விஷயமும். தண்ணீர் வினியோகம் செய்யப்பட வேண்டியது ரொம்பவும் அவசியம். ஆனால் சரியாகத் தண்ணீர் வினியோகம் செய்யப்படாவிட்டால் கீழ்க்கட்டிலுள்ளவர்களுக்கு தண்ணீர் வராது.

இப்போது, எந்த இடத்தில் எந்த தானியம் போடப்பட்டிருக்கிறது என்று பார்த்துச் சொல்லும் அதிகாரம் சின்னச் சின்ன உத்தியோகஸ்தர்களிடம் இருக்கிறது. இந்த அதிகாரத்தை சிறிய உத்தியோகஸ்தர்கள்தான் செய்யவேண்டியிருக்கிறது. ஆகையால் தனித்தனி மகசூலுக்கு தனித் தனி வரிகள் போடக்கூடாது. பருத்தி விதைத்தால் அதற்கு அதிக வரியும், தானியம் விதைத்தால் அதற்கு குறைந்த வரியும் விதிக்கப்படுகிறது. அது சரியல்ல. நெல், கரும்பு போன்ற பயிர்களுக்கு அதிக வரியும், மற்ற புஞ்சை தானியங்களுக்குக் குறைந்த வரியும் விதித்தால் நன்றாக இருக்கும். அதை விட்டுவிட்டு ஒவ்வொரு மகசூலுக்கும் தனித் தனி வரி போடுவது நல்லது அல்ல. தவிர நெல் சாகுபடி செய்கிற பூமிக்கு அதிக வரியும், இதுவரையும் தோட்டக்காலாயிருந்த பூமிகளுக்கு மத்திபமான வரியும், இதுவரையும் புஞ்சையாயிருந்த பூமிகளுக்குக் குறைந்த வரியும் விதிப்பது ஞாயம். வரியை வசூலித்துத்தான் ஆகவேண்டும். ரூபாய் 10 கோடி செலவில் திட்டம் நிறைவேற்றியிருக்கும்போது அதற்கு 'பெட்டர்மெண்ட் டாக்ஸ்' வாங்குவது அவசியம்தான். இந்த விஷயங்களைத் தகராறுகளில்லாமல் சர்க்கார் தீர்த்துக்கொள்ளலாம். காலதாமதமின்றி சீக்கிரம் தீர்க்க வேண்டும். இது விஷயமாகக் கஷ்டம் இருப்பதும் உண்மை. அதை மிகைப்படுத்திச் சொல்வதும் சகஜம். இதைத் தீர்க்கவேண்டுமானால், பெரிய உத்தியோகஸ்தர்களை மட்டுமல்ல, சம்பந்தப்பட்ட மந்திரிகளையும் விவசாயத்தில் அனுபவமுள்ள சிலரையும் கொண்ட ஒரு கமிட்டியை நியமித்து இந்தப் பிரச்னையைத் தீர்த்துவிடலாம் ; சுலபமாக முடிவுசெய்யலாம். ரூபாய் 10 கோடி செலவு செய்து அங்கே பெரிய அணைக்கட்டுத் திட்டத்தை நிறைவேற்றியிருக்கிறோம். அதன் மூலம் லட்சக்கணக்கான எக்கர்களுக்குத் தண்ணீர் பாயச் செய்து அதன் மூலம் மக்கள் பயனடைந்து சுகமாக இருக்கும்படி செய்ய வேண்டும். அதை விட்டுவிட்டு மேலே மேலே குறைசொல்லும்படியான நிலையை நீடிக்கவிடுவது சரியல்ல. ஆகவே நான் குறிப்பிட்ட மாதிரி ஒரு கமிட்டியை உடனடியாக அமைத்து அதன் மூலம் இந்த விஷயத்தை முடிவு செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். சர்க்காரும் அவ்வாறே செய்வார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

அடுத்தப்படியாக, எங்கள் ஜில்லாவில் ஒரு குறை இருந்து வருகிறது. மைசூரிலிருந்து கோயம்புத்தூருக்கு வருவதற்கு ரயில் பாதை கிடையாது. அதற்காக, சாமராஜ நகரிலிருந்து சத்தியமங்கலம் ரயில் பாதை போடப் போவதாக நான் சிறு பிள்ளையாக இருந்த காலத்திலிருந்தே சொல்லிக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் இன்னும் போடப்படவில்லை. மற்ற இடங்களில் சிறிய ரயில் பாதைகள் போட்டிருக்கிறார்கள். எங்கள் ஜில்லாவில் இந்த ரயில் பாதை மிகவும் அவசியம். அந்தப் பிராந்தியத்தில்

உள்ளவர்கள் இந்த ரயில் பாதை போடப்படும் நாளை ஆவலுடன் எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இதையும் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடித்தப்படியாக ஜில்லா போர்டு ஆஸ்பத்திரிகளைப் பற்றி சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவில் மாத்திரம் 12 ஜில்லா போர்டு ஆஸ்பத்திரிகளில் டாக்டர்கள் கிடையாது. டாக்டர்களை உடனே உண்டாக்க முடியாது என்பது உண்மை தான். அவர்கள் நான்கு ஐந்து வருஷங்கள் படித்து விட்டுத்தான் வருகிறார்கள். அவர்களை விலை கொடுத்து வாங்க முடியாது என்று சொல்லப்படுகிறது. ஜில்லா போர்டு ஆஸ்பத்திரிகளில் வேலை பார்க்கும் டாக்டர்களுக்கும், கவர்ன்மெண்ட் டாக்டர்களுக்கும் கொடுக்கப்படும் சம்பளத்தில் ரொம்ப வித்தியாசம் இருக்கிறது. கவர்ன்மெண்ட் டாக்டருக்கு ரூபாய் 200 சம்பளம் கொடுக்கப் படுகிறது. ஆனால் அதே படிப்புப் படித்த ஜில்லா போர்டு டாக்டர்களுக்கு ரூபாய் 85 தான் சம்பளம் கொடுக்கப்படுகிறது. ஏதாவது கொஞ்சம் வித்தியாசம் இருந்தால் பரவாயில்லை. ஆனால் ரூபாய் 250-க்கும் ரூபாய் 85-க்கும் இருக்கும் வித்தியாசத்தைப் பார்க்கும்போது ஜில்லா போர்டு ஆஸ்பத்திரிகளுக்கு எப்படி டாக்டர்கள் வருவார்கள். இதை உடனடியாக கவனித்து எல்லா ஜில்லா போர்டு ஆஸ்பத்திரிகளிலும் டாக்டர்கள் கிடைக்கும்படி செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தப்படியாக நாம் வன மஹோத்ஸவம் கொண்டாடி வருகிறோம். புதிதாக மரங்களை நடுகிறோம். ஆனால் அதே சமயத்தில் சாலைகளிலிருந்து மரங்களை வெட்டிக்கொண்டு போய்க்கொண்டே இருக்கிறார்கள். அதைத் தடுக்க யோசனை சொல்ல சர்க்கார் ஒரு கமிட்டியை நியமித்தார்கள். நானும் கூட அந்தக் கமிட்டியில் அங்கத்தினராக இருந்தேன். அந்தக் கமிட்டியில் சில சிபாரிசுகள் செய்து அரசாங்கத்திற்கு அனுப்பினோம். ஆனால் அவை இன்னும் அமலுக்கு வரவில்லை என்று தெரிகிறது. மரங்களை அந்தந்தப் பக்கத்திலிருக்கிற பூமிக்காரர்களுக்குக் கொடுத்து விட வேண்டும்.

பலன் தரக்கூடிய மரங்களாய் இருந்தால் வருஷா வருஷம் ஒருவர் வாங்கிக் கொள்ளலாம். வாங்கிக் கொண்டு பக்கத்தில் இருக்கக்கூடிய, பூமிக்காரர்களுக்கு மரத்தைக் கொடுத்து விடலாம். அப்படிச் செய்தாலொழிய மரங்கள் பாதுகாக்கப்படமாட்டாது என்று கருதுகிறேன். இந்த சிபார்சைத்தான் முக்கியமாக கமிட்டி செய்தது. ஆனால் இது வரையிலும் அது வெளி வரவில்லை. அதற்கு சர்க்கார் நடவடிக்கை எடுக்கவும் இல்லை. இனியாவது சர்க்கார் அதற்கு வேண்டிய முயற்சி எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு, எனக்கு பேச இந்த சந்தர்ப்பத்தைக் கொடுத்த சபாநாயகர் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்து என் வார்த்தையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

*Sri P. RANGASWAMI REDDIAR : கனம் உப தலைவர் அவர்களே, கவர்னர் அவர்களுடைய பிரசங்கத்தில் சர்க்கார் செய்திருக்கும் நல்ல காரியங்களைப் பற்றியும், இனி செய்யப்போகிற விஷயங்களைப்பற்றியும் குறிப்பிட்டிருப்பதைக் கண்டு நாங்கள் மகிழ்ச்சியடைகிறோம். உணவுப் பொருள்களின் விலை ஏற்றத்தைப்பற்றி நகரபுறங்களில் வசிக்கிற (Professional class) உத்தியோகத்துறையில் ஈடுபட்டுள்ள மக்கள் அதிகக் கவலைப்படுகிறார்கள் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. விவசாயப் பொருள்கள் உற்பத்தி செய்கிற விவசாயிகள் மொத்த ஜனத்தொகையில் 100-க்கு 80-க்கு மேற்பட்டவர்கள். அநேகமாக எல்லா விவசாயிகளும் கிராமங்களில் குடியிருப்பவர்கள். அவர்கள் உற்பத்தி செய்யும் விவசாய பொருள்களின் விலை உயரும்போது எந்த ரீதியில் உயருகிறதோ, அதே ரீதியில் அவர்களுக்குத் தேவையான பொருள்களின் விலை உயருவதில்லை. ஒன்றுக்கு இரண்டு மடங்காக விவசாயப் பொருள்களின் விலை உயர்ந்தால், விவசாயிகளுக்கு தேவைப்படுகிற பொருள்களின் விலை ஒன்றுக்கு நான்கு அல்லது ஐந்து மடங்காக உயருகிறது. இதைப்பற்றி சர்க்காரோ அல்லது மற்றவர்களோ கவலைப்படுவதாக தெரியவில்லை. இது குறித்து கவர்னர் 11–33 a.m.

[Sri P. Rangaswami Reddiar] [10th August 1956

பிரசங்கத்தில் எந்தவிதமான குறிப்பும் இல்லை. உணவுப் பொருள்களின் விலை குறையும்போது திடீரென்று குறைகிறது. மற்ற பொருள்களின் விலை குறையும்போது அதே மாதிரி குறைவது இல்லை. இதற்கு உதாரணம் சொல்லவேண்டுமானால் 7, 8 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இருந்த விலையை விட துணியின் விலை இப்போது அதிகமாக இருக்கிறதே யொழிய குறையவில்லை. 7, 8 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இருந்த விலையை விட உணவுப் பொருள்களின் விலை இன்று குறைவாக இருக்கிறது. இந்த மாதிரியான அவல நிலை ஏன் இந்த நாட்டில் இருக்கிறது என்றால் உள்ளபடியே விவசாயிகளின் உண்மையான பிரதிநிதிகள் இங்கு அதிகம் இல்லை ; அவர்களுக்காக பாடுபடுவதாக சொல்லுபவர்கள், உண்மையாக இதில் கவனம் செலுத்துவதில்லை. அவர்களுக்கு என்று சங்கமோ, கிளர்ச்சியோ நடத்தப்படாததுதான் காரணம் என்பதை மிகவும் வருத்தத் துடன் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

கைத்தறி நெசவாளர்களைப்பற்றி சில தப்பு அபிப்பிராயங்கள் நாட்டில் நிலவி வருகின்றன. தற்சமயம் நாட்டில் இருக்கிற மொத்த கைத்தறி 28 லட்சம், என்று தெரிகிறது. ஆனால் சர்க்கார் 12-லட்சம் கைத் தறிகள்தான் இருக்கிறது என்று தப்புக்கணக்குப் போட்டுக் கொண்டு விசைத்தறியை (Power loom) நாட்டில் அமைக்க வேண்டுமென்று முயற்சி செய்து வருவதாகத் தெரிகிறது. தற்சமயம் இருக்கும் கைத் தறிகள் 40 ஆயிரம் லட்சம் கஜம் துணி உற்பத்தி செய்யக்கூடியவை. ஆனால் சூழ்நிலையின் காரணமாக உற்பத்திச் செய்யப்படும் துணி தற் சமயம் 15 ஆயிரம் லட்சம் கஜம்தான். இதற்குமேல், நாட்டிற்குத் தேவைப் படுகிறது 17 ஆயிரம் லட்சம் கஜம் தான். ஆக 32 ஆயிரம் லட்சம் கஜம் துணி கைத்தறிகளிலிருந்து உற்பத்திச் செய்யப்படுமேயானால் அது மக்களுடைய தேவையை பூர்த்தி செய்யும். மக்கள் தேவையை பூர்த்தி செய்ய இருக்கிற கைத்தறிகள் போதவில்லையென்று சொல்லி விசைத் தறியை அமலுக்குக் கொண்டுவருவார்களானால்—ஒவ்வொரு விசைத்தறி யும் நாள் ஒன்றுக்கு 120 கஜம் துணி உற்பத்தி செய்யக் கூடியவையென்று கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது. கைத்தறி நாள் ஒன்றுக்கு 6 கஜம்தான் உற் பத்திச் செய்யக்கூடியது—20 கைத்தறிகள் உற்பத்தி செய்யக்கூடிய துணி யை ஒரு விசைத்தறி உற்பத்தி செய்து, கிட்டத்தட்ட ஒவ்வொரு விசைத் தறியும் 15 அல்லது 20 கைத்தறிகளை ஒழித்து விடும். ஆகையால் கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு உண்மையான பாதுகாப்பு அளிக்க வேண்டும், அவர்களுடைய தொழில் பாதிக்கப்படக் கூடாது, என்ற நல்லெண்ணம் சர்க்காருக்கு இருக்குமேயானால், கைத்தறித் துணி உற்பத்தி செய்வதை அதிகப்படுத்தி அதில் ஈடுபட்டிருக்கிற தொழிலாளிகளுக்கு வேண்டிய வசதி செய்து கொடுக்கவும், நூல் சரியானபடி அவர்களுக்கு வினியோகிக்கவும் வழி வகைகளைச் செய்ய சர்க்கார் முயற்சி செய்ய வேண்டும். இதற்கு மாறாக விசைத்தறிகளை நுழைத்து அவர்களைக் கெடுக்கக் கூடாது என்பதை வலியுறுத்த விரும்புகிறேன்.

கைத்தறி கூட்டுறவு இயக்கங்கள் மூலமாக கைத்தறி நெசவாளர் களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்கவும், உதவி செய்யவும் சர்க்கார் முயற் சித்து வருவது எல்லோரும் அறிந்த விஷயம். கூட்டுறவு இயக்கங்களைப் பற்றி சென்ற சபைக் கூட்டத்தில் நான் விளக்கமாக பேசியிருக்கிறேன். என்றாலும் ஒரே ஒரு உதாரணம் துறையூரில் நடக்கிற திருவள்ளுவர் கைத்தறி கூட்டுறவு சங்கத்தைப்பற்றி சொல்லி, மேற்கொண்டு கூட்டுறவு இயக்கங்களைப் பற்றி சொல்லாமல் முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

துறையிரில் திருவள்ளுவர் கைத்தறி கூட்டுறவு சங்கத்தில் சிலர் நிர் வாகஸ்தர்களாக இருந்தார்கள். தலைவர் உள்பட 4, 5 பேர் நீக்கப்பட்டு, புது தலைவர் தேர்தலாகி, சங்கம் நடந்து வந்தது. திடீரென்று நீக்கப்பட்ட தலைவரும் அவரைச் சேர்ந்தவர்களும், கூட்டுறவு சங்கத்தை பூட்டி வைத்து விட்டு, மேற்கொண்டு சங்கம் நடக்காதபடி செய்துவிட்டார்கள். பத்து நாட்களுக்கு முன்பு டிபுடி ரிஜிஸ்டார் அவர்கள் துறையூரில் முகாம் செய்திருந்தார். அவர் மாஜி தலைவர் டைரக்டர்கள் சார்பாக பேசிக் கொண்டு, சங்கம் நடக்க முயற்சி செய்யாமல் பூட்டி இருக்க விட்டு

10th August 1956] [Sri P. Rangaswami Reddiar]

விட்டார்கள். இதனால் துறையூர் மக்களிடையே கூட்டுறவு சங்கத்தின் மேல் ஒரு அவநம்பிக்கையும், உத்தியோகஸ்தர்கள் நடவடிக்கைகளில் அதிருப்தியும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த சங்கம் நல்ல முறையில் நடக்க வேண்டுமானால் நிர்வாகஸ்தர்களும், சங்கத்தை மேற்பார்வையிடும் அதிகாரிகளும் ஒத்துழைத்தால்தான் முடியும். அப்போதுதான் கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு நன்மை கிடைக்கும்.

உணவு, உடைக்கு அடுத்தப்படியாக தண்ணீர் வசதி (Water-supply) முக்கியமானது. National Rural Water-Supply Scheme-ன் கீழ் புதிதாக ஒரு ஆபீசை வைத்து ஒரு உத்தியோகஸ்தரை திருச்சியில் துறையூரில் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். ஏற்கனவே இருக்கிற ஸ்தல அபிவிருத்தித் திட்டப்படியும் இன்னும் பல வகைகளிலும் தண்ணீர் வசதி (Water-supply) செய்ய சர்க்கார் கவனம் செலுத்தி வருவதாகச் சொல்லப்பட்டு வருகிறது. பல முறைகளில் இந்த சட்டசபையில் கேள்வி மூலமாகவும், பேச்சு மூலமாகவும் துறையூர் நிலைமை குறித்து நான் எடுத்துக் காட்டி வந்திருக்கிறேன். துறையூர் மேஜர் பஞ்சாயத்து 1,25,000 ரூபாய் Protected water-supply-க்காக கொடுக்கத் தயாராக யிருக்கிறார்கள், 1926-ம் ஆண்டிலிருந்து. 1954 பிப்ரவரி 19-ம் தேதி சென்னையிலிருந்து ஸானிடரி இன்ஜினியர் (Sanitary Engineer) துறையூருக்கு சென்று தண்ணீர் சப்ளை விஷயமாக பரிசீலனை செய்து, திட்டம் வகுத்து 6, 7 மாதத்தில் முடித்துவிட வேண்டுமென்று அவர் எழுத்து மூலமாக உத்திரவு போட்டிருக்கிறார். சென்ற $1\frac{1}{2}$ ஆண்டு காலமாக இந்த ஜல சப்ளை விஷயத்தில் யார் பிளான், எஸ்டிமேட் தயார் செய்வது என்ற பூசல் நின்றபாடில்லை. டிஸ்டிரிக்ட் பஞ்சாயத்து சூப்ரவைஸர் என்று ஒருவர் இருக்கிறார். அவர்தான் எஸ்டிமேட் பிளான் தயார் செய்ய முடியாது என்று சொல்லுகிறார். அஸிஸ்டண்டு என்ஜினியர் (பொது சுகாதாரம்) (Assistant Engineer, Public Health) அவர் டிபார்ட்மெண்டில், தான் எஸ்டிமேட் பிளான் தயார் செய்ய முடியாது என்கிறார். இவர்களுக்குள்ளே $1\frac{1}{2}$ ஆண்டு காலமாக யார் எஸ்டிமேட் பிளான் தயார் செய்வது என்ற சச்சரவு தீர்ந்தபாடில்லை. சென்ற மாதம் முதல் அமைச்சர் துறையூருக்கு வந்திருந்தபோது இந்த விஷயம் சர்க்காரின் கவனத்திற்கு கொண்டுவரப்படவில்லை. அப்படிக் கொண்டுவரப்பட்டால் கவனிக்கிறோம், என்று பொதுக் கூட்டத்தில் பஞ்சாயத்து போர்டு தலைவரிடம் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். ஒருவேளை இந்த விஷயம் முதல் அமைச்சர் கவனத்திற்கு கொண்டுவரப்பட்டதோ இல்லையோ, சர்க்காருடைய கவனத்திற்கு சென்ற நாலு ஆண்டு காலமாக பல தடவைகளில் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. சர்க்காருடைய கைப்பொருப்பு ஒன்றுமில்லாது பஞ்சாயத்து போர்டே $1\frac{1}{4}$ லட்சம் ரூபாய் கொடுக்கிறேன் என்று சொல்லும்போது இந்த ஜல சப்ளை திட்டம் இவ்வளவு துரிதமாக நடைபெறுமேயானால், மற்ற பஞ்சாயத்து போர்டுகளின் திட்டங்கள் எவ்வளவு வேகமாக நடைபெறும் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும். இந்த விஷயத்தில் ஸ்தல ஸ்தாபன மந்திரியும், சுகாதார மந்திரியும் சேர்ந்து ஒத்துழைத்து கவனித்தால் சீக்கிரம் ஜல சப்ளை திட்டம் முடிவடையும், என்பதை தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தப்படியாக தமிழ் மொழி ஆட்சிமொழியாவது பற்றி குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிறது. திருச்சியில் பரிசார்த்தமாக எல்லாவிதமான தபால் போக்கு வரத்துக்களும், உத்திரவுகளும் தமிழ் மொழியில் போடப்பட வேண்டும் என்று ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு இருக்கிறது. District Administration Report-ல் இது சம்பந்தமாக குறிப்பிடப்பட்டு இருக்கும் விஷயத்தைப்பற்றி ஏற்கனவே சொல்லியிருக்கிறேன். தமிழ் டைப்ரைட்டர் இல்லாத காரணத்தால்தான் இது சரியானமுறையில் அமுல் செய்யப்படவில்லை என்று கூறப்படுகிறது. உண்மையான காரணம் அது அல்ல. காரணம் என்ன வென்றால் ஜில்லாவிலிருக்கிற பெரிய அதிகாரிகள் எல்லாம் தமிழ் மொழியை தாய்மொழியாக கொள்ளாதவர்களாக இருப்பதால்தான் எதிர்பார்த்த அளவு பலன் கிடைக்கவில்லை.

தமிழ் டைப்ரைட்டர்களை எதிர்பார்த்தபடி ஓர் அளவு பயன்படுத்தலாமே யொழிய, வேறு, தமிழில் ஈடுபட்டோர் இல்லாத காரணத்தால்தான் 11-42 a.m.

[Sri P. Rangaswami Reddiar] [10th August 1956

தோல்வியுற்றது ; மற்ற காரணத்தால் அல்ல. தமிழ்நாட்டில், தமிழ் மொழி ஆட்சி மொழியாக இருக்க வேண்டுமானால், மற்ற வேலைகளுக்கு எல்லாம் Test, ஆங்கிலப் பயிற்சிக்கு எல்லாம் பரீட்சையைப் போல, தமிழ் மொழியில் எந்த Employment-க்கும், Test வைக்க வேண்டும். அப்படி செய்தால், இது ஓரளவுக்கு வெற்றி பெறுவதற்கு ஏற்றதாய் இருக்கும். Tenants' Protection Act பாஸ் செய்யப்பட்டு, இப்பொது அமுலில் இருக்கின்றது. அதில் விவசாயியை சாதாரணமாக நிலத்திலிருந்து வெளியேற்றக் கூடாது என்று பல ஷரத்துக்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் கோவில்கள் Charity சம்மந்தப்பட்ட பல நிலங்கள் நம் நாட்டில் இருக்கின்றன. வருஷா வருஷம் இந்த நிலங்கள், ஏலத்தில் குத்தகைக்கு விடப்படுகின்றன. Endowment Board அதே மாதிரி வருஷா வருஷம் குத்தகைக்கு விடும்படி Circular போட்டிருக்கிறது. ஒரு வருஷத்துக்குள், விவசாயிகளை வெளியேற்றக் கூடாது. அவர்களையே தான் வைத்துகொள்ள வேண்டும் என்று சட்டம் அவர்களுக்குத்தான் சாதகமாய் இருக்கிறது. ஆனால் அவர்களை நிர்ப்பந்தப்படுத்தி, தர்ம சொத்துக்களின் நிர்வாகத்தில் இருக்கும் பெரிய அதிகாரிகள் வருஷா வருஷம் அதை ஏலத்தில் குத்தகைக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். இது கிராமத்தில் பெரிய குழப்பத்தையும், சங்கடத்தையும் விளைவிக்கிறது. கட்சி இல்லாத இடங்களில்கூட, கட்சி ஏற்படும்படியான நிலைமையில் அது முடிகிறது. இதைப் பரிசீலித்துப் பார்த்து, என்ன செய்ய வேண்டுமோ, அதை அரசாங்கம் உடனடியாகச் செய்ய வேண்டும். அல்லது Tenants' Protection Act-க்குத் திருத்தம் செய்ய வேண்டும்.

நாட்டில் அதிகப்படியாக இருக்கும், சர்க்கார் வேலைகளைச் சரிவர நடத்தும், கிராம உத்தியோகஸ்தர்கள், N.G.O.-க்கள், உபாத்தியாயர்கள் இவர்களுக்குச் சம்பளம் போதவில்லை. சென்னையை விட்டு இங்கு சரியாக இல்லை என்கிற முறையில், டில்லி வரையில் சென்று ஒன்றும் பலனில்லாமல் வருகிறார்கள். சுலபமாக, மாதம் ஒரு ரூபாய் உயர்த்தினால் 40 லட்சம், 20 லட்சம் செலவாகும் என்று கனம் நிதி அமைச்சர் கூறினார். ஒன்று கொடுக்க முடியாது என்று வெளிப்படையாகச் சொல்ல வேண்டும், கொடுப்பதாக இருந்தால், கொடுக்க வேண்டும். இதுவும் அல்லாமல், அதுவும் இல்லாத நிலைமை இருந்தால், இதில் மையமாக இருந்தால், அவர்கள் ஒரு நாளும் திருப்தியாக வேலை செய்ய முடியாது என்பதை மட்டும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இன்னொரு விஷயம், இரண்டு நாளைக்கு முன்பு, சட்ட சபை அசெம்பிளி வாயிலில் சில அரசியல் தியாகிகள் கைது செய்யப்பட்டார்கள் என்று பேப்பரில் பார்த்தேன். நமது நாட்டில், விடுதலை போராட்டத்தில் ஈடுபட்டு, பெரும்பான்மையான அரசியல் தியாகிகள் விடுதலையால் கஷ்ட நஷ்டப்பட்டு, தியாகம் புரிந்திருக்கிறார்கள். சுதந்திரம் கிடைத்தவுடன் அவர்களுடைய குறைகளைத் தீர்த்து இருக்க வேண்டும். நம்முடைய நாட்டுக்கு விடுதலை வந்து, 8, 9 வருஷம் ஆகியும்கூட அரசியல் தியாகிகளுக்கு எத்தகைய நியாயமும் அளிக்கப்படவில்லை. அவர்களுடைய குறைகள் சரியானபடி நீக்கப்படவில்லை என்றால், எல்லோருக்கும் மனத்தாங்கல் அளிக்கிறது. அது ஒரு குறிப்பிட்ட மக்களுக்கு ஏற்பட்ட மனத்தாங்கல் என்று நான் கருதவில்லை. சர்க்கார் அதற்காக, சிரமப்பட்டாலும், கொஞ்சம் பணம் செலவழித்தாலும், அவர்களுடைய குறைகளைக் கேட்டு, என்னென்ன செய்ய வேண்டுமோ, அதைச் செய்துமுடித்துவிட்டால், இது மாதிரி, சில பத்திரிகைகளில் பெரிய விளம்பரத்தோடு எங்கேயும் வராது என்று நான் எண்ணுகிறேன். இப்போது பத்திரிகைகளில் வெளிவரும்படியான செய்தி நம்முடைய மாகாணத்தோடு நின்றுவிடாமல் வெளி மாகாணங்களுக்கும் வெளி நாடுகளுக்கும் சென்று விடுமோ என்று அஞ்சுகிறேன். அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளில் உண்மையில் தியாகிகளுக்கு வீர மானியம் கொடுக்கப்படும். ஆகையினால், சர்க்கார் இதில் ரொம்ப கவனித்து ஆவன செய்யவேண்டும்.

கல்வியைப்பற்றியும், குறிப்பிட வேண்டியிருக்கிறது. ஆரம்ப செகண்டரி முறைப்பற்றி, மிகக் குழப்பம் ஏற்படுகிறது. Pre-University course என்பதைப்பற்றி பத்திரிகைகளிலும் அதிகம் பேசப்படுகிறது. கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் ஊட்டியில் பேசினார். Pre-University

10th August 1956] [Sri P. Rangaswami Reddiar]

course ஏற்பட்டது, கல்லூரிகளின் **Principal**-கள் தைரியமாக, தங்களுடைய கொள்கைகளை எடுத்துச் சொல்லாத காரணம் என்று குறிப்பிட்டார். அப்படிச் சொல்ல **Principal**-களில் சிலருக்கு வசதி இருக்குமே தவிர, பலருக்கு வசதி யில்லாமல் போய்விடும் என்று நான் இன்று தெரிவிக்கிறேன். **Pre-University course**-ல் மாணவர்களுக்குக் கடுமையான பாட புத்தகம் அமைந்து இருக்கிறது என்று நான் சொல்கிறேன். **IV Form**-இல் இருந்து, **VI Form** வரைத் தமிழில் படித்துவிட்டு, திடீரென்று மாணவர்கள் அதற்குமேல் இங்கிலீஷில் பல விதமான பாடங்களையும் படித்து, பரீட்சை எழுத வேண்டும் என்றால், அவர்கள் ரொம்பக் கஷ்டப்படுவார்கள் என்று சொல்கிறேன். ஆகையால் பழைய முறையே நீடித்து இருக்க வேண்டும். பதினைந்து, இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் இருந்த மாதிரி **IV Form**-இலிருந்தே, ஆங்கிலத்தில் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்தால் நல்லது. அது என்னுடைய அபிப்பிராயம். நான் **IV Form**-இலிருந்து ஆங்கிலத்தில் படித்ததன் காரணமாகச் சொல்லவில்லை. மாணவர்கள் படும் கஷ்டத்திலிருந்துதான் சொல்கிறேன். **Buildings, and Lease Rent Control Act** பற்றி குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இது, நகர்ப்புறங்களுக்குதான் **amendment** வேண்டுமே ஒழிய, கட்டிடங்கள் சட்டம், கிராமங்களுக்கு அல்லது மேஜர் பஞ்சாயத்து, மைனர் பஞ்சாயத்துக்குத் தேவையில்லை என்று நான் கருதுகிறேன். நீர்ப் பாசனத் திட்டங்களைப்பற்றி பலர் பேசினார்கள். முசிரி தாலூக்காவில், கொப்பம்பட்டி, சோபனபுரம், புலிவலம், மங்கலப்பட்டி போன்ற கிராமங்களில், குடியானவர்கள், தங்கள் கஷ்டங்களைத் தெரிவித்து, ஏரி கட்டிக் கொடுக்கும்படி அதிகாரிகளுக்கு எழுதிக் கொடுக்கிறார்கள். அங்கு எல்லாம் புது ஏரி கட்டும் விஷயத்தைப் பரிசீலனை செய்யப்படுகிறது. ஆங்காங்கு புது ஏரிகளைக் கட்டினால், உணவு உற்பத்தி விஷயம் வெகு சுலபமாகத் தீர்ந்து விடும். உணவுப் பிரச்னையும் எழாமல் போய்விடும். ஆனால் உடனடியாக இரண்டு லட்சம் ரூபாய் செலவாகும் திட்டத்துக்கு ஏரிக்கு ஒரு லட்சம் ரூபாய் உடனடியாகக் கட்ட வேண்டும் என்று சொன்னால், அந்த ஊரில் கொடுக்கமாட்டார்கள். பத்து, இருபது ஆண்டு காலத்தில் வட்டியுடன் வசூல் செய்து கொள்வதற்குச் சர்க்கார் தயாராய் இருந்தால், கண்டிப்பாக, இதை ஏற்கத் தயாராய் இருக்கிறார்கள். எழுத்து மூலமாகவும் எழுதிக் கொடுக்கவும் தயாராய் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குச் சலுகை கொடுத்து, அம்மாதிரியான விஷயங்களை உடனடியாகப் பரிசீலனைச் செய்து பார்க்க வேண்டும். முதல் முதல் **Musiri** பகுதியில் கொல்லிமலையில், நீண்ட நாளாக **Hydro-Electric Scheme** கொண்டு வருவதைப்பற்றிப் பேசப்பட்டு சர்க்கார் கவனத்துக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. சர்க்கார் வெளியிட்ட ஐந்தாண்டு அபிவிருத்தி புத்தகத்திலும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அதைப்பற்றி மீண்டும் பரிசீலனை செய்து முடிக்க வேண்டும். அதனால் மின்சார உற்பத்தியும் செய்யலாம். **Sympathetic investigation** மட்டும் செய்யப் போவதாக, தப்பு அபிப்பிராயம் நாட்டில் நிலவி வருகிறது என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இதை சரியாக **investigate** செய்ய வேண்டும். **1927**-ல் ஒரு வெள்ளைக்காரன் **investigate** செய்து, **Hydro-Electric Scheme successful** ஆகும் என்று முயற்சி செய்த அளவுகூட, அரசாங்கத்துக்கு இல்லை என்பதை நான் வருத்தத்துடன் சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

கடைசியாக, **Ceylon** இந்தியர்களைப்பற்றி ஒரு வார்த்தை. நாளுக்கு நாள், அவர்கள் கஷ்டப்படுகின்றார்கள், சுட்டுத் தள்ளப்படுகிறார்கள், ரொம்பவும் வேதனைப்படுகிறார்கள், பேப்பரில் படிக்கிறோம். அவர்கள் குறிப்பாக, சிலோன் இந்தியர்கள் ; பெரும்பான்மையானவர்கள், தென்னாட்டில் இருந்து சென்றவர்கள். அவர்களுக்குத் தகுந்த பாதுகாப்பு அளிக்க வேண்டியது நம்முடைய கடமை.

இறுதியாக, இந்தத் தட்சிணப் பிரதேசம்பற்றி ஒரு வார்த்தை, என்ன அவசியம் என்பதுகூட இல்லை. பூராவும் **Politicians' fight** மாதிரி இருக்கிறதே ஒழிய, தட்சிணப் பிரதேசம் எல்லோருக்கும், பொது மக்களுக்குமான ஒரு பிரச்னையாகத் தெரியவில்லை. இதுவரை, மொழிவழி மாகாணங்கள் ஏற்பட்டு ஆட்சி செலுத்துவது என்று சொல்லி, மக்களிடம் ஒரு திருப்பத்தை உண்டாக்கிவிட்டு, மீண்டும் தட்சிணப் பிரதேசம் என்று

[Sri P. Rangaswami Reddiar] [10th August 1956

இரண்டு, மூன்று மொழிகள் பேசும்படியான நாடுகளை ஒன்று சேர்த்து ஆளப்பட வேண்டும் என்று சொல்லுகின்ற விஷயம், நம்முடைய நாட்டில் மக்களிடம் ஆதரவு பெறவில்லை என்பதை அரசாங்கத்தின் கவனத்துக்குக் கொண்டு வருகிறேன்.

11-50 a.m. * SRI K. P. KUTTIKRISHNAN NAIR : Mr. Deputy Speaker, Sir, I have to thank you first for having given me this opportunity to speak in support of the Motion of Thanks. Sir, I have to thank the Governor for having spoken kind words about us, i.e., the people coming from Malabar and South Kanara. We have been here for the last so many years and I am sure that we have been adding to the dignity of this House in our own way. Sir, it is now for us to follow the example set up by the leaders of the Bombay State if we feel that a smaller State is not so good as a big State. We have to see the reorganization question in an all-India set-up. The people in the north have been wiser than the people in the South India. They have been forming bigger units and the Maharashtrians and the Gujerathis have been able to come to a compromise in respect of the formation of a bilingual State. Sir, I take this opportunity to appeal to all the leaders of Tamil Nad including the Hon. the Chief Minister and the Members of his Cabinet to see whether it is not possible to have a Southern State. It may be stated that the States Reorganization Bill is in the third reading stage in the Lok Sabha. But it does not matter because the Bill has to go to the Rajya Sabha when we can make a final attempt to see that a bigger State is formed. Sir, the Andhra State occupies a better position than us. The Karnataka State also would occupy a better position than the Madras or the Kerala State. Hon. Members will find that the Madras and the Kerala States are the two small units and at the Centre we will not have the same pull as the bigger units would have. It is true that the demands of all the units would be considered by our Leaders at the Centre but all the same for our own prosperity and welfare a bigger State is necessary. It may be stated that the ordinary man demands the formation of States on linguistic basis. But I must say that he is concerned only with his economic uplift. If economic uplift of the ordinary man is to be achieved, it is the duty of the leaders to take steps that will improve his economic condition. Linguism has got its advantages but it has got more disadvantages. In this connection, I wish to reiterate that I am not pleading for Dakshina Pradesh simply because Malabar will be very hard hit. I visualize an all-India picture. I see that for the unity of India this division on linguistic basis is harmful. The formation of States on religious and such sentimental basis is always dangerous. We must not hesitate to sacrifice our sentimental outlook for the sake of the economic prosperity of India. A contented India alone can make us more prosperous and that is why I pleaded for Dakshina Pradesh. Even now it is not too late for the leaders of Tamil Nad, Kerala and Karnataka States to sit together and agree to form a bigger State. It would be seen that the Western Ghats are the source of prosperity for all the three States of Tamil Nad, Kerala and Karnataka. It is inevitable that there may be some opposition from some quarters.

10th August 1956] [Srí K. P. Kuttikrishnan Nair]

It is inevitable that the relationship between them may not be as happy as could be expected. But considering the economic resources which are common to all the three States, they can think of no other solution than the formation of the Dakshina Pradesh.

Sir, reference has been made here to the transfer of some materials. It has been magnified by interested persons. It is unfair that minor things which might have taken place should be magnified and the relationship between our people should be strained, by placing emphasis on those things. It is inevitable that when we function as a composite State, some materials in Malabar will be removed to Tamil Nad and some materials from Tamil Nad will be removed to Malabar. We know that in the case of relief measures, contributions come from all over India. So we must take an over-all-picture. Even after separation, certain things have to be lent by both the States. For instance, elephants and other animals are being exported to foreign countries. Therefore, the transfer of some materials from one State to another or from one district to another should not be unduly emphasised and the good relationship should not be spoiled on that account.

Sir, I would also like to mention about the language policy which has been referred to by His Excellency. I still hold the view that as far as administration is concerned, English should continue to be there till it is replaced by the common language, Hindi. The regional language should be given its importance in the educational field. In all the schools and colleges, pupils must be taught in their regional language instead of through foreign languages. For the administration of the Indian Union, a common language is necessary. Hindi has to be that language because English can never be our national language. Till Hindi is made the common language, the English language through which we are able to express ourselves—through which I am able to address and make my Tamil friends understand it—should be retained. Also we have to consider another aspect of the matter. For instance both in Malabar and in Tamil Nad there will be bilingual areas after the separation. There will be Tamil-speaking people in Malabar. Similarly there will be Malayalam-speaking people in Tamil Nad. So, for administrative purposes, at any rate it is better to retain English as the common language till it is replaced by Hindi.

Sir, I wish to refer to one more thing, with reference to the Governor's Address. I am happy that the Governor has given the assurance that everything possible will be done to make the transition smooth and easy, and that the rights of minorities will be protected. There are bound to be Tamil-speaking people in Malabar even after the partition of the State and facilities for the education of their children in their own regional language will have to be provided. Similarly in the northern part of Kerala there are a large number of Karnataka people and facilities for the education of their children will have to be provided. I am sure, whether we divide and function as separate States or whether we combine and 12 noon.

[Sri K. P. Kuttikrishnan Nair] [10th August 1956

function as one Southern State, we are bound to prosper. We have got the initiative; we have got the goodwill and we have also got all-India organizations. The organization to which I belong, namely the Congress, cares for the welfare of the whole country. The Socialistic pattern is adopted not only in industrial, economic and other spheres but it is also adopted in the case of smaller units and smaller units are given more money by way of grants and other facilities by the Government of India. I do not wish to take your time for a longer period. I wish, Sir, as a last effort to appeal to the leaders of Tamil Nad, especially I take this opportunity to appeal to the Chief Minister of the Government of Madras, to explore all ways to find out whether even at this late hour there are possibilities of forming Dakshina Pradesh considering the unity and prosperity of the State. Thank you, Sir, for giving me this opportunity to speak.

* **SRI O. KORAN:** ബഹുമാന്യനായ ഉപാദ്ധ്യക്ഷൻ അവർകളെ, ഈ സംസ്ഥാനത്തിന്റെ ഭരണത്തലവനായ ഗവർണ്ണർ അസംബ്ലിയുടേയും കൌൺസിലിന്റേയും സംയുക്തയോഗത്തിൽ ചെയ്ത പ്രസംഗത്തെപ്പററി ചർച്ചചെയ്യുന്ന ഈയവസരത്തിൽ ചില പ്രധാന കാര്യങ്ങൾ സഭയുടെ മുമ്പാകെ വയ്ക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഗവർണ്ണരുടെ പ്രസംഗം ആരംഭിക്കുന്നതു് മലബാറിലേയും തെക്കൻ കർണ്ണാടകത്തിലേയും മെമ്പർമാർക്ക് വിജയം ആശംസിച്ചുകൊണ്ടാണ്. സംസ്ഥാന പുനസ്സംഘടനാബില്ലിനെ സംബന്ധിച്ച ചർച്ച പാർലിമെന്റിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നേയുള്ളു. എങ്കിലും ഗവർണ്ണർ വിടവാങ്ങലിനു താമസം വരുത്തേണ്ട എന്നു കരുതി. അതോടൊപ്പംതന്നെ അതിപ്രധാനമായ ഒരു കാര്യം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗത്തിൽ പരാമർശിക്കപ്പെടുമെന്നു ഞങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നു. മലബാർ ഏററവും അവഗണിക്കപ്പെട്ടുകിടക്കുകയാണെന്ന ഒരാക്ഷേപം നാട്ടിലങ്ങോളമിങ്ങോളമുണ്ട്. മലബാറിന്റെ അവകാശങ്ങളെസംബന്ധിച്ച അധികൃതസ്ഥാനങ്ങളിൽ നിവേദനം നടത്താനും വാദിക്കാനും ഉത്തരവാദപ്പെട്ട ഒരു ഗവർമ്മെൻറ് ഇന്നു നിലവിലില്ല. ഈ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ മലബാറിനു ചെല്ലേണ്ട കടധന ബാദ്ധ്യതകളെക്കുറിച്ചു തീരുമാനമെടുക്കുന്നതിനു ഒരു അനൌദ്യോഗികക്കമ്മിററിയെ നിയമിക്കണമെന്നു ജനങ്ങൾ ആശിച്ചിരുന്നു. മദിരാശിയുമായുള്ള ബന്ധം പിരിഞ്ഞുപോകുന്ന ഘട്ടത്തിൽ തങ്ങൾക്കു ന്യായമായി കിട്ടേണ്ടതു കണക്കുപറഞ്ഞു വാങ്ങാൻ അങ്ങനെ ഒരു കമ്മിററി വേണമെന്നു ജനങ്ങൾക്കു അഭിപ്രായമുണ്ട്. ആന്ധ്ര പിരിഞ്ഞുപോയ അവസരത്തിൽ ആന്ധ്രക്കാരുടെ പ്രതിനിധികളായി ശ്രീ ടി. വിശ്വനാഥം, ശ്രീ പ്രകാശം തുടങ്ങിയുള്ളവർ ഉൾപ്പെട്ട ഒരു അനൌദ്യോഗിക കമ്മിററിയാണ് ആന്ധ്രയുടെ വിഹിതമായ ആസ്തിബാദ്ധ്യതകൾ പരിശോധിച്ചു തിട്ടപ്പെടുത്തിയതു്. ഇന്നു മലബാറിന്റെ പ്രതിനിധിയെന്ന നിലയ്ക്കു ഒരാൾ മന്ത്രിസഭയിലില്ല. അതിനെപ്പററി പറഞ്ഞപ്പോൾ ബഹുമാനപ്പെട്ട മുഖ്യമന്ത്രിതന്നെ മലബാറിന്റെയുംകൂടെ മന്ത്രിയായി സ്വയം ചമഞ്ഞിരിക്കയാണെന്നും, മലബാറിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വമെല്ലാം അദ്ദേഹം ഏറെറടുത്തിരിക്കയാണെന്നുമാണ് പറഞ്ഞതു്. അതിനുശേഷം ഇന്നുവരെയുള്ള അനുഭവം വച്ചുപറഞ്ഞാൽ ഇതു് കള്ളന്റെ കൈയിൽ താക്കോൽ കൊടുത്തതുപോലുള്ളൊരു ഏർപ്പാടാണ്.

മലബാറിനെപ്പററി പറയുമ്പോൾ ആദ്യമായി ഓർമ്മയിൽ വരുന്നതു് അടുത്ത കാലത്തു പത്രങ്ങളുടേയും ജനപ്രതിനിധികളുടേയും കോൺഗ്രസ്സ് കമ്മിററികളിൽതന്നെ അധികൃതസ്ഥാനങ്ങൾ വഹിക്കുന്ന ഉത്തരവാദപ്പെട്ട ആളുകളുടേയും ആക്ഷേപത്തിനും പ്രതിഷേധത്തിനും കാരണമായിട്ടുള്ള ഒരു കാര്യമാണ്. അതായതു് മലബാറിൽനിന്നും വിലപിടിച്ച പല സാധനങ്ങളും തമിഴ്‌നാട്ടിലേയ്ക്കു കടത്തിക്കൊണ്ടു പോകുന്നുവെന്നുള്ള വർത്തമാനമാണ്. മരം മുറിച്ചു കടത്തൽ, ആനയെ കടത്തിക്കൊണ്ടു പോകൽ, തിരുവഴാംകുന്നു കന്നുകാലി സംരക്ഷണ കേന്ദ്രത്തിൽനിന്നു വിലപ്പെട്ട കന്നുകളെ നീക്കംചെയ്യൽ ഇങ്ങനെ പലതും നടന്നതായി റിപ്പോർട്ടുകളുണ്ടായിരുന്നു. മദ്യനിരോധന പ്രചരണത്തിന്നായി മലബാറിലും തെക്കൻ കർണ്ണാടകത്തിലും ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതും, കാസർകോഡ് സ്ഥിരമായി സൂക്ഷിച്ചിരുന്നതുമായ ഒരു മോട്ടോർ വാൻ കടത്തിക്കൊണ്ടു പോയിരിക്കുന്നു എന്നു രണ്ടു ദിവസത്തിന്നു മുമ്പറിഞ്ഞു. ഗവർമ്മെൻറ് ഇതെല്ലാം നിഷേധിച്ചി

ട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഗവർമ്മേൻറിൻെറ അറിവോടുകൂടിത്തന്നെയാണ് ഇത്തരം കടത്തലുകളെല്ലാം നടക്കുന്നത് എന്ന് വിശ്വസിക്കാൻ മതിയായ ചുററുപാടുകളുള്ളപ്പോൾ ഇന്നത്തെ മദിരാശി ഗവർമ്മേൻറിൽനിന്നു മലബാറിലെ ജനങ്ങൾക്കു ലഭിക്കാവുന്ന നീതിയെപ്പററിയും, ന്യായത്തെപ്പററിയും അവിടത്തെ ജനങ്ങൾ സംശയാലുക്കളും ഉൽക്കണ്ഠാകുലരുമാകുന്നതിലത്ഭുതമില്ല. ബഹുമാനപ്പെട്ട മുഖ്യമന്ത്രിയും ധനകാര്യമന്ത്രിയും മററും അന്യോന്യവിരുദ്ധങ്ങളായ സമാധാനങ്ങളാണ് പത്രറിപ്പോർട്ടുകൾക്ക് മറുപടിയായി നല്കീട്ടുള്ളത്. മരംമുറിയെപ്പററി ആദ്യം ആക്ഷേപമുണ്ടായപ്പോൾ പ്രായം കുറഞ്ഞ മരം മുറിക്കുന്നത് കൂടുതൽ ലാഭകരമാണെന്നാണ് ഗവർമ്മേൻറ് പറഞ്ഞത്. മരം മുറിച്ചു കടത്തുന്നുവെന്നു വീണ്ടും വീണ്ടും ആക്ഷേപങ്ങളുണ്ടായപ്പോൾ മരമേ മുറിച്ചിട്ടില്ലെന്നായി. കേന്ദ്രഗവർമ്മേൻറിൻെറ ഡെപ്യൂട്ടി ഇൻസ്പെക്ടർ-ജനറാളുടെ സർട്ടിഫിക്കേററും അതോടൊപ്പം പുറത്തുവന്നു. ഇങ്ങനെ അന്യോന്യം ബന്ധമില്ലാത്ത വിശദീകരണങ്ങൾ മന്ത്രിമാരിൽനിന്നുതന്നെ ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ജനങ്ങൾ ഇതിനെയെല്ലാം എത്രമാത്രം സംശയത്തോടുകൂടിയായിരിക്കും വീക്ഷിക്കുക എന്നു ഊഹിക്കാൻ പ്രയാസമില്ല. സംസ്ഥാന പുനസ്സംഘടനയെപ്പററി പരാമർശിച്ചുകൊണ്ട് ഗവർണ്ണരുടെ പ്രസംഗത്തിലുള്ള ഒരു വാചകം ഉദ്ധരിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. "On behalf of this Government, I assure them that everything possible will be done to make the transition smooth and easy." വിഭജനം ശാന്തമായും സുഗമമായും ഒഴുക്കായും നിർവ്വഹിക്കുന്നതിന്ന് പരമാവധി പരിശ്രമിക്കുമെന്നാണ് ഗവർണ്ണർ വാഗ്ദത്തം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. ഇപ്പോൾ വിഭജനം ആരംഭിച്ചിട്ടില്ല. ആരംഭിക്കാൻ പോകുന്നതേയുള്ളൂ. അതിന്നിടയ്ക്കുതന്നെ എത്രയും ആക്ഷേപാർഹമായിട്ടുള്ള ഇമ്മാതിരി പ്രവൃത്തികളാണ് മദ്രാസ് ഗവർമ്മേൻറ് ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതെങ്കിൽ വിഭജനം നടക്കുന്ന ഘട്ടത്തിൽ എന്തായിരിക്കും സംഭവിക്കുക? ആയിരമായിരം കൊല്ലങ്ങളായി നിലനിന്നുവരുന്ന സൌഹാർദ്ദത്തെയും ഐക്യത്തെയും അല്പം ചില സാധനങ്ങൾ കടത്തിക്കൊണ്ടുപോയി തകർക്കാൻ ശ്രമിക്കാതെ ആ സൌഹാർദ്ദത്തെ കൂടുതൽ കൂടുതൽ ദൃഢീകരിക്കാനുള്ള നയങ്ങളും പരിപാടികളും ഗവർമ്മേൻറും മന്ത്രിമാരും സ്വീകരിക്കുന്നത് വളരെ പ്രയോജനകരമായിരിക്കും.

വിട്ടുപോകുന്ന പ്രദേശങ്ങളിലെ ജനങ്ങൾക്ക് അവരുടെ പുതിയ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ വിജയം ആശംസിച്ചിട്ടുണ്ട് ഗവർണ്ണർ. എന്നാൽ മലബാർ മെമ്പർമാരുടെ സ്ഥിതി എന്തായിരിക്കുമെന്നതിനെപ്പററി അദ്ദേഹം യാതൊന്നും സൂചിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. മലബാർ ചെന്നുചേരാൻ പോകുന്ന തിരു-കൊച്ചിയിൽ ഇന്നു ഒരു നിയമസഭ നിലവിലില്ലെന്നിരിക്കെ ഇവിടെനിന്നും പിരിഞ്ഞുപോകുന്ന മലബാർ മെമ്പർമാരുടെ സ്ഥിതിയെന്തായിരിക്കുമെന്നതിനെപ്പററി ഗവർണ്ണർ ഒരക്ഷരംപോലും പറയാതിരുന്നത് അത്ര നന്നായിട്ടുണ്ടോ എന്നു എനിക്ക് സംശയമുണ്ട്. ജനങ്ങളാൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ഈ പ്രതിനിധികളുടെ പ്രശ്നത്തെസംബന്ധിച്ചു ഗവർണ്ണർ മുഖാന്തിരംതന്നെ ഞങ്ങൾ പ്രസിഡെൻറിന്നും ഇന്ത്യാ ഗവർമ്മേൻറിന്നും മെമ്മോറാണ്ടങ്ങൾ സമർപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നിട്ടുപോലും അവരുടെ ഭാവിയെപ്പററി ഗവർണ്ണർ ഒന്നും പറയാതിരുന്നത് വളരെ പരിതാപകരമായിരിക്കുന്നു.

നാട്ടിൽ ഇന്നു നിലവിലുള്ള വലിയൊരു പ്രശ്നം ഗവർണ്ണരുടെ പ്രസംഗത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുള്ളപോലെ ഭക്ഷണസാധനങ്ങളുടെ വിലക്കയററമാണ്. മലബാർ ഒരു കമ്മിപ്രദേശമാണ്. ഭക്ഷണസാധനങ്ങളുടെ ഈ വിലക്കയററം കുരുവിന്മേൽ കുരുവെന്നോണമാണ് മലബാറിലെ ജനങ്ങൾക്കു അനുഭവപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. തൊഴിലില്ലായ്മയും ദാരിദ്ര്യവും മൂർദ്ധന്യത്തിലെത്തുന്ന കള്ളക്കർക്കടകത്തിൽ ആളുകൾ പട്ടിണിയും പരാധീനതയുമായിക്കഴിയുന്ന ഒരു കാലത്താണ് നിത്യോപയോഗസാധനങ്ങളുടെ വില വാണംപോലെ കേറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ഏററവും വിഷമംപിടിച്ചതും ഭയങ്കരവുമായ ഒരു പ്രശ്നമാണ് ഇന്നു ജനങ്ങളെ അഭിമുഖീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതിന്നു ഒരു പരിഹാരമെന്നനിലയ്ക്ക്, കുതിച്ചുകയറുന്ന വിലയ്ക്ക് കടിഞ്ഞാണിടുന്നതിനായി എല്ലാ സ്ഥലങ്ങളിലും ന്യായവില ഷാപ്പുകൾ തുറക്കണമെന്ന് ജനങ്ങളാവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ കോഴിക്കോട്ട് പട്ടണത്തിൽ ന്യായവിലഷാപ്പ് തുറക്കുകയും വിലകുറയ്ക്കുകയും ചെയ്താൽ മററു സ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാം വില താനേ കുറഞ്ഞുകൊള്ളുമെന്നുള്ള വിചിത്രമായ ഒരു വാണിജ്യതത്വശാസ്ത്രവുമായിട്ടാണ് ഗവർമ്മേൻറ് നിലകൊണ്ടത്. ഗവർമ്മേൻറിൻെറ ഈ തത്വശാസ്ത്രം വിലപ്പോകാത്തതാണെന്നു അനുഭവംകൊണ്ടു കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. അടിയന്തിരമായി ഈ പ്രശ്നത്തെ നേരിടുന്നതിന്നു എല്ലാ ഗ്രാമങ്ങളിലും ന്യായവില

ഷാപ്പുകൾ തുറക്കുന്നതിനുപകരം കടലാസുകൊണ്ടൊരു കൺസർത്തുകാണിച്ചു തൃപ്തിയടയുവാനാണ് ഗവൺമെൻറ് ശ്രമിച്ചത്. ചുരുങ്ങിയ വിലയ്ക്ക് ജനങ്ങൾക്ക് ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ കിട്ടുമാറാക്കിത്തീർക്കാനുള്ള കടമ ഗവൺമെൻറിനുണ്ട്. എവിടെയെവിടെയെല്ലാം ആവശ്യമെന്നു തോന്നുന്നുവോ അവിടെയെല്ലാം ന്യായവിലഷാപ്പുകൾ തുറക്കാൻ ഗവൺമെൻറ് മുന്നോട്ടുവരേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഭക്ഷ്യധാന്യങ്ങളുടേയും മററു അത്യാവശ്യസാധനങ്ങളുടേയും വിലക്കയററം മൂലം ചുരുങ്ങിയ മാസപ്പടികൊണ്ടു ജീവിക്കുന്ന ഗവൺമെൻറ് സിൽബന്തികളുടേയും മററും നില വളരെ പരുങ്ങലിലായിട്ടുണ്ട്. അവർ ദൈനംദിനം കടത്തിലേക്കും പട്ടിണിയിലേക്കും നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. അവൎക്കു എന്തെങ്കിലും ആശ്വാസം നൽകേണ്ടതും അത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ള ഒരു കാൎയ്യമാണ്. ഗവൎണ്ണരുടെ പ്രസംഗത്തിൽ വിലക്കയററത്തിൻെറ പ്രശ്നം പരാമൎശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതിനെ ഫലപ്രദമായി നേരിടുന്നതിന്നു ഗവൺമെൻറിന്നു എന്തു പരിപാടിയാണുള്ളത്, എന്തു പരിഹാരമാണ് ഗവൺമെൻറ് നിർദ്ദേശിക്കുന്നത് എന്നു പറഞ്ഞിട്ടില്ല.

തമിഴ്നാട്ടിൽ ചില ജില്ലകളിൽ കൊടുങ്കാററും മഴയുംകൊണ്ട് വമ്പിച്ച നാശനഷ്ടങ്ങളുണ്ടായതിനെപ്പററിയും ആ പ്രദേശങ്ങളിലെ ജനങ്ങൾക്കു ആശ്വാസം നൽകുന്നതിന്ന് ഗവൺമെണ്ടു എടുത്ത അടിയന്തിര നടപടികളെപ്പററിയും ഗവൎണ്ണരുടെ പ്രസംഗത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതെല്ലാം ശരിയാണ്. എന്നാൽ അടുത്ത കാലത്തു വടക്കെ മലബാറിൽ ഭയങ്കരമായ കൊടുങ്കാററും വെള്ളപ്പൊക്കവും നിമിത്തം നിരവധി വീടുകൾ നശിക്കുകയും വമ്പിച്ച വസ്തുനഷ്ടവും വിളനഷ്ടവും നേരിടുകയും അനേകം കുടുംബങ്ങൾ വഴിയാധാരമാവുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ദുരിതാശ്വാസപ്രവൎത്തനങ്ങൾക്കായി പ്രധാന മന്ത്രിയുടെ ഫണ്ടിൽനിന്നും 5,000 ക. അയച്ചുകൊടുക്കുകയുമുണ്ടായി. തമിഴ്നാട്ടിൽ ഇങ്ങനെ ഒരാപത്തു സംഭവിച്ചപ്പോൾ അടിയന്തിരമായും അതീവ വ്യഗ്രതയോടുകൂടിയും ദുരിതാശ്വാസ നടപടികൾക്കു ഓടിയെത്തിയ മദ്രാസ് ഗവൺമെണ്ടു മലബാറിന്നു നേരിട്ട ഈ അത്യാഹിതത്തിൽ സഹായഹസ്തവുമായി ഓടിയെത്തിയില്ലെന്നതോ പോകട്ടെ, പതിവുപോലുള്ള ആ ചിററമ്മനയവുമവലംബിച്ച് അനങ്ങാതിരിക്കുക മാത്രമാണ് ചെയ്തതെന്നു പറയാതിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

നിയമസമാധാനപാലനം തൃപ്തികരമാണെന്നു ഗവൎണ്ണരുടെ പ്രസംഗത്തിൽ കാണുന്നു. എന്നാൽ ഞങ്ങളുടെ ചില അനുഭവങ്ങൾ വെച്ചു നോക്കുമ്പോൾ രാജ്യം അരാജകത്വത്തിലേക്കു അതിവേഗം നീങ്ങുകയല്ലേ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പാനൂർ പോലീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ കോൺഗ്രസ്സ് പാർട്ടിയിൽപ്പെട്ട ചില ആളുകളുടെ പ്രേരണമൂലവും അവൎക്കു അരുനിന്നും ശ്രീ പി. ആർ. കുറുപ്പ് മുതലായ ബഹുമാന്യ നേതാക്കന്മാരുടെ പേരിൽപോലും കള്ളക്കേസ്സുകൾ കെട്ടിച്ചമയ്ക്കാൻ തയ്യാറായി. ഇതുപോലുള്ള അനുഭവങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ പോലീസ് ചെയ്യുന്ന ജനദ്രോഹം അരാജകത്വത്തിലേയ്ക്കാണ് രാജ്യത്തെ തള്ളിനീക്കുന്നതെന്നു ഞങ്ങൾ പറയുമ്പോൾ അതു ഗൌരവപൂർവ്വം വീക്ഷിക്കേണ്ട ഒരു സംഗതിയാണ്. ഉത്തരവാദിത്വത്തോടുകൂടി പ്രവൎത്തിക്കുന്ന ഒരു രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടിയിലെ ഉന്നതന്മാരായ പ്രവൎത്തകന്മാരുടെ പേരിൽ മറെറാരു പാർട്ടിക്ക് അരുനിന്നുകൊണ്ട് പോലീസ് കള്ളക്കേസ്സുകൾ കെട്ടിച്ചമയ്ക്കുകയാണെങ്കിൽ രാജ്യം അരാജകത്വത്തിലല്ലാതെ ചെന്നെത്തുകയില്ല. ഇത്തരം ഒരു സ്ഥിതി തുടർന്നുപോകാൻ ഗവൺമെണ്ട് അനുവദിച്ചുകൂടാ.

സർ, നമ്മുടെ നാട്ടിനെ അഭിമുഖീകരിച്ചിട്ടുള്ള മറെറാരു വിഷമപ്രശ്നം തൊഴിലില്ലായ്മയാണ്. അതിന്നു എന്തൊരു പരിഹാരമാണ് ഗവൺമെണ്ട് നിർദ്ദേശിക്കുന്നത്? മലബാറിൽ ഈ പ്രശ്നത്തിൻെറ ഭയങ്കരത എത്രമാത്രമെന്നു പറഞ്ഞറിയിക്കാൻ പ്രയാസം. ഏതാനും ചില വ്യവസായങ്ങൾ, ഒരു പേപ്പർ മില്ല്, ഹാഡ്ബോഡ് ഫാക്ടറി എന്നിങ്ങിനെ മലബാറിന്നു പററിയ അപൂർവ്വം ചില വ്യവസായസ്ഥാപനങ്ങളെങ്കിലും ആരംഭിച്ചു കൊടുമ്പിരിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന തൊഴിലില്ലായ്മയ്ക്കു ശമനമുണ്ടാക്കാൻ ശ്രമിക്കണമെന്നു ഞങ്ങൾ മുറവിളി കൂട്ടി. ഗവൎണ്ണരുടെ പ്രസംഗത്തിൽ അതിനെപ്പററി യാതൊന്നും കണ്ടില്ല.

ഹരിജനങ്ങളുടെ കാൎയ്യത്തിൽ ഗവൺമെണ്ടു കൂടുതൽ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധ പതിപ്പിച്ചുവരികയാണെന്നും രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയിൽ ഹരിജനങ്ങൾക്കു വളരെയധികം വീടുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കാനുള്ള ഉദ്ദേശമുണ്ടെന്നും ഗവൎണ്ണർ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ കാൎയ്യത്തിലും മലബാർ അവഗണിക്കപ്പെടുന്നതായിട്ടാണ് ഞങ്ങളുടെ അനുഭവം. മലബാറിലെ ഹരിജനങ്ങൾക്കു 15 സെൻറ് ഭൂമി കൊടുക്കുമെന്നുള്ള പ്രഖ്യാപനം ഉണ്ടായിട്ടു കാലം കുറെ

യായി. അതിന്നുവേണ്ടി അടിയന്തിരനടപടികളെടുക്കുമെന്നു കഴിഞ്ഞ ബഡ്ജററ് വിമർശനവേളയിലും ഗവമ്മേണ്ടു ഉറപ്പു നൽകുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ ആ 15 സെൻറിന്നു പകരം 10 സെൻറു വീതം കൊടുക്കാനാണുദ്ദേശിക്കുന്നതെന്ന് 1956 ജൂലായി 28-ാം തിയ്യതി മലബാർ കലക്ടർ പത്രപ്രതിനിധികളോടു പറഞ്ഞതായി റിപ്പോർട്ടുകൾ കണ്ടു. വളരെയധികം നിവേദനങ്ങൾക്കും പ്രക്ഷോഭണത്തിന്നും ശേഷമാണ് ഗവമ്മേണ്ട് 15 സെൻറുവീതം കൊടുക്കണമെന്നു തീരുമാനം എടുത്തിട്ടുള്ളത്. അങ്ങനെ തീരുമാനിച്ച ആ 15 സെൻറ് പിന്നീട് എങ്ങനെ 10 സെൻറായി ചുരുങ്ങിയെന്നതിനെ സംബന്ധിച്ചു ഒരു വിശദീകരണം ഇനിയും കിട്ടിയിട്ടില്ല. രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിൽ ഹരിജനങ്ങൾക്കു വീടുണ്ടാക്കാൻ ധനസഹായം നൽകുന്നതിന്നു വ്യവസ്ഥയുണ്ടെങ്കിലും മലബാറിലെ ഹരിജനങ്ങൾക്കു അതിൻെറ ഗുണം അനുഭവിക്കുനുള്ള ഭാഗ്യം ഉണ്ടാവുമോ എന്നു സംശയമാണ്. ഭൂമിയുണ്ടെങ്കിലേ വീട്ടിന്നു ധനസഹായം കിട്ടു. ഇന്ന് ആരാൻെറ പറമ്പത്തു തൊഴുത്തുപോലുള്ള കുടിലുകളുണ്ടാക്കിയാണ് ഹരിജനങ്ങൾ കുടിപാർക്കുന്നത്. അവർക്കൊന്നും വീടുകെട്ടാനുള്ള ധനസഹായം ലഭിക്കുകയില്ല. അതുകൊണ്ട് അടിയന്തിരമായി വേണ്ടത് ഗവമ്മേണ്ടു വളരെക്കാലമായി വാഗ്ദത്തം ചെയ്തിട്ടുള്ള ആ 15 സെൻറ് ഭൂമി വീതം പതിച്ചുകൊടുക്കുകയാണ്. അതു ചെയ്യാത്തേടത്തോളം കാലം വീടുണ്ടാക്കാൻ ധനസഹായത്തിന്നു പദ്ധതിയുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് പ്രയോജനമില്ല. ഞാനിപ്പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളിലെല്ലാം ഗവമ്മേണ്ടു കൂടുതൽ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കുമെന്നു വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ടും ഈ സന്ദർഭം നൽകിയതിന്നു അങ്ങേയ്ക്കു നന്ദി പറഞ്ഞുകൊണ്ടും എൻെറ പ്രസംഗം അവസാനിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

* SRI A. SAMBASIVAM: மன்றத் துணைத் தலைவர் அவர்களே! மண்டலத் தலைவரின் பேருரை மீது சில சொற்கள் பேச முன் வந்திருக்கிறேன். மண்டலத் தலைவர், பிரிந்த சென்னை ராஜ்யத்தில் தமிழில் ஆட்சி நடை பெறும் என்று சொல்லிய சொல், இந்த மன்றத்தில் உள்ளோருக்கு மாத்திரமல்ல, தமிழ் நாட்டிலிருக்கிற மூன்று கோடி மக்களின் உளளத்தில், உவகையும், ஊக்கமும் ஊட்டும் செய்தி ஆகும். ஒரு நாட்டிலே பிறந்த ஒவ்வொரு மனிதனும், தன் நாட்டில் அவன் பேசுகின்ற மொழி, அரசியல் மொழியாக இருக்க வேண்டுமென்று விரும்புவது இயற்கை. விருப்பம் மாத்திரமல்ல, அது அவனுடைய உரிமையும் கூட. அந்த விருப்பம், நிறைவேற இருக்கிறது, செயல்பட இருக்கிறது என்று எண்ணுகின்றபோது, ஒவ்வொருவரும் உண்மையிலேயே, மகிழ்ச்சி அடைவார்கள். அதை அறிவித்ததற்காக மக்கள் சார்பிலும், என்னுடைய தொகுதி மக்கள் சார்பிலும், மண்டலத் தலைவர் அவர்களுக்கு, என்னுடைய மனப்பூர்வமான நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளக் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன். 12–15 p.m.

உழு தொழிலுக்கு வேண்டிய உதவிகள் நல்ல முறையில் செய்யப் பட்டிருக்கின்றன என்று கவர்னர் அவர்களுடைய உரையிலே கூறினார்கள். இன்றைக்கு உழவர்களுக்கு இருக்கின்ற பல தொல்லைகள் அனைவருக்கும் தெரிந்ததே. என்னுடைய ஆத்தூர் தாலூகாவில் நிலமில்லாத ஏழை விவசாயிகளுக்கு அரசாங்கம் நிலத்தைப் பங்கிட்டுக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஐந்து எக்கரா, மூன்று எக்கரா என்று நிலம் பட்டா செய்து கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. இருந்தாலும், உழவு செய்ய, எரு போட, இன்னும் மற்ற காரியங்களைச் செய்து விவசாயம் செய்ய ஏழை விவசாயிகளிடம் வசதிகள் இல்லாத காரணத்தால் அரசாங்கத்தால் கொடுக்கப்பட்ட நிலம் முன்பு இருந்ததுபோலவே இன்னும் தரிசாக இருக்கிறது. நிலத்தை அடமானம் செய்து கொடுத்தது மாத்திரம் போதாது. அதைப் பண்படுத்தி, பயிர் செய்வதற்கேற்ற முறையில் திருத்திக் கொடுக்கவேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய வேண்டுகோள்.

நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்காக **37** கோடி ரூபாய் வரையில் இந்த ஆண்டு வரவு செலவுத் திட்டத்தில் புதிய அபிவிருத்தித் திட்டங்களுக்குக் கென்று செலவிடப்பட இருக்கிறது என்று கவர்னருடைய உரையில் அறிவித்திருக்கிறார்கள். அது உண்மையிலேயே பெருமைப்படவும் மகிழ்ச்சி யடையவும்கூடிய ஒரு செய்தியாகும். ஆயினும், உழவர்களுக்கு நிலம் மாத்திரம் கொடுத்துவிட்டு, நிலத்தைப் பண்படுத்தி வசதி செய்து கொடுக்கா

விட்டால் அதனால் பிரயோஜனம் கிடையாது. ஆகவே, கிணறு வெட்டிக் கொள்வதற்கும், இயந்திரக் கலப்பை முதலியவைகளைக் கொண்டு உழவு செய்துகொள்வதற்கும் உழவர்களுக்கு ஆங்காங்கே கடன் வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டும். கிராமங்களிலே கடன் கொடுப்பதற்காக பாங்குகளை அமைப்பதினால் அரசாங்கத்திற்கு சிறிது நஷ்டம் வந்தாலுங்கூட சோதனை செய்து பார்க்கப் போகிறோம் என்று கவர்னர் உரையில் அறிவித்திருக்கிறார்கள். உண்மையிலே அதைக்கண்டு உழவர்கள் பெருமையடைகிறார்கள், உற்சாகம் அடைகிறார்கள். உழவர்களுடைய அரசாங்கம் நடைபெறுகிறது, குடிமக்களுடைய ஆட்சி நடைபெறுகிறது என்று உண்மையிலேயே பெருமைப்படக்கூடிய அளவுக்கு கவர்னருடைய பேச்சு அமைந்திருக்கிறது.

உழவர்களுக்குச் செய்து கொடுக்கப்பட வேண்டிய வசதிகளில் முதலாவது நல்ல விதைகள். அவைகளைத் தயாரிப்பதற்காக இந்த ஆண்டில் 50 பண்ணைகளை ஏற்படுத்தப் போவதாகவும், வருகிற ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்தில் 400 பண்ணைகளை ஏற்படுத்தப்போவதாகவும் அறிவித்திருப்பது வரவேற்கக்கூடிய விஷயம். முதலாவது நல்ல விதை. அடுத்தபடியாக உரம். இதைப் பெறுவதற்கு கிராமங்களில் கடன் கொடுக்கும் சாதனங்கள். இந்த இரண்டும் உண்மையிலேயே உழவர்களுக்குப் பெருமை கொடுக்கக்கூடியதும், மகிழ்ச்சி அளிக்கக்கூடியதுமான செய்தியாகும்.

சிறிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களுக்காக ஒரு கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருப்பது, விவசாயிகளுடைய வளர்ச்சிக்கு மற்றொரு பெரிய ஒத்தாசையாகும். சேலத்தைப் பொறுத்தமட்டில் பலமுறை வற்புறுத்தி வந்திருக்கிறோம். அங்கு நல்ல ஜீவ நதிகளோ, வற்றாத வளமுடைய ஆறுகளோ, ஏரிகளோ இல்லை. தென் பெண்ணையாறு இருக்கிறது. அதனால் கிருஷ்ணகிரி தாலூகாவின் ஒரு பகுதி செழிப்படைகிறது. மேலும் ஆத்தூர் தாலூகாவிலே ஒரு பகுதியும் வளமாக இருக்கிறது. மொத்தமாகப் பார்க்கும்போது சேலம் மாவட்டமானது தெற்கேயுள்ள இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தைப் போன்ற வறண்ட பிரதேசமாகவே காட்சியளிக்கிறது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். இன்றைக்கு சேலத்தின் பல பகுதிகளில் மக்கள் குடிப்பதற்குக்கூட தண்ணீர் இல்லாத அளவுக்கு மிகவும் தொல்லை பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே, ஆங்காங்கே மலையடிவாரங்களில் சிறு சிறு ஓடைகளில் வரும் தண்ணீரை தேக்கி வைப்பதற்கேற்ற முறையில் நீர் நிலைகள் உண்டாக்கவும், ஏரி, குளம், குட்டைகளை ஏற்படுத்தவும் இன்னும் இதுபோன்ற சிறிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களையும் அந்த மாவட்டத்தில் ஏற்படுத்திக்கொடுத்து அபிவிருத்தி செய்துகொடுக்க வேண்டுமென்று இந்த சமயத்தில் நான் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். நாட்டுப் மக்களுக்கெல்லாம் உணவு கொடுக்கும்படியான உழவர்களுடைய நிலையை பெரிதும் உயர்த்தக்கூடிய அளவுக்கு அரசாங்கம் கவனம் செலுத்தியிருக்கிறது. அது உண்மையிலேயே பெருமையையும் மகிழ்ச்சியையும் அளிக்கக்கூடிய ஒரு செய்தியாகும்.

நம்முடைய அரசாங்கத்திற்கு வரி கொடுப்பதிலே விவசாயிகளுக்கு அடுத்தபடி முதன்மையாக இருப்பவர்கள் வியாபாரிகள். அவர்கள் நீண்ட காலமாகவே ஒருமுனை விற்பனைவரி விதிக்க வேண்டுமென்று வற்புறுத்திக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய யோசனையை அரசாங்கம் பரீட்சித்துப் பார்க்கின்ற முறையில் இந்த முறை தங்களுடைய கவனத்தை அவர்கள்பால் திருப்பியிருக்கிறார்கள். எட்டு பொருள்களுக்கு ஒருமுனை விற்பனை வரி விதிப்பது என்று முடிவு செய்திருக்கிறார்கள். இது வியாபாரிகளின் உள்ளத்திலே ஒரு பெரிய ஆறுதலையும் மாறுதலையும் உண்டு பண்ணும் என்று நம்புகிறேன். அவர்களுக்கு அரசாங்கத்தின்பேரில் இருந்த வெறுப்பை நீக்கி, அரசாங்கம் தங்களுடைய வேண்டுகோளுக்கும் செவி சாய்த்திருக்கிறது என்று உணரும்படியான நிலைமையை உண்டுபண்ணியிருக்கிறது.

அதே சமயத்தில் எதிர்க் கட்சியிலிருந்து ஒரு அங்கத்தினர் கூறினார். அதாவது தானியங்களுக்கு, குறிப்பாக நெல்லுக்கு ஒரு முனையில் விற்பனை வரி விதிக்க முடியுமா என்று அரசாங்கம் ஆராயவேண்டும் என்று கூறினார். நான் கூட அதைப்பற்றி சிந்தித்தேன். அம்மாதிரி செய்வது

10th August 1956] [Sri A. Sambasivam]

நல்லதுதான். நெல் அறவை இயந்திரசாலைகளிலிருந்து வெளிவரும் அரிசி மூட்டைகளுக்கு ஒரு முனையில் விற்பனை வரியை விதித்துவிடுங்கள். அப்படிச் செய்தால் ஓரளவு எளிதாக இருக்கும். வரியைச் சிறிது கூட்டியும் போட்டுவிடலாம்.

இப்பொழுது தென்னாட்டிலே கடலை எண்ணெய் பிழியும் ஆலைகள் **(Oil expellers)** இருக்கின்றன. மத்திய அரசாங்கம் எண்ணெய்டின் களுக்கு எடையின் பேரில் வரி போடுகிறார்கள். அதனால் அநேக இயந்திர சாலைகள் மூடப்பட்டிருக்கின்றன: மத்திய அரசாங்கம் வரி விதிப்பதாயி ருந்தால் நமது அரசாங்கம் பங்கு கேட்டுக்கொண்டு விதிவிலக்கு செய்ய வேண்டும். ஆகவே, இயந்திரசாலைகளிலிருந்து வெளிவரும் பொருள் களுக்கு மாத்திரம் ஒரு முனையில் விற்பனை வரி போடுவது நல்லதல்லவா என்பதை அரசாங்கம் சிந்திக்கும்படியாக இந்தச் சமயத்தில் நான் கேட்டுக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

வியாபாரிகளிடத்திலே போய் விற்பனை வரி வசூல் செய்யும் அரசாங்க அதிகாரிகள் பல சந்தர்ப்பங்களில் மரியாதைக் குறைவாக நடந்துகொள் கிறார்கள் என்று அடிக்கடி குற்றச் சாட்டுகள் வந்துகொண்டிருக்கின்றன. சேலத்தையடுத்த செவ்வாய்ப்பேட்டை சந்தை என்பது மிகவும் பிரசித்த மான சந்தையாகும். கனம் அங்கத்தினர்களுக்கும் அதன் முக்கியத்து வம் தெரிந்திருக்கும். அங்குள்ள வியாபாரிகள் விற்பனை வரி அதிகாரி களைக்கண்டால் திருடன் போலீஸ்காரர்களைக் கண்டு எப்படி நடுங்குகிறானோ அப்படி நடுக்கம் அடைகிறார்கள். அரசாங்கத்திற்குச் சேரவேண்டிய வரி யைக்கொடுக்க அவர்கள் மறுக்கவில்லை. ஆனால், அதிகாரிகள் மரியாதை யாக நடந்துகொள்ளவேண்டுமென்றுதான் எதிர்பார்க்கிறார்கள். அவர்க ளுக்குப் பணம் போய்விடுகிறதே என்ற பயமில்லை, ஆனால் மரியாதையுடன் அவர்கள் நடத்தப்பட்டால் போதும் என்றுதான் அவர்கள் சொல்கிறார்கள். அது என்னுடைய உள்ளத்தை மிகவும் உறுத்தியது. ஆகவே விற்பனை வரி அதிகாரிகளுக்கு அரசாங்கம் ஒரு சுற்றறிக்கை விட்டு, அவர்கள் எல் லாம் வியாபாரிகளிடத்திலே சிறிது மரியாதையாக நடந்துகொள்ளும்படிச் செய்ய முடியுமானால் அது மிகவும் வரவேற்கக்கூடியதாக இருக்கும்.

சிறு சிறு தொழில்களை ஏற்படுத்துவதற்காக ஆங்காங்கே நான்கு ஐந்து நிலையங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. சேலத்திற்குப் பக்கத்தி லுள்ள ஈரோட்டில்கூட ஒரு சிறு தொழில் பயிற்சி நிலையம் அமைத்தி ருக்கிறார்கள். சேலத்திலே ஒரு தொழிற் பள்ளிக்கூடம் அமைப்பதென்று வரவு செலவு திட்ட அறிக்கையிலேயே வந்திருக்கிறது. இந்த ஆண்டில் தொழில் அமைச்சர் அவர்களும், அங்கு ஒரு புதிய தொழிற் கல்விச் சாலையை ஏற்படுத்தப்போகிறோம் என்று சொன்னார்கள். ஆனால், இது வரையில் எந்தவிதமான முடிவும் எடுத்ததாகத் தெரியவில்லை. அந்த வகையிலே பார்க்கும்போது நாட்டினுடைய வளர்ச்சி என்று எடுத்துக் கொண்டால், கல்வித் துறையிலே சேலம் மாவட்டமானது மிகவும் பிற் போக்கான பகுதியாக இருக்கிறது. மற்ற மாவட்டங்களில் 17 சத வீதம், 18 சத வீதம் படித்தவர்கள் இருந்தால், சேலம் மாவட்டத்தில் 11 சத வீதம் தான் படித்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். இந்த திடீர் வீழ்ச்சிக்குக் காரணத்தை கண்டுபிடித்து, சேலம் மாவட்டத்திற்கு தனிப்பட்ட சலுகை கொடுக்கவேண் டும். கல்லூரியே இல்லாத மாவட்டத்தில் கல்லூரியை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று அரசாங்கம் திட்டமிட்டு, நீலகிரி மாவட்டத்திற்கு என்று ஒரு கல்லூரியை ஏற்படுத்துவதற்கு முயற்சி செய்ததுபோல, உயர்தரக் கல்வி விஷயத்திலும் ராஜ்யத்திலுள்ள எல்லா இடங்களிலும் கல்வி பரப்பப்படவேண்டும். சேலம் மாவட்டத்தில் அநேக இடங்களில் மாண வர்கள் உயர்தரப் படிப்புக்காக பல மைல் தூரம் நடந்துசெல்ல வேண்டி யிருக்கிறது. ஆகவே, ஐந்து மைலுக்கு ஒரு ஹைஸ்கூல் இருந்தால்தான் மிகவும் நலமாக இருக்கும். ஆத்தூர் தாலூகாவில் என்னுடைய தொகு தியிலேயே குறிப்பாக இரண்டு பிர்க்காக்களில் உயர்நிலைப் பள்ளிகளே கிடை யாது. மாணவர்கள் பத்து மைல் தூரம் நடந்து சென்று படிப்பதென்பது அவ்வளவு எளிதல்ல. அப்படியிருப்பது ஏழைகளுக்குச் செய்யும்படியான உண்மையான சலுகையாகாது. ஆகையால், சேலம் மாவட்டத்தில் குறிப் பாகவும், இதர மாவட்டங்களில தேவையுள்ள இடங்களிலும் உயர்நிலைப்

பள்ளிகளை ஏற்படுத்துவதற்கு வேண்டிய வசதிகளை அரசாங்கம் செய்து கொடுக்கவேண்டும். அபிவிருத்திக்கு ஒதுக்கப்பட்ட நிதியிலிருந்தோ வேறு எதிலிருந்தோ பணத்தை எடுத்து கல்வி வசதி செய்து கொடுக்க அரசாங்கம் முன்வர வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

சேலத்தில் ஒரு அலுமினியம் தொழிற்சாலையை ஆரம்பிப்பது என்று அரசாங்கம் முடிவு செய்திருக்கிறது. அதற்காக சேலத்து மக்களின் சார்பில் நம்முடைய ராஜ்ய அரசாங்கத்திற்கும் மத்திய அரசாங்கத்திற்கும் நன்றியைத் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். அந்தத் தொழிற்சாலையை ஆரம்பிப்பதோடுகூட, இரும்பு உருக்கு தொழிற்சாலையையும் ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்பது நீண்ட நாளைய கோரிக்கை. பழுப்பு நிலக்கரியைத் தோண்டி எடுக்கும் இடமாகிய நெய்வேலியில் பயிற்சி சாதனமொன்றை தொடங்கியதுபோல, இரும்பு எடுக்கும் பயிற்சி சாதனமொன்றை சேலத்தில் இப்போதே தொடங்கவேண்டும், 1957–58-ம் ஆண்டிலேயே தொடங்க வேண்டுமென்று மக்கள் விரும்புகிறார்கள். அந்த விருப்பத்தையும் அரசாங்கம் நிறைவேற்றிக் கொடுக்கவேண்டும். அதற்கு வேண்டிய அளவில் நம்முடைய அரசாங்கம் மத்திய அரசாங்கத்திற்கு ஆலோசனை கூறி, அல்லது வற்புறுத்தி சேலத்தை நல்ல வழியில் வளம் செறிந்த நகரமாக ஆக்குவதற்கு முயற்சி செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

இன்னும் அரசாங்கம் மக்களுடைய வளர்ச்சியிலே அக்கறைக்கொண்டு தொல்லைப்படுகிற மக்களுக்கு ஆதரவு அளிப்பதற்கு முன்வந்திருக்கிறது. இது உண்மையிலேயே ஏழைகளுக்காக இருக்கக்கூடிய அரசாங்கம் என்று சொல்வது பொருந்தும். எதிர்ப்பக்கத்தில் இருக்கும் அங்கத்தினர்கள் கூட அதை மறுக்கமாட்டார்கள். புயலினால் பாதிக்கப்பட்ட மதுரை, தஞ்சை, இராமநாதபுரம் மாவட்டங்களில் அவதிப்பட்ட மக்களுக்கு நிவாரணம் அளிக்க மூன்று கோடி ரூபாய்க்கு மேற்பட்ட தொகை உதவியாக கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதன் மூலமாக மக்களெல்லாம் தொல்லை குறைந்து ஓரளவு இன்பமாக வாழ்கிறார்கள். அந்த வட்டாரத்திலிருந்து சட்டசபையில் பிரதிநிதியாக வந்திருக்கிற திரு. கோவிந்தன் அவர்கள் பேசும் போது அந்த வட்டாரங்களிலே திருட்டுப் பழக்கமே நின்றுவிட்டது என்றும், அந்த அளவுக்கு மக்களிடையே பணப் புழக்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்றும் சொல்லி பெருமைப்பட்டார்கள். மக்கள் மனம் மாறுகிற அளவுக்கு தேசிய விஸ்தரிப்புத் திட்டம், சமுதாய அபிவிருத்தித் திட்டம் எல்லாம் மக்களிடத்திலே ஒரு பெரிய நன்மையை உண்டாக்கி வருகிறது. அந்த அளவில் அரசாங்கம் ஏழைகளுக்குச் செய்கின்ற உதவியை வரவேற்கிறேன்.

12–27 p.m. ஹரிஜனங்களுக்கு மனைக்கட்டு வழங்கும் விஷயத்தைப்பற்றி முன்னால் பேசிய பல அங்கத்தினர்கள் கூறினார்கள். நீண்ட நாளாக இந்தப் பிரச்னை அரசாங்கத்திற்கு அறைகூவலாக இருந்துவருகிறது. அது ஒரு பெரிய தீராத பிரச்னையாக இருக்கிறது. ஒரு சேரியில் நிலம் வாங்க விண்ணப்பம் செய்துகொண்டால், 3, 4 ஆண்டுகள் வரையிலும்கூட அந்தப் பிரச்னை தீருவதில்லை. சேரிக்கு நிலம் ஒதுக்கும் முறையில் இன்னும் சிறிது தீவிரமாக கவனம் செலுத்துவதற்கு அரசாங்கம் முயற்சி செய்யவேண்டும். இப்பொழுது இருக்கிற நடைமுறை போதாது என்பது தான் என்னுடைய உண்மையான எண்ணம். வளருகின்ற சமுதாயத்திலே மக்கள் குடியிருக்கும் இடம் மிகவும் வசதி உள்ளதாக இருக்கவேண்டும். உணவுப்பொருள்களை உற்பத்தி செய்யும் பெரும் பாலான தொழிலாளிகள் ஹரிஜனங்கள். அவர்கள் வசிக்கின்ற இடங்கள் நல்ல வசதியுள்ளதாய் இருக்கவேண்டும். ஆதலால் இதற்காக தனிப்பட்ட முறையிலே அதிகாரிகளை ஏற்படுத்தி மனைக்கட்டுகளை ஹரிஜனங்களுக்கு ஆர்ஜிதம் செய்வதில் இப்பொழுது இருப்பதைவிட இன்னும் தீவிரமான கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நம் கவர்னர் அவர்களே ஆற்றிய உரையிலே பொதுவாக எதுவும் விடப்படாமல் எல்லாவற்றிலும் அரசாங்கம் நல்ல முறையிலே இயங்க கவனத்தைத் திருப்பியிருக்கிறது. பல அங்கத்தினர்கள் உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு சம்பளம் போதாது, அவர்கள் அதனால் தங்கள் தொழிலில் ஆர்வம் குன்றியிருக்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். உண்

10th August 1956] [Sri A. Sambasivam]

மையிலே நகரத்தில் வாழ்கிறவர்களுக்கு இப்பொழுது கொடுக்கின்ற சம்பளம் போதாதுதான். ஆனால் அந்த உத்தியோகஸ்தர்கள் நாட்டில் இருக்கும் மக்களின் பொது பொருளாதார நிலையை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் பொழுது சமூகத்துக்கு சிறிது தியாகம் செய்ய அவர்கள் தயாராக இருக்கவேண்டுமென்று மக்கள் சார்பில் நான் அவர்களை வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன். நமது அரசாங்கம் மத்திய அரசாங்கத்தோடு சிறிது போராட்டம் நடத்த வேண்டும். ஒரே ஊரிலே மத்திய அரசாங்கத்து ஊழியர்களுக்கும் மாகாண அரசாங்க ஊழியர்களுக்கும் ரூபாய் 5, 10 ஏற்றத்தாழ்வு இருந்தால் பரவாயில்லை. ஆனால் ரூபாய் 20, 30 ஏற்றத் தாழ்வு இருப்பதால் அது கொஞ்சம் அதிருப்தியைத்தான் விளைவிக்கிறது. மத்திய அரசாங்க ஊழியரின் சம்பளத்தைக் குறைக்கவேண்டுமென்று நான் சொல்லவில்லை. ஆனால் நமது அரசாங்க ஊழியர்களின் நிலையை உயர்த்துவதற்கு மத்திய அரசாங்கம் ஓர் அளவு உதவி நிதி கொடுத்தே ஆகவேண்டும் என்று நமது அரசாங்கம் மத்திய அரசாங்கத்தினிடம் வற்புறுத்தவேண்டும். அதே சமயத்தில் நமது அரசாங்கத்து ஊழியர்களும் நாட்டில் மற்ற ஏழை மக்கள் நிலையோடு தங்களை ஒப்பிட்டுப்பார்த்து சிறிது ஆறுதலடைந்து சமூகத்துக்கு ஓர் அளவு தியாகம் செய்ய தயாராக இருக்கவேண்டும். தியாக உணர்ச்சியுடன் வேலை செய்தால் தான் சமுதாயம் வளர்ச்சி அடையமுடியும். நாம் எல்லோரும் சமூகத்தின் ஒரு அங்கத்தினர் என்ற உணர்ச்சி உள்ளத்தில் இருக்கவேண்டும். சமூகத் துக்கு சிறிது தியாகம் செய்யவேண்டுமென்ற மனப்பான்மையோடு அவர்களும் தொண்டாற்றுவதில் ஈடுபடவேண்டுமென்று அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு என்னுடைய வேண்டுகோளைத் தெரிவித்துக்கொண்டு, என் பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

DEPUTY SPEAKER: The House will now rise for lunch and meet again at 2-30 p.m.

The House then rose for lunch.

(After lunch—2-30 p.m.)

MR. SPEAKER: Those who were not able to move their amendments this morning may now move their amendments.

SRI S. RAMALINGAM: Sir, I move the following amendment:—

"*Add* at the end the following:—

'but regret to note that no mention has been made in the Address on the following:—

(1) the proposals of the Government to enhance the salary and dearness allowance of the Non-Gazetted Officers in the State;

(2) the action to be taken to settle the border issue between the Andhra and Madras States;

(3) the action to be taken to bring down the level of prices of foodgrains in Tanjore district where the retail price of rice is annas fifteen per Madras measure;

(4) the action to be taken to solve rural unemployment;

(5) the need to start a medical college, an engineering college and an agricultural college at Tanjore;

(6) the action to be taken for setting up a steel plant in Salem where iron ore is available by using the lignite from Neiveli;

(7) the need to bring legislative measures to fix minimum wages to agricultural labourers;

(8) the need to bring legislative measures to ensure minimum living conditions and working conditions to beedi workers and hotel workers; and

(9) the need to exempt from sales tax food materials and to levy sales tax at single point for all other commodities.''

SRI V. R. KRISHNA AYYAR : I second it.

SRI K. VINAYAKAM : Sir, I move the following amendment :—

" *Add* at the end the following :—

' but regret to note—

(1) that no mention is made in the Address about the steps taken to solve the Andhra-Madras border dispute; and

(2) about the failure of the Government to name Madras State as Tamil Nad.' "

SRI S. DAIVASIGAMONEY : I second it.

SRI V. BALAKRISHNAN : On a point of order, Sir. With due respect to the decision of the Hon. Speaker, I think we are creating a very bad precedent. All the amendments were moved in the morning and all the hon. Members were called upon to move their amendments. These hon. Members were not in their seats and you, Sir, declared that those amendments had not been moved. May I know how it is proper to call upon them now to move those amendments again?

MR. SPEAKER : It was represented to me by these hon. Members that on account of unforeseen circumstances, it was not possible for them to be physically present nor was it possible for them to authorise any other person to move them on their behalf. On account of the circumstances which they mentioned to me, I thought that in fairness to them, it was only fair that they should be given an opportunity to move those amendments.

SRI S. P. THANGAVELU : Sir, I move the following amendment :—

" *Add* at the end the following :—

' but regret that mention has not been made in the Address regarding the redressal of the grievances of the N.G.Os. of this State. ' "

SRI A. VELOO : I second it.

10th August 1956]

SRI P. RANGASWAMI REDDIAR : Sir, I move the following amendment :—

"*Add* at the end the following :—

'but regret to note that the Address has not mentioned anything about the failure of Prohibition and the measures to be taken either to work the Prohibition Act successfully or to repeal it, and the steps taken to eradicate corruption and inefficiency in the several departments of Government, the measures to redress the grievances of N.G.Os. and village officers and the plight of Indians in Ceylon and the attitude of our Government regarding them.'"

SRI A. VELOO : I second the amendment.

SRI P. K. GOPALAKRISHNAN : Sir, I have been authorised by Sri K. C. Gopalan Unni to move the amendment standing in his name. I request your permission to move it.

MR. SPEAKER : I think that cannot be done. He told me that he would be in the House at 2-30 p.m. He has not authorized you nor did he tell me that he was authorizing you. I allot ten minutes for each speaker.

* SRI T. ANANTA PAI : Mr. Speaker, Sir, so far as the Members from South Kanara and Malabar are concerned, I suppose we are now called upon to strike a balance sheet at this session because we have already been told that we may be ready to quit the State, and I must say that our association with the Members of this Assembly and also the Government, so far as my district is concerned, has been quite pleasant all these years throughout this period of history. We have received uniform courtesy and consideration and it is in the fitness of things that while we go from this State, we must have certain pangs of regret that our old association is coming to an end. But there will be so many cultural ties, so many economic ties and so many business ties that will link up this State with that of Mysore to which we are going and I am sure that the old association will ripen into something more fruitful and all the old bickerings, if they have existed, will disappear and we shall consider our relationship in a new light.

Malayalees and Kannadigas have, in no small measure, contributed in their own way to the greatness of this State. Their Civil servants and their businessmen have lived all over and have done their best and have been part and parcel of this State. But, all of a sudden, on account of decisions that are taken as a result of the Reorganization of the States, several of us find that we have become aliens overnight. There is a feeling of suspicion which is mutual. So much so, when actually the partnership is about to break up, there is so much of suspicion that even the taking away of a few elephants from one place to another is creating so much of stir and so much of unhappiness and the people get completely

[Sri T. Ananta Pai] [10th August 1956

upset. My appeal, of course, to the Malayalee friends is that they should not mind parting with a few elephants as a gift if they are required in Tamilnad and when we have been known to make contributions of elephants to so many foreign countries, I do hope that as we do not mind handing over a few to Tamilnad even without their being asked for. At the same time, I know the feelings behind this. It is not a few elephants that matter but it is the feeling that a partition is to take place and they are likely to lose something which they might have got otherwise or the mutual suspicion that is now encouraged at all events even from a political motive. So I appeal to the Government of Madras that while they may feel that we are entirely wrong in entertaining such feelings—I am speaking for the people of these two districts—they must be generous, a little overgenerous on their part, because after all, even in the couple of months that are ahead of us, whatever they would like to do for these districts with the best of intentions, it would be impossible for them to do. But, at the same time, there must not be a feeling that we have parted in a spirit which is not congenial to our future relationship. From that point of view, I would very much welcome the creation of a Committee consisting of Malayalee Members so far as Malabar is concerned and South Kanara Members so far as South Kanara is concerned with whom the Government could sit down and discuss the problems relating to partition that are facing both the districts and try to see that as far as possible matters are explained to them. Even if a few things are to be taken away from those districts, let it be understood why and wherefor they are taken away. I do not think we would be petty-minded and say that everything must be retained in our district. Then it will make others say that nothing should go out from other districts to ours. In that case, I can quite appreciate if the Government of Madras say that the movement of a few electrical materials from Coimbatore to South Kanara may not be palatable to those living in Coimbatore. That is a sort of feeling that has to be avoided at both ends and I do very much wish that neither the Government of Madras nor we are responsible for creating a situation where everything would come to a standstill. I should think that even now it is not too late and I would rather appeal to the Government of Madras to consider whether it would not be worth while to take steps to create a certain amount of emotional goodwill and a kind of emotional integration of these different parts, before physical integration takes place in future, because I know there are several problems that are facing us in the whole of South India and they have got to be solved by common efforts. If Neiveli is developed, all of us are happy, because apart from the feeling of the people of Tamil Nad that it is going to enrich them in several ways, it is a project in which the whole of South India, nay, the whole of India, is interested. There will be several projects in which two or three States will have to join together before they are developed. Already Tamil Nad is complaining of shortage of electricity and there is very great potential for the development of electricity in the new State of Mysore. I do not

10th August 1956] [Sri T. Ananta Pai]

understand why it should not be possible for us to develop electricity in one part of the country where it is more convenient to develop it and give it to other parts. Whatever might have been our present stand, these things must break down and the barriers that are standing in the way of our unity must be broken down.

Sir, we know the spectacle of cyclones and famines that have haunted this State for the last five or six years. Every year, the budgetary considerations have been upset on account of these unfortunate events, so much so it looks as if Planning must provide also for cyclones and famines so that the natural developmental activities may not be held up. But, let me also assure the hon. members that we have also been the partners in the cyclones and famines, though we have not been mainly responsible for contributing to them. Whatever misfortune that faces the State has also partly been our misfortune. From that point of view, difficulties at least have been responsible for cementing the bonds that have united us all along. As one coming from the South Kanara district, I may assure the hon. Members that if we happen to continue as membes in the Karnataka State Assembly, we will be going there as your ambassadors because, having been a part of this State, it will be quite possible for us to appreciate what your difficulties would be. 2-40 p.m

The performance of this Government in the last five years has been something for which it has got to be reasonably proud. I know that this Government has established a record for itself in the educational field during the First Five-Year Plan period. Its trained personnel has been an envy of all other States. Its performance has been exemplary and more than that, its self-reliance to raise as much resources as possible financially, to develop the State is something which other States ought to copy. No doubt taxation has been heavy and our borrowings have been no less. I am glad that the Finance Minister has come out with a loan of Rs. 12½ crores. It is a bold step which he has taken. The very fact that the Finance Minister has come into the market with an added premium over the last year's issue, makes us believe that he is having the confidence of the people in an aboundant measurue. If the people want development, they must be prepared for sacrifice and it is no use thinking that we can rely on deficit financing for this except at our own cost. I do hope that this loan will be over-subscribed and will redound to the credit of this great State and people will settle down seriously to building up of the State under the Second Five-Year Plan. From that point of view, I must say that we should envy Tamilnad because in the States reorganization it has the least problem of integrating the services coming from other States. I do hope that the sympathy and co-operation of the people of Tamilnad and this Government would be readily available to other State Governments. I am very happy that the Government of Madras has been just or at least trying to be just, so far as service questions are concerned. I do hope that all Malayalee and South

[Sri T. Ananta Pai] [10th August 1956

Kanara officers who have to stay in the State will be considered part and parcel of this Government and will be dealt with justly.

Another problem that is now facing the country, particularly this State, is the price of rice. Some time ago we thought that the price of rice had been going down so much that something must be done by the Government to push it up and that otherwise agriculturists would suffer. Now I have been hearing a cry that the price of rice is too high and when " 'fair price " is referred to, I do not know whether that is the price paid to the agriculturist or the price that is to be paid by the consumer or is it something a littel less than the prevailing market rate. The whole problem is to stabilise the price of foodstuffs if we are to have a planned economy and our Second Five-Year Plan is to go through smoothly. There should not be wide fluctuations and the Government should try to see that the prices are stabilised by our open market policy, by taking over large stocks when the prices go down and by dumping stocks into the market when the prices show any inclination to rise. This can be done not merely through the fair price shops but by bulk sales also. There are chronic deficit areas like Malabar for instance and if scarcity is allowed to continue there, the price level in the neighbouring districts of South Kanara and other districts will go up because foodstuffs are exported from these districts. If, therefore, the Government take sufficient care to dump enough of rice in that district, the price level in other districts will automatically come down. The Government must also take the responsibility to a large extent for the rise in prices. Whenever Government stocks are auctioned, for I know they believe in making as much money as possible, the highest price recorded has to be considered by the market as ' fair '. It is not the scheduled banks that are responsible mainly for the rise in price. After the directive from the Reserve Bank, they have re-called their advances. But the price level has not shown any indication to come down. Just as we have fixed a uniform price in different parts of the country for cement and iron, I want rice is made available by the Government at various places at the same rate. Now, for instance when Government sell rice at Rs. 16 per maund at Kozhikode, the same rice is being sold in Mangalore for Rs. 16 plus freight and so many other charges which come to Rs. 17–2–0 per maund which is not far below the prevailing market rate. Why should not the Government see that rice is sold at Mangalore at the same rate? Then only, ' fair price ' will have some meaning. I do trust that Government will take these factors into consideration and make efforts to see that agricultuural prices are stabilised throughout the period so that avoidable suffering can be minimized.

Then, I come to another point that has been referred to in the Governor's Address. It has been proposed to extend the Madras Tenants' Protection Act . But I do not know what the Government intend to do so far as South Kanara is concerned. The South Kanara Tenants Protection Act is going to expire by March 1957. I do hope that this Act will also be extended and in this connexion I

10th August 1956] [Sri T. Ananta Pai]

would seriously appeal to the Government to consider the extension of the Madras Tenants' Protection Act to the South Kanara district for a period of one or two years so that when we go into the new State we may make our own adjustments. But, in the meanwhile since the Madras Tenants Protection Act confers greater rights than South Kanara Act and since the Madras Act is a later measure, I would request the Government to see that it is applied to South Kanara also so that the tenants in that district might be benefited to some extent.

Now, I have given the credit side of the picture. But still, there is the debt side. The second Plan has been perhaps left to the new State to draw up. Of course, our Collector has been making herculean efforts in drawing up the plan. I wish the Government to tell us definitely how much money would be available for the district. If they had prepared a plan at the State level, they might give permission to the District Planning Board to utilize the allocations in the best manner they could, so that the schemes which are acceptable to the people might be given priority out of the proceeds allocated to the district. I do hope that it will be made clear to the district authorities that it is the intention of the Government to do so.

Then, so far as communications are concerned, we are very sad that our major port development has not come into the picture at all. I expected the State Government would push it up and place before the Central Government completely the question of the major port, development between Cochin and Marmagoa as recommended by the West Coast Development Committee. But, is it because that we were likely to go away and that we may be expected to look after ourselves that this question was not placed before the Planning Commission? Would it have happened if it were Tuticorin? After all . . .

(At this stage, Mr. Speaker rang the bell and pointed out that the hon. Member's time was over.)

SRI T. ANANTA PAI : Well, thank you, Sir.

SRI V. BALAKRISHNAN : கனம் தலைவர் அவர்களே, ராஜ்யத் தலைவர் அவர்களுடைய உரையில் ருசிக்கக்கூடியது ஒன்றுமில்லை. சரியான சரக்குமில்லை, சத்துமில்லை. சில விஷயங்களில் ஜனங்களுக்கு சௌகரியம் செய்யக்கூடியதாக இருந்தபோதிலும்கூட, அதிகப்படியான விஷயங்களில் ஜனங்களுக்கு அதிருப்தியளிக்கக்கூடிய உரையாகத்தான் அது இருக்கிறது. 2-48 p.m.

என்.ஜி.ஓக்களின் குறை நீண்டகாலமாகவே இருந்துவருகிறது. அவர்கள் தங்களுக்கு கவர்னர் உரையில் ஏதாவது விமோசனம் ஏற்படும் என்று ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் அவர்கள் அனைவருக்கும் நாமம் போட்டு அவர்கள் ஏமாறும்படி அந்த உரை செய்துவிட்டது.

SRI G. GOVINDAN : On a point of order, Sir. கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் "நாமம் போட்டு" என்று சொன்னார்கள். நாமம் என்ற வார்த்தை சரியானதா ? அதற்கு எனக்கு அர்த்தம் தெரியவில்லை . . .

[10th August 1956

MR. SPEAKER : It is not a point of order.

SRI V. BALAKRISHNAN :என்,ஜி.ஓக்களுக்கு இரண்டு விஷயங்களில் குறைகள் இருக்கின்றன. ஒன்று அவர்கள் சம்பளத்தை பொறுத்தது. மற்றொன்று அவர்கள் **service conditon**-ஐ பொறுத்தது. சம்பளத்தை பொறுத்த மட்டில் சர்க்கார் சொல்லுவதை ஓரளவு ஒப்புக்கொள்ளலாம் என்றாலும், சர்க்காருக்கு அதிகப்படியான செலவு ஏற்படாத வகையில் அவர்களுக்கு ஏதாவது உதவி அளிக்கவேண்டும். அவர்களின் அடிப்படை சம்பளமும் சரி, பஞ்சப்படியும் சரி மத்திய அரசாங்க ஊழியர்களின் சம்பளம், பஞ்சப்படியைவிட மிகவும் குறைவாக இருப்பதை சர்க்காரே ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இது உலகறிந்த விஷயம். சம்பளத்தையும் பஞ்சப்படியையும் "மெர்ஜ்" செய்வதில் சர்க்காருக்கு உடனடியாக எந்தவித மான செலவும் ஏற்படாது. இவர்கள் பென்ஷன் வாங்கும்போதுதான் சர்க்காருக்கு பணப் பொறுப்பு ஏற்படும். இதைப்பற்றி நேற்று கேள்வி கேட்கப்பட்டபோழுது, கனம் மந்திரி அவர்கள் இது "**interim relief**" இல்லை என்று சொன்னார்கள். அது "**interim relief**-ஆக" இருந்தாலும் சரி, "**long term relief**ஆக" இருந்தாலும் சரி, சர்க்கார் என். ஜி. ஓக்களின் குறைகளை ஓரளவு ஒப்புக்கொண்டு நிவாரணம் அளித்ததற்கு அது ஒரு அத்தாட்சியாக இருக்கும். அதையும் சர்க்கார் நழுவவிட்டுவிட்டார்கள்.

என்.ஜி.ஓக்கள் சில வருடங்களாக வாழ்க்கைச் செலவு அதிகமாக இருப்பதால், பல இடங்களில் கடன் வாங்கி அவஸ்தைப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் அந்தக் கடனை தீர்த்தாகவேண்டும். அதனால் தான் இந்தக் கொந்தளிப்பு ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. ஆகையால், அவர்களுக்கு சர்க்கார் ஒரு வருஷ சம்பளத்தை வட்டியில்லாமல் நீண்ட காலக் கடனாகக் கொடுத்து உதவினால், உடனடியாக அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் 1,000, 2,000 ரூபாய் மொத்தப் பணமாகக் கிடைக்கும். அதைக்கொண்டு அவர்கள் கடனை அடைத்து தங்கள் தொல்லையை ஒருவாறு போக்கிக்கொள்ளுவார்கள். இம்மாதிரி கடன் கொடுப்பதற்கு சர்க்காரிடம் பணம் இல்லாவிட்டாலும்கூட, இதற்கென்று மக்களிடம் ஒரு **open** கடன் வாங்கி அந்தப் பணத்தைக்கொண்டு என்.ஜி.ஓக்களுக்கு நீண்டகால தவணையில் கடன் கொடுக்கலாம். சர்க்கார் கடனுக்கு கலெக்டர், டெப்யூடி கலெக்டர் போன்ற உயர்தர உத்தியோகஸ்தர்கள் சிபார்சினாலும் செல்வாக்கினாலும் பணம் வந்து குவிந்துவிடவில்லை. தாசில்தார், ரெவின்யூ இன்ஸ்பெக்டர் போன்ற நடுத்தர என்.ஜி.ஓக்களின் செல்வாக்கினால்தான் சர்க்கார் கடனுக்கு பணம் கிடைக்கிறது. என்.ஜி. ஓக்களுக்குக் கடன் கொடுக்க வேண்டுமென்று ஒரு திட்டத்தை ஏற்படுத்தினால், சர்க்கார் சிப்பந்திகளே இதற்கு சர்க்காருக்குத் தேவையானபணத்தை தயார் செய்து கொடுப்பார்கள். இந்த வேலையில் அவர்களும் முழு மனதுடன் ஈடுபடுவார்கள். சர்க்கார் உடனடியாக கையைவிட்டு பணம் செலவழித்து அவர்களின் ஊதியத்தை அதிகப்படுத்தவேண்டுமென்ற கொள்கையை நான் ஆதரித்துப் பேசவில்லை. ஆனால், ஊழியர்களின் சிரமத்தை உணர்ந்து சர்க்காருக்கு பணப்பொறுப்பு இல்லாமல் மேற் சொன்னபடி நிவாரணம் அளித்தால், ஓரளவு மனச்சாந்தியும் ஆறுதலும் அவர்களுக்கு ஏற்படும்.

அடுத்தபடியாக, **service condition**-ஐப்பற்றிப் பேசுகிறேன். **Man does not live by bread alone.** சர்க்காருக்குச் செலவில்லாமல் அவர்களுடைய ஊழியர்களின் **service condition**-ஐ ஏன் உயர்த்தி அவர்களுக்கு ஓரளவு நிவாரணம் அளிக்கக்கூடாது என்று கேட்கிறேன். '**Personal file**' என்ற மூட்டைப்பூச்சி எவ்வளவோ வருஷங்களாக இருந்து வருகிறது. முன்காலத்தில் ஆங்கிலேயர்கள் தங்களுடைய சிப்பந்திகளின் மனப்பான்மை எப்படியிருக்கிறது என்பதைப்பற்றி அவர்களுக்குத் தெரியாமல் குறிப்பு எழுதிவைத்துக்கொண்டு அவர்களுக்குப் உத்தியோக உயர்வு கொடுக்கும் சமயத்தில் அதை உபயோகித்துக்கொண்டு வந்தார்கள். வரவர இந்தக் கருத்து மாறி சிப்பந்திகள் எவ்வளவு திறமையாக வேலை செய்தாலும் சொந்த விருப்பு வெறுப்பு மனப்பான்மையுடன்தான் அதிகாரிகள் ரகசியக் குறிப்பு எழுதுகிறார்கள். அதை அறிந்து அவர்களுக்கு **supply and service** சரியாக செய்து திருப்தி செய்யாவிட்டால்,

10th August 1956] [Sri V. Balakrishnan]

என்.ஜி.ஓ.க்கள் எவ்வளவு திறமையாக வேலை செய்தாலும்கூட, அதிகாரிகள் **Doomsday book**-ல் கோளாராக எழுதிவைத்துவிடுகிறார்கள். அப்படி "**adverse remarks**" எழுதப்பட்டிருந்தால் அதை நிவர்த்தி செய்து கொள்ளுவதற்கு விதியில் இடமிருக்கிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. '**The adverse remarks have got to be communicated to the N.G.Os. and their replies have got to be filed.**' ஆனால் நாளது தேதி வரையில் இம்மாதிரி கிரியாம்சத்தில் நடப்பதுகிடையாது. முன்பு இதைப்பற்றி கேள்வி கேட்கப்பட்டபொழுது கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் **adverse remarks** என்.ஜி.ஓக்களுக்கு அனுப்பப்பட்டு அவர்களுடைய பதில்கள் **file**–ல் இருக்கின்றன என்று சொன்னார்கள். அம்மாதிரி கிடையவே கிடையாது. இது விஷயத்தில் அதிகாரிகளுக்கு தாக்கீது அனுப்பப்படுமென்றும், **adverse remarks** சம்பந்தப்பட்ட நபர்களுக்கு அனுப்பிவைக்கப்படுமென்றும் கனம் மந்திரி அவர்கள் வாக்குறுதி கொடுத்திருந்தபோதிலும், அவர்களுக்கு அனுகூலமாகவிருக்கும் இந்த முறையை ஜில்லா அதிகாரிகளும் மற்ற அதிகாரிகளும் கைக்கொள்ளுவதில்லை. இதனால் அவர்களுக்கு கொந்தளிப்பு ஏற்பட்டு மனம் நொந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். உத்தியோக உயர்வு கொடுக்கப்படுகின்ற காலத்தில் ஒருவிதமான ஜாபிதா தயாரிக்கப்படுகிறது.

2-56 p.m.

அந்த ஜாபிதாவில் தங்களுக்கு வேண்டியவர்களுக்கு உத்தியோக உயர்வு கொடுக்கப்படுகிறது. நாணயமாகவும், உண்மையாகவும், திறமையாகவும், தேசபக்தியோடும் சேவை செய்த என்.ஜி.ஓவுக்கு அந்த ஜாபிதாவில் உயர்வு கிடைப்பதில்லை. அதற்கு காரணம் என்ன என்று மேலதிகாரிகளைக் கேட்டால், "இவருடைய பெர்ஸனல் பைலில் இவரைப்பற்றி நன்றாக எழுதப்படவில்லை. இவர் சரியாக வேலை செய்வதில்லை என்று ஜில்லா அதிகாரிகளும் தாலூகா அதிகாரிகளும் சொல்கிறார்கள். ஆகவே நாங்கள் இவருக்கு உத்தியோக உயர்வு கொடுக்க முடியவில்லை. நாங்கள் என்ன செய்வது ?" என்று பதில் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் இந்த மேலதிகாரிகள் அந்த என்.ஜி.ஓ.வினுடைய பெர்ஸனல் பைலை வரவழைத்துப் பார்ப்பதேயில்லை. அவர் உண்மையில் தவறு செய்திருக்கிறாரா, அவர் **adverse remarks** வாங்கியிருக்கிறாரா என்றுகூட பெரிய அதிகாரிகள் பார்ப்பதில்லை. கீழேயிருந்து அனுப்பப்படும் ஜாபிதாவில் கையெழுத்திட்டுவிடுகிறார்கள்.

மேலும் ஜில்லாக்களிலுள்ள பல குமாஸ்தாக்களுக்கு போதுமான பேப்பர்கூட கொடுப்பதில்லை. அனேக இடங்களில் சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்கள் ஆபீஸ் வேலைக்காக கையிலிருந்து பணத்தைப்போட்டு விலை கொடுத்துக் காகிதம் வாங்குகிறார்கள். சென்னை சர்க்கார் காரியாலயத்தில் வேலை செய்யும் பெரிய பெரிய அதிகாரிகள் அனாவசியமாகப் படங்கள் வரைவதற்கு காகிதங்களை எடுத்துச்செல்ல அனுமதிக்கப்படுகிறார்கள். ஆனால் ஜில்லாக்களிலும், தாலூகாக்களிலும் உள்ள உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு ஜனங்களுடைய வேலையைச் செய்வதற்கும் சர்க்கார் வேலையை செய்வதற்கும் போதுமான அளவு காகிதங்கள் கொடுக்கப்படுவதில்லை. அதைப் பற்றி நான் சபையில் கேள்வி கேட்டபோது கனம் ரெவின்யூ அமைச்சர் அவர்கள் காகிதங்கள் போதுமான அளவு கொடுக்கப்படுகிறதென்று பதில் சொன்னார்கள். அவர் சொன்ன பதில் முற்றிலும் உண்மைக்கு விரோதமான தகவல் என்று நான் கூறத்தயாராயிருக்கிறேன். கீழேயுள்ளவர்கள் எழுதி வைத்த பதிலை கனம் மந்திரி அவர்கள் இங்கே வந்து வாசித்துவிட்டார்கள். ஆகவே, போதுமான அளவு காகிதங்கள் கொடுக்கப்படாத இடங்களைப் பார்த்து அங்குள்ள உத்தியோகஸ்தர்களுக்குப் போதுமான அளவு காகிதங்களைக் கொடுக்கவேண்டும்.

மேலும், என்.ஜி.ஓக்களைப் புளி மூட்டைகளைப்போல் இங்கிருந்து அங்கேயும் அங்கிருந்து இங்கேயுமாக மாற்றுகிறார்கள். இதனால் அவர்களுக்கு அதிகமான செலவும் பல கஷ்டங்களும் ஏற்படுகின்றன. சொந்த வீடு உடைய சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்கள் ஏன் அந்த அந்தத் தாலூகாக்களிலேயோ, அந்த அந்த ஜில்லாக்களிலேயோ இருக்கக்கூடாது ? நாணயமாகவும், உண்மையாகவும், திறமையாகவும் வேலை பார்த்து வரும் சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்களை வேறு ஊருக்கு மாற்றுவது தவறு.

[Sri V. Balakrishnan] [10th August 1956

தனக்கு பிடிக்காத ஒரு குமாஸ்தாவை ஒரு தாசில்தார் வேறு ஊருக்கு மாற்ற முயற்சிக்கிறார்; தனக்குப் பிடிக்காத ஒரு தாசில்தாரை ஒரு ஸப்-கலெக்டர் வேறு ஊருக்கு மாற்றுகிறார்; தனக்கு பிடிக்காத ஒரு ஸப்-கலெக்டரை ஒரு கலெக்டர் மாற்றி விடுகிறார். தனக்குப் பிடிக்காத ஒரு சிரஸ்தாதாரை ஒரு கலெக்டர் வேறு ஊருக்கு மாற்றிவிடுகிறார். ஒரு சிரெஸ்தாதார் அவர் வேலை பார்க்கும் ஊரில் சொந்த வீட்டில் இருந்துவருவார். அந்த சிரெஸ்தாதாரை அந்த ஜில்லா கலெக்டருக்கு பிடிக்காவிட்டால் உடனே அவரை வேரு ஊருக்கு மாற்றிவிடுகிறார். அப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பத்தில் அதுவரை வீட்டுவாடகை கொடுக்கும் செலவு இல்லாமல் சொந்த வீட்டிலேயே இருந்துவந்த உத்தியோகஸ்தர் வேறு ஊருக்குச் சென்றதும் வீட்டுவாடகை கொடுக்கவேண்டியிருக்கிறது; அவருக்குச் செலவு அதிகமாகிறது; அவர் கஷ்டப்படுகிறார். ஆகவே அனுவசியமாக என்.ஜி.ஓக்களை வேறு ஊர்களுக்கு மாற்றக்கூடாது என்று உத்தரவு போட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் "இந்தியா ஒரே நாடு. இதில் தென்னாடு வட நாடு என்று பேசக்கூடாது" என்கிறார்கள். நானும் அவர் சொல்வதை ஒத்துக்கொள்கிறேன். ஆனால் தென்னாடு வட நாடு என்று பேசக்கூடாது என்று சொல்வது தவறு என்பதை எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன். ஏனென்றால் ராணுவத்தில் சேர்ந்த தென்னாட்டு மக்களுக்கு ராணுவத்தில் என்ன பங்கு அதிகமாக கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்று கனம் நிதி மந்திரி அவர்களை நான் கேட்கிறேன். இப்போது ராணுவம் பூராவும் வட நாட்டார் கையில் இருக்கிறது. இங்கிருந்து போகிறவர்கள் மூட்டை தூக்குவதற்கும், பூட்ஸ் தூக்குவதற்கும் அமர்த்தப்படுகிறார்களே தவிர பெரிய வேலைகளுக்கு அமர்த்தப்படுவதில்லை. நான் சென்ற ஆண்டு ஸ்ரீநகர், ஜலந்தர், ஜம்மு முதலிய இடங்களுக்கு சென்றிருந்தேன். அங்கெல்லாம் நான் யார் என்று தெரிவித்துக்கொள்ளாமல் ஒரு சாதாரண மனிதனைப்போல் சென்று தென்னாட்டிலிருந்து சென்று ராணுவத்தில் வேலை பார்ப்பவர்களைப்பார்த்து விசாரித்தேன். அவர்கள் எல்லோரும் "நாங்கள் ராணுவத்தில் சேர்ந்தபோது ஒரு அபிமானத்தின்பேரில் சேரவில்லை. தேசத்தைப் பாதுகாக்க வேண்டுமென்ற ஆசையினாலும் இல்லை. ஏதோ சாப்பாடு போட்டு ரூ. 100, ரூ. 200 சம்பளம் கொடுக்கிறார்களே என்பதனால் வந்தோம். வயிற்றுப் பிழைப்பிற்காகத்தான் ராணுவத்தில் சேர்ந்தோம், ஆசையினாலோ, அன்பினாலோ, அபிமானத்தினாலோ சேரவில்லை." என்று சொன்னார்கள். இப்படி ராணுவத்தில் அன்பும், அபிமானமும், ஆசையும் இல்லாத சிப்பந்திகளை வைத்துக்கொண்டு எவ்வளவு தூரம் இந்த ராணுவம் நிலைத்திருக்கும்? இதற்குக் காரணம் என்னவென்றால், அங்கேயுள்ள தளபதிகள், சேனாதிபதிகள் போன்ற பெரிய பெரிய உத்தியோகஸ்தர்களெல்லாம் வட நாட்டைச் சேர்ந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். தென்னாட்டிலிருந்து சென்றவர்கள் எவ்வளவு திறமையுள்ளவர்களாக இருந்தாலும் அவர்களுக்கு உத்தியோக உயர்வு கொடுக்கப்படுவதில்லை. ராணுவத்தில் வட நாட்டினர், தென்னாட்டினர் என்ற வேற்றுமை பாராட்டப்படுகிறது. இதனால் தென்னாட்டிலிருந்து சென்று ராணுவத்தில் வேலை பார்க்கிறவர்களுக்கு தங்கள் வேலையில் அன்போ, அபிமானமோ இல்லை.

இந்தியாவில் முதல் முதலாக ராணுவம் ஏற்படுத்தப்பட்டபோது சென்னையில்தான் ஏற்படுத்தப்பட்டது. ஆனால் இப்போது சென்னை என்ன நிலைமையில் இருக்கிறது? வடக்கேயிருந்து நமது ஜனாதிபதி சென்னைக்கு வருகிறார் என்றால், ராணுவப் படையை அலங்கரித்து அவருக்கு மரியாதை செய்வதற்கு இரண்டு லட்சம் வடநாட்டினர் அங்கேயிருந்து இங்கே வர வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதைக் கேட்டு நான் வெட்கப்படுகிறேன், வருத்தப்படுகிறேன். நமது நிதி மந்திரி அவர்கள் மத்திய சர்க்காருக்கு எழுதி தென்னாட்டினருக்கு ராணுவத்தில் நியாயமான பங்கைக் கொடுக்கவேண்டும் என்று ஏன் கேட்கக்கூடாது? பஞ்சாப் ராஜ்யத்தில், ஒரு குடும்பத்தில் நான்கு பேர்கள் இருந்தால் அவர்களில் மூன்று பேர்கள் ராணுவத்தில் வேலை செய்கிறார்கள். அந்த மூன்று பேர்களும் ரூ. 500, ரூ. 600 சம்பளம் வாங்குகிறார்கள். நமது ராஜ்யத்தில்

எப்படி இருக்கிறது ? நமது ராஜ்ஜியத்தில் லட்சக்கணக்கான பேர்கள் வேலையில்லாமல் திண்டாடுகிருர்கள். நமது ராஜ்யத்தினருக்கும் ராணுவத்தில் நியாயமான பங்கு கொடுக்கப்பட்டால், நிச்சயமாக வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் தீருவதற்கும் அது ஒரு வழியாக இருக்கும். நமது நாடு ஒற்றுமையாக இருக்கவேண்டுமென்ருல் நமது ராஜ்ஜியத்தினருக்கும் ராணுவத்தில் உரிய பங்கு கிடைக்கும்படி செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

*** Sri P. S. KRISHNASWAMY AYYANGAR :** கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கவர்னர் அவர்களுடைய உரையைப் பாராட்டும் முறையில் நான் இரண்டொரு வார்த்தைகள் சொல்லவிரும்புகிறேன. பல துறைகளிலும் நம்முடைய சர்க்கார் நிறைவேற்றியிருக்கும் அபிவிருத்தித் திட்டங்களைப்பற்றியும், வேறு முற்போக்கான துறைகளில் நிறைவேற்றியிருக்கும் திட்டங்களைப்பற்றியும் கவர்னர் அவர்களுடைய உரையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவைகள் எல்லாம் பாராட்டுதலுக்கு உரியவையே. ஒரு விஷயத்தைப்பற்றி மாத்திரம் சொல்லிவிட்டு என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

கவர்னர் அவர்களுடைய உரையில், ஆதாரக் கல்வி விஷயமாக சில மாறுதல்கள் செய்வதற்கு சர்க்கார் உத்தேசித்துக்கொண்டிருக்கிறது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இப்போது முக்கியமாக ஆதாரக் கல்வியை தேசமெங்கும் பரப்புவதற்கு சர்க்கார் உத்தேசித்துள்ளது என்று சொல்லிக்கொண்டு வருகிருர்கள். ஆனல், ஆதாரக் கல்வியின் ஸ்வரூபம் என்ன, இப்போது அனுஷ்டித்துவரும் கல்வி முறைக்கும் ஆதாரக் கல்வி முறைக்கும் உள்ள வித்தியாசம் என்ன என்பதே கிராமங்களிலுள்ளவர்களுக்குத் தெரியாது. ஆதாரக் கல்வியைப்பற்றி தேசமெங்கும், குறிப்பாக நம்முடைய ராஜ்யத்தில், விரிவான பிரசாரம் நடக்கவேண்டியது அவசியம். அப்படிப்பட்ட பிரசாரம் அதிகச் செலவில்லாமல் நடக்கக்கூடிய ஒரு சூழ்நிலை இப்போது ஏற்பட்டிருக்கிறது. இப்போது விநோபாஜி அவர்கள் பாத யாத்திரையாக நமது ராஜ்ஜியத்தில் சஞ்சாரம் செய்துகொண்டுவருகிருர். அவர்கள் பூதானத்திற்காகப் பிரசாரம் செய்துகொண்டு வரும்போது, ஆதாரக் கல்வியை ஆதரித்தும் பல சொற்பொழிவுகள் ஆற்றி வருகிருர்கள், உபதேச சொற்களும் சொல்லி வருகிருர்கள். இந்த சந்தர்ப்பத்தை நமது சர்க்கார் பயன்படுத்திக்கொண்டு, ஆதாரக் கல்வியின் ஸ்வரூபம் என்ன, இப்போதுள்ள கல்வி முறைக்கும் ஆதாரக் கல்வி முறைக்கும் உள்ள வித்தியாசம் என்ன என்பதை ஜனங்கள் சுலபமாக புரிந்துக்கொள்ளும்படி செய்யலாம் அதாவது, விநோபாஜீ அவர்களிடம் "நீங்கள் எங்கெங்கு ஆதாரக் கல்வியைப்பற்றி விரிவாகப் பிரசாரம் செய்யப் போகிறீர்கள்" என்று கேட்டுக்கொண்டு, அவர்கள் அந்த இடங்களில் பிரசாரம் செய்வதற்கு முன்பு நமது ஆதாரக் கல்வியில் பயிற்சிபெற்ற ஆசிரியர்கள் அந்த இடங்களில் ஆதாரக் கல்வி வகுப்புகள் நடத்த ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். இதற்கு ஆதாரக் பல்வியில் பயிற்சிபெற்ற தகுந்த ஆசிரியர்களை ஒரு கோஷ்டியாகப் பொறுக்கியெடுத்து அனுப்பவேண்டும். ஆதாரக் கல்வியில் பயிற்சிபெற்ற இந்தஆசிரியர்கள், விநோபாஜீ அவர்கள் பாத யாத்திரையாக வரப்போகும் மார்க்கத்திலுள்ள கிராமங்களுக்கு விநோபாஜீ அவர்கள் வருவதற்கு முன்பாகவே சென்று, அங்கே தங்கி, ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் ஒரு ஆசிரியர் 15 அல்லது 20 நாட்களுக்காவது ஆதாரக் கல்வி வகுப்புகள் நடத்தவேண்டும். அங்கு இந்த ஆசிரியர்கள் ஆதாரக் கல்வியை போதித்து, ஆதாரக் கல்வியின் விசேஷம் என்ன, அதன் ஸ்வரூபம் என்ன என்பதை சுற்றுவட்டார கிராமவாசிகளுக்குத் தெரியும்படிச் செய்யவேண்டும்.

3-06 p.m.

ஏழு பேர்கள், ஏழு கிராமங்களில் இந்த மாதிரியாக ஆதாரக் கல்வி கற்றுக்கொடுக்கும்படியாக செய்யவேண்டும். இப்படி ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் ஒரு ஆசிரியர் 15 நாள் அல்லது 20 நாள் கற்றுக்கொடுத்த பிற்பாடு அவர்கள் சஞ்சாரமாக வேறு கிராமத்திற்கு போவது என்ற முறையை அனுஷ்டித்து வரவேண்டும். இந்த முறையில் நடத்திய பிற்பாடு, விநோபாஜீ வந்து ஆதாரக் கல்வியின் பெருமையை பற்றிச் சொல்லும்போது ஜனங்களின் மனதில் பதியும். ஜனங்களுக்கும் ஆதாரக் கல்வி

மேல் பிடித்தம் ஏற்படும். இதுதான் அதிகச் செலவில்லாமல் ஆதாரக் கல்வி பற்றி நாம் பிரசாரம் செய்வதற்கு சுலபமான வழி. இதை உடனடியாக அனுஷ்டிக்க வேண்டும். காலதாமதம் செய்வதற்கில்லை. வினோபாஜீ அவர்கள் மூன்று, நான்கு மாதங்கள்தான் நமது ராஜ்யத்தில் பாத யாத்திரை செய்வார்கள். அந்த காலத்திற்குள் இந்த ஏற்பாட்டை துரிதமாகச் செய்யவேண்டும். இந்த விஷயத்தில் சர்க்கார் சுறுசுறுப்பாக கவனம் செலுத்தி, நான் கூறிய முறையை அனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்பது என்னுடைய ஆசையும், கோரிக்கையுமாகும்.

இந்த மாதிரியாக ஆசிரியர்கள் நியமித்து ஆங்காங்கு ஆதாரக்கல்வி வகுப்புகளை சில நாட்கள் நடத்தி, அதன் பிறகு வினோபாஜீ அவர்களும் அந்தந்த கிராமங்களுக்கு வந்து ஆதாரக் கல்வியைப்பற்றி விரிவாக உரை நிகழ்த்தும் போது, எங்கெங்கு ஆதாரக் கல்விக்கு அனுகூலமான சூழ்நிலை ஏற்படுகிறதோ, அங்கங்கே ஆதாரப்பள்ளிகள் நிறுவ சர்க்கார் பின்னால் ஏற்பாடு செய்யலாம். எங்கெங்கு அனுகூலமான சூழ்நிலை இருக்கிறது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளவாவது இந்த மஹாத்மாவின் யாத்திரையை உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளுவது நல்லதாகும். வினோபாஜீ அவர்கள் யாத்திரையில் ஜனங்களிடம் கேட்டு பூதானம் பெறும் சமயம், ஆதாரக் கல்வி பள்ளிகளுக்காக, அதாவது விவசாயத்தை சாதனமாக வைத்து ஆதாரக் கல்வி போதிக்க, விவசாய நிலங்களை ஆதாரக்கல்விக்கு என்று குறிப்பிட்டு, சில நபர்களிடமிருந்து பூமி தானம் பெறவேண்டுமென்பதாக அவரிடம் கேட்டுக்கொண்டு, வினோபாஜீயும் அதற்கு இணங்கும் பட்சத்தில், ஆதாரக்கல்விக்கு என்று குறிப்பிட்டு, பூமிதானம் ஆங்காங்கே ஆதாரப் பள்ளிக்கு சகாயமாக பெறலாம். அப்படி பூமிதானம் வாங்கும்போது, எவரெவர் மனமுவந்து ஐந்து எக்கராவாவது அல்லது அதற்கு அதிகமாகவாவது கொடுக்கிறார்களோ, அவர்கள் பெயரால் ஆங்காங்கே நிறுவப்படும் ஆதாரப் பள்ளிகள் நடத்தப்படும் என்று சொன்னால், ஜனங்களுக்கு உற்சாகம் ஏற்படும். இதன் பலனாக, ஆதாரப்பள்ளிகளுக்கென்று குறிப்பிட்டு பூமி தானம் செய்ய முன்வருவார்கள். உடனடியாக பலன் தெரியக்கூடிய வகையில், ஆதாரக் கல்விக்காக பூமிதானம் செய்யுங்கள் என்று ஜனங்களிடம் வினோபாஜீ கேட்டுக்கொண்டால், பல விடங்களில் பூமி தானம் கிடைக்கும். இவற்றை வைத்துக்கொண்டு நாம் சுலபமாக ஆதாரப் பள்ளிகளை திறந்து விடலாம். இதை மனதில் கொண்டு, சர்க்கார் சுறுசுறுப்பாக காரியத்தில் ஈடுபடவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, என்னுடைய வார்த்தையை நிறுத்திக்கொள்ளுகிறேன்.

3-10 p.m. * Sri S. DAIVASIGAMONEY: Mr. Speaker, Sir, I am constrained to mention that the Governor's Address under discussion is rather different from the Governor's Addresses in the previous years. I find that it is insipid, it is something like a swan song. It is not very enlivening and it does not inspire us with hope for the future. Anyhow I would like to make a few observations with a view to make the Ministers listen to the grievances of the public and redress them.

In the first place I wish to congratulate the Government on their decision to introduce Tamil as the State language. The people of Madras State would have been more pleased if the Governor had said that it was the intention of the Government to name the State of Madras as Tamilnad in the near future. I hope our Government will bear this in mind and, when the proper time comes, change the name of our State into Tamilnad.

With the limited time at my disposal, I would like to mention a few things which, I think, are important. Firstly I would like to speak about the housing schemes on which our Government have launched. It is mentioned in the Governor's Address that

10th August 1956] [Sri S. Daivasigamoney]

about 5,000 houses have been ordered to be constructed for housing the poor people who have been affected by floods. No doubt it is a very good thing. But when we consider it from the point of view of the benefit conferred on the public of the State in general, we will find that it is something like a drop in the ocean. This scheme is not going to benefit the general public as a whole. The aim and policy of the Government should be not merely to provide housing accommodation and better living standard to people in certain localities but to raise the living standard of the people in general gradually. In other words, their policies must be such that the public in general will get benefit out of them. In every taluk there are more than 200 to 300 villages and the condition in the villages is awful. We find that the people there are ill-clad, are living in insanitary conditions, are not having enough to eat and have not got proper roads. What is it that we are trying to do for improving the condition of the villagers? Taking one village here and providing it with some facility and taking up another village there and bringing it under one or the other of the Development schemes will not do. As I said, the policy must be to raise the living standard of all the villagers at the same time. We find that the condition of the poor persons in the villages is the same as it was several years ago, as it was during the regime of the Britishers. After Independence, we have not done anything to raise their living standard. They have not got even the opportunity for earning sufficient money for maintaining their families. It may be said that, under the Local Development Works and National Extension Schemes, we have provided certain villages with wells and other amenities. What I would submit is that it is not sufficient at all. In urban areas no doubt some industries have been started and scope for some more employment has been afforded. But has it solved the problem of unemployment and the beggar problem? What conspicuously strikes the eye of a foreigner who visits the City of Madras is the number of urchins that go to him begging for a few pies. He sees also a number of persons squatting on the pavements and roads in the City. What is it that our Government have done to remedy these defects in the very heart of the City? Nearly five years have elapsed since we took our seats in this House. The Government may say that there are homes for housing the beggars in Avadi, Krishnampet and other places, and that there are poor homes. But has it eradicated the beggar problem and the unseemly sight of homeless persons squatting on the pavements and roads? Proper steps have not been taken in, and proper attention has not been devoted to this matter. I submit that this matter must be viewed in a different manner and proper steps must be taken for remedying the defects.

With regard to betterment of the condition of Harijans and Backward Classes, only step-motherly treatment has been meted out by this Government. No doubt some provision has been made for giving more amenities to them. But when we look at the condition of the Harijans and Backward Classes most of whom

[Sri S. Daivasigamoney] [10th August 1956

dwell in rural areas, we find that they have not been appreciably benefited at all during the last five years and more. They are living in the same condition as before. I would submit that more effective steps should be taken for raising their standard of living almost to the level of the standard of living obtaining in urban areas.

People in rural areas have very many grievances. They believe they could get their grievances redressed by inviting the Ministers and narrating to them their grievances. You may be aware that almost every week or every month, some Minister or other visits even the remotest village. The Ministers are garlanded and addresses are presented to them. Invariably in all the addresses, their grievances are mentioned. The Ministers promise to look into those grievances and redress them. But soon after they return to Fort St. George, they get appeals from other persons for redressing their grievances, fresh files grow up, so much so that the grievances that they heard from the villagers are forgotten and they are not at all redressed. The grievances of the villagers must be looked into and proper steps should be taken to redress them immediately.

(Sri V. K. Ramaswamy Mudaliar in the Chair.)

3-12 p.m. *SRI N. MAHALINGAM: கனம் தலைவர் அவர்களே, கவர்னர் அவர்களுடைய பிரசங்கத்திற்கு நன்றி தெரிவிக்கும் தீர்மானத்தை ஆதரிக்கும் முறையில் நான் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். சென்ற இரண்டு ஆண்டுகளாக, நமது மாகாணத்தில், கிராமப் புறங்களையும், பஞ்சாயத்து பிரதேசங்களையும் சிறந்த முறையில் அபிவிருத்தி செய்வதற்காக சர்க்கார் கொண்டுவந்த ஸ்தல அபிவிருத்தி திட்டத்தின் கீழ் வேலைகள் வெற்றிகரமாக நடந்திருக்கின்றன. குறிப்பாக, கோவை ஜில்லாவில் சென்ற இரண்டு ஆண்டுகளாக நிறைவேறியுள்ள வேலைகள் எவ்வளவென்று சொல்லி முடியாது. கிராமங்களில் உள்ள மக்கள், சுதந்திரம் வந்ததன் அடையாளம் என்னவென்பதை இப்போதுதான் புரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். எங்களுடைய தாலூக்காவில் மட்டும் சென்ற வருடம் சுமார் எழு லட்சம் ரூபாய் வரையிலும் சர்க்காரிடமிருந்து மான்யம் பெற்றிருக்கிறோம். அதற்கு சமமான அளவு, கிராமங்களில் இருக்கக்கூடிய மக்கள் தாங்களும் செலவு செய்து, பல ரஸ்தாக்கள், பள்ளிகள், ஆஸ்பத்திரிகள் போன்றவற்றை அமைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கோவை ஜில்லாவிற்கு மட்டும் சென்ற வருடம் 45 லட்ச ரூபாய் சர்க்காருடைய மான்யமாக கிடைத்திருக்கிறது. இதுவரையில் பொதுஜனங்கள் எந்தெந்த இடங்களில் இந்த வேலைகளை செய்வதற்கு இறங்கி முன் வந்திருக்கிறார்களோ அந்த இடங்களில்தான் அபிவிருத்தி திட்டங்களின் கீழ் வேலைகள் நடந்திருக்கின்றன. தஞ்சை ஜில்லாவில், 8 லட்ச ரூபாய் மான்யம் கொடுக்கப்பட்டிருந்ததில், மூன்று லட்ச ரூபாய் திருப்பிக் கொடுக்கப்பட்டது என்று பிப்ரவரி மாதத்தில் நான் பத்திரிகையில் பார்த்தேன். இதே போன்று, பல ஜில்லாக்களில் மான்யமாகக் கொடுக்கப்பட்ட பணம் செலவு செய்யப்படாமல் திருப்பிக் கொடுக்கப்பட்டதன் பயனாக கோவை ஜில்லாவிற்கு அதிகமாக மான்யம் கிடைத்து, செலவு செய்ய முடிந்தது. ஊட்டியில் கமிட்டி மீட்டிங் நடந்தபோது கோவை ஜில்லாவிற்கு அதிகமாக மான்யம் கொடுக்கப்பட்டது என்று சிலர் குறை கூறினார்கள். ஆனால் உண்மையில் என்ன நடந்தது என்றால், மற்ற ஜில்லாக்களில் உள்ள அங்கத்தினர்கள், தங்கள் ஜில்லாக்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட மான்யத் தொகையை பயன்படுத்திக் கொள்ள முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளாமல், திருப்பிக் கொடுத்தமையால், எங்கள் ஜில்லாவிற்கு அதிகத் தொகை கிடைத்து நாங்கள் பயன் படுத்திக்கொள்ள சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது என்பதை தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

10th August 1956] [Sri N. Mahalingam]

இந்த வருடம் நமது மாகாணத்திற்கு ஸ்தல அபிவிருத்தி திட்ட வேலைகளுக்கு சுமார் 150 லட்ச ரூபாய் சர்க்கார் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். ஆனால் சென்ற வருடம் ஆரம்பித்த வேலைகளை முடிக்கவே சுமார் 120 லட்ச ரூபாய் செலவாகிவிடும். ஆகவே புதிதாக வேலைகள் ஆரம்பிக்க 30 லட்ச ரூபாய் தான் பாக்கி நிற்கும். இந்த வருடம் புதிதாக நிறைய வேலைகளை செய்ய வேண்டுமென்று மக்கள் உற்சாகத்துடனிருக்கிறார்கள். எங்கள் தாலூக்காவில் மட்டும், இதுவரை 300 விண்ணப்பங்கள் தாலூக்கா ஆபீஸில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கோவை ஜில்லாவில் உள்ள பல்வேறு தாலூக்காக்களில் இது போன்று ஏராளமான விண்ணப்பங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எனவே, சர்க்கார் இந்த திட்ட வேலைகளுக்கு மேலும் அதிக பணம் ஒதுக்க வேண்டியது மிகவும் அவசியம். சென்ற இரண்டு ஆண்டுகளாக மக்கள் மத்தியில் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய உற்சாகம், இந்த வருடம் சர்க்கார் மேலும் புதிதாக பணம் ஒதுக்காத காரணத்தால் சிர்குலைந்து விடும்படியாக சர்க்கார் விட்டுவிடக்கூடாது. ஆகவே, அவசியம் அதிகமான பணம் ஒதுக்க வேண்டுமென்று மீண்டும் வற்புறுத்த விரும்புகிறேன்.

ஸ்தல அபிவிருத்தி வேலைகள் சம்பந்தமாக, மத்திய சர்க்கார் **Assessment Committee** என்ற ஒன்றை அனுப்பித்தார்கள். இந்தக் கமிட்டி, தன்னுடைய வேலையை சரியானபடி செய்யவில்லை என்பதை இந்த சந்தர்பத்தில் நான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. அவர்கள் மத்திய சர்க்காருக்கு சமர்ப்பித்த ரிப்போர்ட்டில், இந்த மாகாணத்தில் ஸ்தல அபிவிருத்தி திட்டவேலைகள் அதிகமாக சர்க்கார் கொடுத்த பணத்தைக் கொண்டே நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கின்றன. பொது மக்கள் அதிக பணம் போடவில்லை, ஒத்துழைப்பு செய்யவில்லை என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் சரியானபடி சென்னை மாகாணத்தில் சுற்றுப்பிரயாணம் செய்து நடந்துள்ள வேலைகளை கவனிக்கவில்லை என்று நான் குற்றம் சாட்ட விரும்புகிறேன். அவர்கள் சுற்றுப்பிரயாணம் செய்திருக்கிறார்கள். இல்லை யென்று நான் சொல்லவில்லை. ஆனால் மக்கள் பிரதிநிதிகள் யாருக்கும் அவர்கள் வருகிறார்கள்என்ற தகவலேயில்லை. இந்தமாதிரியாக ஒரு அறிக்கையை அவர்கள் சமர்ப்பித்திருக்கிறார்கள் என்பது பின்னால் தான் தெரிய வந்தது. ஆகவே, அவர்கள் எங்கு வந்தார்கள், எந்தெந்த இடங்களை பார்த்தார்கள், என்ன ஆதாரங்களைக் கொண்டு மக்களுடைய ஒத்தாசை திட்டத்திற்கு இல்லை என்று சொன்னார்கள் என்பது எங்களுக்கு விளங்கவில்லை. எனவேதான், இந்தக் கமிட்டி தன்னுடைய வேலையை சரியானபடி செய்யவில்லை என்ற குற்றச்சாட்டை நான் இங்கு சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்தக் கமிட்டி செய்துள்ள ரிப்போர்ட்டின் காரணமாக நமக்கு மத்திய சர்க்காரிடம் இருந்து வரவேண்டிய பணம், வராமல் போக விட்டுவிடக்கூடாது. விஷயங்களை எடுத்துக்காட்டி, மத்திய சர்க்காரிடம் இருந்து நமக்கு கிடைக்க வேண்டிய பணத்தை வாங்க வேண்டுமென்று சர்க்காரை கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கோவை ஜில்லாவில் இவ்வளவு சிறப்பாக ஸ்தல அபிவிருத்தி வேலைகளை நடத்துவதற்கு கோவை ஜில்லாவில் இருக்கக்கூடிய கலெக்டர் மற்றும் ரெவின்யூ அதிகாரிகள், **Highways Department Engineer** ஆகியவர்கள் உற்சாகம் எடுத்துக்கொண்டு வேலை செய்திருக்கிறார்கள் என்பதை நான் இங்கு சொல்லி அவர்கள் செய்த சேவையை பாராட்ட விரும்புகிறேன்.

கவர்னர் அவர்கள் உரையில் புதிய நீர்ப்பாசன திட்டங்கள் அமைப்பு 3-26 p.m.
விஷயம் குறித்து ஒருவித தகவலும் இல்லை. ஏதோ ஒன்றிரண்டு சிறிய வேலைகளைக் குறித்து சொல்லி யிருக்கிறார்களே தவிர, பெரும் வேலைகளைப் பற்றி ஒன்றையும் காணோம். இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டம் குறித்து வெள்ளை யறிக்கை சமர்பிக்கப்பட்டபோது பரம்பிகுளம் திட்டத்திற்கு, அதாவது மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையில் உற்பத்தியாகி, வீணாக அரபிக்கடலில் வடியக்கூடிய தண்ணீரை, இந்தப் பக்கம் திருப்பும் திட்டத்திற்கு, ஒரு கோடி ரூபாய் ஒதுக்கி யிருந்தார்கள். சென்ற ஒரு வருஷகாலமாக பொள்ளாச்சி தாலூக்காவில், **Special Engineer** போட்டு, இந்த பரம்பிகுளம் அணைத்திட்டம் வழியாக இருக்கின்ற பொள்ளாச்சியில், திருவாங்கூர் கொச்சி அண்டை ராஜ்ய என்ஜினீயர் இரண்டு பேரும் சேர்ந்து பேசி

[Sri N. Mahalingam] [10th August 1956

சர்க்காருக்கு அவர்கள் ஒரு ரிப்போர்ட்டை அனுப்பி யிருக்கிறார்கள். இப்போது கோயமுத்தூர் ஜில்லாவில் உற்பத்தியாகி வரக்கூடிய கல்லாறு, சோலையாறு, பரம்பிகுளம், திருவாங்கூர் கொச்சி வழியாக அரபி கடலுக்குப் போகக்கூடிய, தண்ணீரை மட்டும் கணக்கிட்டால் சுமார் 30,000 million cubic feet-க்கு அதிகமாய் இருக்கிறது. இந்த 30,000 million cubic feet நீர் மூன்று லட்சம் ஏக்கராவிற்கு, பொள்ளாச்சி, உடுமல்பேட்டை பல்லடம், தாராபுரம் தாலூக்காக்களில் தண்ணீர் பாயும். அது சம்பந்தமாக கணக்கெடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே, திருவாங்கூர்-கொச்சிச் சர்க்காருடைய பிரதேசத்தில் இருந்து நாம் தண்ணீர் எடுப்பது என்ற பிரச்சினை இப்போது இல்லை. சில அணைக்கட்டுகள் அவர்களுடைய பிரதேசத்தில் கட்டி, நம்முடைய இந்த ராஜ்ஜியத்தில், கோயமுத்தூர் ஜில்லாவில் உற்பத்தியாகக்கூடிய தண்ணீரை எல்லாம், நம்முடைய தேசத்துக்கே திருப்பவேண்டும் என்பதுதான் இப்போதுள்ள பிரச்னை. நம்முடைய அரசியல் சட்டபடி, 162-வது section 3-வது பிரிவுப்படி, இரண்டு ராஜ்யங்கள் மத்தியில் போகக்கூடிய நதிகள் சம்பந்தமான, பிரச்னைகளில், மத்திய சர்க்கார் தலையிட்டு, தனிப்பட்ட முடிவு செய்யலாம் என்று சொல்ல, அரசியல் சட்டத்தில் இடம் இருக்கிறது. இப்போது அது சம்பந்தமான சட்டம் பார்லிமெண்டில் கூடிய சீக்கிரம் நிறைவேற யிருக்கிறது. ஆகவே, உடனடியாக, சர்க்கார் இந்தத் திட்டத்தை, இந்த 2-வது ஐந்தாண்டுத் திட்ட திட்ட காலத்தில் வேலைக்கு எடுத்துக் கொள்ளுவோமேயானால், அப்போது தான் இந்த இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டகாலத்தில் நம்முடைய ராஜ்ய என்ஜீனியர்களுக்கு வேலை இருக்கும், இல்லாவிட்டால், P.W.D. என்ஜீனியர்களுக்கெல்லாம், கட்டிடங்களுக்கு வெள்ளை அடிப்பது போன்ற வேறு வேலை இருக்கும் என்று நான் எச்சரிக்கிறேன். ஆகவே, சர்க்காரை, இந்தத் திட்டத்தை அமுல் நடத்தும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, என்னுடைய தொகுதியில் இருக்கிற, ஆனைமலை எஸ்டேட்ஸில், வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களால் சர்க்காருக்கு வருஷம் $1\frac{1}{2}$ கோடி ரூபாய் லாபம் வந்திருக்கிறது. சுமார் 80 லட்சம் ரூபாய் சர்க்காருக்கு, ஆனைமலை பிரதேசத்தில் விவசாய வருமான வரி மூலமாக வருமானம் வருகிறது. இது தவிர, மத்திய சர்க்காருக்கு, இந்த Excise வரி மூலம் ஒரு கோடி ரூபாய்க்கு மேலே, வருஷா வருஷம் போகிறது. அந்த மக்களுக்கு விவசாயத்தில், வாழ்வதற்கான சௌகரியங்களில், அநேக கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன, முக்கியமாகக் கல்வித் துறையில். அந்த பிரதேசத்தில் சுமார் 70 ஆயிரம் மக்கள் இருக்கிறார்கள். 40 ஆயிரம் வோட்டர்கள் இருக்கிறார்கள். அங்கே ஒரே ஒரு உயர்தரப் பள்ளிதான் இருக்கிறது. இன்னும் அதிகமான உயர்தரப் பள்ளிகளை ஏற்படுத்த வேண்டும். இதற்குச் சர்க்கார் வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதைத்தவிர, அங்கு ஆனைமலைப் பிரதேசத்தில் விவசாயம் செய்வோரில் அதிகம்பேர் ஹரிஜனங்கள். அவர்கள் கல்வித்துறையில் பிற்போக்காய் இருக்கிறதால், அதிகமான உயர்தரப் பள்ளிகள் அந்தப் பிரதேசத்தில் அவசியம் ஆரம்பிக்க வேண்டியது முக்யம் என்பதை நான் தெளிவாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இதைத் தவிர, அந்த பிரதேசத்தில், எஸ்டேட்டில், குடி இருக்கும் இடங்களில், கட்டிடம் மிகவும் வசதிக் குறைவானது, அசௌகர்யமாய் இருக்கிறது என்பதை நம் அமைச்சர்களில், ரெவின்யூ மந்திரி கனம் ஸ்ரீ மாணிக்கவேலு அவர்களும், முன்னர் தொழில் மந்திரியாய் இருந்த டாக்டர் கிருஷ்ணராவ் அவர்களும் நேரடியாகப் பார்த்துவிட்டு, அங்கு வசதி மோசமாக இருக்கிறது, கூடிய சீக்கிரத்தில் இது சீர்படுத்தப்படவேண்டும் என்று அங்கே சொல்லி யிருக்கிறார்கள். அது சம்பந்தமாக, ஸ்ரீ கிருஷ்ணராவ் அவர்கள் Ooty-ல் நடந்த plantation கூட்டத்தில் கூட பேசியிருக்கிறார், "நான் நேரடியாகப் பார்த்து இருக்கின்றேன். 12' × 10' இருக்கக்கூடிய கட்டிடத்தில், மூன்று குடும்பங்கள் ஒன்றாக வசிக்கிறார்கள்" என்று சொன்னார். ஆகவே, இந்த நிலைமையைக் கவனித்து, கட்டிடங்களுக்குச் செலவுபண்ணி, பரவலாக, சர்க்கார் உடனடியாக அங்கு வீடு கட்டிக் கொடுப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். குடி தண்ணீர் வசதி செய்யவேண்டும். இது போன்ற பல வசதிகள் செய்வதற்கு, உடனடியாக பணவசதி யில்லாவிட்டால் சர்க்கார் கடன் கொடுத்து, நீண்டகாலத் தவணையில், அவர்களிடமிருந்து வசூல்

10th August 1956] [Sri N. Mahalingam]

செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். இதை ஆலோசனை செய்து, பிரதேசங்களில், வீடு கட்டும் திட்டத்தை அமுல் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* SRI R. KRISHNAN : മിസ്റ്റർ, ചെയർമാൻ, സർ, മലബാറിലേയും തെക്കൻ -30 p.m
കർണ്ണാടകത്തിലേയും മെമ്പർമാർ യാത്രപറഞ്ഞുകൊണ്ട് ആരംഭിക്കുന്ന ഗവർണ്ണരുടെ പ്രസംഗം ഭാഷാസംസ്ഥാനങ്ങളുടെ ആഗമനത്തെ സംബന്ധിച്ചു ഉറപ്പു നൽകുന്നുണ്ടെങ്കിലും, പതിവുപോലെ മലബാറിനെ അവഗണിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നാണ് എനിക്കു പറയാനുള്ളത്. ഭാഷാ സംസ്ഥാനങ്ങൾ രൂപമെടുക്കാൻ പോവുകയാണെന്ന അർത്ഥത്തിൽ ഗവർണ്ണർ പ്രസംഗിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഇന്നും ദക്ഷിണപ്രദേശത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ഒരു ആഹ്വാനം ഈ സഭയിൽ മുഴക്കികേൾക്കുകയുണ്ടായി. എന്റെ ബഹുമാന്യ സ്നേഹിതൻ ശ്രീ കുട്ടികൃഷ്ണൻ നായർ മററു പ്രശ്നങ്ങളെയെല്ലാം മാററിവച്ചുകൊണ്ട് ദക്ഷിണപ്രദേശരൂപീകരണത്തിന്റെ ആവശ്യകതയെക്കുറിച്ചു വാദിക്കാനാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമയം വിനിയോഗിച്ചത്. നാട്ടുകാർ ആവശ്യപ്പെട്ടതും ഗവർമ്മേണ്ടുകൾ തമ്മിൽ കൂടിയാലോചിച്ചു തീരുമാനിച്ചതുമായ ഭാഷാസംസ്ഥാനങ്ങൾ കൈവിട്ടിട്ടു നേതാക്കന്മാർ തമ്മിൽ കൂടിയാലോചിച്ചാൽ ഇനിയും ദക്ഷിണപ്രദേശത്തിനുള്ള സാദ്ധ്യതയുണ്ടെന്നു അദ്ദേഹം വാദിക്കുന്നു. ജനങ്ങളുടെ അഭിലാഷങ്ങൾക്കെതിരായി നേതാക്കന്മാർ കൂടിയാലോചിച്ചു അംഗീകരിക്കുന്ന തീരുമാനങ്ങളെ നാട്ടുകാർ എങ്ങനെയാണ് സ്വീകരിക്കുന്നതെന്നു ഗുജറാത്തിലും മഹാരാഷ്ട്രത്തിലും മററും നാം കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കയാണ്. അങ്ങനെയിരിക്കുന്ന ഒരു ഘട്ടത്തിലാണ് എന്റെ സ്നേഹിതൻ ഇത്തരം വാദങ്ങളെല്ലാം ഉന്നയിക്കുന്നത്.

മലബാറിലെ ജനങ്ങളുടെ അടിയന്തിരാവശ്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഗവർണ്ണരുടെ ഇപ്പോഴത്തെ പ്രസംഗവും പഴയ പ്രസംഗങ്ങളിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമല്ല. രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയിൽ മലബാറിനു അർഹതയുള്ള വിഹിതം കൊടുക്കുമെന്നുള്ളതിനു ഗവർണ്ണരുടെ പ്രസംഗത്തിൽ യാതൊരുറപ്പും നൽകീട്ടില്ല. ഏതെല്ലാം പദ്ധതികൾ ഉൾപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്, എന്തെല്ലാം വ്യവസായങ്ങൾക്കു തുക കണ്ടിട്ടുണ്ട്, എത്ര പണം നീക്കിവച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നൊന്നു പരിശോധിച്ചാൽ വളരെ വളരെ വിരളമായേയുള്ളുവെന്നു കാണാം. ഒരു ചെറിയ ഇൻഡസ്ട്രിയൽ എസ്റ്റേററു ഉള്ളതൊഴിച്ചാൽ മററു വളരെയൊന്നും കാണാനില്ല. മീങ്കര പദ്ധതിയുടെ പണി ആരംഭിക്കാൻ പോവുകയാണ്. എന്നാൽ ഇന്നു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ വിപുലമായ ഒരു പദ്ധതി സ്വീകരിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഇപ്പോൾ കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിലും എത്രയോ അധികം ഏക്കർ കൃഷിസ്ഥലങ്ങളിൽ ജലസേചനം നടത്താൻ ഈ പദ്ധതികൊണ്ടു സാധിക്കുമെന്നാണ് എഞ്ചിനീയർമാരും മററു കാര്യവിവരമുള്ളവരും പറയുന്നത്. ഇക്കാര്യം ഗവർമ്മേണ്ട് പുനരാലോചിക്കണമെന്നാണ് ഞാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നത്.

സർ, മലബാർ ഒഴിച്ചുള്ള പ്രദേശങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഒരു പ്രത്യേക മര്യാദപ്പാട്ടനിയമം കൊണ്ടുവരാൻപോകുന്നുണ്ട്. മലബാറിൽ ഇന്നു ഒരു നിയമം നിലവിലുണ്ട്, അതായതു, മലബാർ കുടിയായ്മ (ഭേദഗതി) നിയമം. ഈ നിയമമനുസരിച്ചു മര്യാദപ്പാട്ടം നിശ്ചയിക്കുന്നതിനു പാട്ടക്കോടതികൾ ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ മിക്ക പാട്ടക്കോടതികളിൽനിന്നും കുടിയാന്മാർ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ആനുകൂല്യങ്ങൾ അവർക്ക് ലഭിക്കുന്നില്ല. കരാർപാട്ടത്തിലും കവിഞ്ഞ പാട്ടം കോടതിയിൽനിന്നു നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള കേസുകളുണ്ട്. ആദ്യത്തെ വിളയുടെ തോതനുസരിച്ച് രണ്ടാമത്തെ വിള കണക്കാക്കിവരുന്നുണ്ട്. കൃഷിച്ചെലവിനു 25 പറ വകയിരുത്തണമെന്നു നിയമത്തിൽ പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും 20 പറയും മററുമാണ് പാലക്കാട്ട മുതലായ പാട്ടക്കോടതികൾ കണക്കാക്കിവരുന്നത്. നിലത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ തരം നോക്കാതെ സെററിൽമെൻറ് കാലത്തു തരംതിരിച്ചതനുസരിച്ചു വിള കണക്കാക്കുന്ന ഒരു സമ്പ്രദായവും സ്വീകരിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. ഇതിന്റെയെല്ലാം ഫലമായി കോടതിയിൽനിന്നും മര്യാദപ്പാട്ടം നിശ്ചയിച്ചുകിട്ടുമ്പോൾ കുടിയാൻ കരാറുപാട്ടത്തിലും കവിഞ്ഞ പാട്ടമാണ് കൊടുക്കേണ്ടിവരുന്നത്. സമഗ്രമായ ഒരു ഭൂപരിഷ്കരണം നടപ്പിൽവരുത്തേണ്ട കാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. മലബാർ കുടിയായ്മനിയമത്തിനുപകരം പുരോഗമനപരമായ ഒരു പുതിയ നിയമംതന്നെ കൊണ്ടുവരേണ്ടതു് ഇന്നത്തെ ഒരടിയന്തിരാവശ്യമാണ്. ഇന്നത്തെ നിയമത്തിന്റെ പ്രവർത്തനം പരിശോധിച്ചാൽ നിയമംകൊണ്ടുദ്ദേശിച്ച ഗുണം കൃഷിക്കാർക്കും കുടിയാന്മാർക്കും

[Sri R. Krishnan] [10th August 1956

കിട്ടുന്നുണ്ടെന്നു പറയാൻ വയ്യ. അതുകൊണ്ടു മലബാറിനെ ഒഴിച്ചുനിറുത്തിക്കൊണ്ടുള്ള ഒരു മര്യാദപ്പാട്ടനിയമമല്ല, മലബാറിനെക്കൂടി ഉൾപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുള്ള ഒരു മര്യാദപ്പാട്ട നിയമമാണു് മലബാറിലെ കൃഷിക്കാർ ആവശ്യപ്പെടുന്നതു്.

കർഷകത്തൊഴിലാളികളുടെകാര്യം ഇക്കഴിഞ്ഞ നാലഞ്ചുകൊല്ലങ്ങളായി ഞാൻ ഈ സഭയിൽ ഉന്നയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയാണു്. കർഷകത്തൊഴിലാളികൾക്കു് മിനിമം വേജസ് നിശ്ചയിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു നിയമം അത്യാവശ്യമാണെന്നു പല പ്രാവശ്യം ഗവർമ്മേണ്ടിൻെറ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുത്തിയിട്ടും അങ്ങനെയൊരു നിയമം വരുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു് യാതൊരു സൂചനയും ഇതുവരെ ലഭിച്ചിട്ടില്ല. ഗവർണ്ണരുടെ പ്രസംഗത്തിൽ അതിനെപ്പററി യാതൊന്നും പറഞ്ഞുകാണുന്നില്ല.

സർ, കേരളസംസ്ഥാനം രൂപമെടുക്കാൻപോകുന്ന ഈ ഘട്ടത്തിൽ മലബാറിൽനിന്നു മരങ്ങളും ആനകളും യന്ത്രസാമഗ്രികളും മററും തമിഴ്നാട്ടിലേക്കു കടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതായി പല ആക്ഷേപങ്ങളും ഈ സഭയിലും സഭയ്ക്കു പുറത്തും പൊന്തിവന്നിട്ടുണ്ടു്. പത്രങ്ങളിൽ ഇതിനകം നിരവധി ആക്ഷേപങ്ങൾ കാണാനിടയായി. ഗവർണ്ണരുടെ പ്രസംഗത്തിൽ അതിനെപ്പററി യാതൊന്നും പറഞ്ഞുകാണുന്നില്ല. മന്ത്രിമാർ പറയാറുണ്ടു് ഇതെല്ലാം വെറുതെയാണു്, അങ്ങനെയൊന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ല എന്നു്. എങ്കിലും ഇതിൽ കുറെയൊക്കെ വാസ്തവം ഉണ്ടെന്നാണു് സ്ഥലത്തുപോയി അന്വേഷണം നടത്തിയ ചില ജനപ്രതിനിധികൾ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്. എതിർകക്ഷികളിൽപെട്ട ആളുകൾ മാത്രമല്ല, കോൺഗ്രസ്സിൽ ഉത്തരവാദപ്പെട്ട സ്ഥാനങ്ങൾ വഹിക്കുന്ന ആളുകൾ തന്നെയും, എം. പി. സി. സി. പ്രസിഡണ്ടു് കെ. വാസുമേനോൻതന്നെയും, ഈ ആക്ഷേപങ്ങളിൽ കുറേ വാസ്തവമുണ്ടെന്നു പ്രസ്താവന പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കോടിക്കണക്കിന്നുറുപ്പിക വിലപിടിപ്പുള്ള മുപ്പെത്താത്ത മരങ്ങൾ മുറിച്ചു കടത്തിയതായി കോൺഗ്രസ്സ് നേതാക്കന്മാരും കോൺഗ്രസ്സ് പത്രങ്ങളുംതന്നെ ആക്ഷേപം പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നിട്ടും ഗവർമ്മേണ്ടും ഗവർമ്മേണ്ടിൻെറ വക്താക്കളും പറയുന്നതു് ഈ ആക്ഷേപങ്ങൾക്കൊന്നും അടിസ്ഥാനമില്ലെന്നും ഇതെല്ലാം വെറുതെ പറഞ്ഞുണ്ടാക്കിയതാണെന്നുമാണു്. ഈ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ ഇതിനെപ്പററി ഒരന്വേഷണം നടത്തേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണെന്നു ഞാനും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ജനങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ ഇന്നു വലിയ ഒരു അവിശ്വാസവും ഉൽക്കണ്ഠയും ആശയക്കുഴപ്പവും നിലനിന്നുവരുന്നുണ്ടു്. അതു നീക്കുന്നതിന്നും വാസ്തവസ്ഥിതി വെളിച്ചത്തു കൊണ്ടുവരുന്നതിനും ഈ ആക്ഷേപങ്ങളെപ്പററി അന്വേഷിക്കുന്നതിന്നു മലബാറിലേയും തമിഴ്നാട്ടിലേയും തെക്കൻ കർണ്ണാടകത്തിലേയും എം. എൽ. എ. മാരടങ്ങിയ ഒരനൌദ്യോഗികക്കമ്മിററിയെ നിശ്ചയിക്കേണമെന്നുള്ള ഒരു നിർദ്ദേശം എൻെറ ഒരു സ്നേഹിതൻ നേരത്തേതന്നെ സഭയിലുന്നയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആ നിർദ്ദേശത്തെ ഞാൻ അനുകൂലിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ഒരു കമ്മിററിയെ നിയമിച്ചു അന്വേഷണം നടത്തിയതിന്നുശേഷം മലബാറിന്നു അവകാശപ്പെട്ടതായ എന്തെങ്കിലും മററു സ്ഥലങ്ങളിലേക്കു് കടത്തിക്കൊണ്ടുപോയിട്ടുണ്ടെന്നു കാണുകയാണെങ്കിൽ അതു മലബാറിന്നു തിരിയെ കൊടുക്കണമെന്നുംകൂടി ഞാൻ ഗവർമ്മേണ്ടിനോടു ആവശ്യപ്പെടുന്നു.

എൻ.ജി.ഒ. മാരെപ്പററി ചോദ്യങ്ങളുന്നയിച്ചപ്പോൾ ബഹുമാനപ്പെട്ട ധനകാര്യമന്ത്രി പറയുകയുണ്ടായി ഒരുറുപ്പികവീതം കൂട്ടിക്കൊടുക്കണമെങ്കിൽതന്നെ 20 ലക്ഷത്തിലധികം ഉറുപ്പികവേണമെന്നും താങ്ങാനാവാത്ത നികുതിഭാരം നിലവിലുണ്ടെന്നു ആവലാതിയുള്ളപ്പോൾ ഒരു പുതിയ ആദായമാർഗ്ഗം മെമ്പർമാർ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊടുത്താൽ അതിനെപ്പററി ആലോചിക്കാമെന്നും. എനിക്കു ഒരു നിർദ്ദേശമുണ്ടു്. ജെമിന്മാരി നിറുത്തലാക്കിയതിന്നുശേഷം ജെമിന്മാരന്മാർക്കു് പ്രതിഫലമായി ലക്ഷക്കണക്കിനു ഉറുപ്പിക കൊടുത്തുവരുന്നുണ്ടു്. ജെമിന്മാരന്മാരുടെ ജീവിതം എൻ. ജി. ഒ. മാരുടേതുപോലെ അത്ര വളരെ കഷ്ടസ്ഥിതിയിലൊന്നുമല്ല. അതുകൊണ്ടു ജെമിന്മാരന്മാർക്കു് കൊടുക്കാനുള്ളതിനെ ലോണായിട്ടു കണക്കാക്കുക, പതിനഞ്ചോ ഇരുപതോ കൊല്ലത്തിന്നുശേഷം സൌകര്യംപോലെ കൊടുത്തുതീർക്കാമെന്നുള്ള വ്യവസ്ഥയിൽ. തിരിച്ചു കൊടുത്തില്ലെങ്കിലും തരക്കേടില്ലെന്നാണു് എൻെറ അഭിപ്രായം. അന്നു കൊടുക്കാൻ തരപ്പെട്ടാൽ കൊടുക്കുന്നതിനും വിരോധമില്ല. ഈ നിർദ്ദേശം സ്വീകരിക്കാൻ ഗവർമ്മേണ്ടു ഒരുക്കമാണെങ്കിൽ എൻ. ജി. ഒ. മാർ ആവശ്യപ്പെടുന്നപോലുള്ള ശമ്പളവർദ്ധനയും ക്ഷാമപ്പടി വർദ്ധനയും അനുവദിച്ചുകൊടുക്കാൻ ഗവർമ്മേണ്ടിന്നു സാധിക്കുമെന്നാണു് എനിക്കു തോന്നുന്നതു്.

10th August 1956] [Sri R. Krishnan]

സർ, കൈത്തറികൾ യന്ത്രത്തറികളാക്കി മാററാൻ ഗവർമ്മെണ്ടു ഉദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ടെന്നു പത്രപംക്തികളിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാനിടയായിട്ടുണ്ട്. കൈത്തറികൾ യന്ത്രത്തറികളായി മാററുമ്പോൾ ഉണ്ടാകാവുന്ന തൊഴിലില്ലായ്മ എത്ര ഭയങ്കരമായിരിക്കുമെന്നുകൂടി ചിന്തിച്ചുനോക്കേണ്ടതുണ്ട്. തൊഴിലിനെസംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കൈത്തറിനെയ്ത്തുകാർക്കു മതിയായ ഉറപ്പുനൽകിക്കൊണ്ടുവേണം ഈ പദ്ധതി പ്രയോഗത്തിൽ കൊണ്ടുവരാനെന്നാണ് എനിക്കു പറയാനുള്ളത്. ഇത്രയും സമയം അനുവദിച്ചതിന്ന് നന്ദിപറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഞാൻ എന്റെ പ്രസംഗം അവസാനിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

*SRI P. G. MANICKAM: மதிப்புக்குரிய சேர்மன் அவர்களே, மேன்மை தங்கிய கவர்னர் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவிப்பதற்கான ஸ்ரீமான் கருத்திருமன் அவர்களால் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கும் இத் தீர்மானத்தை ஆதரித்துச் சில சங்கதிகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். லோயர் பவானி சமுதாய நல திட்டப் பிரதேசத்திலே ஹரிஜனங்களுக்கு வீடுகள் கட்டுவதற்கு திட்டம் போட்டிருக்கிறது மட்டற்ற மகிழ்ச்சி தருகிறது. அங்கிருக்கும் அதிகாரிகள் நல்ல முறையில், சுமார் 600 வீடுகள் கட்டியிருக்கிறார்கள். இன்னும் 800 வீடுகளுக்கு மேற்பட்டு அங்கு ஹரிஜனங்களுக்கு வீடுகள் கட்டவேண்டியதாக இருக்கிறது. இந்த 800 வீடுகளுக்கும் வீடு ஒன்றுக்கு 100 ரூபாய் விகிதம் மானியத் தொகையை கணக்கிட்டுப் பார்த்தால், 80 ஆயிரம் ரூபாய் சர்க்காரிடம் இருக்கின்றது. அக்டோபர் மாதத்திற்குப் பிறகு, சமுதாய நலத்திட்ட வேலைகளை National Extension Scheme மூலமாக அமுலாக்கி நடத்துவது என்று சர்க்கார் திட்டம் இருப்பதாக நான் அறிகிறேன். ஆகையினால், அந்த 80 ஆயிரம் ரூபாயைக் கவர்ன்மெண்டார் lapse செய்யாமல், அந்தத் தொகையை, தொடர்ச்சியாக ஹரிஜனங்களுக்குச் செலவு செய்து இந்த 900 வீடுகள் கட்டுவதற்கு உபயோகிக்கவேண்டுமென்று நான் மிகவும் தாழ்மையாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

3-40 p.m.

இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில், ஹரி ஜனங்களுக்கு வீடுகள் கட்டுவதற்கு, கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவுக்கு ஒரு plan தயாரிக்கப்பட்டு கவர்ன்மெண்டாருக்கு அனுப்பப்பட்டிருப்பதாகக் கேள்விப்படுகிறேன். அந்தத் திட்டத்திலே, ஒவ்வொரு தாலூக்காவையும் ஒவ்வொரு வருஷத்துக்கு என்று எடுத்துக்கொண்டு, ஹரிஜனங்களுக்கு வீடு கட்டுவதற்கு ஒதுக்குவது என்று திட்டமிடப்பட்டிருக்கிறதாக நான் கேள்விப்படுகிறேன். அப்படிப்பட்ட ஒரு திட்டம் நிறைவேற, 10 தாலூக்காவுக்கு 10 வருஷங்கள் ஆகும், அதாவது 2-வது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் அந்தக் காரியம் முடிவுறாது. ஆகையினாலே, ஒவ்வொரு ஆண்டுக்கும், 2 தாலூக்காக்கள் வீதம் இதில் எடுத்துக் கொண்டால் 2-வது ஐந்தாண்டு திட்ட காலத்துக்குள்ளாகவே அங்குள்ள ஹரிஜனங்களுக்கு நன்மை ஏற்பட முடியும். ஒவ்வொரு தாலூக்காவுக்கும், எவ்வளவு வீடுகள் தேவை என்று கவர்ன்மெண்டார் கணக்கெடுத்து, வீட்டு மனைகள் கட்டுவதில், தீவிர சிரத்தை எடுக்கும்படியாக, கவர்ன்மெண்டாரைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். 2-வது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் அநேக தொழிற்சாலைகளை ஏற்படுத்துவதைப் பொதுவாக நான் வரவேற்கிறேன். ஏறக்குறைய ஒரு கோடி பேர்களுக்கு வேலை கொடுப்பதாக கவர்ன்மெண்டார் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அதில் முக்கியமாக ஹரிஜனங்களுக்குப் பங்கு இருக்கவேண்டும் என்பது எனது ஆவல். ஹரிஜனங்களிலே, இப்போது ஏறக்குறைய எத்தனையோ பேர் படித்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். S.S.L.C. வரை படித்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்தினால் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்போது கவர்ன்மெண்டார் தொழிற்சாலைகளை ஏற்படுத்தினால், அதில் 50 % ஆவது, ஹரிஜனங்களைத் தேர்ந்தெடுக்கவேண்டும். அதற்குக் கவர்ன்மெண்டார் சட்டத்தை இயற்றும் படியாக நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். தற்போது, கல்விச் சலுகையானது, எல்லா வகுப்பினருக்கும், கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. இதுவரைக்கும் ஹரிஜனங்களிலே எவ்வளவு படித்தவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று கணக்கிட்டுப் பார்த்தால், 2 % கூட இல்லை. இவர்களுடைய படிப்பு இன்னும் அதிகமாகவேண்டுமானால், கவர்ன்மெண்டார், இன்னும் அவர்களுக்கு சில சலுகைகள் கொடுத்து, வசதி செய்யவேண்டும். S.S.L.C. பரிட்சையில் படித்துக்

[Sri P. G. Manickam] [10th August 1956]

கொண்டிருக்கும் மாணவர்களைக் கணக்கெடுத்து, அவர்களுக்கு கவர்ன் மெண்ட் **Examination fee** கொடுக்க வேண்டும். பள்ளிக்கூட **Special fees**-ஐ கல்வி இலாக்கா மூலமாக கொடுக்கும்படியாக, நான் கவர்ன்மெண்டாரை மிகவும் தாழ்மையாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஹரிஜனங்களுடைய நன்மையைக் கவனிப்பதற்காக ஒரு தனி ஹரிஜன நல இலாக்கா ஏற்படுத்தப்பட்டு நமது மாகாணத்திலே நல்ல முறையில் வேலை செய்து கொண்டு வருகிறது. ஆனால், ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் இருக்கும் ஜில்லா ஹரிஜன நல இலாக்கா மூலமாக ஏதாவது வேலைகள் நடைபெற்றுக்கொண்டு வருகிறதா என்றால், இல்லை என்று நான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. மாகாணத்தில்தான் ஹரிஜன இலாக்கா என்று பேர் இருக்கிறதே தவிர, ஜில்லாவிலே அந்தப் பேர் கிடையாது, அங்கு **District Welfare Officer** என்றுதான் பெயர் போடப்பட்டிருக்கிறது. ஹரிஜன நல இலாக்கா என்ற பேர் அங்கே கிடையாது. மற்ற எல்லா இலாக்காக்களைப் போல, இதையும் கவனித்து வருவது மிக அவசியம். பிற்பட்ட வகுப்பார்களின் நலன்களைக் கவனிப்பதோடுகூட ஹரிஜன நலன்களையும் ஒரு பகுதியாகத்தான் ஜில்லா வெல்பேர் ஆபீஸர்கள் கவனித்து வருகிறார்கள், ஹரிஜன **Welfare Officer**-கள், கிளார்க்குகள், மற்றும் அங்குள்ள சிப்பந்திகள் சரியான முறையில் நியமனம் செய்யப்படுவதில்லை. ஹரிஜன நல இலாகாவில் இருந்து வரும் உத்தியோகஸ்தர்களும், சிப்பந்திகளும் ரெவினியூ இலாகாவிலிருந்து ஹரிஜன நல இலாகாவிற்கு மாற்றப் படுகிறார்கள். சில மாதங்களுக்குள்ளேயே மறுபடியும் அங்கிருந்து மாற்றப்படுகிறார்கள். ஹரிஜனங்களின்பேரில் அன்பு கொண்டு, அவர்களுடைய காரியங்களை நல்ல முறையில் செய்யக்கூடிய உத்தியோகஸ்தர்கள் அங்கிருந்து அடிக்கடி மாற்றப்படுவதினாலும் அவர்களைப்போன்ற நல்ல உத்தியோகஸ்தர்கள் திரும்பவும் கிடைக்காததினாலும் ஹரிஜன நல இலாகா வேலைகள் ஜில்லாக்களில் நல்ல முறையில் நடக்கவில்லையென்பதை கவர்ன்மெண்டாருடைய கவனத்திற்கு கொண்டுவருகிறேன். ஹரிஜனங்கள் பால் அன்புள்ள உத்தியோகஸ்தர்களையும் குமாஸ்தாக்களையும் கவர்ன்மெண்டார் தேர்ந்தெடுத்து, அவர்களை அடிக்கடி மாற்றாமல் இரண்டொரு வருஷங்களுக்காவது ஹரிஜன இலாக்காவில் வேலை செய்யும்படியாக ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். அவர்களுக்கும் சில பொறுப்புகளைக் கொடுத்து அந்தக் காரியங்களைக் காலா காலங்களில் செய்யும்படியாக கவர்ன்மெண்டார் அவர்களை எச்சரிக்கும்படியாக கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். நான் இவ்விதம் சொல்லுவதற்கு காரணம் என்னவென்றால் கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவிலே 120 சேரிகளிலிருக்கும் ஹரிஜனங்கள் வீட்டு மனைக்காக சென்ற வருஷம் மனுக்கள் போட்டு இருந்தார்கள். அதற்காக கவர்ன்மெண்டார் 60 ஆயிரம் ரூபாய் ஒதுக்கி இருந்தார்கள். ஹரிஜனங்களுக்கு நல்ல முறையிலே உதவி செய்ய வேண்டும் என்று பணத்தை கவர்ன்மெண்டார் ஒதுக்குகிறார்கள், வேலை நடைபெற வேண்டுமென்றும் விரும்புகிறார்கள். ஆனால் அங்கே நடந்தது என்னவென்றால் 120 மனுக்களில் 7 மனுக்கள் தான் கவனிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. மற்றவை கவனிக்கப்படவில்லை. வீட்டு மனைக்காக ஒதுக்கப்பட்ட சுமார் 60 ஆயிரம் ரூபாயில் 30 ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட தொகை " லாப்ஸ் " ஆகி கவர்ன்மெண்டுக்கு திருப்பி அனுப்பப்பட்டிருக்கிறது. இந்த முறையிலே ஜில்லாக்களில் காரியங்கள் நடப்பதால், கவர்ன்மெண்டார் நல்ல உத்தியோகஸ்தர்களையும் நல்ல குமஸ்தாக்களையும் ஹரிஜன நல இலாகாவிற்கு நியமனம் செய்யவேண்டும். அவர்களைக் கொண்டு அந்த காரியங்கள் நடப்பதற்கு வேண்டிய வசதிகளை செய்ய வேண்டுமென்று நான் கவர்ன்மெண்டாரை மிகவும் தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

கோயம்பத்தூர் ஜில்லாவைப்பற்றி சில சங்கதிகள் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. அங்கு ஹரிஜன நல இலாகாவிற்கு கொடுக்கப்பட்ட பணமானது போதுமானதாக இல்லை. மற்ற ஜில்லாக்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட பணத்தையும் கோயம்பத்தூர் ஜில்லாவிற்கு ஒதுக்கப்பட்ட பணத்தையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் கோயம்பத்தூர் ஜில்லாக்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட தொகை மிக மிக குறைவாக இருக்கிறதென்று கடந்த நாலைந்து வருஷங்களாகவே சட்ட சபையிலே வாதாடிக் கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால் இன்னும் அதற்கு சரியான பரிகாரம் கிடைக்க வில்லை. ஹரிஜன பள்ளிகளில் மத்தியான

10th August 1956] [Sri P. G. Manickam]

உணவிற்காக ஒதுக்கப்பட்ட தொகையானது மற்ற ஜில்லாக்களுக்கு செலவிடப்படும் தொகையில் நான்கில் ஒரு பங்கு கூட கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவிற்கு இல்லை என்று தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். இது மாதிரி **non-residential scholarship, lump-sum grant** போன்றவைகளிலும் சரியான முறையில் கோவை ஜில்லா ஹரிஜனங்களுக்கு ஒதுக்கப்படவில்லை, கவனிக்கப்படவில்லை என்று நான் கடந்த நாலைந்து வருஷங்களாக சொல்லிக்கொண்டு வருகிறேன். அரசாங்கத்தார் இப்போதாவது இவைகளைக் கவனித்து அடுத்த வருஷ பட்ஜெட்டில் கூடுமானபடி தொகை ஒதுக்கும்படியாக கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

நூற்று இருபது சேரிகள் ஜாதி ஹிந்துக்களுடைய பட்டா நிலங்களில் இருக்கின்றன என்று கடந்த நாலைந்து வருஷங்களாக சொல்லிக்கொண்டு இருக்கிறேன். அங்கிருக்கும் ஹரிஜனங்கள் அடிமைகளாக நடத்தப்படுகிறார்கள். அந்த நிலங்களிலே அவர்கள் இருப்பதற்கு பதிலாக நிலச் சொந்தக்காரர்களுக்கு அவர்கள் அடிமை வேலை செய்ய வேண்டியதாக இருக்கிறது. அடிமை வேலை செய்வதோடு கூட சில சமயங்களிலே அவர்கள் அங்கிருந்து விரட்டப்படுகிறார்கள். இந்த நிலைமையிலே அவர்கள் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த நிலங்களிலே அவர்கள், 20, 30, 40 வருஷங்களாக குடி இருந்து கொண்டு வருகிறார்கள். சாதாரணமாக பத்து வருஷம் ஒரு நிலத்தை ஒருவன் அனுபவித்து வந்தால் அந்த நிலமானது அவனுக்கே சொந்தம் என்று கவர்ன்மெண்டாரின் சட்டம் இருக்கிறது. அந்த சட்டத்தின்படியாவது மேற்கண்ட 120 சேரிவாசிகளுடைய நிலத்தை ஆர்ஜிதம் செய்து அவர்களுக்கே அந்த நிலத்தை கொடுக்கும்படியாக உத்திரவிடும்படியாக நான் கவர்ன்மெண்டாரை கேட்டுக்கொண்டு இத்துடன் என்னுடைய உரையை நிறுத்திக்கொள்ளுகிறேன்.

* **Sri M. NARAYANAN NAMBIAR:** മിസ്റ്റർ ചെയർമാൻ, സർ, തെക്കൻ കർണ്ണാടകത്തിലേയും മലബാറിലേയും മെമ്പർമാരോടു വിടവാങ്ങിക്കൊണ്ടുള്ള ഒരു പ്രസംഗമാണ് ഇക്കുറി ഗവർണ്ണർ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ഈ രണ്ടു ഡിസ്ത്രിക്കുകളും പുനഃസ്സംഘടനാവേളയിൽ വേറെ വേറെ സ്റ്റേറ്റുകളിലേക്കു ചേരാൻപോവുകയാണ്. വേർപാടു് അടുത്തിരിക്കുന്ന ഈ സന്ദർഭത്തിൽ അസുഖകരങ്ങളായ യാതൊന്നും തന്നെ സംഭവിക്കാതിരിക്കാൻ ഇരുഭാഗക്കാരും ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണ്. എന്നാൽ നിർഭാഗ്യവശാൽ ഇരുകൂട്ടർക്കും അഭിമാനകരവും അഭികാമ്യവുമല്ലാത്ത ചില സംഭവങ്ങൾ നടന്നിട്ടുണ്ടെന്നു ഇവിടെ പ്രസ്താവങ്ങളുണ്ടായി. സൌഹാർദ്ദത്തോടും സമാധാനത്തോടുംകൂടിയുള്ള ഒരു വേർപാടിന്നു് ഗവർണ്ണർ ഉറപ്പുനൽകിയിട്ടുണ്ടു്. കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിൽ എന്തുതന്നെ നടന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും പിരിയുവാൻപോകുന്ന ഈ സന്ദർഭത്തിൽ യാതൊരുതരത്തിലുമുള്ള വികാരങ്ങൾക്ക് ഇടകൊടുക്കാത്ത ഒരു അന്തരീക്ഷം നിലനിറുത്തിക്കൊണ്ടുപോകാൻ ഗവമ്മേണ്ടു പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കണമെന്നാണ് എന്റെ വിനീതമായ അപേക്ഷ. 3-50 p.m.

ഈ സന്ദർഭത്തിൽ കാസർഗോഡ് താലൂക്കിനെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം പ്രത്യേക പ്രാധാന്യമുള്ള ഒരു കാര്യം എടുത്തു പറയുവാൻ ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നു. കാസർഗോഡ് താലൂക്കിൽ ഇന്നു നിലവിലുള്ള ഡെപ്യൂട്ടി കോ-ഓപ്പറേറ്റീവ് റജിസ്ത്രാറാഫീസ് കാസർഗോഡ് താലൂക്കിന്നു പുറത്തു തെക്കൻ കർണ്ണാടകത്തിൽതന്നെ മറെറാരു സ്ഥലത്തേക്ക് മാററാൻ ഗവമ്മേണ്ടിന്നു ആലോചനയുള്ളതായി അറിയുന്നു. വിഭജനം അടുത്തിരിക്കുന്ന ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഗവർമ്മേണ്ടു ഇത്തരം നടപടികൾ കൈക്കൊള്ളുന്നതു ഒരുതരത്തിലും നീതീകരിക്കത്തക്കതല്ല. അതു ചെയ്യരുതെന്നു ഞാൻ ഗവമ്മേണ്ടിനോടു് അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു. വിശേഷിച്ചും സഹകരണവകുപ്പുമന്ത്രി തെക്കൻ കർണ്ണാടക ജില്ലയിൽനിന്നു വന്നിട്ടുള്ള ആളായതുകൊണ്ടു കാസർഗോഡ് താലൂക്കിനോടു് നീതികാണിച്ചില്ലെന്ന പരാതിക്ക് ഇടവരുത്തുകയില്ലെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.

സർ, കഴിഞ്ഞ നവമ്പറിൽ തെക്കൻ ജില്ലകളിൽ കൊടുങ്കാററുമൂലമുണ്ടായ നാശനഷ്ടങ്ങളെപ്പററിയും അതിന്നു ഗവമ്മേണ്ട് കൈക്കൊണ്ട ആശ്വാസനടപടികളെപ്പററിയും ഗവർണ്ണരുടെ പ്രസംഗത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ ഇക്കഴിഞ്ഞ ജൂലായി മാസത്തിൽ തെക്കൻ കർണ്ണാടകത്തിലും മലബാറിലും ഉണ്ടായ വെള്ളപ്പൊക്കത്തെപ്പററിയും അതുമൂലമുണ്ടായ കെടുതികളെപ്പററിയും ഒരക്ഷരം പറഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു് പരിതാപകരമാണ്. തെക്കൻ കർണ്ണാടകത്തിൽ മാത്രം ൨൫൦ത്തിലധികം വീടുകൾ നശിച്ചുപോയിട്ടുണ്ടു്.

അങ്ങിനെ 900 കുടുംബങ്ങൾ നിരാശ്രയരായി ഇന്നു അന്യരുടെ പറമ്പുകളിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടുകയാണ്. നശിച്ചുപോയ വീടുകൾ വീണ്ടും കെട്ടുന്നതിന്നുള്ള ഒരു പരിതഃസ്ഥിതി അവർക്കില്ല. ഗവർമ്മേണ്ടിൽനിന്നും ആളൊന്നുക്ക് തുച്ഛമായിട്ടു അഞ്ചും പത്തും ഉറുപ്പികയാണ് കൊടുത്തിട്ടുള്ളതു്. അപൂർവ്വം ചിലർക്കു ഇരുപത്തുറുപ്പികയും കൊടുത്തിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം. ഈ തുകകൊണ്ട് എങ്ങിനെയാണ് അവർക്കു വീടുണ്ടാക്കാൻ സാധിക്കുക? നീലേശ്വരം ഫർക്കയിൽ മാത്രം എണ്ണൂറിലധികം വീടുകൾ നശിച്ചുപോയിട്ടുണ്ട്. നാല്പത്തിനായിരത്തിലധികം ഉറുപ്പികയുടെ വസ്തുവകകളും നശിച്ചുപോയിട്ടുണ്ട്. ദുരിതാശ്വാസപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കായി ഗവർമ്മേണ്ട് ആകെ അനുവദിച്ചിട്ടുള്ളതു് 6,000 ക. യാണ്. അടുത്ത ദിവസം 5,000 ക. കൂടെ അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു അറിയാൻ കഴിഞ്ഞു. കൂടാതെ പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ റിലീഫ് ഫണ്ടിൽനിന്നു 10,000 ക.യും അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു അറിഞ്ഞു. എന്നാൽ ഈ സംഖ്യകളൊന്നും ദുരിതാശ്വാസത്തിന്നു ഇനിയും വന്നെത്തിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. അടിയന്തിരമായി എടുക്കേണ്ട നടപടികൾ ഇങ്ങനെ തണുത്തമട്ടിൽ നീട്ടിക്കൊണ്ടുപോയാൽ ഇതുകൊണ്ടെന്താണ് പ്രയോജനം? സഹായം അർഹിക്കുന്നവർക്കു അതു യഥാവസരം നൽകേണ്ടതാണ്. കഴിഞ്ഞ മാസാവസാനത്തിൽ ജില്ലാ കലക്ടർ ആ പ്രദേശങ്ങൾ സന്ദർശിക്കുകയുണ്ടായി. പന്ത്രണ്ടു കേന്ദ്രങ്ങളിൽ കഞ്ഞി നൽകാനുള്ള ഏർപ്പാടു ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നു അപ്പോൾ അദ്ദേഹം പറയുകയുണ്ടായി. ആപത്തു സംഭവിച്ച ഘട്ടത്തിൽത്തന്നെ അടിയന്തിരമായി ഇതു ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ എത്രയോ ആളുകൾക്കു അതുകൊണ്ടു രക്ഷ കിട്ടുമായിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ പന്ത്രണ്ടു കേന്ദ്രങ്ങളിൽ കഞ്ഞി നൽകാൻ ഏർപ്പാടു ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു കലക്ടർ പറഞ്ഞെങ്കിലും അതു് ഇനിയും തുടങ്ങിയിട്ടില്ല. ഏതാണ്ടു മാസം ഒന്നു കഴിഞ്ഞു. ഇനിയും അതു ആരംഭിക്കാനുള്ള ഒരുക്കമായിട്ടുള്ളു. അഞ്ചും പത്തും ഉറുപ്പിക മാത്രമാണ് ഗവർമ്മേണ്ടിൽനിന്നും നൽകുന്ന സഹായമെന്ന് ഞാൻ നേരത്തേ പറഞ്ഞല്ലോ. എങ്ങിനെയാണ് ഈ തുകകൊണ്ടു് ഒരു വീടുണ്ടാക്കുക? അതുകൊണ്ട് വീടു കെട്ടുന്നതിന്നു ദീർഘകാല വായ്പകൾ നൽകുന്നതിന്നുള്ള ഒരു പദ്ധതിയുമായി ഗവർമ്മേണ്ട് മുന്നോട്ടു വന്നു അശരണരായ ഈ കുടുംബങ്ങൾക്കു ആശ്വാസം നൽകണമെന്നു ഞാൻ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു. ഗവർമ്മേണ്ടു് അതു ചെയ്യുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുകയു ചെയ്യുന്നു

ഭക്ഷ്യധാന്യങ്ങളുടെ വിലക്കയററം ഇന്നു ഒരു ഭയങ്കര പ്രശ്നമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. വിലക്കയററം തുടങ്ങിയിട്ട് മൂന്നുനാലു മാസങ്ങളായി. തെക്കൻ കന്നാടകത്തിൽ അരിക്കു ചാക്കൊന്നിന്നു 46 ക. വരെ വില കയറിയിട്ടുണ്ട്. ഇതു കർക്കടകമാസമാണ്. കർക്കടകമാസം ദാരിദ്ര്യത്തിന്റേയും തൊഴിലില്ലായ്മയുടേയും കാലമാണ്. തെക്കൻ കന്നാടകത്തിൽ മര്യാദവില ഷാപ്പുകൾ ഇറന്നു ഭക്ഷ്യധാന്യങ്ങളുടെ വില താഴ്ത്താൻ ഗവർമ്മേണ്ടു ശ്രമിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. എത്രയോ ഹരജികളയച്ചിട്ടും അതു ചെയ്വാൻ ഗവർമ്മേണ്ട് ഇനിയും മുന്നോട്ടുവന്നിട്ടില്ല. ഇനിയെങ്കിലും കാലതാമസം കൂടാതെ അതിന്നു നടപടികളെടുക്കണമെന്നു ഞാൻ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു.

സർ, ഗവർണ്ണരുടെ പ്രസംഗത്തിൽ വിട്ടുപോയിട്ടുള്ള മറെറാരു പ്രധാന സംഗതി ഈ അസെംബ്ലിയിൽത്തന്നെ പല പ്രാവശ്യം ഉന്നയിച്ചിട്ടുള്ള അംശം ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ പ്രശ്നമാണ്. അംശം ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ കാര്യം ചർച്ചചെയ്തു തീരുമാനിക്കുന്നതിന്നു ഒരു ക്യാബിനററ് സബ്ബ് കമ്മിററിയെ നിയമിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ആ കമ്മിററി എന്തെങ്കിലും തീരുമാനങ്ങളെടുത്തിട്ടുണ്ടോ എന്നും ഉണ്ടെങ്കിൽ എന്തെല്ലാമെന്നും ഇനിയും അറിയാനിരിക്കുന്നേയുള്ളു. ക്യാബിനററ് സബ്ബ്കമ്മിററിയുടെ തീരുമാനമറിയാനുള്ള ഒരു സന്ദർഭം ഇതായിരുന്നു. ഗവർണ്ണരുടെ പ്രസംഗത്തിൽ അതിനെപ്പററി യാതൊന്നും കാണാത്തതിൽ ഞാൻ ഖേദിക്കുന്നു. വളരെ ക്ഷമയോടുകൂടി അംശം ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ഇക്കാലമത്രയും കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു. അടിയന്തിരമായ ആ പ്രശ്നത്തിന്നു ഇനിയും ഒരു തീരുമാനമെടുക്കാതിരിക്കുന്നതു് വളരെ പരിതാപകരമാണെന്നു മാത്രമേ പറയാനുള്ളു. സംസ്ഥാനപുനസ്സംഘടനവരെ ഗവർമ്മേണ്ട് തീരുമാനമെടുക്കാതെ തള്ളിക്കൊണ്ടുപോയേക്കുമോ എന്ന ഭയം ഇന്നു അംശം ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെയിടയിലുണ്ട്. എൻ.ജി.ഒ.മാർക്കു അനുവദിച്ചിട്ടുള്ളപോലെ ഫീസുസൌജന്യവും വൈദ്യസഹായവും മററും അടുത്ത കാലത്തു ആന്ധ്ര ഗവർമ്മേണ്ട് അവിടത്തെ അംശം ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കു അനുവദിച്ചുകൊടുത്തുവെന്നറിഞ്ഞു. ഈ സംസ്ഥാനത്തിലും അത്തരം ആനുകൂല്യങ്ങളെങ്കിലും അനുവദിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിന്നു എന്താണ് തടസ്സമെന്ന ചോദ്യത്തിന്നു ഒരു ഉത്തരം കിട്ടിയിട്ടില്ല. 1952 ലാണ് എൻ. ജി. ഒ. മാരുടെ കുട്ടികൾക്കു ഫീസു സൌജന്യം അനുവദിച്ചതു്. ഗവർമ്മേണ്ടു സ്കൂളുകളിലേയും ലോക്കൽ ബോർഡിലേയും പ്യൂൺമാർക്കും അററൻറർ

മാർക്കും ഈ സൌജന്യം അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും എയിഡഡ് സ്കൂളുകളിലെ പ്യൂൺമാർക്കും അററൻറർമാർക്കും ഫീസാനുകൂല്യമോ വൈദ്യസഹായമോ നൽകപ്പെടുന്നില്ലെന്നു പരാതിയുണ്ടു്. കാസർഗോഡ് താലൂക്കിലെ പ്യൂൺമാരുടേയും അററൻറർമാരുടേയും സംഘടന ഇതിനെ സംബന്ധിച്ചു ഗവമ്മേണ്ടിലേക്കു ഒരു മെമ്മോറാണ്ടം സമർപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതനുവദിച്ചുകൊടുത്തുകൊണ്ടു് ഗവമ്മേണ്ടു് ഉടനെ ഉത്തരവു പുറപ്പെടുവിക്കുമെന്നു ഞാൻ ആശിക്കുന്നു.

ഗവർണ്ണരുടെ പ്രസംഗത്തിൽ ഇക്കൊല്ലം 23 പുതിയ എൻ.ഇ.എസ്സ്. ബ്ലോക്കുകൾ കൂടി ആരംഭിക്കുന്നതിന്നു തീരുമാനിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പറയുന്നു. ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയിടത്തോളം ഈ 23 ബ്ലോക്കുകളിൽ മലബാറിന്നും തെക്കൻ കർണ്ണാടകത്തിന്നും ഓരോ ബ്ലോക്കു മാത്രമേ ലഭിക്കുകയുള്ളൂ. മലബാറിലും തെക്കൻ കർണ്ണാടകത്തിലും കമ്യൂണിററി പ്രോജക്കുകളുള്ളതുകൊണ്ടാണു് ഇങ്ങനെ ഓരോ ബ്ലോക്കു മാത്രം മതിയെന്നു ഗവമ്മേണ്ടു തീരുമാനിച്ചതെന്നു പറയുന്നുണ്ടു്. അടുത്തു നടന്ന സെമിനാറിൽ അങ്ങിനെയൊരു തീരുമാനം എടുത്തുകഴിഞ്ഞുവെന്നാണറിയുന്നതു്. ഈ അവസരത്തിൽ ഇങ്ങനെ ഒരു തീരുമാനമെടുത്തതു് വാസ്തവത്തിൽ പല സംശയങ്ങൾക്കും ഇടനൽകുന്നുണ്ടു്. കമ്യൂണിററി പ്രോജക്കുകളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു് ഇക്കൊല്ലം ബ്ലോക്കു വിഭജനം നടത്തരുതെന്നാണു് എൻെറ അപേക്ഷ. പഴയപോലെ മലബാറിന്നും തെക്കൻ കർണ്ണാടകത്തിന്നും ഇക്കുറിയും ഈരണ്ടു ബ്ലോക്കുകൾ അനുവദിക്കേണ്ടതാണു്. അല്ലെങ്കിൽ അതു് പല തെററിദ്ധാരണകൾക്കും ഇടം നൽകും.

കാസർഗോഡ് താലൂക്കിന്നു ഒരു പ്രത്യേക ലാൻറ് മോർട്ട്ഗേജ് ബാങ്ക് തുറക്കണമെന്നു അപേക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. കഴിഞ്ഞ ജൂൺ 30-ാം തിയ്യതിയോടുകൂടി അതു് റജിസ്റ്റർചെയ്യണമെന്നു കോ-ഓപ്പറേറ്റീവ് റജിസ്ട്രാറുടെ നിർദ്ദേശമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും ഇന്നുവരെ അതു റജിസ്റ്റർചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അത്യാവശ്യമായ ഒരു കാര്യമായതുകൊണ്ടു് അതിന്നുവേണ്ടി അടിയന്തിരമായ നടപടി കൈക്കൊള്ളുമെന്നു ഞാൻ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.

SRI S. RAMALINGAM : கனம் தலைவர் அவர்களே 4 p.m.
கவர்னருடைய பிரசங்கத்தில் சென்னை ராஜ்யம் தனித் தமிழ் நாடாக சமீபத்தில் ஆகப்போகிறது என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அதை நாம் வரவேற்கிறோம். இனி சென்னை ராஜ்யத்திலே தமிழே ஆட்சி மொழி ஆவதற்கான நடவடிக்கைகளும் எடுக்கப்படபோவதாக கூறியிருக்கிறார். இன்று சென்னை ராஜ்யத்தில் பெரும்பாலும் தனித் தமிழ் பேசுபவர்களாக நாம் இருக்கும் போது தமிழை ஆட்சிமொழியாக ஆக்குவதற்கு சர்க்கார் நடவடிக்கை எடுப்பது மிகவும் பொருத்தமானது. ஆனால் எவ்வளவு துரிதமாக தமிழை ஆட்சி மொழியாகச் செய்வதற்கு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமோ அவ்வளவு துரிதமாகச் செய்ய வேண்டும். ஏனென்றால், இதிலே பல சிக்கல்கள் இருக்கிறதென்றும், மற்ற பாஷை பேசக்கூடிய, அதாவது மலையாளம் கன்னடம் பேசக்கூடிய சிறுபான்மையோரும் இருப்பார் என்றும், அவர்களுக்கு எந்தவிதமான இடையூறும் ஏற்படாமல் இதைச் செய்யவேண்டும் என்றும் அவர்களுடைய பிரசங்கத்திலே, சொல்லியிருக்கிறார்கள். இது உண்மைதான். அவர்களுக்கு இடையூறு இருக்கக்கூடாது என்பதற்காக நீண்ட நாள் காலங்கடத்திக் கொண்டிருக்கும் கொள்கையை அனுஷ்டிக்காது இந்த நாட்டில் இருக்கக்கூடிய பெருவாரியான தமிழர்களுடைய சௌகரியத்தை முன்னிட்டு, அவர்களும் ராஜ்ய நிர்வாகத்தில் உரிய பங்கு கொள்வதற்கு சந்தர்ப்பம் அளிக்க உடனடியாக தமிழை ஆட்சி மொழியாகக் கொண்டுவர ஏற்பாடு செய்யவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

தமிழை ஆட்சி பீடத்தில் அமர்த்தி விட்டால் மட்டும் போதாது. இன்று தமிழ் நாடு பூராவும் மிகப் பெரிய குறையாக இருந்து வருகிறது என்னவென்றால் ராஜ்ய பிரிவினைக்குப் பிறகும் சென்னை ராஜ்யமானது "தமிழ் நாடு" என்று அழைக்கப்படாமல் சென்னை ராஜ்யம் என்றே அழைக்கப்படுவதுதான். நம்முடைய தமிழ் மொழி ஆட்சி பீடத்திற்கு வந்தும் கூட நமக்கு ஏன் இந்த நிலை இருக்க வேண்டும் என்று மிகவும் துக்கப்படுகிறார்கள். அந்த நிலைமையை மாற்றுவதற்கு சர்க்கார் என்ன நடவடிக்கை எடுக்கப்போகிறது என்பது இதுவரை தெரியவில்லை. நேற்று பாராளுமன்றத்தில் கூட ஒரு அங்கத்தினர் சென்னை ராஜ்யத்தை "தமிழ் நாடு"

என்று அழைக்க வேண்டும் என்று திருத்தம் கொண்டு வந்ததற்கு மத்திய சர்க்கார் உள் நாட்டு இலாகா மந்திரி சென்னை சட்ட சபையே தமிழ் நாடு என்று பெயரிடுவதை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் இருப்பதால் மத்திய சர்க்காரும் ஒத்துக் கொள்ள முடியாது என்று சொல்லி திருத் தத்தை நிராகரித்து விட்டார்கள். ஆகவே இப்பொழுது வசதி இல்லா விட்டாலும் கூட நம்முடைய ராஜ்யத்தை கூடிய சீக்கிரத்தில் தமிழ் நாடு என்று மாற்றுவதற்கான நடவடிக்கையை எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இந்த ராஜ்யத்தில் இருக்கக்கூடிய மலையாளிகளும் கன்னடியர்களும் பிரிந்து போகிறார்கள். ஏற்கனவே நம்முடன் இருந்த தெலுங்கர்கள் பிரிந்து சென்று விட்டார்கள். ஆனால் நம்முடைய சென்னை ராஜ்யத்திற் கும் ஆந்திர தேசத்திற்கும் இடையே எல்லை பிரச்சனை இன்னும் தீர்ந்த பாடில்லை. சித்தூர் தமிழர்கள் தாயகத்துடன் சேர வேண்டுமென்று நீண்ட நாளாக கிளர்ச்சிகள் செய்துகொண்டு இருக்கிறார்கள் என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்து இருக்கும். ஆந்திரர்கள் இங்கிருந்து பிரிந்து சென்றவுடன் எல்லைக் கமிஷன் நியமித்து எல்லைப் பிரச்னையை தீர்த் துக் கொள்ளவேண்டும் என்று ஆரம்பத்தில் கேட்டோம். அப்பொழுது இதற்கு எல்லைக் கமிஷன் தேவையில்லை என்றும், இரண்டு ராஜ்யங் களிலுமே காங்கிரஸ் அரசாங்கமே நடை பெறுவதாலும், இருவரும் ஒரே கொள்கையை அனுஷ்டிக்க வேண்டியதாக இருப்பதாலும் இரு அரசாங் கங்களும் பேச்சு வார்த்தைகள் மூலமாக ஒரு கொள்கை அடிப்படையில் இதை சுமூகமாக தீர்த்துக் கொள்ளலாமென்றும், மூன்றாவது நபரோ கமிஷனோ தேவையில்லை என்றும் சர்க்கார் தரப்பிலே கூறினார்கள். நாம் அதை நம்பினோம். நமது சர்க்காரும் ஆந்திர சர்க்காரும் பேச்சு வார்த்தை நடத்தி கொள்கை வரையறுக்கப்படுவதற்கு முன்பாக பேச்சு வார்த்தை முறிந்து விட்டது. எல்லைக் கமிஷன் நியமிப்பதை இரு சர்க் காரும் ஒத்துக் கொள்ளுவதாகச் சொன்னார்கள். எல்லைக் கமிஷனை நிய மிக்க வேண்டு மென்று மத்திய சர்க்கார் கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டது.

ஆனால் சமீபத்தில் ஆந்திர சட்டசபையில் கவர்னர் நிகழ்த்திய பிரசங்கத் தைப் பார்க்கும்போது உண்மையிலே வருந்தத்தக்கதாக இருக்கிறது. சென்னைக்கும் ஆந்திராவுக்கும் இடையேயுள்ள எல்லைப் பிரச்சனைகளை தீர்ப்பதற்கு எல்லைக் கமிஷன் நியமிக்கப்பட வேண்டும் என்று கேட்கப் பட்டது. ஆனால் ஆந்திர கவர்னர் பிரசங்கத்தில் ஆந்திராவின் எல்லா எல்லைகளையும் தீர்க்கக்கூடிய முறையில் மொத்தமாக ஒரு முடிவு எடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லியிருப்பது வருந்தத் தக்க விஷயம். ஆரம் பத்திலே கம்யூனிஸ்ட் கட்சியானது என்ன வற்புறுத்தியது என்றால் இந்த நாட்டில் இருக்கக்கூடிய பிரதேசங்களை மொழிவாரியாகப் பிரிக் கும் போது கிராமத்தை அடிப்படையாக எடுத்துக் கொண்டு பிரிக்க வேண் டுமென்று வற்புறுத்தியது. கிராமத்தை யூனிட்டாக எடுத்துக் கொண்டு அந்த அடிப்படையில் எல்லைகளை வகுத்திருந்தால் எந்த விதமான சிக் கல்களும் குறைபாடும் இருந்திருக்காது. ஜனநாயக முறையிலே எல்லைப் பிரச்னையைத் தீர்க்க வேண்டுமென்று நாங்கள் பல தடவை வற்புறுத்தி கூறியிருக்கிறோம். ஆனால் சர்க்கார் இந்த அடிப்படை கொள்கையை ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்ததன் காரணமாகத்தான் பல இடங்களிலே பல விதமான எல்லைப் தகராறுகள் இருந்து கொண்டிருக்கின் றன. பிரச்னைகளை சுமுகமாக தீர்த்துக் கொள்ள முடியாமல் சச்சரவு களும் தொந்தரவுகளும் நீடித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. கம்யூனிஸ்டு கட்சி ஆரம்பத்திலிருந்து வற்புறுத்தி வந்ததுபோல், பாஷை அடிப் படையில் தொடர்ந்தார்போல் இருக்கக்கூடிய கிராம அடிப்படையில் எல்லையை வகுக்க சர்க்கார் நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். இதற்காக ஒரு எல்லைக் கமிஷன் ஏற்படுத்துவதற்கு சர்க்கார் கோர வேண்டும். இதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை துரிதமாக எடுத்தால் தான் அண்டை ராஜ்யங்களான ஆந்திரா, கன்னடம், மலையாளம் ஆகிய ராஜ்யங்களுக்கும் நமக்கு மிடையே சண்டை சச்சரவுகள் இல்லாமல் ஒன்று பட்ட இந்தியா என்ற அடிப்படையில் வாழ ஒரு சுமுகமான சூழ்நிலை ஏற்படும்.

சமீபத்தில் 2, 3 மாதங்களாக என். ஜி. ஓ. பிரச்னை பிரதானமாக அடிப்பட்டு வருகிறது. அவர்களுக்கு என்ன நிவாரணம் அளிக்கப்படும், அல்லது ஏன் அவர்களுக்கு ஒன்றும் நிவாரணம் அளிக்க முடியாது என்பது பற்றி ஒரு வார்த்தைகூட கவர்னர் அவர்கள் உரையில் இடம் பெறாதது வருந்தத்தக்க விஷயம். பல தடவைகள் சட்ட சபையிலே இது பற்றி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவர்களுடைய வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துவதற்கு அவர்களின் சம்பளம், பஞ்சப்படி இவைகளை உயர்த்தியாக வேண்டும். தற்காலிகமாக அவர்களின் மொத்த சம்பளத்தில் 25 சத விகிதமாவது உயர்த்தி அவர்களுக்கு சர்க்கார் உடனடியாக நிவாரணம் அளிக்க வேண்டும். வேண்டுமானால் அவர்களின் நியாயமான குறைகளை முழுவதும் நிவர்த்தித்த பிறகு சாவகாசமாக யோசனை செய்து கொள்ளலாம். அவர்கள் **service condition**-ஐ உயர்த்தி, வேண்டிய வசதி செய்து கொடுத்தார்களா என்றால் அதுவும் கிடையாது. நேற்று இது பற்றி கேள்வி கேட்டபொழுது கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் என். ஜி. ஓ.க்களின் சம்பளத்தை உயர்த்துவதாயிருந்தால் புதிய வரி போட்டு வருமானத்தை அதிகப் படுத்துவதின் மூலம்தான் முடியும் என்றும், புதிய வரி போடுவதற்கு அங்கத்தினர்கள் யோசனை கூற வேண்டுமென்றும் பதில் சொன்னார்கள். புதிய வரி போடுவதற்கு எதிர்க் கட்சியிலுள்ளவர்கள் யோசனை கூறத் தேவையில்லை. சர்க்கார் சமீபகாலத்தில் பல புதிய வரிகள் போட்டிருக்கிறார்கள். நான்கு மாதங்களுக்கு முன்பு கூட ரூபாய்க்கு 2 அணா வீதம் செஸ் வரி போட்டார்கள். ஜீனிக்கு ரூபாய்க்கு 0–1–6 ஒரு முனை வரி போட்டார்கள். என்.ஜி.ஓக்கள் பிரச்னையை தீர்க்க வரி போட வேண்டுமென்றால் நான் ஒரு யோசனை சொல்லுகிறேன். நேற்று கேள்வி நேரத்தின்பொழுது விவசாய வருமான வரிபோட்டதில் எதிர் பார்த்த அளவுக்குமேல் வருமானம் கிடைத்திருப்பதாக கனம் அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். அந்த வரியை ராஜ்யம் பூராவிலும் எல்லாப் பொருள்களுக்கும் விஸ்தரித்தால் கண்டிப்பாக என். ஜி. ஓக்களின் சம்பளத்தை அதிகப்படுத்துவதற்குத் தேவையான வருமானம் கிடைக்கும். உண்மையாகவே கனம் மந்திரி அவர்களுக்கு, என்.ஜி.ஓ.க்களுக்கு ஏதாவது நிவாரணம் அளிக்க வேண்டுமென்று எண்ணமிருந்தால், இந்த யோசனையை அவர் ஏற்றுக் கொள்வார் என்று நான் நினைக்கிறேன். இதனால் சாமான்ய ஏழை மக்களுக்கு எந்த விதமான தொந்தரவும் இருக்க முடியாது. அதிகமான வருமானம் வரக்கூடியவர்கள்தான் அதிகப்படியான வரியை செலுத்தும்படியாக இருக்கும். ஆகையால் அதிகம் வருமானம் வருகிறவர்களிடமிருந்து இந்த மாதிரி வரி வசூல் செய்து கஷ்டப்படுகின்ற நாட்டை அபிவிருத்தி செய்வதற்கு உழைக்கக்கூடிய, என். ஜி. ஓக்களுக்கு சம்பளத்தை உயர்த்த முடியும் என்று நான் கருதுகிறேன்.

கனம் மந்திரி அவர்களுக்கு இந்த யோசனையை ஒப்புக்கொள்ளுவதில் ஏதாவது கஷ்டமிருந்தால் மற்றொரு யோசனையைச் சொல்ல நான் தயாராக இருக்கிறேன். வெளி நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி இறக்குமதி செய்வதில் ஈடுபட்டுள்ள தனி நபர்கள் கொள்ளை லாபம் அடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நேற்றுக்கூட கனம் பக்தவத்சலம் அவர்கள் வியாபாரிகள் '**Speculation**-ல்' ஈடுபட்டு விலைவாசி ஏற்றத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டே இருக்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். ஆகவே வெளி நாட்டு வியாபாரத்தை சர்க்கார் எடுத்துக் கொண்டால் அதிலிருந்து கிடைக்கும் லாபத்தைக் கொண்டு என். ஜி. ஓக்ககளின் சம்பளத்தை அதிகப்படுத்த முடியும், அதில் ஒன்றும் கஷ்ட மிருக்காது என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

தமிழ் நாட்டிலே எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த நெய்வேலி பழுப்பு நிலக்கரி சுரங்கத்தை துரிதமாகத் தோண்டி இங்கே தொழில் வளத்தை அதிகப்படுத்த வேண்டும். கவர்னர் அவர்கள் உரையில் பாக்ஸைட்டைக் கொண்டு அலுமினியம் தொழிற்சாலை ஏற்படுத்துவது பற்றி யோசித்துக் கொண்டிருப்பதாக கூறியிருக்கிறார்கள். இங்கிருந்து பாக்ஸைட்டை எடுத்து வேறு இடத்துக்கு அனுப்பப்போகிறார்களா, அல்லது சென்னை ராஜ்யத்திலேயே இந்தத் தொழிற்சாலையை ஏற்படுத்தப் போகிறார்களா என்று

வாய்மையே வெல்லும்
TRUTH ALONE TRIUMPHS

திட்ட வட்டமாக அதில் சொல்லப்படவில்லை. அதைத் திட்டமாகக் கூற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். பழுப்பு நிலக்கரியைக் கொண்டு இரும்பு உருக்குத் தொழிற்சாலையை ஏற்படுத்துவதுபற்றியும் சிந்திக்க வேண்டும். ஜெர்மன் நிபுணர்கள் நெய்வேலி பழுப்பு நிலக் கரியை பரிசோதித்துப் பார்த்ததில் அதை உபயோகித்து இரும்பை உருக்க முடியும் என்று கூறியிருக்கிறார்கள். ஆகவே இந்த பழுப்பு நிலக்கரி யைக் கொண்டு சேலத்தில் கிடைக்கும் இரும்பு கனிப் பொருள்களை உருக்குவதற்கு ஒரு உருக்குத் தொழிற்சாலை ஏற்படுத்தலாம். இம்மாதிரி மேலும் மேலும் அதிகமான தொழிற்சாலைகள் ஏற்படுத்துவதன் மூலம் நமது நாட்டை தொழில் வளமாக ஆக்க முடியும் என்று சொல்லிக் கொண்டு, எனக்குப் பேச அவகாசம் கொடுத்த தலைவர் அவர்களுக்கு என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொண்டு, என்னுடைய பேச்சை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

* **SRI S. VADIVELU:** கனம் தலைவர் அவர்களே, நமது மதிப்பிற்குரிய கவர்னர் அவர்கள் நிகழ்த்திய உரைக்கு அவர்க ளுக்கு வந்தனம் தெரிவிக்கும் முறையிலே ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்லிக்கொண்டு முடித்துக் கொள்ளலாம் என்று நினைக்கிறேன். குறிப்பாக நமது மாகாணம் கூலி ஆட்கள் அதிகமாக இருக்கக்கூடிய ஒரு மாகாணம். விவசாயத் தொழிலாளிகளின் பிரச்னை தஞ்சை ஜில்லாவில் மிகப்பெரிய ஒரு பிரச்னையாகக் கருதப்படுகிறது. சென்ற சட்ட சபைக் கூட்டத்திற்குப் பிறகு இடைக்காலத்திலே விவசாயத் தொழிலாளர் மகாநாடு நடத்தப்பட்டு அவர்களுடைய குறைகள் பல தீர்மானங்களின் மூலம் அரசாங்கத்தின் கவனத்துக்குக் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கின்றன. குறிப்பாக தஞ்சை ஜில்லாவில் 7 1/2 லட்சம் விவசாயத் தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு எந்த விதமான நிலமோ குடியிருப்பு மனைக்கட்டு வசதியோ இல்லை. அந்த விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கு நியாயமான கூலி நிர்ணயம் செய்ய ஒரு கூலி நிர்ணய போர்டு அமை த்து, அவர்களுக்கு நியாயமான கூலி கிடைக்கும்படி சர்க்கார் செய்ய வேண்டு மென்று, இந்த சந்தர்ப்பத்தில் இதை சர்க்கார் கவனத்துக்குக் கொண்டு வருகிறேன்.

அடுத்தப்படியாக, சர்க்காருக்குச் சொந்தமான 23 லட்ச ஏகர் புரம் போக்கு நிலங்களை நிலமில்லாத விவசாயிகளுக்கு விவசாயத்தில் ஈடு படுவதற்காக பகிர்ந்து கொடுத்து, அவர்களுக்கு வேண்டிய கடன் வசதி களையும் சர்க்கார் செய்து கொடுக்குமானால் நமது நாட்டிலுள்ள வேலை யில்லாத் திண்டாட்டத்தை ஒரளவு போக்க முடியும் என்று நான் குறிப் பாகச் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இன்றைக்கு தஞ்சை ஜில்லாவில் சர்க்காருக்குச் சொந்தமாயிருக்கும் 90,000 ஏகர் நிலத்தை யாவது நிலமற்ற விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கு பகிர்ந்து கொடுக்கும் படி ரெவின்யு போர்டு அதிகாரிகளுக்கு உத்தரவு பிறப்பிக்குமாறு சர்க் காரை நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

குடியிருப்பு சம்பந்தமான பிரச்னைதான் பெரிய தகராறுகளுக்கு இட மளிக்கிறது. பண்ணையாள் பாதுகாப்புச் சட்டம் போன்ற நில சீர்திருத்த சம்பந்தமான சட்டங்கள் அமுலில் இல்லாத முன் காலத்தில் பண்ணை யாட்கள் மிராசுதாரர்கள் சொல்லுவதைக் கேட்டுக் கொண்டு அவர்கள் சொந்த மனையில் குடியிருந்து வந்தார்கள். இன்றைக்கு நில சீர்திருத்த சம்பந்தமான சட்டங்கள் ஒவ்வொன்றாய் அமுலுக்கு வருவதால், விவசாயி கள் தங்கள் குடியிருப்பு உரிமையை பாதுகாத்துக் கொள்ள முடிய வில்லை. அவர்களை வெளியேற்ற மிராசுதார்கள் நோடீஸ் கொடுக்கின்ற னர். ஆகையால் அவர்கள் குடியிருப்பு மனைக்கட்டிலிருந்து வெளியேற்றப் படுவதை தடுக்க ஒரு அவசரச் சட்டம் பிறப்பிக்க வேண்டுமென்று சர்க் காரைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் மக் களின் வாழ்க்கைத்தரம் 100-க்கு 5 மடங்கு உயர்ந்திருப்பதாகச் சொல் லப்படுகிறது. இப்பொழுது இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தை நிறை வேற்றும் துறையிலே நாம் முதல் அடி எடுத்து வைத்துக் கொண்டிருக் கிறோம்.

10th August 1956] [Sri S. Vadivelu]

இந்த மாதிரி முதலாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் நிறை வேற்றப் 4-15
பட்டு இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் கால் எடுத்து வைக்க இரு p.m.
க்கும் காலத்தில், தேசத்தில் புதிதாக மாறுதல் உண்டாக்கப்போகிறோம் என்று சொல்லும் காலத்தில், நமது நாடு சுதந்திரமாகி எட்டு ஆண்டுகள் ஆகி விட்ட காலத்தில், குடியிருப்பு மனைக்கட்டுகள் அதிலுள்ளவர்களுக்குச் சொந்தமாகப்படவில்லை என்று சொன்னால், நமது நாடு சுதந்திர நாடு என்று சொல்லிக்கொள்வதற்கு வெட்கப்படக்கூடிய நிலையில் இருக்கிறோம். ஆகையால் சீக்கிரம் குடியிருப்பு மனைக்கட்டுகளைச் சொந்தமாக்க வேண்டுமென்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக்கொண்டு என்னுடைய பேச்சை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

(Mr. Speaker in the Chair.)

* SRI V. K. RAMASWAMI MUDALIAR: Mr. Speaker, Sir, while supporting the Motion of Thanks, I would like to make a few observations. The hon. Members on the other side and also on our side have been speaking about the amelioration of the conditions of the Non-Gazetted Officers. I would also request the Government to look into their case very sympathetically and do something for them. I have been requesting the Government to effect retrenchment in all spheres of the departments. Even after the separation of the Andhra State, the same staff is continuing in all the departments. Therefore, I would request the Government to constitute an Expert Committee to go into the question of retrenchment and thereby save some money. With the money thus saved and by scrapping of some money allowed to the departments, I think, it will be possible for us to do something for the Non-Gazetted Officers. I am sure their lot is getting deteriorated every day and we must try our best to do something for them.

Regarding the rise in the price of the daily necessities of life—I mean the articles of consumption—my sincere opinion is that the transport bottleneck should be removed as much as possible. While there may be here and there some hoarding of foodgrains by some people, still the transport bottleneck is there and the Government should see that it is removed and free and quick movement of food articles is done. Otherwise, this kind of thing will continue for some more time.

With regard to electricity, while there has been rapid improvement in the extension of electricity to the villages and while there is so much appreciation from the villagers, I should say that the Government should come forward to reduce the minimum charges. Again, apart from the reduuction of minimum charges which, I am told, is under the serious consideration of the Government, I would request the Government to start recovery of the charges only after all the articles are supplied.

We find that there is scarcity of starters, motors and other necessities in the Department. Even though the Department is proceeding at a very rapid pace, still the ryots are not in a position to get these small materials like motors and starters. I would request the Government of Madras to write to the Government of

[Sri V. K. Ramaswami Mudaliar] [10th August 1956

India to make arrangements for the import of large quantities of motors, starters, etc. Otherwise, there is no point in extending electricity to villages.

I have been making representations repeatedly to the Government to give instructions to merchants to sell salt by weight. At present, though the merchants are selling salt by measures, the Government of India are collecting excise duty on salt by weight. Even the Government of India have given directions to the Government of Madras to issue instructions to the salt merchants to sell salt by weight. But the Government of Madras have not yet issued instructions in the matter with the result that consumers of salt are losing money very much. Salt is an indispensable article of consumption and the Government must take immediate steps in the matter.

Soil erosion is very bad in plains, particularly in dry districts and the ryots are put to much loss. At present much good work is done regarding prevention of soil erosion on the hill sides. I would request the Government to take up this question of soil erosion in the plains and take necessary steps for the prevention of soil erosion.

As regards the working of Animal Husbandry Department, I may state that there has been a great dearth of trained personnel. The Government, I am told, are re-employing all superannuated persons in the department. In addition to that, they should see that short term courses are started and that more men are trained to take up this side of the work. Otherwise, we will not be able to utilize the large amount of grants the Government of India are giving to this department. The Government of India have given an assurance that nearly a sum of Rs. 3 crores would be allotted during the Second Five-Year Plan period for this department.

I would also request the Government to start cattle farms in each and every district and to see that the milk problem is solved to a very great extent. Representations have been made by the residents of Madras and Chingleput for the starting of a salvage depot very near the Red Hills. I am told that this matter is under the serious contemplation of the Government. They should get the required land from the Military and start the salvage farm as soon as possible. In addition to this, the Government should start a cattle farm very near Chingleput to augment the milk supply in the City. The Forest Department, though it is under the control of the Minister for Agriculture who is also in charge of the Animal Husbandry Department, I am told, is not adopting a helpful attitude towards the Animal Husbandry Department for starting the milk supply scheme. I am sure, the Government will take up this matter immediately.

National Extension Schemes and Community Development Projects are at present started in contiguous areas. I find that these schemes, in many districts, are not successfully working.

The Government must introduce these projects in a selected area in each taluk and find out whether there is any enthusiasm or co-operation from the public towards the successful working of the projects. At present public co-operation and enthusiasm are lacking in certain areas and the projects are not being pushed through as expeditiously as possible.

I am glad to note that the Governor in his Address has mentioned that many small scale industries have been started and that many more are under contemplation. It is a good thing that they are being started and this will go a long way in relieving unemployment. The Government should try to avail themselves of the opportunity of getting more grants from the Government of India towards starting small scale industries.

Thank you, Sir, for giving me this opportunity to speak.

* **Sri K. MADHAVAN NĀMBIAR** : മിസ്റ്റർ സ്പീക്കർ, സർ, ബഹുമാനപ്പെട്ട ഗവർണ്ണരുടെ പ്രസംഗത്തിനു അനുകൂലമായും പ്രതികൂലമായും ഇവിടെ പല മെമ്പർമാരും പ്രസംഗിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പലവിധത്തിലുള്ള വാദഗതികളും പ്രശ്നങ്ങളും ഉന്നയിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയെ വീണ്ടും സ്പർശിക്കണമെന്നോ ആവർത്തിക്കണമെന്നോ ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും ഒന്നുരണ്ടു കാര്യങ്ങൾ എടുത്തുപറയാതിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഒന്നാമത്തു ഭക്ഷ്യപ്രശ്നം തന്നെ. ഇന്നു അരിക്കു സേറിനു ഒരു ഉറുപ്പിക വരെ വില വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കൂലിയൊട്ടു വർദ്ധിച്ചിട്ടുമില്ല. ജനങ്ങൾ, പ്രത്യേകിച്ചും അല്പശമ്പളക്കാരായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും തൊഴിലാളികളും, ഇന്നു വളരെ കഷ്ടപ്പാടു് അനുഭവിക്കുന്നുണ്ടു്. പ്രത്യേകിച്ചും നാളികേരം, കുരുമുളക് തുടങ്ങിയ കാർഷികോല്പന്നങ്ങൾക്കു വില വളരെ കുറഞ്ഞുവരുന്നതുകൊണ്ടു് കൃഷിക്കാരും വളരെ പരുങ്ങലിലാണു്. വിലക്കയററത്തെക്കുറിച്ചു ഗവർണ്ണരുടെ പ്രസംഗത്തിൽ അല്പമൊന്നു സ്പർശിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും പ്രശ്നത്തിന്റെ ഗൌരവം ഗവമ്മേണ്ടു് മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നു കരുതത്തക്കവണ്ണം വ്യക്തമായ ഒരു പ്രസ്താവനയും കണ്ടില്ല. കൊയ്ത്തുകാലം വരുമ്പോൾ സ്ഥിതി സ്വയം മെച്ചപ്പെട്ടുകൊള്ളുമെന്നുള്ള ഒരു പ്രതീക്ഷയാണു് ഗവമ്മേണ്ടിനുള്ളതു്. ഇന്നു അരിക്കു മാത്രമല്ല വില വർദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതു. അത്യാവശ്യ സാധനങ്ങൾക്കെല്ലാം വില വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതിനെപ്പററിയൊന്നും ഗവർണ്ണർ ഒരക്ഷരം പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ഈ പ്രശ്നത്തെ കൂടുതൽ ഗൌരവമായി വീക്ഷിക്കണമെന്നും അടിയന്തിരമായിത്തന്നെ എല്ലാ ഗ്രാമങ്ങളിലും ന്യായവിലഷാപ്പുകൾ തുറന്നു വില നിലവാരം നിറുത്താൻ ഗവമ്മേണ്ടു് മുന്നോട്ടു വരണമെന്നും അഭ്യർത്ഥിക്കാൻ ഞാൻ ഈ അവസരം ഉപയോഗിക്കുന്നു. 4·25 p.m.

രണ്ടാമതായി എനിക്കു പറയാനുള്ളതു് എൻ. ജി. ഒ. മാരുടെ കാര്യമാണു്. അതിനെപ്പററി ഇവിടെ ചോദ്യമുണ്ടായപ്പോൾ ഒരുറുപ്പികവീതം കൂട്ടിക്കൊടുക്കണമെങ്കിൽ തന്നെയും കൊല്ലത്തിൽ ൨൬ ലക്ഷം ഉറുപ്പിക വേണ്ടിവരുമെന്നു ബഹുമാനപ്പെട്ട മന്ത്രി പറയുകയുണ്ടായി. ശമ്പളത്തിന്റെയും അലവൻസിന്റെയും കാര്യം ഇരിക്കട്ടെ. അതു കൂടാതെ മററു പല അടിയന്തരാവശ്യങ്ങളും എൻ. ജി. ഒ. മാർ ഉന്നയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതെല്ലാം എന്തുകൊണ്ടു് അനുവദിച്ചുകൂടാ? അതിനു പണച്ചെലവില്ല. അതനുവദിച്ചുകൊടുത്തതുകൊണ്ടു് ഗവമ്മേണ്ടിന്നു യാതൊരു തരത്തിലുള്ള നഷ്ടവുമുണ്ടാകാൻപോകുന്നില്ല. അതെങ്കിലും അടിയന്തിരമായി അനുവദിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതാണു്. അങ്ങിനെയായാലേ നാമിന്നു പറഞ്ഞാൻകൊണ്ടു ജനങ്ങൾക്കു പൊതുവെ നന്മയുണ്ടാകുമ്പോൾ അതിന്റെ ഒരോഹരി എൻ. ജി. ഒ. മാക്കും കിട്ടിയെന്നു പറയാൻ നിവൃത്തിയുള്ളൂ.

അംശം ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ പ്രശ്നം വളരെക്കാലമായി പ്രമേയങ്ങൾമൂലവും നിവേദനങ്ങൾമൂലവും പ്രക്ഷോഭണങ്ങൾമൂലവും ഗവമ്മേണ്ടിന്റെ മുമ്പിൽ വന്നിട്ടുണ്ടു്. അതിനെപ്പററി ആലോചിക്കാം ആലോചിക്കാം എന്നു ഇക്കാലമത്രയും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതല്ലാതെ ഇതുവരെ യാതൊന്നും ചെയ്തുകണ്ടിട്ടില്ല. ശമ്പളവർദ്ധനവല്ലാതെതന്നെ മററു പല അടിയന്തിരാവശ്യങ്ങളും അനുവദിച്ചുകിട്ടണമെന്നു അവർ ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. അതെല്ലാം

[Sri K. Madhavan Nambiar] [10th August 1956

ഒട്ടും താമസംകൂടാതെ അനുവദിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നു ഗവൺമെന്റിനെ പ്രത്യേകം ഓർമ്മപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു. ഗവൺമെന്റ് വേണ്ടത്ര ശ്രദ്ധ ഈ വിഷയത്തിൽ പതിപ്പിക്കുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

MR. SPEAKER : The House will now adjourn and meet again at 9 a.m. tomorrow.

The House then adjourned.

III.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

34. *Notification issued with Memorandum No.* 222395-*N*/56-3, *Revenue, dated 28th May* 1956, *amending the rules regarding the registration of tobacco merchants. [Laid on the table of the House under section* 16 (3) *of the Madras Tobacco (Taxation of Sales and Registration) Act* 1953.]

35. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 1868, *Home, dated* 29*th June* 1956, *amending rule* 360 *regarding arrangement of seats in stage carriages plying on hill routes. [Laid on the table of the House under section* 133 (3) *of the Motor Vehicles Act*, 1939 (*Central Act IV of* 1939).]

36. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 2650, *P.W. (Irrigation), dated* 11*th June* 1956, *regarding the application of the Madras Public Health Act*, 1939, *to the Bhavanisagar Township area. [Laid on the table of the House under section* 6 (2) *of the Bhavanisagar Township Act*, 1954).]

37. *Balance Sheet and Profit and Loss Account of the Radio and Electricals, Limited, Madras, for the year ended* 31*st December* 1954.

38. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 1572, *Agriculture, dated* 25*th June* 1956, *deleting rule* 14 *of the Madras Commercial Crops Markets Rules*, 1948, *relating to filling of casual vacancies. [Laid on the table of the House under section* 18 (4) (*c*) *of the Madras Commercial Crops Markets Act*, 1933.]

39. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 1444, *Agriculture, dated 6th June* 1956, *amending the Madras Commercial Crops Market Committees' Financial Rules*, 1953, *by the addition of a new rule regarding advance for the purchase of bicycles by officers and servants of Market Committees. [Laid on the table of the House under section* 18 (4) (*c*) *of the Madras Commercial Crops Markets Act*, 1933.]

Items 30 and 32 of papers placed on the table on 9th August 1956, printed as appendix on pages 235-383 infra.

APPENDIX.

[Vide items 30 and 32 of the papers placed on the table on the 9th August 1956.]

THE MADRAS MONEY-LENDERS BILL, 1955 (L.A. BILL No. 38 OF 1955).

Composition of the Joint Select Committee.

CHAIRMAN :

1 The Hon. Sri M. A. MANICKAVELU.

MEMBERS :

2 ADITYAN, Sri S. T.
3 BALAKRISHNAN, Sri V.
4 BHAKTAVATSALAM, The Hon. Sri M.
5 CHOKKALINGAM, Sri P.
6 CHOKKALINGAM CHETTIAR, Sri AR. A. RM.
7 JOHN, Dr. V. K.
8 KANARAN, Sri C. H.
9 KANDASAMI, Sri C.
10 KOLKEBAIL, Sri S. S.
11 LAKSHMANASWAMI MUDALIYAR, Dr. A.
12 MOUNAGURUSWAMI NAIDU, Sri N.
13 MUNUSWAMY GOWNDER, Sri P. M.
14 MUTHIAH CHETTIAR, Sri M. A.
15 RAJARAM, Sri K.
16 RAMA, Sri T. K.
17 RAMACHANDRAN, Sri M. R.
18 RANGASWAMI REDDIAR, Sri P.
19 RATNAM, Sri A.
20 SANNASI, Sri T. V.
21 SUBRAMANIAM, The Hon. Sri C.
22 SUBRAMANYAM, Sri M. P.
23 SREENIVASAN, Dr. A.
24 VISWANATHAN, Sri K. R.

ASSOCIATE MEMBERS :

25 BALASUBRAMANYA AYYAR, Sri K.
26 ETHIRAJALU, Sri M.
27 MOHAMED RAZA KHAN, Sri.
28 SIVASUBRAMANYA NADAR, Sri S. P.

SECRETARIAT :

Sri T. HANUMANTHAPPA, B.A. (Hons.), B.L.,
Secretary to the State Legislature.

Sri G. M. ALAGARSWAMY, B.A., B.L.,
Assistant Secretary to the State Legislature.

[10th August 1956

REPORT OF THE JOINT SELECT COMMITTEE ON THE MADRAS MONEY-LENDERS BILL, 1955 (L.A. BILL No. 38 OF 1955).

To

THE HONOURABLE THE LEGISLATIVE ASSEMBLY,
MADRAS.

The Joint Select Committee appointed to consider the Madras Money-lenders Bill, 1955 (L.A. Bill No. 38 of 1955) has the honour to make the following report.

2. The Bill was published in English in Part IV-A of the *Fort St. George Gazette* on the 27th September 1955 and in the other regional languages in the *Fort St. George Gazette*, dated the 5th October 1955.

3. The Joint Select Committee was appointed by resolutions of the Assembly, dated 29th November 1955, and of the Council, dated 30th November 1955.

4. The Joint Select Committee met in the Committee Room, Legislators' Hostel (Old), Government Estate, Mount Road, on the 30th December 1955, 25th February 1956, 17th, 19th and 20th March 1956, at the Council Hall, Stone-house Hill, Ootacamund, on the 24th, 25th and 26th May 1956, and again at the Committee Room, Legislators' Hostel (Old), Government Estate, Mount Road, on the 18th July 1956.

5. At its first meeting the Joint Select Committee decided to receive representations from persons interested in the Bill. Accordingly at its meeting on the 17th, 19th and 20th March 1956 it heard oral representations from various Chambers of Commerce, Money-lenders' Associations, Multani Bankers' Associations, representatives of pawn-brokers and other individuals who appeared before it. The Committee has also scrutinized the various memoranda submitted to it.

6. The Committee has subjected the clauses of the Bill to a detailed scrutiny and as a result of such scrutiny has made various changes in them.

7. But, before referring to the changes, it may be pointed out that the Joint Select Committee considered the preliminary question whether the provisions relating to pawn-brokers could be separated and the existing Madras Pawn-brokers' Act, 1943 (Madras Act XXIII of 1943), amended suitably. The Committee is of the view that all provisions in the Bill relating to pawn-brokers should be deleted and agrees that there should be separate enactments for money-lenders and pawn-brokers. The Committee has therefore deleted all provisions which seek to regulate pawn-broking.

The Committee has also amended the following clauses, viz., clause 11.—*Money-lender to keep books, give receipts, etc.*, clause 18—*Money-lender advancing smaller amount or securing higher*

10th August 1956]

interest than that specified in the accounts, etc., and clause 32—*Contracts not to be void on account of offence*, by deleting the references to pawn-brokers in them.

8. The Committee considers that the power proposed to be conferred on an Inspector to be appointed under this Act, namely, to enter at any time, any premises of a licensed money-lender in his jurisdiction for purposes of inspection; the power proposed to be conferred on a police officer not below the rank of Sub-Inspector to enter at any time the premises of a licensed money-lender or the premises of a person who is reasonably suspected to be lending money without a licence for purposes of inspection, and the power proposed to be conferred on any police officer not below the rank of Sub-Inspector to arrest without warrant any person committing in his view any offence punishable under this Act are likely to lead to harassment. The above clauses, viz., clauses 13 (3) (*a*), 14 and 30 have accordingly been deleted.

9. Some of the other important changes which the Committee has made are mentioned below :—

Clause 2.

The definition of "company" in sub-clause (2) and of "Court" in sub-clause (4) have been deleted.

The Committee has deleted the words "and 'licensed' shall be construed accordingly" in sub-clause (7)—definition of "licence".

Sub-clause (8) deals with the definition of "loan". The words "a company" occurring in item (ii) have been deleted as the Committee considers that there is no justification for excluding loans by companies from the scope of the Bill as money-lenders may form private companies to escape from its provisions.

The Committee considers that the following items also should be exempted from the definition of "loan", viz.—

(1) an advance made by any authority specifically exeluded by Government by notification from the operation of the Act;

(2) an advance made from a provident fund to which the Provident Funds Act, 1925 (Central Act XIX of 1925) applies;

(3) an advance made by nidhis or permanent funds which are registered bodies; and

(4) an advance made on the basis of a negotiable instrument as defined in the Negotiable Instruments Act, 1881 (Central Act XXVI of 1881), other than a promissory note.

Necessary additions have therefore been made to sub-clause (8).

Sub-clause (9) deals with molestation of debtors by money-lenders. The Committee considers that the words "causes inconvenience or annoyance" are very vague and has therefore deleted them from item (*a*) of this sub clause. The Committee has also deleted the words "and the expression 'molestation' shall be construed accordingly" occurring at the end.

[10th August 1956

Sub-clause (10) deals with the definition of "money-lender". The Committee considers that in addition to the pawn-broker, for whom there is a separate enactment the mundy-merchant who made advances to his clients on the security of any standing crop or produce should not also be classified as a money-lender. The Committee has therefore deleted the words "and shall include a mundy-merchant and a pawn-broker" in this sub-clause. In the list of exemptions from the definition of "money-lender" the words " a company " in item (*a*) have been deleted and in item (*b*) the definition of "agriculturist" has been qualified by the addition of the words "and who is not assessed to income-tax under the Indian Income-tax Act, 1922 (Central Act XI of 1922)" so that only those engaged in agriculture as their main occupation will be exempted. The Committee has also deleted the words "and the expression 'money-lending' shall be construed accordingly" occurring at the end.

Sub-clause (11) which deals with the definition of "mundy-merchant" has been deleted as a consequential amendment.

Clause 4.

This clause deals with the grant and refusal of licences. The Committee considers that a minor should be enabled to apply for a licence through a guardian who will be subject to all the provisions of this Act as if the licence has been granted to himself. The existing proviso has therefore been replaced by two new provisos for carrying out the above decisions.

The Committee is of the view that a maximum limit of rupees one hundred only will be sufficient as fee for the grant of a licence and that it is also unfair not to refund the fee paid if the licence was refused or the application was withdrawn. Sub-clause (2) has therefore been re-cast stating that every licence shall be granted in such form and subject to such conditions as may be prescribed including conditions as to payment of fees not exceeding one hundred rupees.

Sub-clause (3) has been omitted as a consequential amendment.

The Committee considers that offences on two or more occasions under clause 18 (re-numbered as clause 11) should also be one of the disqualifications for the grant of a licence and has therefore amended sub-clause 4 (*c*) (iii) accordingly.

The Committee considers that the licensing authority should satisfy himself that a money-lender whose licence has been cancelled was fit enough to be granted a fresh licence, if he applies for one within six months of such cancellation. A new item (*d*) has accordingly been added to sub-clause (4).

Sub-clause (5) was deleted as unnecessary.

The Committee is of the view that a money-lender who has applied for renewal of his licence sufficiently early should be deemed to have had a valid licence till orders of renewal or refusal are

received by him even though such orders are communicated to him after the expiry of the period of the previous licence. The Committee also thinks that there should be no bar on a person whose licence has expired or the renewal of whose licence has been refused realizing the amount lent by him during the currency of his licence, i.e., till the date when orders of refusal were communicated to him. Two new sub-clauses have been added providing for these contingencies.

Clause 6.

This clause relates to the closing of business on public holidays, etc., and the Committee has deleted the entire clause.

Clause 7 (*new clause* 6).

This clause requires every money-lender including a pawn-broker to exhibit his name over his shop, and also to exhibit other details like hours of business, etc. The Committee has amended the clause omitting the references to a pawn-broker and only requiring every money-lender to keep exhibited over his shop or place of business his name with the word ' money-lender ' and its equivalent in the regional language.

Clause 8 (*new clause* 7).

This clause relates to interest and charges allowed to money-lenders. The Committee has deleted sub-clause (1) relating to pawn-brokers and sub-clause (3) that the month or year used for the calculation of interest shall be a month or year of the British calendar. The Committee has also made certain consequential amendments to sub-clauses (2) and (5) consequent on the deletion of sub-clause (1).

New clause 8.

The Committee considers that it is necessary to make provision for a debtor to deposit in Court money due on a loan as in the Madras Indebted Agriculturists (Repayment of Debts) Act, 1955, and a new clause has accordingly been added.

Clause 11 (*new clause* 9).

The Committee deleted sub-clauuses 1 (*a*) (iii) and 1 (*b*) as consequential amendments relating to pawn-brokers. The Committee has also made other consequential changes of a minor nature in sub-clauses (5) and (7).

The Committee also deleted sub-clause (3) as being superfluous.

Clause 12.

The Committee has decided to delete this clause relating to employment of debt collectors as it was purely a concern of the money-lender.

Clause 13 (*new clause* 10).

As already stated in paragraph 8, the Committee has deleted sub-clause 3 (*a*). The Committee considers that a money-lender

[10th August 1956

who carries on his business in contravention of the provisions of this Act or the conditions of the licence granted thereunder should also be brought within the scope of sub-clause (*b*), re-numbered as sub-clause (*a*), and it has been amended accordingly.

Clause 18 (*new clause* 11).

In addition to the consequential amendments due to references to pawn-brokers being deleted, the Committee considers that for an offence under sub-clause (1) the maximum sentence of imprisonment should be reduced to six months from one year and the fine also reduced to rupees one thousand from one thousand five hundred. The Committee also thinks that discretion should be given to the Court to cancel the licence even when an offence under this clause has been committed for the first time. Sub-clauses (1) and (2) have therefore been amended accordingly.

Clause 19.

The Committee considers that it is not necessary to prescribe that a notice should be served on a debtor before a suit can be filed and has accordingly deleted this clause.

Clause 23 (*new clause* 13).

The Committee has also amended this clause so that the punishment for molestation of a debtor shall be a maximum sentence of imprisonment for six months or with fine which may extend to one thousand rupees or with both.

Clause 24 (*new clause* 14).

This clause deals with the power to cancel licences, etc. The Committee considers that an offence under clause 18 (new clause 11) should also be made a ground for cancelling a licence. The Committee has therefore amended item (*c*) of sub-clause (1) and has also deleted the words 'or for an offence involving moral turpitude' occurring therein. As any person who obstructs any Government servant in the discharge of his duties can be proceeded against in a Criminal Court, the Committee has deleted item (*e*) of this sub-clause.

Clause 25 (*new clause* 15).

As the power of inspection, etc., conferred on police officers of and above the rank of Sub-Inspectors has been deleted, a consequential amendment has been made to this clause by deleting the words "and at the Police station . . . relates".

Clause 27 (*new clause* 17).

The Committee considers that a money-lender who has ceased to carry on the business of money-lending but was only recovering the loans advanced during the period when his licence was in force should be enabled to do so without having to obtain a licence. A suitable proviso has therefore been added to this clause.

Clause 28 (*new clause* 18).

This clause deals with the penalties for contravention of any of the provisions of this Act or the rules made thereunder and the

10th August 1956]

Committee has amended sub-clause (1) by reducing the maximum sentence of imprisonment to six months and the maximum fine amount to rupees one thousand to bring it in line with other penal clauses.

Clause 33 (*new clause* 22).

The Committee considers that sub-clause (3) relating to the procedure in regard to laying of the rules framed under the Act on the table of the House should be uniform as recommended by the Committee on Subordinate Legislation in its first report. A new sub-clause (3) has accordingly been substituted.

10. All the clauses have been re-numbered and all the changes made by the Joint Select Committee are indicated in the annexed Bill.

11. The Committee considers that the changes made by it are of such important character as to require the republication of the Bill.

12. Some of the members have given dissenting minutes which are appended.

13. The Committee also recommends that a separate Bill for amending the Madras Pawn-Brokers Act, 1943, suitably incorporating the provisions deleted from this Bill be introduced at an early date.

GOVERNMENT ESTATE,
MOUNT ROAD, MADRAS-2,
26*th July* 1956.

M. A. MANICKAVELU,
Chairman.

ANNEXURE.

[NOTE.—**The changes made are sidelined or underlined and the portions omitted are indicated by dots.**]

L.A. BILL NO. 38 OF 1955.

A Bill to consolidate the laws relating to the regulation and control of the business of money-lenders in the State of Madras and to make further provision in respect thereof.

WHEREAS it is expedient to consolidate the laws relating to the regulation and control of the business of money-lenders in the State of Madras and to make further provision in respect thereof;

BE it enacted in the . . . Seventh Year of the Republic of India as follows :—

1. *Short title, extent and commencement.*—(1) This Act may be called the Madras Money-lenders Act, 1956.

(2) It extends to the whole of the State of Madras.

(3) . . . It shall come into force . . . in any area on such date as the Government may . . . by notification in the *Fort St. George Gazette*, . . . specify . . . which

LEGISLATIVE ASSEMBLY TAMILNADU TRUTH ALONE TRIUMPHS

[10th August 1956

date shall not be earlier than the . . . expiry of three months from the . . . publication of the notification, and the Government may cancel or modify any such notification.

2. *Definitions.*—In this Act, unless the context otherwise requires—

(1) 'bank' means a banking company as defined in section 5, clause (*c*), of the Banking Companies Act, 1949 (Central Act X of 1949);

. .

(2) 'co-operative society' means a society registered or deemed to be registered under the Madras Co-operative Societies Act, 1932 (Madras Act VI of 1932);

. .

(3) 'Government' means the State Government;

(4) 'interest' includes the return to be made over and above what was actually lent, whether the same is charged or sought to be recovered specifically by way of interest or otherwise, but does not include any sum charged by a lender in accordance with the provisions of this Act or any other law for the time being in force, for or on account of costs, charges or expenses;

(5) 'licence' means a money-lender's licence granted under this Act;

(6) 'loan' means an advance whether of money or in kind at interest, and includes any transaction which the Court finds in substance to amount to such an advance, but does not include—

(i) a deposit of money or other property in a Government Post Office Savings Bank or in a bank, in a company as defined in the Companies Act, 1956 (Central Act I of 1956) or with a co-operative society;

(ii) an advance made by a bank, . . . or a co-operative society or an advance made from a provident fund to which the Provident Funds Act, 1925 (Central Act XIX of 1925) applies;

(iii) an advance made by Government or by any person authorized by Government to make advances in their behalf, or by any local authority;

(iv) an advance made by any authority specified by Government by notification in the *Fort St. George Gazette*;

(v) an advance made by any person *bona fide* carrying on any business, not having for its primary object the lending of money, if such loan is advanced in the regular course of such business;

(vi) an advance made on the basis of a negotiable instrument as defined in the Negotiable Instruments Act, 1881 (Central Act XXVI of 1881), other than a promissory note;

10th August 1956]

(vii) an advance made to its members by any Nidhi or Permanent Fund registered under any law in force in India;

(7) a person shall be deemed to 'molest' another person if he—

(a) obstructs, . . . or uses violence to, or intimidates, such other person, or

(b) persistently follows such other person from place to place or interferes with any property owned or used by him or deprives him of or hinders him in the use of any such property, or

(c) loiters at or near a house or other place where such other person resides, or works, or carries on business, or happens to be, or

(d) interrogates the members of the family of such other person or does any act calculated to annoy or intimidate them, or

(e) moves or acts in a manner which causes or is calculated to cause alarm or danger to the person or property of such other person;

(8) 'money-lender' means a person whose main or subsidiary occupation is the business of advancing and realizing loans, . . . but excludes—

(a) a bank . . . or a co-operative society;

(b) an agriculturist, that is to say, a person who is regularly engaged in the cultivation of land to the possession of which he is entitled and who is not assessed to income-tax under the Indian Income-tax Act, 1922 (Central Act XI of 1922);

Explanation (i).—Where a number of persons jointly cultivate land to the possession of which they are entitled or out of the produce of which they are entitled to be maintained, each such person shall be deemed to cultivate such land.

Explanation (ii).—The land cultivated by a person either wholly or in part by hired labour shall be deemed to be cultivated by such person provided that such labour is under such person's direct supervision and control;

(c) any member of a learned profession, that is to say, any person whose name is borne on a register maintained in accordance with any special statute which prescribes particular qualifications for admission to the profession and which regulates the manner of admission to the profession, of disciplinary control over the members thereof and of removal for sufficient cause of any such member from the register of the profession;

(d) whole-time servants of the Government of any State or of the Union or of any local authority . . .

Explanation.—Where a person who carries on in the State of Madras the business of advancing and realizing loans is resident

[10th August 1956

outside the State of Madras, the agent of such person resident in the State of Madras shall be deemed to be the money-lender in respect of that business for the purposes of this Act :

.

.

(9) 'principal' in relation to a loan means the amount actually lent to the debtor;

(10) 'year' means the financial year.

3. *Money-lender to obtain licence annually.*—No person shall, after the date on which the provisions of this Act are brought into force in any area, carry on, or continue to carry on, business as a money-lender at any place in such area, except under and in accordance with the terms of a licence;

.

Explanation I.—Where a money-lender has more than one shop or place of business, whether in the same town or village or in different towns or villages he shall obtain a separate licence in respect of each such shop or place of business.

Explanation II.—(*a*) Where a money-lender is a registered firm the licence shall be obtained in the firm's name.

(*b*) Where a money-lender is an undivided Hindu family, the licence shall be obtained in the name of the manager, or the karnavan or the yajaman, as the case may be, described as such in the licence.

(*c*) Where a money-lender is any other association of individuals, not required to be registered under . . . the . . . the Companies Act, 1956 (Central Act I of 1956), a separate licence shall be obtained by each such individual in his name describing himself as a member of the association :

Provided that nothing contained in this Explanation shall affect the operation of section 69 of the Indian Partnership Act, 1932 (Central Act IX of 1932).

4. *Grant and refusal of licences.*—(1) Every application for a money-lender's licence shall be in writing and shall be made to the licensing authority prescribed under this Act :

Provided that a person under the age of eighteen years shall be eligible to apply for a licence only through a guardian :

Provided further that if any person acting as a guardian on behalf of a minor applies for, and obtains, a licence under this Act, such guardian shall be subject to all the provisions of this Act as if the licence has been granted to himself.

(2) Every licence shall be granted in such form and subject to such conditions as may be prescribed . . . including conditions as to payment of licence fees not exceeding one hundred rupees.

.

10th August 1956]

(3) The licensing authority may by order in writing refuse to grant a licence if such authority is satisfied—

(a) that the applicant has not complied with the provisions of this Act or the rules made thereunder in respect of an application for the grant of a licence; or

(b) that the applicant has made wilful default in complying with or knowingly acted in contravention of any requirement of this Act; or

(c) that the applicant has—

(i) knowingly participated in or connived at any fraud or dishonesty in the conduct of or in connexion with the business of money-lending; or

(ii) been found guilty of an offence under Chapter XVII or Chapter XVIII of the Indian Penal Code (Central Act XLV of 1860); or

(iii) been found guilty of an offence under section . . . 11 or section 13 on two or more occasions; or

(d) that the applicant has had his licence cancelled within six months before the date of application.

(4) Any person aggrieved by an order of the licensing authority under sub-section (3) may, within one month from the date of communication of such order to him, appeal to the prescribed authority.

(5) Every licence granted . . . under this Act shall, subject to the provisions of sub-section (7), expire on the last day of the year in which it was granted.

(6) A licence granted under sub-section (2) may be renewed from year to year and the provisoins of sub-sections (1) to (5) shall apply in relation to the renewal of a licence as they apply in relation to the grant of a licence.

(7) If orders refusing to renew a licence are not communicated to a money-lender by the licensing authority before the expiry of his current licence, the money-lender shall, notwithstanding such expiry be deemed to have a valid licence till orders are received by him on his application for renewal.

(8) Nothing in this section shall be deemed to disentitle a money-lender, whose licence has expired or has not been renewed, from taking steps to recover any loan advanced during the period when the licence was in force.

[10th August 1956

5. *Change of place of business by money-lender.*—No money-lender shall change his place of business without provious notice to the licensing authority and without having the address of the new place of business duly endorsed on his licence.

...

6. *Money-lenders to exhibit their names over shops.*—Every money-lender shall always keep exhibited over his shop or place of business his name with the word 'money-lender' and its equivalent in the regional language.

...

7. *Interest and charges allowed to money-lenders.*—...........
(1) No money-lender shall charge interest on any loan,..............
at a rate exceeding nine per cent per annum, simple interest, where the loan is a secured loan, or at a rate exceeding twelve per cent per annum, simple interest, where the loan is not a secured loan.

...

(2) A money-lender may demand and take from the debtor such charges and in such cases, as may be prescribed.

(3) A money-lender shall not demand or take from the debtor any interest..............., profit or other sum whatsoever in excess of that payable under sub-section (1)...........

...

...

8. *Power to deposit in Court money due on loan.*—(1) Where a money-lender refuses to accept the whole or any portion of the money or other property due in respect of his loan, the debtor may deposit the said money or property into the Court having jurisdiction to entertain a suit for recovery of such loan and apply to the Court to record full or part-satisfaction of the loan, as the case may be.

(2) Where any such application is made, the Court shall, after due inquiry, pass orders recording full or part-satisfaction of the loan as the case may be.

(3) The procedure laid down in the Code of Civil Procedure, 1908 (Central Act V of 1908), for the trial of suits shall, as far as may be, apply to applications under this section.

(4) An appeal shall lie from an order passed by a Court under sub-section (2) as if such an order relates to the execution, discharge or satisfaction of a decree within the meaning of section 47 of the Code of Civil Procedure, 1908 (Central Act V of 1908).

9. *Money-lender to keep books, give receipts, etc.*—(1) Every money-lender shall—

(*a*) regularly record and maintain or cause to be recorded and maintained, an account showing for each debtor separately—

(i) the date of the loan, the amount of the principal of the loan, and the rate of interest charged on the loan, and

10th August 1956]

(ii) the amount of every payment received by the money-lender in respect of the loan, and the date of such payment;

...

(b) give to the debtor or his agent a receipt for every amount paid by him, duly signed and, if necessary, stamped at the time of such payment;

(c) on requisition in writing made by the debtor furnish to him, or, if he so requires, to any person mentioned by him in that behalf in his requisition a statement of account signed by himself or his agent, showing the particulars referred to in clause (a) and also the amount which remains outstanding on account of the principal and of interest and charge such fee therefor as the Government may prescribe:

Provided that no such statement shall be required to be furnished to a debtor if he is supplied by the money-lender with a pass book in the prescribed form containing an up-to-date account of the money-lender's transactions with the debtor; and

(d) submit such returns relating to the loans advanced by him to the Inspector concerned, in such form and at such times as may be prescribed.

(2) All records or entries made in the books, accounts and documents referred to in sub-section (1) shall be . . . in such language . . . as may be prescribed . . . in respect of any area.

...

(3) A debtor to whom a statement of account has been furnished under clause (c) of sub-section (1) and who fails to object to the correctness of the account shall not by such failure alone be deemed to have admitted the correctness of such account.

(4) In the receipt to be given under clause (b) of sub-section (1) or in the statement of account to be furnished under clause (c) of that sub-section, . . . the figures shall be entered only in Arabic numerals.

(5) In any suit or proceeding relating to a loan if the Court finds that a money-lender has not maintained an account as required by clause (a) of sub-section (1), he shall not be allowed his costs.

(6) If any money-lender fails to give to the debtor or his agent a receipt as required by clause (b) of sub-section (1) or to furnish on a requisition made under clause (c) of that sub-section a statement of account as required therein within one month after such requisition has been made, . . . he shall not be entitled to any interest for the period of his default.

[10th August 1956

(7) Notwithstanding any agreement between the parties or any law for the time being in force, when a statement is furnished to a debtor under this section on any day during a month, the interest due shall be calculated as payable for the entire month irrespective of the fact that such statement is furnished on any such day.

..

10. *Appointment of Inspectors and their powers.*—(1) The Government or any authority or officer empowered by them may, by notification in the *Fort St. George Gazette*, appoint one or more persons to be Inspectors for the purposes of this Act and specify in such notification the local limits of their jurisdiction.

(2) Every Inspector shall be deemed to be a public servant within the meaning of section 21 of the Indian Penal Code (Central Act XLV of 1860).

(3) . . . (*a*) A Magistrate of the first class in the mufassal or a Presidency Magistrate in the Presidency town, may, on receiving a report from an Inspector that a person carries on without a licence or that a money-lender carries on in contravention of the provisions of this Act or the conditions of the licence granted thereunder the business of money-lending at any place within the jurisdiction of such Magistrate, issue a warrant empowering the Inspector to enter such place with such assistants as he cnosiders necessary and inspect the books, accounts, records, files, documents, safes, vaults and pledges in such premises. On receiving such warrant, the Inspector may enter the place and inspect the books, accounts, records, files, documents, safes, vaults and pledges in such premises and may take to his office for further investigation such books, accounts, records, files and documents as he considers necessary :

Provided that if the Inspector removes from the premises, any books, accounts, records, files and documents, he shall give to the person in charge of hte place, a receipt describing the books, accounts, records, files and documents so removed by him :

Provided further that wtihin twenty-four hours of the removal of the books, accounts, records, files and documents from the premises, the Inspector shall either return them to the person from whose custody they were removed or produce them in the Court of the Magistrate who issued the warrant. Such Magistrate may return the books, accounts, records, files and documents or any of them to the person from whose custody they were removed by the Inspector, after taking from such person such security as the Magistrate considers necessary for the production of the books, accounts, records, files and documents when required whether by the Inspector or by the Court; or may pass such other orders as to their disposal as appear just and convenient to the Magistrate.

(*b*) An Inspector shall have authority to require any person whose testimony he may require regarding any loan or any

10th August 1956]

money-lending business, to attend before him or to produce or cause to be produced any document and to examine such person on oath.

(4) An Inspector may apply for assistance to an officer in-charge of a police station and take police officers to accompany and assist the Inspector in performing his duties under this Act.

..

..

11. *Money-lender advancing smaller amount or securing higher interest than that specified in the accounts, etc., to be punishable.*—(1) Any money-lender whether licensed or not—

(*a*) who actually advances an amount less than the amount shown in his accounts or registers . . . or other document relating to the loan, or

(*b*) who takes or receives interest or any other charge at a rate higher than the rate shown in the accounts, registers . . . or document aforesaid or allowed under this Act shall be punished with imprisonment which may extend to . . . six months or with fine which may extend to one thousand . . . rupees or with both.

(2) If a money-lender is convicted of an offence under sub-section (1) . . . the Court convicting him . . . may cancel his licence as a money-lender.

12. *Cognizance of offences.*—No Court shall take cognizance of an offence punishable under this Act or the rules made thereunder except on a complaint in writing made by the Inspector.

..

..

13. *Penalty for molestation of debtor.*—Whoever molests or abets the molestation of any debtor for the recovery of any loan shall be punished with imprisonment which may extend to . . . six months or with fine which may extend to one thousand rupees or with both.

14. *Power to cancel licences, etc.*—(1) The licensing authority may, at any time, during the term of any licence, cancel it by an order in writing—

(*a*) if the licensee carries on the business in contravention of any of the provisions of this Act or the rules made thereunder or of the conditions of the licence, or

(*b*) if any reason for which the licensing authority could have refused to grant the licence to the money-lender under sub-section (3) of section 4, is brought to the notice of that authority after the grant of the licence, or

[10th August 1956

(*c*) if the licensee is convicted for an offence under section 11 or section 13, or . . .

(*d*) if the licensee maintains false accounts or is found to molest or abet the molestation of any debtor for the recovery of any debt.

(2) Before cancelling a licence under sub-section (1), the licensing authority shall give the licensee a notice in writing stating the grounds on which it is proposed to take action and requiring him to show cause against it within such time as may be specified in the notice.

(3) Any person aggrieved by an order of the licensing authority cancelling a licence may, within one month of the date of communication of such order to him, appeal to the prescribed authority.

15. *Publication of order of cancellation.*—Every order of cancellation of a licence under this Act shall be notified in the District Gazette . . . and also on the notice board of the office of the licensing authority.

16. *No compensation for cancellation of licence.*—A person whose licence is cancelled under section . . . 14 shall not be entitled to any compensation in respect of such cancellation or to the refund of any fee paid in respect of such licence.

17. *Penalty for carrying on business without licence.*—Whoever carries on the business of money-lending without a licence or otherwise than in conformity with the terms and conditions of a licence shall be punished with imprisonment which may extend to six months or with fine which may extend to one thousand rupees or with both :

Provided that a person shall not be deemed to carry on the business of money-lending without a licence, if, after the expiry of the period of licence granted to him, he had ceased to carry on the business of money-lending but was taking steps to recover any loan advanced by him during the period when the licence was in force.

18. *Penalties.*—(1) Whoever contravences any of the provisions of this Act or of any rule made thereunder or of any terms on conditions of a licence granted or deemed to be granted thereunder or makes a claim or a statement . . . which is false or which he does not believe it to be true shall, if no other penalty is elsewhere provided for in this Act for such contravention, be punished with imprisonment which may extend to . . . six months or with fine which may extend to one thousand . . . rupees or with both.

10th August 1956]

Explanation.—The cancellation of a licence under section . . . 14 shall not be deemed to be a penalty for the purposes of this sub-section.

(2) Where a contravention of any of the provisions of this Act or of any rule made thereunder of which a person is convicted consists of an omission to do a thing the Magistrate may, when convicting the offender, direct him to do the thing before an appointed day and may on the failure of the offender to do the thing befroe the said day, pass an order, whether the offender appears in court or not on that day, cancelling his licence.

19. *Transfer of licence to heir.*—(1) Where a licensee under this Act dies, any person claiming to be his legal representative may apply to the licensing authority for transferring in his name the licence standing in the name of the deceased.

(2) Every such application shall be in such form and shall contain such particulars as may be prescribed.

(3) The licensing authority may, if he is satisfied that the applicant is in fact the legal representative of the deceased and that he is otherwise eligible to a licence under this Act, transfer the licence in the name of the applicant after obtaining from the applicant a declaration in the prescribed form.

(4) Any licence transferred under sub-section (3) shall be deemed to have been granted to the applicant himself and shall be valid for the period for which it would have been valid if the licence had not been transferred; and the provisions of this Act shall apply accordingly.

20. *Jurisdiction to try offences.*—No Presidency Magistrate not being a salaried Presidency Magistrate and no other Court inferior to that of a salaried Magistrate of the second class shall try any offence punishable under this Act.

21. *Contracts not to be void on account of offence.*—Where a money-lender is guilty of an offence punishable under this Act any . . . contract made by him in relation to his business of money-lending shall not be void by reason only of that offence nor shall he, by reason only of that offence, lose . . . his right to the loan and the interest and other charges, if any, payable in respect thereof.

22. *Power to make rules.*—(1) The State Government may, after previous publication, make rules to carry out the purposes of this Act.

(2) In particular and without prejudice to the generality of the foregoing power, such rules may provide for—

(*a*) all matters expressly required or allowed by this Act to be prescribed;

(*b*) the form and the particulars to be contained in an application for a licence under this Act;

(*c*) the terms and conditions subject to which a licence may be granted;

(*d*) the form in which books, accounts, and documents specified in this Act shall be recorded, maintained, kept or used;

(*e*) the procedure which should be followed and the powers which may be exercised by the authorities exercising functions, holding inquiries and hearing appeals under this Act.

(3) All rules made and all notifications issued under this Act shall, as soon as possible after they are made, be placed on the table of both the Houses of Legislature and shall be subject to such modifications by way of amendments or repeal as the Legislative Assembly may make within fourteen days on which the House actually sits either in the same session or in more than one session.

GOVERNMENT ESTATE, T. HANUMANTHAPPA,
MOUNT ROAD, MADRAS-2, *Secretary to the State Legislature.*
26*th July* 1956.

APPENDIX.

DISSENTING MINUTES.

I

While I agree with the principle that money-lenders have to be controlled by rules and by conditions of licences, etc., and also with many of the provisions of the Bill, I have to express my disapproval of the severe punishments that are provided in clauses 11 and 13, viz., imprisonment for six months or fine which may extend to thousand rupees or both and the cancellation of the licence and of the power that has been given for cancelling licences for non-compliance of even minor requirements of the Act or of the rules or the conditions of the licence. No difference has been made in the matter of the power to cancel the licence in respect of breaches of rules or conditions of licence and major offences like dishonesty or fraud.

It has to be remembered that, as banks or co-operative societies are not in a position to upply the credit required by the middle class and the poor sections of our people and it is the money-lender that has been supplying the want till now to great extent, any provisions which are likely to have a deterrent effect on money-lending itself and are thereby likely to affect the credit economy of the State, have to be disapproved. The provisions as regards the Inspector and his powers and the severe nature of the punishments provided for breach of rules and conditions of licence render the legislation as it emerges out of the Joint Select Committee draconian in character and are sure to prejudicially affect the normal lending of money by individuals and, to some extent, defeat the very good objects of this Bill.

MADRAS, K. BALASUBRAMANIA AYYAR.
19*th July* 1956.

10th August 1956]

II

While I am pleased that the Bill as originally drafted has been considerably improved by the Joint Select Committee, I regret I am unable to agree with the opinion of the majority.

Legislative interference necessary.—Credit facilities are an essential part of the economic structure of society and money-lenders perform a most useful function. A few of the money-lenders do their business without any reproach or any cause for complaint, but abuses have crept in and many money-lenders are exploiting the poverty and the need of borrowers, and interference by the Legislature is therefore necessary.

Interference to be minimum and to conform to Article 19 of the Constitution.—Interference with carrying on any occupation or business should be the minimum and should conform to Article 19 (1) (*g*) and sub-clause (6) of the Constitution. According to Article 19 (1) (*g*) it is a fundamental right vested in every citizen to "practise any profession or to carry on any occupation, trade or business" and sub-clause (6) provides that the restrictions on the exercise of this fundamental right must not only be in the interests of the general public but also reasonable. I think the provisions of the Bill go beyond the provisions of Article 19 of the Constitution and provides for unnecessary controls.

Exploitation of the borrower by the money-lender.—The exploitation of the borrower by the money-lender consists, in my opinion, of—

(i) the charging of usurious rates of interest, and the collection of interest in advance by deducting the interest from the principal at the time of giving the loan;

(ii) the prejudicial sale of securities given by the borrower; and

(iii) the oppressive procedure adopted by the money-lender in the collection of the debt.

Only minimum legislative interference necessary.—In my opinion, it would be sufficient to provide that interest should not exceed a certain percentage and should not be collected in advance or deducted from the principal at the time of giving the loan. The rate of interest provided for in clause 7 of the Bill, namely, 9 per cent simple interest per annum where the loan is a secured loan, or 12 per cent where the loan is not secured, in my opinion, is quite reasonable. In practice, however, money-lenders collect interest at a higher rate. I am definitely of the opinion that severe penalties should be imposed on the money-lending collecting more than the reasonable rate fixed in the Bill and collecting the interest in advance.

Sale of securities given by the borrower, in my opinion, should be only under the directions of a court of law. No suit need be filed and court-fee paid, but an application must be filed by the money-lender for an order by the court for the sale of the securities and the manner in which the sale should take place.

There must also be, in my opinion, a provision enabling a court of law on an application by the debtor to give relief to the debtor in cases in which the money-lender resorts to oppressive methods of collection of the debt. The court may be given power to reduce or even extinguish the debt as a relief against oppressive methods.

[10th August 1956

There is a provision in section 397 of the Companies Act, 1956, under which the court can give relief in case of oppression. The word 'oppression' is not defined in the Companies Act. Wide powers should be given to the court to determine what amounts to oppression and give adequate relief to the debtor.

I do not think it is necessary to provide for the taking of annual licences and renewing them. It should be sufficient, in my opinion, to make a provision for registration of the business of money-lending by any person carrying or intending to carry on this business and there should be only a nominal fee for registration, which should in no event exceed Rs. 5.

The most important point, however, to remember is that the State must provide for adequate credit facilities at very reasonable rates of interest through co-operative societies which will compete with the money-lenders. Without a plan for such credit facilities, controls imposed on money-lenders may not be observed and they might lead to demoralization. In a matter like this, what is required is easy credit facilities. There is nothing in the Bill creating an obligation on the Government or local bodies to provide adequate credit facilities through co-operative societies. It is essential, in my opinion, to make at least a beginning in this matter.

BANGALORE,
19*th July* 1956.

V. K. JOHN.

GOVERNMENT ESTATE,
MOUNT ROAD, MADRAS-2,
26*th July* 1956.

T. HANUMANTHAPPA,
Secretary to the State Legislature.

PROCEEDINGS OF THE JOINT SELECT COMMITTEE ON THE MADRAS MONEY-LENDERS BILL, 1955 (L.A. BILL No. 38 OF 1955).

(As approved by the Chairman.)

Friday, the 30th December 1955.

The Joint Select Committee on the Madras Money-Lenders Bill, 1955, met in the Committee Room, Old Legislators' Hostel, Government Estate, Mount Road, at 12 noon on the 30th December 1955. The following were present :—

MEMBERS :

1 The Hon. Sri M. A. MANICKAVELU (*Chairman*).
2 Sri K. RAJARAM.
3 Sri P. M. MUNISWAMY GOUNDER.
4 Sri AR. A. RM. CHOCKALINGAM CHETTIAR.
5 Sri K. R. VISWANATHAN.
6 Sri T. K. RAMA.
7 Sri T. V. SANNASI.
8 Sri M. R. RAMACHANDRAN.
9 Sri C. H. KANARAN.
10 Sri C. KANDASAMI.

10th August 1956]

11 Sri P. Chokkalingam.
12 Sri S. S. Kolkebail.
13 Sri P. Rangaswami Reddiar.
14 Sri M. P. Subramanyam.
15 Sri A. Ratnam.
16 Sri S. T. Adityan.
17 Sri K. Bhashyam.
18 Sri M. Ethirajalu.
19 Dr. A. Sreenivasan.
20 Sri M. K. M. Abdul Salam.
21 Sri Mohamed Raza Khan.
22 Dr. V. K. John.
23 Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar.
24 Sri K. Balasubramanya Ayyar.

Secretariat :

Sri T. Hanumanthappa (*Secretary to the State Legislature*).
Sri G. M. Alagarswamy (*Assistant Secretary*).

The Secretary, Industries, Labour and Co-operation Department, was also present.

Proposed by Sri K. Rajaram and seconded by Sri Mohamed Raza Khan, the Hon. Sri M. A. Manickavelu was elected Chairman.

Dr. V. K. John suggested that the Committee might invite people interested in the Bill to appear before the Committee to tender evidence.

Sri K. Bhashyam desired that the memoranda received may be classified into various categories, such as those received from mundy merchants, pawn-brokers, Multanis, etc., so that a representative from each category of money-lenders might be invited to give evidence before the Committee.

Sri C. H. Kanaran and Sri M. R. Ramachandran suggested that some borrowers also might be examined.

Sri P. Rangaswami Reddiar and Sri S. S. Kolkebail wanted that copies of all the enactments referred to in the Bill and in the Statement of Objects and Reasons attached thereto might be supplied to all Members.

The Chairman said that copies of all Acts of this State would be supplied to the Members but so far as Acts of other States were concerned, as many copies as possible would be obtained for the reference of Members.

Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliyar suggested that a Press Note might be issued inviting all people interested in the Bill to submit their memoranda before the 15th January 1956 and also to

state whether they wished to appear before the Committee for giving evidence. The Committee might decide thereafter who should be called to tender evidence.

Sri K. Balasubramanya Ayyar stated that a Writ Petition had been filed in the High Court challenging the validity of certain provisions of the Pawn-Brokers Act, 1943, and that this Committee might take into consideration the judgment that might be delivered thereon.

Dr. V. K. John suggested that the recent judgment of the Supreme Court with reference to the Taxation on Income (Investigation) Act might also be taken into consideration.

Sri P. Rangaswami Reddiar pointed out that the provisions of the Bill were not in conformity with what was stated in the statement of Objects and Reasons and wanted to know whether the existing provisions in the Criminal Procedure Code and other similar enactments were not sufficient to control the money-lending business.

Sri K. Bhashyam suggested that if necessary the Chairman might explain the objects of the Bill during the course of the discussion of the Bill.

Dr. V. K. John suggested that the provisions contained in section 397 of the Indian Companies Act recently passed might be applied to cases of oppression under this Bill also.

Sri S. S. Kolkebail opposed this suggestion on the ground that most of the borrowers were poor and could not go to court to obtain relief.

Dr. V. K. John enquired whether they could get any evidence that any debtor had been actually harassed or whether it was only hearsay. Sri C. Kandasami suggested that the Committee might visit some rural centres and examine some debtors also.

Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliyar suggested that copies of local Acts might be made available to Members before the 15th January and that copies of Acts of other States might be obtained and placed in the Legislature Library and the Members informed of it. After the memoranda were received, there might be a meeting of the Committee to decide the names of witnesses to be examined.

The Chairman stated in reply to further queries that at the next meeting itself the Committee might examine witnesses who were ready.

The Committee then decided to meet again towards the end of January 1956 and resolved to issue the following Press Note :—

"The Joint Select Committee, appointed by the Madras State Legislature to consider and report on the Madras Money-Lenders Bill, 1955 (L.A. Bill No. 38 of 1955), at its meeting held on 30th December 1955, decided to receive

10th August 1956]

memoranda from those interested in the Bill and has fixed 5 p.m. on Monday, the 16th January 1956, as the time within which the memoranda (with forty spare copies) should reach the Secretary to the State Legislature, Government Estate, Mount Road, Madras-2."

The Committe then adjourned.

Saturday, the 25th February 1956.

The Joint Select Committee on the Madras Money-Lenders Bill, 1955, met in the Committee Room, Old Legislators' Hostel, Government Estate, Mount Road, at 3 p.m. on the 25th February 1956. The following members were present:—

1 The Hon. Sri M. A. MANICKAVELU (*Chairman*).
2 The Hon. Sri C. SUBRAMANIAM.
3 Sri K. RAJARAM.
4 Sri P. M. MUNUSWAMY GOUNDER.
5 Sri N. MOUNAGURUSWAMI NAIDU.
6 Sri AR. A. RM. CHOCKALINGAM CHETTIAR.
7 Sri K. R. VISWANATHAN.
8 Sri T. V. SANNASI.
9 Sri M. R. RAMACHANDRAN.
10 Sri C. KANDASAMI.
11 Sri P. CHOKKALINGAM.
12 Sri P. RANGASWAMI REDDIAR.
13 Sri M. P. SUBRAMANYAM.
14 Sri A. RATNAM.
15 Sri V. BALAKRISHNAN.
16 Dr. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIYAR.
17 Dr. V. K. JOHN.
18 Sri K. BALASUBRAMANYA AYYAR.
19 Sri M. ETHIRAJALU.
20 Sri M. K. BHASHYAM.
21 Dr. A. SREENIVASAN.
22 Sri MOHAMED RAZA KHAN.
23 Sri S. P. SIVASUBRAMANIA NADAR.

SECRETARIAT:

Sri T. HANUMANTHAPPA (*Secretary*).

Sri G. M. ALAGARSWAMY (*Assistant Secretary*).

The Secretary, Industries, Labour and Co-operation Department, was also present.

TAMIL NADU LEGISLATIVE ASSEMBLY
TRUTH ALONE TRIUMPHS

[10th August 1956

The Chairman, at the outset, said that the Committee had met to consider the various associations that might be summoned to give evidence and when they should appear before the Joint Select Committee.

Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliyar said that eleven associations had expressed a desire to be heard by the Committee and suggested that they might be heard in groups, and not individually, in the following order :—

I Group—

The Madura-Ramnad Chamber of Commerce, Madurai.
The Democratic Chamber of Commerce, Madras.
Coimbatore District Bankers' Association, Coimbatore.
The Madras Financiers' Association, Madras.

II Group—

Sindhi (Multani) Bankers' Association, Salem.
Sindhi (Multani) Bankers' Association, Madras.
Sindhi Hindu Refugee Relief Committee, Madras.

III Group—

Tiruvannamalai Money-Lenders' Association, Tiruvannamalai.
Tiruchirappalli District Money-Lenders' Association.
Madurai-Ramanathapuram Money-Lenders' Association, Madurai.
South Arcot District Money-Lenders' Association.

The Hon. Sri C. Subramaniam suggested that a representative of the Pawn Brokers' Association might also be invited to give evidence.

Sri K. Balasubramanya Ayyar wanted that hundi merchants and mundi merchants who gave loans against agricultural produce, and small traders might also be examined, besides pawn-brokers and others.

Dr. V. K. John pointed out that some memoranda had been received from borrowers also and suggested that they might also be examined.

After a brief discussion, it was decided that besides the three groups of associations stated above, some representatives of the pawn-brokers should be examined by the Committee. It was also decided that, besides individual invitations to the above bodies, a notification should be published in the newspapers that the Committee would be meeting at 3 p.m. on the 17th, 19th and 20th March 1956 to record oral evidence.

Sri Mohamed Raza Khan said that the Committee might meet at Ootacamund to consider the Bill, clause by clause, and draw up the report.

The Chairman promised to consider the suggestion.

The Joint Select Committee then adjourned to meet again at 3 p.m. on the 17th, 19th and 20 March 1956.

10th August 1956]

Saturday, the 17th March 1956.

The Joint Select Committee on the Madras Money-Lenders Bill, 1955, met in the Committee Room, Old Legislators' Hostel, Government Estate, Mount Road, at 3 p.m. on the 17th March 1956. The following members were present :—

CHAIRMAN :

The Hon. Sri M. A. MANICKAVELU.

MEMBERS :

1 The Hon. Sri C. SUBRAMANIAM.
2 Sri T. K. RAMA.
3 Sri K. RAJARAM.
4 Sri AR. A. RM. CHOCKALINGAM CHETTIAR.
5 Sri K. R. VISWANATHAN.
6 Sri T. V. SANNASI.
7 Sri M. R. RAMACHANDRAN.
8 Sri C. KANDASAMI.
9 Sri P. RANGASWAMI REDDIAR.
10 Sri V. BALAKRISHNAN.
11 Sri K. BALASUBRAMANYA AYYAR.
12 Dr. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR.
13 Dr. V. K. JOHN.
14 Sri M. ETHIRAJALU.
15 Sri K. BHASHYAM.
16 Dr. A. SREENIVASAN.
17 Sri MOHAMED RAZA KHAN.
18 Sri A. RATNAM.

SECRETARIAT :

Sri T. HANUMANTHAPPA (*Secretary*).
Sri G. M. ALAGARSWAMY (*Assistant Secretary*).

The Secretary, Industries, Labour and Co-operation Department, was also present.

The representatives of the following Associations were present :—

The Coimbatore District Bankers' Association, Coimbatore.
The Democratic Chamber of Commerce, Madras.
The Madras Financiers' Association, Madras.

The Committee examined Sri T. R. S. Ramanatha Ayyar, President, and other representatives of the Coimbatore District Bankers' Association. A summary of the evidence is appended.

The Committee then adjourned to meet again at 3-45 p.m. on the 19th March 1956 to continue the examination of witnesses.

LEGISLATIVE ASSEMBLY
TRUTH ALONE TRIUMPHS

[10th August 1956

Monday, the 19th March 1956.

The Joint Select Committee on the Madras Money-Lenders Bill, 1955, met in the Committee Room, Old Legislators' Hostel, Government Estate, Mount Road, at 3-45 p.m. on the 19th March 1956. The following members were present :—

1 The Hon. Sri M. A. MANICKAVELU (*Chairman*).
2 The Hon. Sri C. SUBRAMANIAM.
3 The Hon. Sri M. BHAKTAVATSALAM.
4 Sri P. M. MUNUSWAMY GOUNDER.
5 Sri AR. A. RM. CHOCKALINGAM CHETTIAR.
6 Sri M. R. RAMACHANDRAN.
7 Sri V. BALAKRISHNAN.
8 Dr. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIYAR.
9 Dr. V. K. JOHN.
10 Sri K. BALASUBRAMANYA AYYAR.
11 Sri K. BHASHYAM.
12 Sri M. K. M. ABDUL SALAM.
13 Dr. A. SREENIVASAN.
14 Raja Sri M. A. MUTHIAH CHETTIAR.
15 Sri T. K. RAMA.
16 Sri MOHAMED RAZA KHAN.

SECRETARIAT :

Sri T. HANUMANTHAPPA (*Secretary*).
Sri G. M. ALAGARSWAMY (*Assistant Secretary*).

The Deputy Secretary, Industries, Labour and Co-operation Department, was also present.

At the outset, Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliyar said that there was a feeling amongst the witnesses that they did not have a chance the other day to represent their views and that practically the whole time was taken up by one association. He therefore suggested that one nominee of a group might be heard at a time so that he might exhaust himself and that during that time no cross-questioning should be made. The Hon. Sri C. Subramaniam suggested the hearing together of associations doing like business as the Multani Associations of Salem, Madras and Vellore.

The Chairman said that the witnesses might give their evidence together and there need not be any questioning in the first instance unless any crucial points arose and that questions might be put after the witnesses had finished.

The representatives of the following associations were heard by the Committee. A gist of the evidence tendered by the witnesses is appended :—

1 The Madras Financiers' Association.

10th August 1956]

2 The Democratic Chamber of Commerce.

3 The Sindhi (Multani) Bankers' Association, Salem.

4 The Sindhi (Multani) Bankers' Association, Madras.

5 The Sindhi (Multani) Bankers' Association, Vellore.

6 Sindhi Hindu Refugee Relief Committee, Madras.

The Committee then adjourned to meet again at 4 p.m. on the 20th March 1956.

Tuesday, the 20th March 1956

The Joint Select Committee on the Madras Money Lenders' Bill, 1955, met in the Committee Room, Old Legislators' Hostel, Government Estate, Mount Road, at 4 p.m. on the 20th March 1956.

The following members were present :—

1 The Hon. Sri M. A. MANICKAVELU (*Chairman*).

2 Sri K. RAJARAM.

3 Raja Sri M. A. MUTHIAH CHETTIAR.

4 Sri M. R. RAMACHANDRAN.

5 Sri C. H. KANARAN.

6 Sri C. KANDASAMI.

7 Sri S. S. KOLKEBAIL.

8 Sri V. BALAKRISHNAN.

9 Sri K. BHASHYAM.

10 Sri M. K. M. ABDUL SALAM.

11 Sri MOHAMED RAZA KHAN.

12 Sri K. BALASUBRAMANYA AYYAR.

13 Dr. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIYAR.

14 Dr. V. K. JOHN.

SECRETARIAT :

Sri T. HANUMANTHAPPA (*Secretary*).

Sri G. M. ALAGARSWAMY (*Assistant Secretary*).

The Secretary and the Deputy Secretary, Industries, Labour and Co-operation Department, were also present.

The representatives of the following associations were heard by the Committee.

The Madras State Money Lenders' Federation, Madurai, through its representative Sri K. A. P. Viswanathan, gave evidence on behalf of the other Money Lenders' Association which had been invited as they formed constituent parts of the Federation :—

1 Sri K. A. P. Viswanathan.

2 Sri Valliappa Chettiar.

3 Sri T. R. S. Ramanatha Ayyar of the Coimbatore District Bankers' Association.

4 Sri M. A. Arunachalam Chettiar.

5 Sri H. H. K. M. Bhora of the Marwari Jain Annadhanasala.

6 Sri Sowbagmull Dharamchand of Madurantakam.

7 Sri Kalidoss Sait of Erode Money Lendors, Commerce and Mundi Merchants' Association.

8 Sri Jumberlal Jain of Madurantakam.

9 Sri Subbaraj of South Arcot Money Lenders' Association.

A list of the witnesses and the gist of the evidence tendered by the witnesses are appended.

Winding up the proceedings, the Chairman said that the examination of the witnesses was over and that the date of the next meeting would be communicated to the members in due course.

Ootacamund, Thursday, the 24th May 1956.

The Joint Select Committee on the Madras Money Lenders' Bill, 1955, met at 3-30 p.m. on Thursday, the 24th May 1956 in the Council Hall, Stonehouse Hill, Ootacamund. The following were present :—

1 The Hon. Sri M. A. MANICKAVELU (*Chairman*).

2 The Hon. Sri C. SUBRAMANIAM.

3 Sri S. T. ADITYAN.

4 Sri K. BALASUBRAMANYA AYYAR.

5 Sri V. BALAKRISHNAN.

6 Sri P. CHOCKALINGAM.

7 Sri AR. A. RM. CHOCKALINGAM CHETTIAR.

8 Sri M. ETHIRAJALU.

9 Sri C. H. KANARAN.

10 Sri C. KANDASAMI.

11 Sri S. S. KOLKEBAIL.

12 Sri N. MOUNAGURUSWAMI NAIDU.

13 Sri P. M. MUNUSWAMY GOUNDER.

14 Raja Sri M. A. MUTHIAH CHETTIAR.

15 Sri MOHAMED RAZA KHAN.

16 Sri K. RAJARAM.

17 Sri T. K. RAMA.

18 Sri M. R. RAMACHANDRAN.

19 Sri P. RANGASWAMI REDDIAR.

20 Sri A. RATNAM.

TRUTH ALONE TRIUMPHS

10th August 1956]

21 Sri S. P. Sivasubramanya Nadar.

22 Sri M. P. Subramanyam.

23 Sri K. R. Viswanathan.

Secretariat :

Sri T. Hanumanthappa (*Secretary*).

Sri G. M. Alagarswamy (*Assistant Secretary*).

The Secretary to Government, Law Department, and the Deputy Secretary to Government, Industries, Labour and Co-Operation Department, were also present.

Sri K. Balasubramanya Ayyar suggested that the provisions relating to pawn-brokers might be put in a separate chapter.

The suggestion was accepted.

Long title.

The Hon. Sri M. A. Manickavelu moved that for the words ' Sixth Year of the Republic of India ' the words ' Seventh Year of the Republic of India ' be substituted.

The amendment was carried.

Clause 1.

The Hon. Sri M. A. Manickavelu moved that for the figure ' 1955 ' occurring in sub-clause (1), the figure ' 1956 ' be substituted.

The amendment was carried.

The clause as amended was approved.

Clause 2.

Sub-clause (1) was approved.

Sri K. Balasubramanya Ayyar suggested that the definition of ' company ' in sub-clause (2) might be amended so as to read that a company meant a company as defined in the Indian Companies Act.

The suggestion was accepted and it was decided to amend the definition accordingly.

Sub-clause (3) was approved.

The Law Secretary was requested to examine whether it was necessary to retain sub-clause (4).

Sub-clauses (5) and (6) were approved.

The Committee decided that the words " and, ' licensed ' shall be construed accordingly " be deleted in sub-clause (7).

Sri K. Balasubramanya Ayyar suggested that for the words ' an advance of money or in kind ' occurring in sub-clause (8), the words ' an advance whether of money or in kind ' be substituted.

The suggestion was accepted and the amendment was made.

[10th August 1956

The Hon. Sri C. Subramaniam moved that the words ' a company ' occurring in sub-clause (8) (ii) be deleted.

The amendment was carried.

Sri V. Balakrishnan asked why a loan advanced by a bank was excluded and Sri S. T. Adityan also asked why a loan advanced by a co-operative society was excluded from the scope of the Bill.

The Hon. Sri C. Subramaniam replied that the banks were governed by the Banking Companies Act and a co-operative society by the Co-operative Societies Act and that therefore they were excluded from the scope of the Bill. Besides, ' banking ' was a Central subject and the State could not legislate on it.

Sri K. Balasubramanya Ayyar suggested that, on the analogy of the provision in the Bombay Money-lenders' Act, an advance made to a subscriber from the Provident Fund under the Indian Provident Fund Act and advances made by Nidhis and Permanent Funds be excluded from the definition of ' loan '.

It was decided to include a provision for excluding an advance made to a subscriber from the Provident Fund and to have the point about the exclusion of advances by Nidhis and Permanent Funds examined by the Law Department.

Sri Mohamed Raza Khan and Sri V. Balakrishnan pleaded for including hundis within the scope of the Bill.

The Hon. Sri C. Subramaniam said that the inclusion of hundis might perhaps lead to difficulties in working the Act. The Government did not want to interfere with traders who borrowed money through hundis for business purposes. The main object of the Government in sponsoring the Bill was to protect middle-class people from harassment by money-lenders.

Sri K. Balasubramanya Ayyar suggested that the following be added as one of the items under sub-clause (8) of clause 2 :

> " An advance made on the basis of Negotiable Instrument as defined in the Negotiable Instrument Act of 1881 other than a Promissory Note."

The suggestion was accepted and the amendment was made.

The Hon. Sri C. Subramaniam suggested that the words ' inconvenience or ' occurring in sub-clause (9) (*a*) be deleted.

Raja Sri Muthiah Chettiar suggested that the words ' causes inconvenience or annoyance ' be deleted.

The suggestions were under consideration when the Committee adjourned to meet again at 2-30 p.m. the next day.

10th August 1956]

Ootacamund, Friday, the 25th May 1956.

The Joint Select Committee on the Madras Money-lenders Bill, 1955, met at 2-30 p.m. on Friday, the 25th May 1956 in the Council Hall, Ootacamund. The following were present :—

1 The Hon. Sri M. A. MANICKAVELU (*Chairman*).
2 The Hon. Sri C. SUBRAMANIAM.
3 Sri K. RAJARAM.
4 Raja Sri M. A. MUTHIAH CHETTIAR.
5 Sri N. MOUNAGURUSWAMI NAIDU.
6 Sri AR. A. RM. CHOCKALINGAM CHETTIAR.
7 Sri K. R. VISWANATHAN.
8 Sri T. K. RAMA.
9 Sri M. R. RAMACHANDRAN.
10 Sri C. H. KANARAN.
11 Sri C. KANDASAMI.
12 Sri P. CHOKKALINGAM.
13 Sri S. S. KOLKEBAIL.
14 Sri P. RANGASWAMI REDDIAR.
15 Sri M. P. SUBRAMANYAM.
16 Sri S. T. ADITYAN.
17 Sri V. BALAKRISHNAN.
18 Sri A. RATNAM.

ASSOCIATE MEMBERS.

19 Sri S. P. SIVASUBRAMANYA NADAR.
20 Sri M. ETHIRAJALU.
21 Sri MOHAMED RAZA KHAN.

SECRETARIAT.

Sri T. HANUMANTHAPPA (*Secretary*).
Sri G. M. ALAGARSWAMY (*Assistant Secretary*).

The Secretary to Government, Law Department, and the Deputy Secretary to Government, Industries, Labour and Co-operation Department, were also present.

Clause 2.

Discussion on the suggestions with regard to sub-clause (9) (*a*) was resumed.

Sri S. T. Adityan said that, as the term ' annoyance ' was difficult to interpret, it might also be deleted.

The words " causes inconvenience or annoyance " were deleted.

Sub-clauses 9 (*b*), (*c*) and (*d*) were approved.

[10th August 1956

The words " and the expression ' molestation ' shall be construed accordingly " occurring after sub-clause (9) (*e*) were deleted.

The words " and shall include a mundy-merchant and pawn-broker " occurring in sub-clause (10) were deleted.

The words " a company " occurring in item (*a*) of sub-clause (10) were deleted.

The words " and who is not assessed to income-tax under the Indian Income-tax Act " were added at the end of item (*b*) and before Explanation (i).

The words " and the expression ' money-lending ' shall be construed accordingly " occurring at the end of item (*d*) of sub-clause (10) were deleted.

Sub-clause (11) was deleted.

Sub-clause (12) which defines what a pawn-broker means was then taken up.

Raja Sri M. A. Muthiah Chettiar pleaded for taking out of the purview of this Bill all the provisions relating to pawn-brokers and includng them in a separate Bill dealing exclusively with pawn-brokers.

The Hon. Sri C. Subramaniam said that there was already in existence the Madras Pawn-brokers Act, 1943, and that necessary amendments could be made to that Act.

It was decided to delete all the provisions in the Bill relating to pawn-brokers.

In conformity with this decision, sub-clauses (12), (13) and (14) were omitted.

Sub-clauses (15), (16) and (17) were approved.

Clause 3.

The proviso to the first paragraph of clause 3 was deleted. The rest of the clause was approved.

Clause 4.

With reference to the proviso to sub-clause (1) it was decided that guardians should have the right to apply for licence on behalf of minors and that those guardians should personally be subject to all the conditions and restrictions laid down in the Bill. It was agreed that this proviso might be amended accordingly.

Sub-clause (2) was amended as follows :—

" (2) Every licence shall be granted in such form and subject to such conditions including conditions as to payment of licence fees not exceeding one hundred rupees as may be prescribed."

The proviso to sub-clause (2) was deleted.

Sub-clause (3) was deleted, as the substance of it was incorporated in the amended sub-clause (2).

10th August 1956]

The words and figure 'section 18 or' were added before the word and figure 'section 23' occurring in sub-clause (4) (*c*) (iii).

Sub-clause (4) as amended was approved.

Sub-clause (5) was deleted.

Sub-clause (6) was approved.

The words 'or deemed to be granted' occurring in sub-clause (7) were deleted.

Raja Sri M. A. Muthiah Chettiar enquired whether a money-lender would have the right to carry on his business if he had applied for a licence sufficiently in advance of the expiry of the current licence but on which no final orders as to renewal or refusal of licence had been communicated by the authorities even after the expiry of the period of the previous licence. He also wished to know whether in cases of refusal to renew a licence, the money-lender would be allowed to realize the loans advanced during the period covered by a licence. He also pointed out that a money-lender, the renewal of whose licence had been refused, would in certain circumstances have to get new promissory notes from his clients.

The Hon. Sri C. Subramaniam said that provisions might be made in the rules that application for renewal of a licence should be made a month in advance of the period of expiry of a licence. It was agreed that suitable provisions should be made that in case renewals of the licences were not refused before the expiry of the licences, the applicants should be deemed to have licences till orders on their applications were received by the applicants. In case the licence was not granted a person should be enabled to realize the amount lent by him already without any further licence. Law Department was requested to incorporate the suggestions in clause 4 (7) or 4 (8).

Sub-clause (8) was approved subject to the necessary changes.

Clause 5.

The clause was approved.

Clause 6.

The entire clause was deleted.

Clause 7.

The following was substituted for clause 7 :—

Money-lenders to exhibit their names over shops.—Every money-lender shall always keep exhibited over his shop or place of business his name with the word 'money-lender' in the chief language of the locality.

Clause 8.

Sub-clause (1) was deleted.

The words and comma 'advanced otherwise than on a pledge,' occurring in sub-clause (2) were deleted.

The sub-clause as amended was approved.

Sub-clause (3) was deleted.

Sub-clause (4) was approved.

For the words and figures "under sub-sections (1) and (2)" occurring in sub-clause (5), the words and figure "under sub-section (1)" were substituted, as the first sub-section was deleted and sub-section (2) would be renumbered as sub-section (1).

Clauses 9 *and* 10.

The clauses were deleted.

It was agreed, on the suggestion of Sri P. Rangaswami Reddiar, to include a new clause similar to the provisions in the Madras Indebted Agriculturists (Repayment of Debts) Act, 1955, regarding deposit of debt into court by debtors.

Clause 11.

Sub-clause (1) (*a*) (iii) and (*b*) were deleted in view of the decision to exclude pawn-brokers from the scope of the Bill.

Sub-clause (1) as amended was approved.

For the words "either in such language of the locality as may be prescribed or in English" occurring in sub-clause (2), the words "in such language as may be prescribed in respect of any area" were substituted and sub-clause (2) was approved as amended.

Sub-clause (3) was deleted.

Sub-clause (4) was approved.

The words and comma "or in the pawn-ticket furnished to the pawner," occurring in sub-clause (5) were deleted in view of the decision to exclude pawn-brokers from the scope of the Bill. The rest of the sub-clause was approved.

Sub-clause (6) was approved.

The words and commas "or if a pawn-broker fails to deliver to the pawner, a pawn-ticket as required by section 9," occurring in sub-clause (7) were deleted and the sub-clause was approved as amended.

Clause 12.

The clause was deleted.

Clause 13.

Sub-clauses (1) and (2) were approved.

Sub-clause (3) (*a*) was deleted.

It was decided to amend sub-clause (3) (*b*) so as to include within its scope also cases where a money-lender carried on the business of money-lending in contravention of the provisions of this Act.

10th August 1956]

Raja Sri M. A. Muthiah Chettiar said that the power of search conferred on the Inspector by this provision extended even to the places of persons who were not money-lenders. Persons inimically disposed towards a person might complain that he was carrying on the business of money-lending without a licence, and on the basis of this complaint, his premises might be searched. He said that conferment of such a power was too drastic and suggested that the penalty for carrying on money-lending without a licence might be the levy of a fine ten times the amount of the licence fee or some such punishment. The penalty imposed for not taking out a licence in the Money-lenders' Acts of the other States might be looked into and it could be incorporated in this Bill if it was less drastic.

The Hon. Sri C. Subramaniam replied that the provision for the issue of a warrant by a First-class Magistrate was a sufficient safeguard against the possibility of any misuse of the power of search.

Sub-clause (3) (*c*) was approved.

Sub-clause (4) was approved.

Clauses 14, 15, 16 *and* 17.

The clauses were deleted.

Clause 18.

For sub-clause (1), the following was substituted :—

(1) Any money-lender whether licensed or not—

(*a*) who actually advances an amount less than the amount shown in his accounts or registers or other document relating to the loan, or

(*b*) who takes or receives interest or any other charge at a rate higher than the rate shown in the accounts, registers or document aforesaid or allowed under this Act

shall be punished with imprisonment which may extend to six months or with fine which may extend to one thousand rupees or with both.

Raja Sri M. A. Muthiah Chettiar said that the penalty of fine and cancellation of licence were sufficient and strongly pleaded for deleting the penalty of imprisonment.

The Hon. Sri M. A. Manickavelu and the Hon. Sri C. Subramaniam said that there should be provision for imprisonment to act as a deterrent.

Sub-clause (2) was amended as follows :—

(2) If a money-lender is convicted of an offence under sub-section (1), the Court convicting him may cancel his licence as a money-lender.

The clause as amended was approved.

Clauses 19 *and* 20.

The clauses were approved.

Clauses 21 *and* 22.

The clauses were deleted.

Clause 23.

For the words " one year " the words " six months " were substituted.

The clause as amended was approved.

Clause 24.

Sub-clasue (1) (*a*) and (*b*) were approved.

For sub-clause (1) (*c*), the following was substituted :—

" (*c*) if the licensee is convicted for an offence under section 18 or section 23, or ".

Sub-clause (1) (*d*) was approved.

Sub-clause (1) (*e*) was deleted.

Sub-clauses (2) and (3) were approved.

Clauses 25 *and* 26.

The clauses were approved.

Clause 27.

It was decided to add a proviso to the clause to the effect that a money-lender would not be required to take out a licence if he had stopped lending money but was only recovering the loans advanced during the period of the validity of the licence.

Sri P. Rangaswami Reddiar suggested that an omnibus savings clause like the one in the Madras Agriculturists' Relief Act to the effect that nothing contained in this Act shall apply to any loan advanced before the commencement of this Act might be included.

Sri C. H. Kanaran suggested that retrospective effect might be given at least with regard to the rate of interest.

The Hon. Sri C. Subramaniam said that he was not in favour of the suggestions. He explained that the rate of interest provided in this Act would apply from the date of commencement of this Act even to loans advanced before the commencement of this Act even if the contract rates had been higher.

The Committee then adjourned to meet again at 9 a.m. on the 26th May 1956.

Ootacamund, Saturday, the 26th May 1956.

The Joint Select Committee on the Madras Money-lenders Bill, 1955 (L.A. Bill No. 38 of 1955), met at 9 a.m. in the Council Hall, Ootacamund. The following members were present :—

1 The Hon. Sri M. A. Manickavelu (*Chairman*).
2 The Hon. Sri C. Subramaniam.
3 Sri K. Rajaram.
4 Raja Sri M. A. Muthiah Chettiar.
5 Sri N. Mounaguruswami Naidu.

10th August 1956]

6 Sri AR. A. RM. Chockalingam Chettiar.
7 Sri K. R. Viswanathan.
8 Sri T. K. Rama.
9 Sri M. R. Ramachandran.
10 Sri C. H. Kanaran.
11 Sri C. Kandasami.
12 Sri P. Chokkalingam.
13 Sri S. S. Kolkebail.
14 Sri P. Rangaswami Reddiar.
15 Sri M. P. Subramanyam.
16 Sri A. Ratnam.
17 Sri S. T. Adityan.
18 Sri V. Balakrishnan.

Associate Members.

19 Sri S. P. Sivasubramanya Nadar.
20 Sri M. Ethirajalu.
21 Sri Mohamed Raza Khan.

Secretariat :

Sri T. Hanumanthappa (*Secretary*).
Sri G. M. Alagarswamy (*Assistant Secretary*).

The Secretary to Government, Law Department, and the Deputy Secretary to Government, Industries, Labour and Co-operation Department, were also present.

Clause 28 was taken up for consideration.

Sub-clause (1).—For the words "one year" and "one thousand and five hundred rupees", the words "six months" and "one thousand rupees" respectively were substituted.

Sub-clause (1), as amended, was approved.

Sub-clause (2) was approved.

The clause, as amended, was approved.

Clause 29.

Clause 29 was approved.

Clause 30.

The clause was deleted.

Clause 31.

Sri P. Rangaswami Reddiar suggested that only First-class Magistrates should be empowered to try offences punishable under this Act.

Sri N. Mounaguruswami Naidu wanted that the word "salaried" should be inserted before the words "Magistrates of the second class" so that Honorary Second-class Magistrates might not try offences punishable under this Act.

The Chairman state that the Government would examine the suggestion made by Sri N. Mounaguruswami Naidu.

Sri K. Rajaram pointed out that in many places there were not First-class Magistrates and that the clause might remain as it stood.

Clause 32.

The following clause was substituted for the existing clause :—

" *Contracts not to be void on account of offence.*—Where a money-lender is guilty of an offence punishable under this Act any contract made by him in relation to his business of money-lending shall not be void by reason only of that offence nor shall he, by reason only of that offence lose his right to the loan and the interest and other charges, if any, payable in respect thereof."

Clause 33.

Sub-clauses 1 and 2 were approved.

Sub-clause 3 was amended as follows :—

" All rules, notifications and orders made under this Act shall, as soon as possible after they are made, be placed on the Table of both the Houses of the Legislature for 14 days and shall be subject to such modifications and alterations whether by way of repeal or amendment as the Legislative Assembly may make during the period in which they are so laid."

Clause 33, as amended, was approved.

Clauses 34 *and* 35.

Both the clauses were deleted.

Sri P. Rangaswami Reddiar suggested that there should be a savings clause like the one contained in the Madras Agriculturists' Relief Act to the effect that nothing contained in this Bill should apply to any loans advanced before the commencement of this Act.

The Chairman stated that a decision had already been taken the previous day that the rate of interest provided in this Bill would apply from the date of commencement of this Act only.

Sri N. Mounaguruswami Naidu suggested that exemption should be given to widows who were living on the interest derived by lending the money out of the small maintenance amounts given to them. Sri T. K. Rama also suggested that money-lenders transacting business up to Rs. 5,000 and less should be exempted. Sri C. Kandasami pointed out that exemption would always create difficulties.

The Hon. Sri C. Subramaniam pointed out that casual money-lending would not come under the Bill and there was therefore no need to provide for exemption in such cases.

10th August 1956]

Sri Mohamed Raza Khan enquired when the amendments to the Pawnbrokers Act would be brought forward.

The Hon. Sri C. Subramaniam stated that when the Money-lenders Bill, as redrafted, was considered at the next meeting of the Joint Select Committee, the necessary amendments to the Pawnbrokers Act would also be considered with reference to their inclusion as an annexure in the Bill itself.

The Committee then adjourned.

Wednesday, the 18th July 1956.

The Joint Select Committee on the Madras Money Lenders Bill, 1955, met in the Committee Room in the Legislators' Hostel. (Old) Government Estate, Mount Road, Madras, at 11 a.m. on Wednesday, the 18th July 1956. The following members were present :—

1 The Hon. Sri M. A. Manickavelu (*Chairman*).
2 The Hon. Sri C. Subramaniam.
3 Sri S. T. Adityan.
4 Sri V. Balakrishnan.
5 Sri P. Chockalingam.
6 Sri AR. A. RM. Chockalingam Chettiar.
7 Sri C. H. Kanaran.
8 Sri C. Kandasami.
9 Sri S. S. Kolkebail.
10 Sri N. Mounaguruswami Naidu.
11 Sri P. M. Munuswamy Gownder.
12 Raja Sri M. A. Muthiah Chettiar.
13 Sri K. Rajaram.
14 Sri T. K. Rama.
15 Sri M. R. Ramachandran.
16 Sri P. Rangaswami Reddiar.
17 Sri A. Ratnam.
18 Sri T. V. Sannasi.
19 Sri M. P. Subramanyam.
20 Sri K. R. Viswanathan.

Associate Members.

1 Sri M. Ethirajalu.
2 Sri K. Balasubramanya Ayyar.
3 Sri Mohamed Raza Khan.
4 Sri S. P. Sivasubramanya Nadar.

Secretariat :

Sri T. Hanumanthappa (*Secretary*).
Sri G. M. Alagarswamy (*Assistant Secretary*).

TRUTH ALONE TRIUMPHS

[10th August 1956

The Secretary to Government, Law Department, and the Secretary to Government, Industries, Labour and Co-operation Department, were also present.

At the outset, the Chairman informed the Members that as the amendments to the Madras Pawnbrokers Act, 1943, which became necessary consequent on the decision of the Committee to exclude pawnbrokers from the scope of this Bill were very many it would be better to take up the question of amending the Pawnbrokers Act separately.

Sri P. Rangaswami Reddiar asked whether the Amending Bill could not be introduced during the sitting of the Assembly commencing on the 8th August 1956.

The Hon. Sri C. Subramaniam promised to expedite the framing and introduction of the Bill.

The Committee then took up for consideration the Bill as redrafted by the Law Department with reference to the decisions it had taken.

Clause 1.

Sub-clauses (1) and (2) were approved.

Sub-clause (3) was recast as follows :—

(3) It shall come into force in any area on such date as the Government may by notification in the *Fort St. George Gazette* specify, which date shall not be earlier than the expiry of three months from the publication of the notification, and the Government may cancel or modify any such notification.

Clause 2.

Sub-clauses (1) to (7).

Sub-clauses (1), (3), (5), (6) and (7) were approved and sub-clauses (2) and (4) were deleted.

Sub-clause (8).

In sub-clause (8) (i), for the words " in a company ", the words, brackets and figures " in a company as defined in the Companies Act, 1956 (Central Act I of 1956) " were substituted.

On the suggestion of Sri K. Balasubramanya Ayyar, it was decided to add to the items relating to exclusion from the definition of ' loan ' the following two items :—

An advance made by any authority specified by Government by notification in the *Fort St. George Gazette*

and

An advance made to its members any nidhi or permanent fund registered under any law in force in India.

Subject to the incorporation of the above amendments, the sub-clause was approved.

10th August 1956]

Sub-clause (9).

In sub-clause (9) (*b*), for the words " deprives him or hinders him in, " the words " deprives him of, or hinders him in, " were substituted.

In sub-clause as amended was approved.

Sub-clauses (10) to (13).

Sub-clause (11) was deleted and the rest were approved.

Clause 3.

In Explanation II (*c*) the words " section 4 of " and " Central Act VII of 1913 " were deleted and the figures " 1956 " were substituted in place of the figures " 1913 ".

Clause 4.

Raja Sri M. A. Muthiah Chettiar of Chettinad enquired as to how long a money-lender, whose licence had been cancelled, should wait before he could apply for a fresh licence.

After some discussion, it was agreed that in regard to such a person a provision should be made in the clause to the effect that one of the considerations that should weigh with the licensing authority was whether a money-lender had had his licence cancelled within six months before the date of the application for the fresh licence.

The clause was approved subject to the incorporation of the amendment suggested above.

Clause 5.

The clause was approved.

Clause 6.

For the words " the word ' money-lender ' in the chief language of the locality ", the words " the word ' money-lender ' and its equivalent in the regional language " were substituted.

The clause as amended was approved.

Clause 7.

Sub-clauses (1) and (2) were approved.

Sri K. Balasubramanya Ayyar pointed out that while sub-clause (2) allowed the collection by the money-lender of such charges as may be prescribed; sub-clause (3) provided *inter alia* that he shall not collect any charge. He felt that ' any charge ' might mean even the charges allowed by sub-clause (2).

To remove the ambiguity pointed out by Sri K. Balasubramanya Ayyar, sub-clause (3) was recast as follows :—

(3) A money-lender shall not demand or take from the debtor any interest, profit or other sum whatsoever in excess of that payable under sub-section (1).

Clause 8.

The clause was approved.

[10th August 1956

Clause 9.

Referring to sub-clause (3), Raja Muthiah Chettiar suggested the fixation of a time-limit within which a debtor might object to the correctness of the account furnished by the money-lender.

The Hon. Sri C. Subramaniam said that prescribing such a time-limit would not be proper as no debtor who did not object within a stipulated time to the correctness of a statement of account should be debarred from claiming credit for anything that might have been paid by him but not accounted for in the statement furnished.

The clause was approved.

Clause 10.

Sri K. Balasubramanya Ayyar felt that the use of the words 'Presidency town' occurring in clause 10 (3) (*a*) was not appropriate to the present times.

The Hon. Sri C. Subramaniam replied that that was the wording in the General Clauses Act also.

Raja Sri M. A. Muthiah Chettiar asked whether the report of the Inspector referred to in clause 10 (3) (*a*) should not be a report filed on oath.

The Hon. Sri C. Subramaniam said that an Inspector might incorporate in his report even information obtained from secret sources and it was impractical to expect him to file an affidavit.

With reference to clause 10 (3) (*b*), Sri K. Balasubramanya Ayyar said that the names of persons whose testimony an Inspector required should be incorporated in his report to the Magistrate.

The Hon. Sri C. Subramaniam said that this was not necessary.

The clause was approved.

Clause 11.

The clause was approved.

Clause 12.

Sri N. Mounaguruswami Naidu said that the clause made the service of notice on a debtor a condition precedent to the launching of any suit or other proceeding against him. There might be cases in which a money-lender might have to file a suit urgently for an attachment before judgment or for getting rateable distribution. Provision should be made for giving discretion to the Court to waive the service of notice in such cases and to allow the launching of any suit or other proceeding.

After a short discussion, the clause was deleted.

Clause 13.

Sri K. Balasubramanya Ayyar pleaded for making the offences under this Act bailable.

10th August 1956]

The Hon. Sri C. Subramaniam said that he would request the Law Department to incorporate a provision for making the offences under this Act bailable if they were not already bailable under the Criminal Procedure Code.

Subject to the incorporation of the above amendment if it was found necessary, the clause was approved.

Clauses 14 *and* 15.

The clauses were approved.

Clause 16.

On the suggestion of Raja Sri M. A. Muthiah Chettiar, the words ' at the police station having jurisdiction over the area to which the licence relates and also ' were deleted.

The rest of the clause was approved.

Clause 17.

Sri K. Balasubramanya Ayyar pointed out that the clause referred to ' a person whose licence is cancelled under section 14 '. As section 14 did not relate to cancellation of licence, he suggested that the correct section number might be put in.

Subject to this change, the clause was approved.

Clauses 18 *to* 22.

The clauses were approved.

Clause 23.

Sub-clauses (1) and (2) were approved.

Sub-clause (3) was recast as follows :—

(3) All rules made and all notifications issued under this Act shall, as soon as possible after they are made, be placed on the table of both the Houses of Legislature and shall be subject to such modifications by way of amendments or repeal as the Legislative Assembly may make within fourteen days on which the House actually sites either in the same session or in more than one session.

The Chairman said that a copy of the revised Bill would be circulated to the Members.

The Committee resolved that the Bill be republished. It requested the Chairman to include in the report a statement that a separate amending Bill in respect of pawn-brokers would be introduced and authorized him to sign the report.

The Committee resolved that dissenting minutes, if any, should be submitted before 5 p.m. on Wednesday, the 25th July 1956.

The Committee then adjourned.

GOVERNMENT ESTATE,
MOUNT ROAD, MADRAS-2,
26*th July* 1956.

T. HANUMANTHAPPA,
Secretary to the State Legislature.

[10th August 1956

APPENDIX.

SUMMARY OF EVIDENCE TENDERED BEFORE THE JOINT SELECT COMMITTEE ON THE MADRAS MONEY-LENDERS BILL, 1955 (L.A. BILL No. 38 OF 1955), AT THE COMMITTEE ROOM, LEGISLATORS' HOSTEL (OLD), GOVERNMENT ESTATE, MOUNT ROAD, MADRAS.

I

Saturday, the 17th March 1956.

(1) *The Coimbatore District Bankers Association, Coimbatore, Sri T. S. Ramanatha Ayyar, President, Sri P. Rm. S. Rm. Ramanatha Chettiar, K. Rm. K. M. Meyyappa Chettiar and Sri V. M. Kailasam.*

Sri T. R. S. Ramanatha Ayyar said that it would be better and safer to have separate pieces of legislation, one for the pawn brokers and another for other classes of money-lenders as many of the provisions that might be necessary to regulate the transactions and business of the pawn brokers might not be necessary in the case of the other ordinary money-lenders. As an instance, he pointed out that the wide powers given under the Bill to the Police and the other officers of Government might not be necessary in the case of ordinary money-lenders who lent money on the security of goods and other things.

Asked by Dr. V. K. John to explain the difference between the pawn brokers and other ordinary money-lenders, the witness said that the Indian Contract Act contained the definition of 'pawn brokers'. Pawn brokers were those who lent money, generally a small amount, on the pledge of jewels or other articles. Their customers were generally drawn from the middle class people or people in the Government services, etc., who did not borrow generally for purposes of trade or business. The other money-lenders advanced large sums of money on promissory notes, mortgages and other securities such as commodities to traders, merchants, industrialists and others for purposes of trade.

Questioned by Sri K. Bhashyam the witness said if separate legislation for the two types of money-lenders could not be brought in, his alternative would be to have separate chapters in the same legislation, one dealing with pawn brokers and the other with the other ordinary type of money-lenders.

Asked by the Hon. Sri C. Subramaniam whether his suggestion to have two pieces of legislation, one for the pawn brokers and the other for the other ordinary type of money-lenders, was based on his view that there ought to be greater and stricter control over the operations of the pawn brokers than on the ordinary money-lenders, the witness answered in the affirmative. The witness also said that such provisions might be justified in the case of pawn brokers on the ground that stolen property might be involved in their transactions. In the case of the ordinary types of money-lenders, the transactions were open and were sanctioned by Scheduled Banks, and carried on. on healthy lines.

To a suggestion made by Dr. Lakshmanaswami Mudaliar, the witness agreed that different provisions might be framed to regulate the business of money-lenders who lent money on personal security and others who lent money on security of jewels pledged to them by people belonging to the lower income groups. In regard to the

10th August 1956]

'Kabuliwalas' and such type of money-lenders the witness said, their Association has submitted a memorandum in which they had suggested that these people might not be given licences as their activities were found to be injurious to the State and society as a whole. But with regard to other money-lenders who were carrying on the business of money-lending in districts like Coimbatore many of the provisions contained in the Bill were certainly uncalled for.

Asked by Sri K. Balasubramanya Ayyar to catalogue the provisions which in his view would cause inconvenience to ordinary money-lenders, if they and the pawn brokers were to be governed by the provisions of the present Bill, the witness pointed out as an instance to the wide powers given under clause 14 regarding inspection by Police officers. He conceded that it might be necessary to regulate or control the rate of interest but in regard to recognized money-lending business there was nothing for the Police to inspect except when forgery or cheating was suspected.

The Hon. Sri C. Subramaniam pointed out that clause 14 as it stood gave sweeping powers to the Police to enter into any premises without assigning any reason whatsoever and that was what the witness was objecting to. Under certain circumstances such powers might be necessary but there should be some limitation put on the powers given to the Police officers to enter premises.

Sri K. Balasubramanya Ayyar pointed out that the phrase 'without a licence' in that clause governed both groups of words as 'a licensed money-lender' and 'any person carrying on the business of money-lending with licence'. Laying emphasis on the words 'as a money-lender' he maintained that the clause as drafted empowered any Police official to enter only such of those places where money-lending transactions were carried without a licence and it did not empower a Police official to enter a place where the business was carried on with a licence.

The Hon. the Finance Minister said that when the phrase 'licensed money-lenders' would have no meaning and it was not what was intended also. The present draft had to be properly worded if it was liable to be interpreted as suggested.

Sri K. Bhashyam said that it looked as though the Police officer could enter the premises of a 'licensed money-lender' without assigning any reason whatsoever.

Sri P. Rangaswami Reddiar pointed out that it was the view of the witness that while the Police might be given such powers to control the business of pawn brokers it was not necessary in the case of those who lent money on mortgages, promissory notes and such other securities as there was nothing for the Police to investigate in such types of business.

The Hon. Sri C. Subramaniam said that was the reason why he was suggesting that such wide powers for the Police were not necessary.

Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar suggested that the words 'carries on business as a licensed money-lender' occurring in clause 14 should be amended so as to remove the doubt raised by Sri K. Balasubramanya Ayyar.

[10th August 1956

The Hon. Sri C. Subramaniam suggested that it would be better if the circumstances under which a Police officer might enter any premises were specified, instead of making a very general provision that an officer of Police might, at any time, enter any premises.

Sri K. Bhashyam agreed with the above view.

The Committee felt that the need for this amendment should be considered in the light of the provisions in clause 13 and reserved the suggestion for future consideration.

Referring to clause 2 (9), the witness said that the definition of the word ' molest ' was very vague. He felt that the definition was drafted keeping in view the activities of Kabuliwalas but now it had been made applicable to all classes of money-lenders. The terms ' inconvenience ' and ' annoyance ' were very vague, and he would like them to be deleted. As regards ' interrogating ', even merely asking for the whereabouts of the borrower might be construed as interrogation. He wanted that the definition should be so amended as not to take away from the money-lender his right of recovery through normal methods, as people went to the courts only as a last resort.

Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar read out the corresponding provision in the Bombay Money-Lenders Act which was more comprehensive than the definition in this Bill, and asked whether he would like that provision to be incorporated in this Bill.

The witness stated it would not be advisable and that such a provision should not be incorporated simply because it was in force in the Bombay State. That provision would, in actual practice, be construed so as to make a creditor desist from making even a legitimate demand for repayment of his debt.

Dr. A. Sreenivasan wanted to know why these money-lenders were visiting the houses of their debtors thereby causing annoyance, mental and otherwise and whether it would not suffice, if the money-lenders took steps in a court of law after giving due notice to the debtor.

Sri K. Bhashyam wanted to know, for instance, whether constant ringing up of the debtor over the telephone by the lender demanding payment of money constituted ' annoyance ' or ' inconvenience ' or not, and why the Government should not take steps to prevent such inconvenience to the debtors.

Sri Ramanatha Ayyar in reply to Dr. Sreenivasan said that going to the houses of debtors was rendered necessary for two reasons, namely, (1) debtors were habitually procrastinating payments; and (2) creditors in their own interest should have personal knowledge of the solvency of their debtors. It would be always possible to take out legal process. The money-lending business was not so simple as that.

As regards the query of Sri K. Bhashyam, the witness said such terms as ' inconvenience or annoyance ' were very difficult to define and it was not unlikely that even sauve and gentle persuasion to repay the loan might be construed as constituting inconvenience or annoyance '. He pleaded that ' violence ' might remain in the definition, but the word ' inconvenience or annoyance ' should be deleted.

Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar and Sri K. Balasubramanya Ayyar requested the witness to suggest a new clause for the existing sub-clause (9) (*a*) setting out his ideas. The witness agreed to do so.

10th August 1956]

As regards clause 4, in reply to a query from the Committee, the witness said that he preferred registration of money-lenders to licensing. Sufficient time might be allowed for all money-lenders to register themselves.

To a question from Sri K. Bhashyam as to whether any terms and conditions should be specified in the registration certificate itself, the witness stated that they need not be stated *in extenso* in the registration certificate as persons carrying on money-lending business were even now supposed to carry on their business according to the provisions of the legislation that was now under consideration. Sri K. Balasubramanya Ayyar pointed out that according to the provisions of clause 4 (2) of the Bill, the terms might also vary with individuals. Sri K. Bhashyam stated that he could not understand how they could vary with individuals. The Chairman pointed out that this matter could be decided later on.

Examined by Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar, the witness stated that the licence fee prescribed in clause 4 of the Bill must be reduced and that if a person had transactions at different places, one general licence taken out by him must hold good for every place of business where he was transacting business. Continuing the witness stated that if a firm or an individual had different branches, and that if an offence was committed in any one of the branches the cancellation of the licence with respect to that particular branch alone should be deemed as a proper punishment. To another query whether the licence fee should be based upon the quantum of money-lending business that was being carried on or whether it should be at a uniform rate, the witness stated that there might be two or three categories of licence fees, one for small-scale money-lenders, another for medium-scale lenders and a third for big money-lenders. On the point whether the fee should be refunded if the licence was not granted, the witness was of the view that there was no need for such a provision if a small amount was fixed as licence fee and that if a big amount was fixed as licence fee, there should be a provision for refund.

Answering a question from Sri K. Bhashyam, the witness stated that small money-lenders who lend small amounts to hawkers doing business worth Rs. 2 or so need not be licensed as it would amount to putting too much restriction on the citizen to carry on his business. The witness further stated that there should be a provision for giving a declaration as to the capital invested in the business and one should be exempted from taking a licence either if his capital was below Rs. 1,000 or if he was not an income-tax assessee. When it was pointed out that a money-lender might also have other means of income and might pay income-tax on such income in addition, there would be practical difficulty in enforcing it, if it was laid down that all money-lenders who paid income-tax might be asked to take out a licence, the witness stated that generally money-lenders in this State were doing only money-lending business except perhaps the Marwaries. Regarding the period of the licence, the witness stated that annual renewal would be better and that if a person gave a declaration that he had ceased to carry on money-lending business and that he was only engaged in winding up his business, he should not be asked to take out a licence. Asked as to who should be the licensing authorities and whether they should be judicial authorities or others, the witness stated that he would like the licences to be issued by

[10th August 1956

judicial bodies and the power of cancelling licences should not be vested in executive authorities and that in any case there should be an appeal to a Civil Court against the order of cancellation.

At this stage, Sri C. Kandaswami pointed out to the Chairman that the witness in the first instance stated that money-lenders might be licensed and after some questions were put by some Members of the Committee, he subsequently changed his views and suggested that registration of money-lenders might be a better course. It would therefore be much better, he added, if the witness might be allowed, in the first instance, to state his views on the various provisions of the Bill and then the Members of the Committee might put questions one by one. This was agreed to.

Continuing the witness stated that the licence fee prescribed was too much and that it should be reduced. He would suggest that anything between Rs. 10 and Rs. 15 would be an appropriate fee. Instead of licensing the money-lenders it would be better to maintain a register of money-lenders doing business in the State in which case a registration certificate might be issued to money-lenders or pawn brokers as the case might be. When a money-lender or a pawn broker gave a declaration that he was not carrying on the business of money-lending but was only engaged in recovering his dues he need not be put to the necessity of renewing the licence.

On the question of the licensing authority, the witness reiterated what he had already said. He also wanted that the licence fee should vary as between big and small money-lenders.

To a question of Sri K. Balasubramanya Ayyar, the witness said that he would personally prefer a single licence valid for all time. In the case of a licence, renewable annually, there was suspense and fear every year whether the licence would be renewed or not and that would work as a great hardship to the money-lenders.

Dr. Lakshmanaswami Mudaliar pointed out that there were annual licences like licences for dogs and motor cars and there was not much difficulty in regard to them and asked why it should not similarly be possible to have an annual licence for money-lenders also. The witness said that the analogy was not quite correct, as the licence under reference was one relating to a trade or business where people took a certain amount of risk. There was suspense during the period between the expiry of a licence and renewal of it, during which interval the money-lenders had to take a certain amount of risk and do business. To a suggestion from Dr. Lakshmanaswami Mudaliar whether the licence could be made automatically renewable within a period of one month from the date of expiry of the previous one, the witness agreed that that would meet his point substantially. Dr. Lakshmanaswami Mudaliar added that a licence would be renewed unless there was any breach or contravention of the conditions in which case the licence could be cancelled for reasons to be recorded.

To another question as to what sort of judicial body the witness had in mind, the witness said that it could be a District Munsif or preferably a Subordinate Judge. Giving his reasons for the same, the witness said that money-lenders would feel safe in the hands of a judicial officer. Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar pointed out that money-lending was more in rural areas than in urban parts and therefore it would be difficult for people in remote villages to go to the officers suggested. The witness said that there were District Munsifs

10th August 1956]

in many taluk headquarters. Dr. Lakshmanaswami Mudaliar explained that an executive officer was a touring officer and therefore he would be able to verify things which a judicial officer could not do and asked whether the witness would not prefer an executive officer. The witness agreed and said if it was going to be vested in other than a judicial officer he should be one not below the rank of a Tahsildar.

To a question of Sri K. R. Viswanathan whether the witness still pleaded for a reduction in the licence fee even if a general licence in place of an annual licence was granted, the witness said that he would personally prefer registration by the Registrar of Firms or any other authority invested with powers in that regard.

Answering Sri C. Kandaswami, the witness said that a person doing money-lending business with a capital of Rs. 20,000 or Rs. 50,000 would normally get an annual income of Rs. 2,000, out of which he had to provide for bad debts, family expenditure, income-tax, etc., and thus he would not be able to pay a fee of Rs. 200 or Rs. 300.

The witness agreed with Sri T. K. Rama and said that the money-lenders could be divided into three categories according to the volume of their business.

Sri V. Balakrishnan asked the witness whether establishment charges in running the money-lending business was not much less than in other fields of business and therefore, whether it would not be reasonable that a higher rate of fee should be paid by the money-lenders. The witness pleaded that the remuneration in the money-lending business was static at 12 per cent or so as against mounting profits in other businesses, and therefore the limited profits offset the low establishment charges.

Answering Sri P. Rangaswami Reddiar, the witness said that the licence might be issued once for all and a maximum fee might be fixed.

Dr. A. Sreenivasan pointed out that there were firms making much more money than money-lenders and asked, while they were not divided into separate categories according to the volume of business, why the money-lenders should be divided into groups. Dr. A. Sreenivasan also told the witness that he was not firm in his views, but was wobbling without setting forth a definite view.

Examined by Sri K. Bhashyam as to the conditions under which a licence may be granted or refused, the witness stated that all persons who were at present carrying on the profession of money-lending should be given licences. A new comer to the profession should also be given the licence provided he had not already committed any offence under the Indian Penal Code, Chapter XVII or XVIII.

Speaking on sub-clause (4) of clause 4, the witness said that a single act of default or failure to comply with the provisions of the Act or the rules made thereunder of a single offence should not be a ground for refusal of the licence and that the licensing authority should be given the discretion to come to his own conclusions in such cases on their merits.

The witness wanted the deletion of sub-clause (4), (c) (i) altogether, as it was too wide and vague and anything might be brought under that sub-clause.

[10th August 1956

With reference to sub-clause (5), Sri K. Bhashyam wanted to know whether the witness would like the control to be vested in the Government.

At this stage, Sri Mohamed Raza Khan asked whether it was in order to put leading questions to the witness to elicit specific answers. He said that the Committee was concerned with merely eliciting the various points of view put forward by the witnesses. To this the Chairman said that even though answers were elicited by putting such questions, it was open to them to come to their own conclusions.

Proceeding, the witness said that so far as the refusal or cancellation of a licence was concerned, he was of the view that a judicial body should go into the matter. In his opinion the licensing authority should be a person not below the rank of a District Munsif and in the matter of cancellation of a licence, the District Judge in the mufassal and the City Civil Court Judge in the City should be invested with such powers.

Questioned by Dr. V. K. John whether conditions in the money-lending business had so deteriorated as to warrant a new measure of control as proposed in the contemplated legislation the witness stated that his personal view was that no fresh legislation was called for. There was no public demand for an enactment of the kind contemplated. Conditions had not become so drastically bad as to warrant any fresh interference by the Legislature. The Reserve Bank which was in charge of the credit structure of the country had not suggested that a separate legislation was called for at the present moment to control the business of money-lending in the State of Madras.

Continuing, the witness agreed with Dr. V. K. John that the proper method was for the Government themselves to make credit facilities available through Co-operative Societies.

To another query from Dr. V. K. John whether the grant of a licence or registration certificate should be for a specified period, and whether the witness would favour the idea of renewal of the licence every year, the witness replied that a licence should be valid so long as the individual or the firm carried on the business of money-lending and that he would favour the idea of renewal every year.

Sri C. Kandaswami pointed out that if the power to grant a licence was vested in the Civil Courts as suggested by the witness, poor money-lenders would be put to considerable difficulty and expense in going to Courts and that those who were doing the money-lending business in the villages always needed the aid of a vakil. He wanted to know whether the power could not be entrusted to an executive authority instead of a Civil Court. The witness answered that there should be provision in the enactment that the licence should be granted on a petition presented for that purpose. So far as the authority in whom the power should be vested was concerned, he mentioned that his order of preference would be the Civil Court, the Tahsildar or the Sub-Registrar. Even if the power was vested in the Revenue Officers, he pointed out they would incur some expense by way of stamps, etc.

To another question put by Sri C. Kandaswami, the witness replied that the licence should be refused only if a person had been found guilty of an offence on at least half a dozen occasions.

10th August 1956]

Clause 6—Closing of business on public holidays.

With reference to clause 6, the witness said that a continuous period of at least ten days should be provided, as in the event of a death in the family or in the case of illness, a person might not be able to attend to his business for a longer period.

The Chairman said that as it was only a question of the period for keeping the business closed it would be considered.

Clause 8—Interest and charges allowed to money-lenders.

Proceeding, the witness said that in their memorandum they had suggested that in the case of secured loans not exceeding Rs. 1,000 interest at 15 per cent might be charged and that on secured loans exceeding Rs. 1,000, 12 per cent might be charged. In the case of unsecured loans, interest at the rate of 18 per cent might be charged on loans up to Rs. 1,000 and 15 per cent on loans exceeding Rs. 1,000. In his opinion, the rates suggested in the Bill were unrealistic.

The witness also wanted that there should be separate provision for short-term loans repayable within 15 days or 20 days. Such loans should carry interest at a slightly higher rate, say 20 per cent.

Sri K. Bhashyam wanted to know whether it would not be better to leave the question of interest to be decided by Courts on the merits of each case, giving them wider powers if necessary.

To this, the witness replied that he did not know whether the Legislature wanted to control the rates of interest also. Even now under the Usurious Loans Act the Courts were entitled to decide the rate of interest if they thought that the rate charged was usurious. He agreed with the suggestion that wider powers might be given to the Courts for this purpose.

Sri V. Balakrishnan enquired whether it would be necessary to fix different rates of interest between agriculturists and non-agriculturists. After some discussion the witnesses agreed that it was better to have uniformity in the matter and that they did not therefore want to suggest any difference in rates for these classes of people.

Sri K. Balasubramanya Ayyar asked why the rate of interest as specified in section 8 should not be adhered to and why it should be increased. The witness replied that the rate of interest specified in the Bill was low, that if such a low rate was charged, there was every likelihood of malpractices coming in and that therefore, taking into consideration the prevailing market conditions, a maximum rate of interest should be fixed. He mentioned that money-lenders were entitled to as much sympathy from the Government as borrowers, because they themselves were borrowing, from other people for which they would have to pay interest, and in addition they had to meet their own expenses and make provision for bad debts, etc. He therefore pointed out that a reasonable margin should be allowed to them because money-lenders had also got to live.

Sri K. Balasubramanya Ayyar then enquired what the witness had to say in regard to the calculation of interest—whether it should be calculated with reference to the British calendar or the Tamil calendar. Sri Ramanatha Ayyar replied that he would like it to be calculated with reference to the British calendar.

(Examination of witness—not concluded.)

[10th August 1956

II

Monday, the 19th March 1956.

(2) *The Madras Financiers' Association (Sri K. Hansraj and Sri Parasmull Jain).*

Sri K. Hansraj who acted as spokesman said that his Association represented the pawn-brokers and that pawn-broking was money-lending on pledges like gold rings, chains or bangles or silverware, brass-ware or copperware and furniture.

The witness explained that as far as pawn-brokers were concerned, the question of molestation had no application to them, as people going to them for loans, pledged jewels, etc., and the pawn-brokers had no necessity to call on the borrowers either at their residences or offices. Regarding the charge that these money-lenders were taking undue advantage of the helpless conditions of the borrowers, the witness emphasised that the average loans advanced were below Rs. 100 and there was enough competition as there were about 900 to 1,000 pawn shops in the City and each Corporation division had roughly about 20 pawn shops and rate of interest charged was fair. If a borrower was not satisfied with the rate charged by a pawn-broker, he could go to anybody else where he could get a favourable rate of interest.

To a question from the Hon. Sri C. Subramaniam, the witness said that the rate of interest charged by these pawn-brokers was three pies per rupee per month, which worked out to $18\frac{3}{4}$ per cent. He could not say what the maximum was, but this was the normal rate an average broker charged.

The witness said that the fee prescribed in clause 4 relating to grant and refusal of licences, was too high, and that a fee of Rs. 10 to Rs. 15 would be a fair one, and the licence should be renewable annually.

Regarding clause 4 (4), the witness stated that a substantial default or contravention of the Act must be established before the licence was cancelled and that for any small technical mistakes the licence should not be cancelled. The power to cancel a licence should be vested in a court (judicial officer) and not in an executive officer. If the judicial officer felt that a substantial offence had been committed, then alone a licence should be cancelled.

As regards clause 6 of the Bill, the witness stated that the period during which a money-lender might close his place of business continuously must be raised from five days to ten days as in the event of marriages or deaths occurring in a family the money-lender would not be able to attend to business for a period longer than five days.

With reference to clause 8 of the Bill, the witness pointed out that the rates of interest mentioned in sub-clause (1) of the Bill were uneconomic and unworkable in actual practice. According to clause 11, the pawn-broker was required to maintain a number of documents and books like pawn ticket, sale book of pledges, declarations under section 10, receipts, day book, ledger, etc., which involved much clerical labour. He had also to submit returns in the prescribed form. For assessing the correct value of the articles pledged he had to engage a trustworthy appraiser on a pay ranging between Rs. 50 to Rs. 75.

10th August 1956]

He had to carry on his business in an important locality paying a rent of at least Rs. 50 per mensem. Further he had to preserve the articles of pledge in proper condition. He had to appoint a watchman to keep watch over the shop where the jewels and other valuables were kept. All these involved considerable expenditure to a pawn-br ker and these had not been taken into consideration in fixing the rates of interest.

Proceeding, the witness stated that there was loss in the pawn-broking business also. Sometimes stolen articles were pledged and in such cases he had to lose both the principal and interest. The Chairman pointed out that there were cases in which pawn-brokers received stolen articles with the full knowledge that they were stolen property. To this, the witness said that after the passing of the Madras Pawn Brokers Act of 1943, the pawn-brokers were careful enough not to receive stolen property because of the attendant risks. The witness stated that nobody received stolen articles knowingly and those who received stolen property knowingly would not issue a pawn ticket in which case he would not be caught and the same could not be prevented by the present legislation and the provisions in the Indian Penal Code were enough. According to the provisions of the Pawn-Brokers Act, the pawn-broker was required to issue pawn tickets, to issue a registered notice to the party in case the pledged article was not redeemed within twelve months and to issue an auction notice and then only he could sell the article in public auction, all of which involved a considerable amount of expenditure.

To a question from Sri K. Balasubramanya Ayyar, whether the witness was in favour of retaining those provisions of that Act, he replied in the affirmative.

Dealing with the first paragraph of the Statement of Objects and Reasons, the witness said that they were confusing and did not represent the true state of affairs. On the contrary, there were many instances where pawn-brokers had helped the Police to recover stolen property.

Asked by the Finance Minister what the witness would suggest as reasonable rates of interest, the witness replied that three pies per rupee per month in the case of loans below Rs. 100 ($18\frac{3}{4}$ per cent) and two pies per rupee per month in the case of loans exceeding Rs. 100 ($12\frac{1}{2}$ per cent) would be reasonable rates. The witness pointed out that the Mylapore Permanent Fund was charging $7\frac{1}{2}$ per cent interest on such loan. To a question from Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar as to what was the rate of interest the Scheduled Banks charged, the witness replied that they charged something between $7\frac{1}{2}$ to 9 per cent while non-scheduled banks charged about 12 per cent.

Regarding clauses 13 and 14, the witness said that the powers given to the inspectors and the Police officers under these two clauses were of an overriding nature. The same powers were given to the Police officers and to the inspectors to inspect the documents, enter into the premises and inspect books, accounts, etc. He said that in the morning the inspector might come and make an inspection and in the evening a Police officer might come and do the same thing. So, he suggested that either of the two clauses might be retained with modifications. Regarding inspection of safes, vaults and pledges, the witness said that the Police or anybody else should not be allowed to enter into the rooms where such jewels were kept because that would lead to a lot of harassment to the pawn-brokers. They could go through the documents and if they wanted any property that particular

[10th August 1956

item or jewel could be handed over without much difficulty. He also pointed out that inspection at any time was a very dangerous provision and the Police officer or inspector may come at night and trouble them. He suggested that any inspection should be done only during business hours. If clause 14 was to be retained, the witness requested that such powers might be given not to the Sub-Inspector of Police but to the Inspector or Deputy Superintendent of Police.

Coming to clause 16 which dealt with sale of pledge and inspection of sale book, the witness said that for pawns for less than Rs. 10 it would be quite impossible and unworkable to have them auctioned. He quoted section 11 of the Madras Pawn Brokers Act, 1943, and said that similar provision might be made in the Bill so that pawns for less than Rs. 10 need not be auctioned. He said that, if necessary for articles pawned, the value of which is less than Rs. 10, the time-limit for redemption might be extended to, say, fifteen months.

As regards clause 17 dealing with the liability of a pawn-broker in case of fire, the witness said that if the pawn-brokers were made liable for loss due to fire, etc., they should be permitted to collect insurance charges from the pawner.

As regards clause 18, the witness suggested that punishment with a fine of Rs. 1,000 or Rs. 1,500 was quite sufficient and that imprisonment was not necessary. The Hon. Sri C. Subramaniam pointed out that offences mentioned under that clause would amount to cheating and that it should therefore be put down with a strong hand. He said that the witness could not plead for modification of that clause. The witness then said that even in the Act of 1943 there was no provision for imprisonment and as such he was against the provision for imprisonment. He had no objection to the licence being cancelled in such an event.

Coming to clause 24 the witness said that since he had already agreed to the suggestion of having an annual licence, there was no necessity for the licensing authority to cancel the licence within one year and that if cancellation was considered necessary, it might be done by a court of law and not by an executive authority.

The witness requested that clause 30 might be dropped because such wide powers given to the Police would lead to abuse and harassment.

Sri V. Balakrishnan then asked whether the pawn-brokers intimated the pawner if any excess amount was collected at an auction. The witness replied that the pawner was always given a registered notice even before the auction was conducted, that it was open to him to be present at the time of auction and that even afterwards he could come to the pawn-broker and claim the excess amount. He said that there should be provision in the Act for recovering any deficit amount from the pawner personally in case the auction did not fetch a price sufficient enough to wipe out the debt and interest.

To a question whether he would not be entitled to recover it under the general law, the witness replied that absence of such a provision in 1943 Act was being construed by courts as a bar under the general law as the Act was supposed to regulate all matters completely between the pawner and the pawnee.

Answering a query from Raja M. A. Muthiah Chettiar whether they would like to have a separate enactment for the pawn-brokers, the

10th August 1956]

witness stated that pawn-broking was nothing but money-lending on securities which were movable properties and so there was no necessity for having a separate legislation for pawn-brokers.

The Hon. Sri C. Subramaniam asked the witness what was wrong in having a separate Act for pawn-brokers, inasmuch as the witness himself had stated that there was no molestation by pawn-brokers because they had enough security available with them. The witness replied that they could have a separate chapter for pawn-brokers and that he would leave it to the Committee.

Asked by Raja M. A. Muthiah Chettiar about the rate of interest charged by scheduled banks for loans on mortgage of house property, the witness quoted the following instances:—

	RS.	PER CENT.
Thiruvatteswara Hindu Janopakara Bank, Limited	4,000	9
Dhana Vardhana Saswatha Nidhi, Limited	5,000	9
Madras Permanent Fund, Purasawalkam	2,000	7½
Egmore Benefit Society	1,000	7½
Nungambakam Saswatha Dhana Raksha Nidhi, Limited.	5,000	6¾
Triplicane Bank, Limited	8,000	7½
Thyagarayanagar Co-operative Society		6¼

The witness also added that all these banks had clauses providing for collection of penal interest in the event of default.

(3) *Democratic Chamber of Commerce, Madras* (*Sri Umraomal*).

The witness stated that there should be no differentiation and all classes of money-lenders should be put in one group, that there should not be police interference, that there should be a system of registration on payment of lump-sum fee as the money-lending business was one which should be kept going continuously and that they should be brought under the control of the Registration Department as in Bombay.

The witness suggested that money-lending under a system similar to the hire-purchase system should also be brought under the purview of the Bill as many resorted to this method of mortgaging property like cars and drafting the loan deed on the lines of the hire-purchase system without the property actually leaving their hands.

Answering a query from Raja M. A. Muthiah Chettiar as to whether the witness was giving evidence on behalf of money-lenders or borrowers, the witness replied that he was representing both sides.

(4) *The Sindhi (Multani) Bankers' Association, Madras*, (5) *The Sindhi (Multani) Bankers' Association, Salem*, (6) *The Sindhi (Multani) Bankers' Association, Vellore and* (7) *The Sindhi Hindu Refugee Relief Committee, Madras.*

Sri Kisherchand Daulatram of Madras Association and Sri Nandalal of the Salem Association acted as the spokesmen of these associations and answered the questions put by the Members of the Committee.

Sri Kishenchand Daulatram represented that they should be exempted from the operation of this Act since they were lending money to traders only for productive purposes at a reasonable rate of interest for short terms and that too without any security. Their business, the witness said, had been exempted from similar enactments passed by the States of Bombay, Bengal, Hyderabad, the Punjab, Cutch, etc.

[10th August 1956

If this exemption was not granted the economy of the State would be upset, and there would not be this easy availability of credit. Prior to the publication of the Bill they were charging interest at the rate of 13½ per cent. Since the publication of the Bill they had revised the rate and fixed the maximum at 12 per cent. That was only the maximum they charged and the rates varied according to the market conditions.

Asked whether in the Acts passed by other States exemption was not granted to loans similar to those advanced by them, Sri Nandalal referred to the Punjab Act and said that loans advanced to traders and advances made on the basis of negotiable instruments as defined in the Negotiable Instruments Act, 1881, other than promissory notes had been exempted.

The spokesmen pleaded that under clause 2 of the Bill the definition of the word ' loan ' should be so amended as to exclude such loans from the purview of the Bill.

Answering further questions the witness said the trade loans advanced to traders need not necessarily be hundis but they might be loans advanced on mortgage of goods, and promissory notes also. Those loans have been exempted from the operation of similar Acts in other States. The maximum rate of interest now fixed by them, namely, 12 per cent was quite reasonable in that they had to pay 5½ per cent to the banks from whom they obtained accommodation. 2½ per cent was spent towards establishment charges, 2 per cent was spent towards registration and other stamp fees and they were left with only a margin of 2 per cent which was very necessary to maintain themselves and to pay the income-tax.

Replying to a question by Sri A. Lakshmanaswami Mudaliar the witness said they lent money to traders for productive purposes for short terms at reasonable rates of interest without any security, while others lent money on security for long terms for traders as well as others without any consideration of the purpose to which the money taken on loan would be put to.

Continuing his evidence, the witness said that Multanis advanced short-term loans for periods ranging from 30 to 120 days. They selected their customers and they made sure that the traders to whom they advanced loans were actually in the trade and that they would continue to be in the trade. They treated bus transport operators also as traders for the purpose of advancing loans. The number of loans advanced in the City of Madras at any given time might be between Rs. 8,000 and Rs. 10,000 and the amount involved would be about 2 crores of rupees. They were attracting capital from outside the Madras State and were also borrowing in the open market. Multanis had been doing business for more than a century, they had a long tradition and the lending banks never lost a single pie from the Multani community.

His prayer to the Select Committee was to exclude trade bills from the purview of the Bill. If this prayer was not conceded, his plea was that the definition of ' molestation ' should be so amended as to see that it was not capable of being twisted and invoked against the normal processes of personal contact, persuasion, arbitration and settlement which the Multani bankers had necessarily to adopt. Generally, lenders resorted to a Court of law for recovering their dues only as a last resort. If they were deprived of the normal processes

of personal contact, persuasion, arbitration and settlement and made to go to a Court of law in every case of default, it would lead to unending litigation. By the adoption of normal processes, they had been able to recover their dues from defaulters in some cases. They even advanced another loan to deserving defaulters to enable them to recover from the losses that they had sustained. In many instances they had put them again on their feet and had recovered the original and the subsequent loans. They had necessarily to go to the residence of the traders to enquire about their whereabouts and to verify whether they were actually carrying on the trade and so on. 'Molestation' as defined in this Bill might give a handle to unscrupulous traders who wanted to evade payment to cause trouble to the creditor when he went there to contact him personally. He had no objection to the Government controlling the rate of interest. Even though trade bills were outside the purview of the Bombay Act, the section regarding the rate of interest was applicable to them.

In reply to Sri K. Bhashyam, the witness said that they advanced Rs. 2,500 on hundis, and that generally the period of the hundi was 90 days. They fixed this maximum period of 90 days as banks would not discount their bills covering a longer period. In some cases their Association allowed even 120 days and banks also discounted those bills provided 30 days of the period had run out.

Dr. John wanted to know the rate of interest the Association charged and why that was not mentioned in the hundi. Sri Kishanchand replied that they charged 12 per cent, but they would not mention the rate of interest in the hundi itself, as the Negotiable Instruments Act would not permit of the rate of interest being mentioned.

As for the notice period of one month, Sri Kishanchand said that the very hundi itself specified the period within which the amount should be returned, that is, the very transaction was in the nature of a contract. Any default should therefore result in immediate action. Therefore, this notice period should not apply in the case of hundis.

In reply to Raja Sri M. A. Muthiah Chettiar of Chettinad, Sri Nandalal (Salem) said that in Salem private people charged anything between 9 and 12 per cent on mortgages and anything between Re. 1 and Re. 1–4–0 per mensem per hundred on promissory notes.

Sri Kishanchand urged that clause 14 should be deleted.

In reply to Raja Sri M. A. Muthiah Chettiar, Sri Kishanchand said that as long as the banks discounted their bills at 5½ per cent, they might be allowed to charge 12 per cent on trade bills. If at any time the bank rate went down to that extent, their rates would also go down.

In reply to Sri V. Balakrishnan, Sri Kishanchand said that their Association was doing honest business and that no exorbitant rates of interest were charged. It was not correct to suppose that amounts were recovered in more than one instalment.

Sri Nandalal (Salem) replying to queries said that unless they charged 13½ per cent interest, it would not be possible for them to carry on their business.

In answer to Dr. A. Lakshmanaswamy Mudaliar, Sri Kishanchand said that the Central Bank's rate might be adopted by the Government as the basis for fixing the rate of interest on trade bills.

The witness finally reiterated what he had already stated, viz., that principally they financed traders and small industrialists on hundis, and that they in turn borrowed money from banks on these hundis. On an average they charged interest at 12 per cent to their constituents on hundis and out of this amount they paid interest $5\frac{1}{2}$ per cent to the banks for discounting their trade bills, a further $2\frac{1}{2}$ per cent was spent on establishment, 2 per cent was spent on registration, stamp charges and towards bad debts and thus they were left with 2 per cent with which they would have to maintain themselves and pay income-tax. Continuing he stated that they themselves borrowed money only from the State Bank and Scheduled Banks as smaller banks charged 8 or 9 per cent interest. Apart from this, they were also selling their bills in the open market in Bombay and those who wanted to invest their money purchased the same.

On being questioned by Dr. A. L. Mudaliar as to which Bank's rate should be taken into account in fixing the rate of interest on hundis or trade bills, the witness stated at first that the rate at which their bills were discounted by the Central Bank may be taken into account as the State Bank did not provide all the credit and on pointing out that Government could not recognize the Central Bank's rate while the Reserve Bank and State Bank were functioning the witness stated that the State Bank's rate plus $\frac{1}{2}$ per cent might be taken as the Bank rate prevailing in the market and they should be permitted to charge 6 per cent more than the Bank rate so arrived at on hundis or trade bills. Out of the 6 per cent so allowed to them, $2\frac{1}{2}$ per cent would go for establishment charges, 2 per cent for stamps, registration and bad debts and out of the remaining 2 per cent they had to pay income-tax and maintain themselves.

As regards the maintenance of their accounts in English or Tamil, the witness stated that a majority of them did not know English at all, that they were too old to learn any new language now, that the Courts and the Central Government recognized their language, and that they might be permitted to keep their accounts in their own language. He added that they had all come from Sind, now in Pakistan State, and overnight they could not learn the English or Tamil language and that their children were now learning Tamil in schools and by the time they grew up they would be in a position to keep accounts in the Tamil language.

III

Tuesday, the 20th March 1956.

(8) *The Madras State Money-Lenders' Federation, Madurai,* (9) *The Tiruvannamalai Money-Lenders' Association, Tiruvannamalai,* (10) *The Tiruchirappalli District Money-Lenders' Association,* (11) *The Madurai-Ramanathapuram Money-Lenders' Association, Madurai and* (12) *The South Arcot District Money-Lenders' Association, Villupuram.*

(1) Sri K. A. P. VISWANATHAN.—At the outset, the witness stated that in his capacity as a mandi merchant and as the spokesman of the Madras State Money-Lenders' Federation he was giving evidence on behalf of the other Money-Lenders' Associations also which were constituent parts of the Federation.

He stated that the proposed legislation was not at all necessary for the following nine reasons. In the first place, the Madras Pawn

10th August 1956]

Brokers' Act, 1943, was itself sufficient to control and regulate the business of money-lending. Secondly, there was no demand or necessity for such a legislation and it was wholly uncalled for. Thirdly, merely because a very negligible minority of unscrupulous persons like Kabuliwallahs, etc., resorted to some malpractices in certain towns, the Government were bringing in this legislation. Such stray instances should not be the criterion for bringing in a legislation of this kind. Fourthly, poor and needy people who depended entirely on agriculture as their prime occupation would be hard hit as a result of this legislation. The few Co-operative Banks that existed in the State were not able to cater to the needs of the army of agriculturists. The extent of credit required for agriculturists was of the order of fifty crores of rupees and Government were providing only Rs. 6 crores through their Co-operative agencies. The balance of credit required by the agriculturists was afforded only by private money-lenders. If the agriculturists were to borrow from the Co-operative Societies, they would not get loans when they were actually in need of it but at a later date. Therefore, as a result of this legislation, the agriculturists would be badly affected. Fifthly, until such time when Co-operative banks were able to provide all the credit and were able to play their part fully, such a legislation would only lead to disaster. Sixthly, as a result of such legislation, abuses and malpractices would only be on the increase. The seventh reason was that, only so far as Tamil Nad was concerned, such a legislation was contemplated while in the other States they had not found it necessary to bring in a fresh legislation. Another reason was that people from Ceylon and Burma had come to Tamil Nad in large numbers so that they might eke out their livelihood by pursuing some profession or other with a small capital.

As a result of this legislation, they would be deprived of an opportunity to provide easy credit facilities as they would be unable to take up the profession of money-lending. Lastly, there were many loopholes and defects in the contemplated legislation. For all these reasons, the witness would advocate the dropping of the Bill altogether.

Taking first, the interest allowed to money-lenders, it was stated that twelve per cent interest would be charged where the amount of the loan did not exceed Rs. 25 and that six and a quarter per cent would be charged where it exceeded Rs. 25. There would thus be a temptation to obtain two bonds for Rs. 25 each if the loan was only for Rs. 50 with a view to get more interest. This was one defect.

In England, the laws in force did not fix any maximum rate of interest. The rate of interest permitted on pawn debts below £2 (Rs. 27 in Indian currency) was 24 per cent per annum and on pawn-debts exceeding £2 and not exceeding £10 (Rs. 137), the interest was 19 per cent. Above that limit, the rate was governed by the contract as entered into by the parties concerned. The witness suggested that those rates might be adopted in this Bill.

Questioned by Sri K. Balasubramanya Ayyar whether these rates applied to pawn-broking business only or to the entire money-lending business, the witness replied that they applied only to the former.

Proceeding, the witness pointed out that Scheduled Banks were charging between 12 and 18 per cent. In addition, they charged penal interest. He could not understand why a discrimination should be made in the case of a private money-lender alone.

[10th August 1956

The witness produced for the information of the Committee four receipts showing the rate of interest charged by the Scheduled Banks on pledges of jewels and other valuables. The Tiruchirappalli-Ananthapuram Bank charged 12½ annas per month for a loan of Rs. 75 and default interest of one anna per day; the Palakkarai Bank, Limited, Tiruchirappalli, charged 12 annas interest per month for a loan of Rs. 80 and penal interest of one anna per day; the Tennur Bank, Limited, Tiruchirappalli, was charging an interest of 13 annas 3 pies for a loan of Rs. 80 and the Hindu Bank, Karur, charged 6 annas 3 pies for a loan of Rs. 50. He therefore pleaded that the rates of interest mentioned in the Bill were very low. Even co-operative banks were charging a higher rate of interest than that provided in the Bill.

With reference to the point that loans were easily available at 5½ per cent rate of interest, the witness said it was not so, so far as the South was concerned. It might be true in the case of North India in view of the improved economic conditions and the easy credit facilities available there.

Proceeding, the witness pointed out that there were people like vegetable vendors who gladly and willingly paid even 2,200 per cent interest. In the case of small loans taken by these petty vendors, the rate of interest was one anna per rupee per day which worked out to that exorbitant rate. On being asked to explain how such exorbitant interests were being charged, the witness stated a petty vegetable vendor borrowed in the evening a sum of Rs. 5 with which he purchased greens and sold them the next morning and made a profit of Rs. 2 or Rs. 2-8-0 and he returned the borrowed amount with one anna per rupee willingly. One anna per rupee per day would work out at 2,225 per cent per annum. But they had necessarily to borrow to eke out their livelihood by doing some small business or other and therefore they paid this heavy interest without murmur. Otherwise they would have to resort to begging.

To a question from Dr. A. Lakshmanaswamy Mudaliar as to who was the ultimate victim, the witness said that nobody was affected. The Chairman said that it was on the consumer it fell ultimately.

The witness therefore pleaded for an increase in the rates of interest provided in the Bill.

Proceeding, the witness said that the rate of interest fixed in the Bill was very low considering the establishment charges, the various taxes payable and the interest payable on borrowed capital. If the interest was fixed as set out in the Bill, he said that most of the money-lenders and pawn brokers would have to close their business as the profit after meeting the aforesaid charges would be practically nothing. Taking into consideration, the risks involved in money-lending, he suggested 18¾ per cent for pawns below Rs. 100, 15 per cent for pawns between Rs. 100 and Rs. 250 and 12½ per cent for pawns over Rs. 250. He illustrated the case of a business started with a capital of Rs. 50,000 at the rates prescribed by the Government and said, that, after meeting the establishment charges, house rent and other miscellaneous expenses, the businessman will get only Rs. 20 as profit which was very negligible.

Regarding the grant of a licence, the witness said that it looked to him as though they were placed on a par with accused persons dealing in stolen property. He said that if it was considered necessary to

10th August 1956]

grant a licence. it should be granted to both the borrower and the lender or there should be no licence. He considered that a certificate from a Registrar or some other officer would be enough and that it was not also necessary to renew that certificate every year.

The witness then pointed out that doctors, vakils and wholetime servants of the Government had been excluded from the definition of " money-lender ". Similarly, widows also should be excluded from the definition.

On this, Dr. Lakshmanaswamy Mudaliar suggested that the relevant clauses in the Bill might be deleted, if necessary, so that the definition of " money-lender " might be applied to everybody. Sri Raja M. A. Muthiah Chettiar also agreed that that was a matter worth considering.

Proceeding, the witness said that it was quite unreasonable to raise the licence fee payable to Rs. 100 and Rs. 300 and that a nominal sum of Rs. 5 or Rs. 10 might be collected. He also urged the deletion of the proviso in sub-clause (2) of clause 4 as no reasons were set forth in the Statement of Objects and Reasons for the provision regarding the non-refund of the licence fee if the licence was refused or application for licence was withdrawn. He said there was no justification for the Government to withhold the fee in such circumstances.

The witness then pleaded that income-tax assessees should not be brought within the purview of the Bill because they, in turn, helped the agriculturists by granting them loans whenever necessary.

Sri Raja Muthiah Chettiar then enquired whether the witness thought that there was need for enacting this legislation because there was already the Pawn Brokers' Act and other Acts in the Statute Book to control money-lending. To this question the witness replied that there were different categories of persons engaged in the money-lending business like the big Scheduled Banks, Funds, persons dealing in hundi business, pawn brokers and persons lending on mortgages of property. The present legislation, if enacted, would affect all these categories of people and as such the witness considered that it should be dropped.

When Sri C. H. Kanaran asked why these money-lenders should be afraid of this Bill if they were honest, the witness replied that the existing laws would suffice and that the proposed legislation was not at all necessary.

The witness further stated that there were good and bad Acts. If a good Act was administered by a good officer there may not be much of a hardship to the general public but even then the people were put to difficulties. If a bad Act were to be enforced by bad officers, the suffering of the people would be very great and there would be greater danger. Unless and until the number of honest and good officers in the Police Department increased to a reasonable extent, i.e., at least until 51 out of 100 officers in the department were honest and good, such powers should not be entrusted to them. If such powers were entrusted to them at the present time, honest people and people with an element of sel-respect could not run the money-lending business, as they would be severely punished even if they committed *bona fide* some small mistakes. He did not understand why, in the matter of punishment, the money-lenders, for the

[10th August 1956

mere fault of lending money, should not be treated differently from persons committing heinous offences like dacoity, offences under the Prohibition Act, gambling, prostitution and so on.

Continuing, the witness observed that if the provision relating to the exhibition of the names of money-lenders over their shops was allowed to remain, even Ministers, Members of the Legislature, Officers and all others must have to exhibit their names in their respective houses as there was nobody who was not lending money.

Dr. A. Lakshmanaswamy Mudaliar remarked that it was rather difficult to believe such a sweeping statement and wanted the witness to tell him on what basis he was making the statement.

Sri Viswanathan explaining his point further observed that all merchants were lending money to those from whom they were getting goods. He was a Mandi merchant dealing in tobacco. Suppose he had to lend money quite often to the agriculturists who raised tobacco to help them in times of need. Under the provisions contained in the Bill, he had to exhibit his name which he did not want to do.

Sri C. Kandaswamy observed that if people lent money on interest they must exhibit their name.

The Chairman pointed out that there was a difference between those who were carrying on money-lending as a business and those who were temporarily accommodating others now and then.

Sri Viswanathan said that the Bill did not make any difference between those two sets of people. People who had some other main business, but who were lending money to others on a small interest every now and then should not be brought under the provisions of the Bill. Those who had money-lending alone as their business should be brought under the Act.

As for the possession of a certificate by a debt collector, the witness felt that in actual practice, good and honest people might not get the certificate and thereby both the applicant and the trader would be put to hardship. Though the Act lays an obligation on the money-lender to employ certified debt collectors, the State does not seem to take the corresponding liability and guarantee for the good conduct of the certified debt collector.

As for the provisions relating to penalty for molestation of a debtor, the witness was afraid that if that provision was passed as it was, people who had lent money would find it impossible to realize their dues. Malicious proceedings would be instituted against honest money-lenders also. Even if there was a quarrel between the debtor and some of his relatives and if he was beaten, by his relatives in the course of that quarrel, the debtor would try to foist the charge on the person who had lent him some money. If the money-lender refused to lend money to a defaulter a second time, he might immediately rush to a court and prefer a false complaint against the money-lender stating that he was molested by the money-lender. The Government must keep all these points in mind and suitably amend the provision. If the Government strongly felt that there was molestation by the Pathans, they might come forward with a separate

10th August 1956]

legislation for dealing with them. The Government could apply the Money-Lenders' Bill to the City of Madras alone in the first instance. After watching how it worked in the City, the Government could review the position later and see whether it could be extended to the districts also.

Sri K. Bhashyam enquired whether he was agreeable to giving power to the Government to extend the legislation to the districts at a later date.

The witness replied that he was not agreeable to the Government's taking that power under the proposed enactment itself. After watching the experiment in the City, he would give his views later as to whether there was any necessity for extending it to the districts also in the light of the experience gained in the City.

Continuing the witness observed that while they were considering that question, they had to take into account seven sets of parties, viz., the Government, the officials, merchants, the public, money-lenders, agriculturists and the common man. At present, all these parties were getting on well. After the proposed Bill came into force, if there was anything wrong with one of the parties, there would be utter confusion and even disturbance of peace. He warned the Government that they might have to spend quite a lot of money in restoring order and peace. For those reasons, the witness thought that it was unnecessary to proceed with the Bill. If, however, the Government strongly felt that there was need for such a legislation, he would appeal to the Government to postpone it for at least two or three years in order to enable the honest and good people engaged in the profession of money-lending to retire from the profession and switch over to some other business. He was of the view that by passing such a piece of legislation, the Government would only be spoiling the good atmosphere that was prevailing in the State. Ultimately, the agriculturists whom the Government wanted to help would also not derive any benefit from the legislation.

Answering a question put by Sri K. Bhashyam, the witness stated that the Government must come to some definite conclusion as to whether the money-lending business was at all necessary. If they thought that it was necessary, they must bring forward a suitable legislation for protecting the business. If, however, they thought that it was not necessary, they must bring forward a suitable legislation to completely wipe it out.

Sri C. H. Kanaran and Sri S. S. Kolkebail pointed out to the witness that the provisions of the Bill were directed against only those who were unscrupulous. That being so, they asked why good and honest money-lenders should be afraid of the provisions contained in the Bill.

The witness replied that when the provisions were enforced by a bad officer, he would certainly harass even a good and honest money-lender. He strongly felt that there would be such misuse of powers. If the Government were really anxious to punish unscrupulous money-lenders, they could definitely state that the provisions of the Bill would apply only to such people. There was no necessity for applying it to all kinds of money-lenders.

[10th August 1956

Sri Valliappa Chettiar representing one of the Associations observed that the provisions contained in the Bill were very comprehensive and they would affect every money-lender. They would affect even a good and honest money-lender. The Bill did not make any mention of any particular set of money-lenders who were said to molest or harass people. It would have been better if a separate Bill had been brought forward only to deal with such people.

Raja Sri Muthiah Chettiar of Chettinad pointed out that in Ceylon there was a separate legislation called the Afghan Money-Lenders' Act to deal with a particular set of money-lenders.

Sri C. Kandasamy pointed out to the witness that his fear that the provisions of the proposed Bill might not be implemented properly by the Officers held good in the case of all enactments of the Government. Simply because there would be some misuse of the powers by some of the Officers, it could not be said that there was no need at all for controlling money-lending.

The witness replied that the Government should come to some decision as to whether there was need for the money-lending business to exist or not. If they thought that there was need for it, they must come forward to protect the business. As far as the witness was concerned, he was of the view that there was absolutely no necessity for the proposed legislation.

Sri C. Kandasami wanted to know why the witness objected to this beneficial reform intended to help the middle-class and the lower middle-class people who were very sincere and honest in repayment of their loans. The witness replied that it was not so simple as that and this Bill would bring all money-lending transactions within its purview and, therefore, he opposed it. He added that as long as the Government did not control the operations in allied commercial enterprises, they need not single out money-lending business for any discriminatory treatment.

To a query from Sri C. Kandasamy whether the City money-lenders would not object to the suggestion of the witness that the Act should be enforced in the first instance in the City alone as an experimental measure, the witness stated that the reason for his suggestion was that Government seemed to bring in this legislation taking into consideration one or two stray incidents in the City alone.

Answering questions from Sri M. R. Ramachandran, the witness said that as against a profit of Rs. 150 to Rs. 200 for a capital of Rs. 50,000 which they were now able to earn, their profit would be reduced to Rs. 20 if they were to charge only the rates of interest contemplated under the Bill. He added that the present profit of Rs. 200 would be sufficient for them.

When the Chairman pointed out that the money-lending machinery did not break down in other States where an enactment similar to the present Bill was in force. the witness replied that the reason for it was the higher rate of interest allowed in those States. Answering a query from Sri K. Balasubramanya Ayyar, the witness stated that they should be allowed to charge a rate of interest higher than the bank rate. If the same rate of interest prevailing in other States was allowed in this State, there would be no confusion.

10th August 1956]

(2) Sri VALLIAPPA CHETTIAR.—The witness said that companies and banks should also be brought within the purview of this Bill as they were charging very exorbitant rates of interest and that co-operative societies alone should be excluded. He wanted that there should be a separate legislation for pawn-brokers and money-lenders and that they should not be clubbed together as their nature of business varied. The witness was against exemption being granted to members of the learned professions as it would lead to abuse. He said that the licence fee should not exceed Rs. 5 and that the applicant should be heard by the licensing authority before he could refuse to grant the licence. It would be better if the change of place of business was notified. instead of insisting upon an endorsement on the licence as it would take a long time and as the business had to be closed until the endorsement on the licence was obtained. To a query from Dr. V. K. John, the witness wanted a fortnight's time for notifying the change of place of business.

The witness stated that the Tamil month should be adopted for the calculation of interest. To a question from Raja Sri Muthiah Chettiar whether the witness had any objection to adopt both English and Tamil months for the calculation of interest, he answered that he had no objection.

He pleaded for the deletion of clause 12 and also clauses 13 (3) and 14 which vested Inspectors and certain Police officers with powers to enter the place of business at any time for search and inspection. According to him, the appointment of Inspectors was unnecessary, as it would cause obstruction to the business.

The witness was of opinion that the maximum period for redemption of a pledge should be reduced to six months, as there was fluctuation in the price of gold. He added that the provision under clause 16 (2) was quite unnecessary, as it would take a long time for the Inspectors to confirm the bid of the pawn-broker.

As regards clause 16 (4) (*a*) the witness pointed out that while there was a provision for returning the surplus amount realised in auction to the holder of the pawn ticket, there was no corresponding provision to collect the deficit amount from the borrower. Raja Sri Muthiah Chettiar told the witness that he could always claim the money due to him under the existing laws. The witness stated Courts have held that as the relationship between the pawner and pawnee was governed by a special Act and unless the Act specifically give power to recover the deficit personally they may not get the deficit and it was so held in one or two cases under the Pawn Brokers' Act 1943. The Chairman observed that they should be careful to advance only as much money as they could get back by auctioning the pawn in cases of default.

As regards clause 17, the witness was of the view that the pawn-broker should be given liberty to charge insurance fees along with interest, inasmuch as they had to compensate the borrowers even if the pawned articles were destroyed or damaged by fire.

The witness wanted that the period of notice of one month mentioned in clause 19 should be reduced to seven days, as there was a chance of the debtor making himself scare on receipt of the notice.

[10th August 1956

Referring to clause 21 (2), the witness stated that it would be very difficult for the pawn-brokers to find out whether an article had already been pledged or not. Sri Kolkebail pointed out that the same argument would hold good even in the case of stoolen properties. Raja Sri Muthiah Chettiar was of the view that repledge was the only way of reducing the rate of interest. The witness said that in cases of repledge the pledger should be punished and not the pawn-broker.

Regarding clause 22 (3), the witness stated that it would be practically impossible for the pawn-broker to seize the stolen articles and hand them over to the police, as in remote villages the police stations were situated at a distance of about 20 miles and the pawn-broker himself might be subjected to violence by the persons who attempted to pledge the stolen articles.

The witness urged that the power to cancel a licence should be vested in a Judicial authority and that the clause relating to arrest without warrant by a police officer should be deleted. He also added that there was no need for a licence in cases of winding up of business. Finally he wanted that the new Act must be brought into force only after repealing the old Act in all the areas as otherwise it would cause a lot of confusion.

(3) Sri T. R. S. Ramanatha Ayyar of the Coimbatore District Bankers' Association.—The witness was recalled and examined by the Committee.

The witness submitted that a proviso on the following lines should be added to the clause dealing with molestation of debtors:—

"Provided that a person who visits such house, building or place for the purpose only of making a demand for repayment of a loan or in pursuance of a prior engagement or arrangement or for the purpose of obtaining or communicating information shall not be deemed to molest."

He added that in the Bombay and Bengal Acts such a proviso was there. Proceeding further, he said that complaints of molestation should not be taken on file *suo motu* but should only be taken on file on the debtor furnishing security to the satisfaction of the Court.

Questioned by Raja Sri Muthiah Chettiar as to what was the rate of interest which non-professional money-lenders charged on promissory notes and on mortgages of house property and landed property, the witness replied that it ranged from 9 to 15 per cent. To another query, the witness replied that the rate of interest charged on clean loans was about 12 to 18 per cent. Answering further questions of Sri M. A. Muthiah Chettiar, the witness replied that they had no statistics with regard to non-professional money-lenders. In their memorandum to the Committee, they had suggested that 15 per cent might be charged on secured loans not exceeding Rs. 1,000 and that 12 per cent might be charged on secured loans exceeding Rs. 1,000. In the case of unsecured loans, 18 and 15 per cent might be charged respectively. Asked as to what would be the maximum rate of interest which the witness would suggest on loans involving pledge of jewels and other valuables, he replied that the rates suggested by the Madurai-Ramanathapuram Association were workable.

Sri V. S. R. M. Valliappa Chettiar brought to the notice of the Committee that in the old Act there was a provision that articles of the value of Rs. 10 and below which were pledged became the property

10th August 1956]

of the pawn-broker if they were not redeemed within one year. There was no corresponding provision in the proposed legislation. Further as the price of the sovereign had increased considerably, the limit of Rs. 10 should be increased to Rs. 25.

(4) Sri M. A. ARUNACHALAM CHETTIAR OF THE TIRUCHIRAPPALLI ASSOCIATION.—The witness wanted that the provision relating to the submission of monthly accounts should be deleted.

(5) Sri SUBBARAJ OF THE SOUTH ARCOT MONEY-LENDERS' ASSOCIATION.—The witness said that he had no objection to the proposed legislation and to grant licences to the money-lenders. He however desired that the rate of interest to be charged by the money-lenders should not be controlled by the Government.

(13) *Sri H. H. K. M. Bhora, Organizer of the Marwadi Jain Annadhana Sala.*

The witness suggested the following for the consideration of the Committee:—

(1) The licence fee for a pawn-broker should be Rs. 50.

(2) Licences should be granted only to honest and desirable persons on production of a certificate of character from a Member of the Legislative Assembly or Council or from a Municipal Councillor.

(3) Pawn-brokers and money-lenders whose annual turnover was between Rs. 10,000 and Rs. 25,000 should furnish a security deposit of Rs. 1,000.

(4) The applicant for a licence should not be less than 21 years of age.

(5) Those who committed an offence for the first time should be let off with a warning by the Magistrate prescribed for the purpose. In the case of those who committed the offence for a second time, the security deposit should be forfeited to Government. If the offence was repeated for a third time, the licence should be cancelled.

Mr. Bhora represented that for loans up to Rs. 25 the rate of interest should be 3 pies per rupee per mensem and for over Rs. 25, the rate should be only one and half pies per rupee. He also urged that the pawn tickets should be issued in Tamil language containing all particulars of items pledged, and that the articles, jewels, etc., should be kept in the very shop of the pawn-broker in safe custody as otherwise it took at least a week's time to get back the article. He was of the view that repledge should not be allowed under any circumstances. He also pleaded that a suitable deposit amount should be obtained from those persons engaged in money-lending business.

(14) *Sri H. Sowbagmull Dharmachand of Madurantakam.*

The witness said that what all he had go to say had already been briefly indicated in the memorandum submitted by him. He specifically drew the attention of the Committee to the Pawn Brokers Act of 1943 wherein it was stated that a pledge for less than Rs. 10 became the absolute property of the pawn-broker if not redeemed within a specified period and said that such a provision was necessary as otherwise the pawn-broker would have to incur a loss of at least two rupees

[10th August 1956

towards auction charges. He had no objection to a time-limit of one and half years being granted for purposes of redemption of such articles.

(15) *Sri Kalioss Sait of the Erode Money-lenders Commission and Mundy Merchants' Association, Erode.*

The witness said that the proposed legislation purporting to regulate and control money-lending business in the State was more in the nature of a penal legislation than a curative or purificatory measure. He requested the Government to see that the legislation did not suppress the money-lenders but helped them at least to eke out their livelihood.

(16) *Sri S. C. Jumberlal Jain of Tambaram.*

The witness said that pawn-brokers were arrested by the police if they were not able to identify or produce the culprit who pledged the stolen property with them. He requested that they should not be arrested and held responsible for such things. He also submitted that pawn-brokers must be prevented statutorily from giving more than fifty per cent of the prevailing market value of the articles pledged as it would be very difficult to realize the interest portion later on in some cases.

TRUTH ALONE TRIUMPHS

10th August 1956]

THE MADRAS CULTIVATING TENANTS (PAYMENT OF FAIR RENT) BILL, 1956 (L.A. BILL No. 4 OF 1956).

Composition of the Joint Select Committee.

CHAIRMAN :

1 The Hon. Sri M. A. MANICKAVELU.

MEMBERS :

2 ARUMUGAM, Sri R. S.
3 BHAKTAVATSALAM, The Hon. Sri M.
4 DASARATHAN, Sri D.
5 DHARMALINGAM, Sri M.
6 GAJAPATHY NAYAGAR, Sri A.
7 JOHN, Dr. V. K.
8 KANDASAMI, Sri C.
9 KANDASWAMI GOUNDER, Sri S.
10 KARUTHIRUMAN, Sri P. G.
11 KOLEKEBAIL, Sri S. S.
12 MANICKASUNDARAM, Sri M.
13 MANJUBHASHINI, Srimathi S.
14 MOGRAL, Sri M. S.
15 NAGARAJAN, Sri V. R.
16 NARSAPAYA, Sri S.
17 NARAYANASWAMI NAIDU, Sri G.
18 PANCHAKSHARAM, Sri S.
19 PURUSHOTHAM, Sri T.
20 RAJACHIDAMBARAM, Sri P. B. K.
21 RAJARAM, Sri K.
22 RAMALINGAM, Sri S.
23 SAMBASIVAM, Sri A.
24 SUBRAMANIAM, The Hon. Sri C.
25 SWAYAMPRAKASAM, Sri S.
26 VAIKUNTAM, Sri A.

ASSOCIATE MEMBERS :

27 BALASUBRAMANYA AYYAR, Sri K.
28 ETHIRAJALU, Sri M.
29 MOHAMED RAZA KHAN, Sri.

SECRETARIAT :

1 Sri T. HANUMANTHAPPA, B.A. (Hons.), B.L.,
Secretary to the State Legislature.

2 Sri G. M. ALAGARSWAMY, B.A., B.L.,
Assistant Secretary to the State Legislature.

TAMIL NADU LEGISLATIVE ASSEMBLY
TRUTH ALONE TRIUMPHS

[10th August 1956

REPORT OF THE JOINT SELECT COMMITTEE ON THE MADRAS CULTIVATING TENANTS (PAYMENT OF FAIR RENT) BILL, 1956 (L.A. BILL No. 4 OF 1956).

To

THE HONOURABLE THE LEGISLATIVE ASSEMBLY,
MADRAS.

The Joint Select Committee appointed to consider the Madras Cultivating Tenants (Payment of Fair Rent) Bill, 1956 (L.A. Bill No. 4 of 1956), has the honour to make the following report.

2. The Bill was published in English in Part IV-A of the *Fort St. George Gazette*, dated the 21st December 1955, and in the other regional languages except Hindi in the *Fort St. George Gazette*, dated the 28th December 1955.

3. The Joint Select Committee was appointed by resolutions of the Assembly, dated 28th January 1956 and of the Council, dated 31st January 1956.

4. The Joint Select Committee met in the Committee Room, Legislators' Hostel (Old), Government Estate, Madras, on the 27th February 1956, 20th and 21st April 1956; in the Council Hall, Ootacamund, on the 21st, 22nd and 23rd May 1956 and again in the Committee Room, Legislators' Hostel (Old), Government Estate, Madras, on the 17th July 1956.

5. At its first meeting on the 27th February 1956 the Joint Select Committee decided to receive representations from persons interested in the Bill. Accordingly, at its meetings on the 20th and 21st April 1956, it heard oral representations of associations of landowners, the officers of the Hindu Religious and Charitable Endowments Department and other individuals connected with agriculture. The Joint Select Committee also scrutinized all the memoranda received.

TRUTH ALONE TRIUMPHS

The majority of witnesses were representatives of the landowners and their main contentions were that the proportion of sharing of the gross produce, viz., 60 : 40 as between the landowner and the tenant as laid down in the Tanjore Tenants and Pannaiyals' Protection Act, 1952, should be adopted in this Bill, that the landowner should also get a share of the catch crops and straw and that the definition of 'cultivating tenant' should be so amended as not to permit the growth of a new set of intermediaries. The Committee has considered these representations and the extent to which they have been met are indicated in the succeeding paragraphs against the relevant clauses.

6. The Joint Select Committee has subjected the clauses to a careful scrutiny and as a result of such scrutiny has made various important changes in them.

10th August 1956]

Clause 1.

Sub-clause (3) of this clause deals with giving retrospective effect to the Act from the 1st April 1956. To minimize certain practical difficulties during the transitional period in respect of the sharing of crops already harvested the Committee has amended this sub-clause so as to limit the retrospective effect to the 1st July 1956.

Clause 2.

Sub-clause (1) of this clause deals with the definition of certain terms in the Bill and some of them have been amended, some omitted and a new one added in accordance with the decisions reached by the Committee on the operative clauses of the Bill. By a majority decision the Committee accepted the principle that all crops should be shared without any distinction as between the principal crop and the catch crop. The definitions of 'catch crop' and 'principal crop', items (*b*) and (*i*) respectively of sub-clause (1) have therefore been deleted.

The definition of item (*c*) 'cultivating tenant', has also been amended so as to avoid any scope for the intermediaries getting the benefits of the Act.

A new definition for 'garden land' has also been included in accordance with the decision to give the tenant a greater share than 60 per cent, viz., 66-2/3 per cent in such lands.

The Committee is of opinion that it is unnecessary to include any reference to the Rent Court in the definition of 'normal gross produce' as only in cases of dispute the question of deciding the fair rent is taken to the Rent Court. The definition has been amended accordingly.

Sub-clause (2) has also been amended consequent on the decision to abolish all distinction as between double crop wet land and single crop wet land and the decision regarding catch crops. It has also been provided that any question regarding the classification of the land shall be decided on the actual facts on the date with reference to which the question arises.

Clause 3.

This clause deals with the rights and liabilities of cultivating tenant and landowner. The Committee has made a consequential amendment to sub-clause (1) to bring it in conformity with sub-clause (3) of clause 1. Consequent on the changes made by the Committee in clause 4 in regard to the different rates of fair rent payable for different classes of land, sub-clause (2) (*a*) and sub-clause (3) have been deleted in view of the decision of the Committee to give a share in all the crops to the landowner.

Sub-clause (2) (*b*) has been amended and numbered as sub-clause (2) giving the landowner the option in cases of irregular cultivation either to take his share of the produce and pay the

[10th August 1956

proportionate excess water cess or to allow the tenant to take the entire produce of the irregular cultivation and pay the excess water cess while paying the landowner his share of the produce to which he would be entitled but for the irregular cultivation.

Two new sub-clauses (6) and (7) as renumbered in the Bill as amended by the Joint Select Committee, have been added apportioning as in the Tanjore Tenants' and Pannaiyals' Protection Act, 1952, the responsibility for silt clearance and improvements to channels other than field channels on the landowners and on the tenants in regard to field channels and also making the landowner liable to bear all capital expenditure necessary to maintain the land and wells in a proper state of repair.

A new Explanation II has been added to sub-clause (8) as renumbered—old sub-clause (7)—as the Committee considers that where a cultivating tenant pays a contract rent lower than the fair rent payable under the Act the landowner shall not be debarred from receiving any service by the cultivating tenant or the free use of his cattle so that religious institutions like temples, etc., which may lease out lands at rents lesser than the fair rent payable under this Act may be benefited.

In view of the special circumstances obtaining in South Kanara, and as the cultivating tenant will hereafter pay only the fair rent payable under the Act, the Committee feels that the intermediary tenant, namely, the mulgenidar, who has taken the land on a permanent lease for a long term should also be given a proportionate reduction in the rent payable by him to the landowner. Provision has been made accordingly by adding a new sub-clause (9).

Another new sub-clause (10) as renumbered, has been added as the Committee is of the view that manuring the lands should be made the responsibility of the cultivating tenant and that pending the constitution of Tenants' Co-operative Societies for Better Farming in all villages, a landowner should be enabled to advance such loan as may be necessary for manuring his lands and that such loan shall be a first charge on the cultivating tenant's share of the produce.

Clause 4.

This clause deals with the question of what constitutes fair rent. The Committee is of the opinion that, as the Planning Commission had recommended only a 20 per cent share for the landowner. it would not be proper to allow any landowner to get as his share more than 40 per cent of the gross produce. The Committee also feels that it is not fair to prescribe a uniform share of 40 and 60 per cent of the gross produce as between landowner and tenant for all classes of lands and after taking into consideration all the relevant factors the Committee has broadly classified the lands into wet land, wet lands where irrigation is supplemented by lifting water, garden land and dry land and has laid

10th August 1956]

down that the share of the landowner shall be 40 per cent, 35 per cent, 33-1/3 per cent and 25 per cent, respectively, of the gross produce in respect of these categories of land irrespective of the number of crops raised. Sub-clause (1) of this clause has accordingly been recast and consequently Explanation I, that any catch crop grown on any land shall not be taken into account in determining fair rent has been deleted. Explanation II has also been amended so as to give the landowner in every harvest one-fifth of the straw or stalk of the crop as the Committee feels that it is but fair that the small ryots who own cattle should receive a share of the straw or stalk.

Sub-clause (2) has also been revised as the Committee considers that the share of the landowner should be raised to 40 per cent of the gross produce in the case of wet land where normally irrigation is supplemented by lifting water and garden land but where the water is lifted by pumpsets installed by the landowner at his expense. It has also been provided that the maintenance charges of the pumpset shall be borne by the cultivating tenant while charges for repairs should be borne by the landowner.

Sub-clause (3) has been amended by adding the words ' during the contract period ' at the end as the Committee desires that it should be made explicit that the protection afforded by this sub-clause would apply only to existing contracts.

Clause 5.

This clause deals with the payment of fair rent in cash or in kind. Sub-clause (1) has been so amended as to give the tenant the option of paying the fair rent either in cash or in kind or partly in cash and partly in kind where no contract as regards the mode of payment exists as such. Two provisos have also been added to make it clear that in regard to existing tenancies the option shall be exercised within three months of the date of publication of this Act in the official gazette and in other cases within three months of the tenancy agreement coming into effect and if the tenant fails to exercise his option the landowner may by notice in writing given to the cultivating tenant specify the mode of payment. The option once exercised or the mode of payment once specified is not to be changed except by mutual consent.

Sub-clause (2) regarding the landowner remitting the whole or a proportionate part of the fair rent due to him because of adverse seasonal conditions has been amended so that an application for admission for remission of fair rent would lie only when adverse seasonal conditions have resulted in the reduction of the gross produce by more than 25 per cent. The Committee also feels that before such an application to a Rent Court is entertained or enquired into, the Rent Court may impose such conditions as it considers reasonable taking into account all the circumstances of the case including conditions as to deposit of admitted rent. A proviso has been added accordingly.

Clause 6.

The Committee feels that provision should be made for a tenant to apply to the Rent Court during the period of currency of five years of the fair rent as determined by this Act for a reduction of the fair rent if the land has been wholly or partially rendered unfit for cultivation due to causes beyond his control and similarly, for a land-owner to apply for enhancing the fair rent if the produce has increased on account of any improvements made by the land-owner. Two provisos have been added to carry out the above objectives.

Clause 7.

After considering the various difficulties in regard to the sharing of all kinds of crops at the threshing floor, the Committee feels that with regard to sharing of grains a provisions similar to that of paragraph 3 of sub-section (1) of section 8 of the Tanjore Tenants and Pannaiyals' Protection Act, 1952, may be adopted and as regards other crops it may be left without making any provision so that the land-owner and cultivating tenant may share them in the most convenient manner agreeable to them. The clause has been amended accordingly.

Clause 8.

The Committee agrees with the suggestion that the Rent Tribunal should be presided over by an officer not below the rank of the District Munsif instead of the Revenue Divisional Officer and has amended the clause accordingly.

Clause 9.

This clause has been amended so as to enable either party to apply to the Rent Court for fixation of fair rent, notwithstanding any decree or order of a Civil Court which has not taken into consideration of the provisions of this Act.

Clause 10.

As District Munsifs are to preside over Rent Tribunals the Committee considers that an application to the District Court for revision of the orders of the Rent Tribunal is unnecessary and has accordingly deleted this clause, and re-numbered clauses 11, 12 and 13 as 10, 11 and 12 respectively.

New clause 13.

The Committee considers that the benefits of the Act should be restricted to the real tillers and is of the view that a ceiling of 6-2/3 acres of wet land on the extent of land a tenant can cultivate, either as owner or as tenant or as a tenant-plus-owner should be prescribed and also that cultivating tenants whose total holdings as tenants or owner or in both capacities do not exceed 10 acres of wet land should be enabled to surrender only at the end of the agricultural year the excess over 6-2/3 acres to get the benefits

of this Act. A new clause has accordingly been added prescribing also the equivalent dry or garden land of these limits of 6-2/3 acres and 10 acres of wet land.

Clause 14.

This clause deals with the exemptions from the provisions of this Act and exempts land on which crops which do not give any yield for a continuous period of two years or more are grown and also exempts contracts merely for collection or harvesting of the produce of any land. The Committee has carefully considered the suggestions made for exempting land in which sugarcane and plantains are cultivated and whose cultivation season is not in any way connected with the agricultural year and has decided to exempt such land only during the period when such crops are on the land. The clause has therefore been amended accordingly.

Clause 15.

The words "relating to the payment of fair rent" occurring in this clause was deleted as the Committee is of the view that a separate Bill containing the provisions relating to Pannayals in the Tanjore Tenants and Pannayals' Protection Act, 1952, may be brought forward.

Clause 16.

A new sub-clause (3) has been substituted as the Committee considers that the procedure in regard to laying of the rules framed under the Act on the table of the House should be uniform as recommended by the Committee on Subordinate Legislation in its first report.

7. All the clauses have been re-numbered and all the changes made by the Joint Select Committee are indicated in the annexed Bill.

8. The Committee considers that the changes made by it are of such important character as to require the republication of the Bill.

9. Some of the members have given dissenting minutes which are appended.

GOVERNMENT ESTATE,
MOUNT ROAD, MADRAS-2,
25th *July* 1956.

M. A. MANICKAVELU,
Chairman.

[10th August 1956

ANNEXURE.

[NOTE.—**The changes made are sidelined or underlined and the portions omitted are indicated by dots**]

L.A. BILL No. 4 OF 1956.

A Bill to provide for the payment of fair rent by cultivating tenants in certain areas in the State of Madras.

WHEREAS it is expedient to provide for the payment of fair rent by cultivating tenants in certain areas in the State of Madras: BE it enacted in the Seventh Year of the Republic of India as follows:—

1. *Short title, extent and commencement.*—(1) This Act may be called the Madras Cultivating Tenants (Payment of Fair Rent) Act, 1956.

(2) It extends to the whole of the State of Madras other than the areas to which the Malabar Tenancy Act, 1929 (Madras Act XIV of 1930), extends.

(3) It shall be deemed to have come into force on the 1st day of July 1956.

2. *Interpretation.*—(1) In this Act, unless the context otherwise requires—

(*a*) "agricultural year" means the year commencing on the 1st day of April, or, in respect of the whole or any part of any district on such other date as the Collector of the district may specify in that behalf by notification in the District Gazette;

.

(*b*) "cultivating tenant" means a person who contributes his own physical labour or that of the members of his family in the cultivation of any land belonging to another, under a tenancy agreement, express or implied, and includes any such person who continues in possession of the land after the determination of the tenancy agreement or the heirs of such person but shall not include a mere intermediary or his heirs;

(*c*) "fair rent" means the rent payable under this Act.

(*d*) "garden land" means dry land irrigated by lifting water from wells or other sources;

(*e*) "Government" means the State Government;

(*f*) "landowner" means the owner of the land let for cultivation by a cultivating tenant and includes the heirs, assignees, legal representatives of such owner, or person deriving rights through him;

(*g*) "normal gross produce" means the produce which would be obtained, if the rainfall and the seasons were of a normal character . . . on the class of land to which it belongs and in the same situation and possessing the same advantages; . . .

10th August 1956]

(h) " paid " includes " delivered ";

. . . .

(i) " Rent Court " and " Rent Tribunal " means in relation to any area the Rent Court and the Rent Tribunal respectively constituted under this Act for such area.

(2) If any question arises whether any land is . . . wet, or dry or garden land, the question shall be decided. . . on the actual facts on the date with reference to which the question arises.

3. *Rights and liabilities of cultivating tenant and landowner.*—(1) With effect from the . . . 1st day of July 1956, every cultivating tenant shall be bound to pay to the landowner and every landowner shall be entitled to collect from the cultivating tenant fair rent . . . payable under this Act.

(2) . . . Where the irrigation of any land is irregular the landowner may, at his option, either take his share of the produce and bear the excess water-cess in respect of the irregular irrigation proportionate to his share or take the share of the produce which would have been obtained but for the irregular irrigation in which case the entire excess water-cess shall be borne by the cultivating tenant.

.

(3) Notwithstanding any neglect or failure on the part of the cultivating tenant to raise any crop, the landowner shall be entitled to collect fair rent.

(4) Subject to the proviso in sub-section (2) of section 4, all the cultivation expenses inclusive of cost of seed, ploughing, manuring, harvesting and threshing shall be borne by the cultivating tenant.

(5) The landowner shall be responsible for the payment of all dues payable to the Government and local authorities in respect of the land subject to his right to recover from the cultivating tenant the public charges which are expressly made payable by the cultivating tenant by this Act.

(6) The liability for silt clearance and improvements shall rest on the landowner in the case of channels other than field channels and on the cultivating tenant in the case of field channels.

(7) The landowner shall bear all capital expenditure necessary to maintain the land and wells in a state of proper repair.

(8) No landowner shall, after the commencement of this Act, claim . . . or stipulate for—

(i) payment of any amount by the cultivating tenant in excess of the fair rent or in excess of the public charges which are expressly made payable by the cultivating tenant by this Act;

[10th August 1956

(ii) the delivery by the cultivating tenant of any article or thing in addition to fair rent; or

(iii) any service by the cultivating tenant or the free use of his cattle.

Explanation I.—Nothing contained in this section shall affect the right of the landowner to claim from the cultivating tenant compensation for damages to the land or to anything that stood on the land at the time of lease.

Explanation II.—Where a cultivating tenant pays a contract rent lower than the fair rent payable under this Act clause (iii) of sub-section (8) shall not apply.

(9) Any landowner who is a mulgenidar, and the rent receivable by whom from his cultivating tenant suffers a reduction as a result of the provisions of this Act shall be entitled to have the rent payable by him to his mulgar reduced in proportion to the reduction in the rent receivable by him from his cultivating tenant.

(10) A landowner may advance to his cultivating tenant who is not a member of any co-operative society for better farming such loan as may be necessary for manuring his land. The loan so advanced shall be a first charge on the share of the produce to which the cultivating tenant is entitled under this Act.

4. *What is fair rent.*—(1) Subject to the provisions of sub-section (2), fair rent shall be—

(i) in the case of wet land, 40 per cent of the normal gross produce or its value in money;

(ii) in the case of wet land where the irrigation is supplemented by lifting water, 35 per cent of the normal gross produce or its value in money;

(iii) in the case of garden land, $33\frac{1}{3}$ per cent of the normal gross produce or its value in money;

(iv) in the case of dry land, 25 per cent of the normal gross produce or its value in money;

Explanation.—In every harvest the landowner shall be entitled to one-fifth of the straw or stalk of all the crops.

(2) In the case of lands in items (ii) and (iii) of sub-section (1) in which water is lifted by pumpsets installed at the cost of the landowner the fair rent specified in sub-section (1) shall be increased to 40 per cent:

Provided that the cultivating tenant shall bear all the maintenance charges and the landowner shall bear the charges for repairing the pumpsets. The installation of a pumpset shall be at the option of the landowner.

10th August 1956]

(3) Where the contract of tenancy provides for payment of a rent lower than the fair rent payable under the above provisions, the contract rent alone shall be payable during the contract period.

5. *Fair rent may be in cash or in kind.*—(1) The fair rent in respect of any land may be paid either in cash or in kind or partly in cash and partly in kind, in accordance with the terms of the contract between the landowner and the cultivating tenant; in the absence of such a contract, the fair rent may be paid . . . at the option of the cultivating tenant in any one of the above ways:

Provided that the option shall be exercised in the case of a tenancy in force on the date on which this Act is first published in the *Fort St. George Gazette*, within three months from that date and in any other case within three months from the date on which the tenancy agreement takes effect; and if the cultivating tenant does not exercise the option, within the period aforesaid, the landowner shall, by notice in writing given to the cultivating tenant, specify the way in which the fair rent shall be paid by the cultivating tenant:

Provided further that the option once exercised or the way once specified shall not be changed except by mutual agreement.

(2) Whenever . . . adverse seasonal conditions result in the reduction of the gross produce from any particular crop to the extent of more than 25 per cent, the landowner shall be bound to remit a proportionate part of the fair rent due to him from his cultivating tenant in respect of that land for that period:

Provided that before admitting or inquiring into an application made by a cultivating tenant for remission of fair rent under this section, the Rent Court may impose such conditions as it considers reasonable in the circumstances of the case including conditions as to deposit of admitted rent.

6. *Alteration or revision of fair rent.*—Where in respect of any land fair rent has been determined under this Act, it shall continue in force for five years . . . :

Provided that the Rent Court may, on an application made by the cultivating tenant, reduce the fair rent if it is satisfied that on account of deterioration of the land by floods or other causes beyond the control of the cultivating tenant, the land has been wholly or partially rendered unfit for the purposes of cultivation:

Provided further that the Rent Court may, on an application made by the landowner, enhance the fair rent if it is satisfied that on account of any improvements made in the land by or at the expense of the landowner, the produce of the land has increased.

7. *Sharing of produce.*—Where the produce . . . to be shared is grain . . . the sharing shall be done at the usual threshing floor; and . . no portion of the produce shall be removed therefrom at such time or in such manner as to prevent the due division thereof at the proper time.

TRUTH ALONE TRIUMPHS

[10th August 1956

8. *Constitution of Rent Courts and Rent Tribunals.*—(1) The Government may, by notification, constitute Rent Courts and Rent Tribunals for the purposes of this Act with jurisdiction over such areas as may be specified in the notification.

(2) Every Rent Court shall be presided over by an officer not below the rank of Tahsildar and every Rent Tribunal shall be presided over by an officer not below the rank of . . . District Munsif.

9. *Application to Rent Courts and Appeals to Rent Tribunals.*—(1) Notwithstanding any agreement between a landowner and the cultivating tenant, or any decree or order of a Court, either party may apply to the Rent Court for fixation of fair rent or for deciding any dispute arising under this Act.

(2) From every decision of a Rent Court, an appeal shall, within such time as may be prescribed, lie to the Rent Tribunal whose decision shall . . . be final.

.

10. *Costs.*—The costs of and incident to all proceedings before the authorities referred to in sections 8 and 9 shall be in the discretion of the respective authority.

11. *Collector to publish list of prices.*—(1) The Collector of the district shall publish in the months of January, April, July and October every year in the District Gazette the average market price during the immediately preceding three months at the headquarters of each taluk of the main crops of the district.

(2) Where, for the payment of fair rent by a cultivating tenant to whom the provisions of this Act apply, the cash value of any crop has to be fixed, such value shall be fixed—

(*a*) in the case of any of the crops referred to in sub-section (1), the market price at the taluk headquarters last published under sub-section (1) before the date when such fair rent became payable;

(*b*) in the case of any other crop as may be agreed upon between the landowner and the cultivating tenant and in the case of disagreement, as may be deemed fair and reasonable by the Rent Court.

12. *Act to override contract and other laws, etc.*—The provisions of this Act shall have effect notwithstanding anything to the contrary contained in any pre-existing law, custom, usage, agreement or decree or order of a Court.

13. *Surrender of land in excess of certain extent.*—(1) The provisions of this Act shall not apply to any cultivating tenant who owns, or who cultivates either as tenant or as owner or as both, an extent of land in excess of one veli (6-2/3 acres) of wet land.

(2) Any cultivating tenant who owns, or who cultivates either as tenant or as owner or as both, an extent of land exceeding

10th August 1956]

that specified in sub-section (1) but not exceeding 10 acres of wet land may, by notice in writing addressed to the landowner, relinquish at the end of the agricultural year ending in 1957 the tenancy, in respect of such portion of the land aforesaid, as may be necessary to entitle him to all the benefits of a cultivating tenant under this Act. Such cultivating tenant shall be entitled to all the benefits of this Act till the end of the agricultural year ending in 1957 and shall thereafter be entitled to all the rights of a cultivating tenant under this Act only on such relinquishment.

(3) For the purpose of computing the land owned or cultivated by a person all the lands owned or cultivated by him whether, wet, dry or garden shall be taken into account, and 3 acres of dry land or $1\frac{1}{2}$ acres of garden land shall be taken as equivalent to one acre of wet land.

14. *Exemption.*—Nothing in this Act shall apply to any land . . . during the period when such land is used for raising as main crop, sugarcane, plantain or betel vines or any crop which does not give any yield for a continuous period of two years or more from the time of cultivation or to any contract merely for collection or harvesting of the produce of any kind.

15. *Act to override Madras Act XIV of 1952.*—If any provision . . . contained in the Tanjore Tenants and Pannaiyal Protection Act, 1952 (Madras Act XIV of 1952), is repugnant to any provision contained in this Act, the latter provision shall prevail and the former provision shall, to the extent of the repugnancy, be of no effect.

16. *Power to make rules.*—(1) The Government may, by notification, make rules to carry out the purposes of this Act.

(2) Without prejudice to the generality of the foregoing power, such rules may provide for—

(*a*) the procedure to be followed by Rent Courts and Rent Tribunals;

(*b*) the matters to be taken into account in determining normal gross produce;

(*c*) the fees to be paid in respect of applications, and appeals . . . under this Act;

(*d*) the time within which appeals . . . may be presented under this Act;

(*e*) the notification of prices of agricultural or horticultural produce for the purpose of fixing the cash value of the fair rent.

(3) All rules made and all notifications issued under this Act shall, as soon as possible after they are made, be placed on the table of both the Houses of the Legislature and shall be subject to such modifications by way of amendments or repeal as the Legislative

TAMIL NADU LEGISLATIVE ASSEMBLY TRUTH ALONE TRIUMPHS

Assembly may make within fourteen days on which the House actually sits either in the same session or in more than one session.

17. *Power to remove difficulties.*—If any difficulty arises in giving effect to the provisions of this Act, the Government may, as occasion may require, by order, do anything which appears to them necessary for the purpose of removing the difficulty. A copy of every order passed under this section shall be laid before each House of the Legislature.

GOVERNMENT ESTATE,
MADRAS-2,
25*th July* 1956.

T. HANUMANTHAPPA,
Secretary to the State Legislature.

APPENDIX.

DISSENTING MINUTES.

I

The provision in clause 16, sub-clause (3) enables the Legislative Assembly to make modifications in the rules and notifications issued under the Act by way of amendments or repeal. Similar provision should be there in the case of the Legislative Council also. The Constitution vests equal legislative powers in both Houses. This aspect was pressed on previous occasions in the Legislative Council and the then Chief Minister, the Hon. Sri C. Rajagopalachari, assured us that no distinction will be made between the two Houses especially in such matters of legislative control over rule making powers of the Government. The Madras Cultivating Tenants Protection Act, 1955, provides that all rules made under the Act shall be laid before both Houses of the State Legislature and shall be subject to such modifications whether by way of repeal or amendment as those may make. Similar provision should be made in the present case and I appeal to Government to have clause 16, sub-clause (3) amended accordingly.

MADRAS,
19*th July* 1956.

T. PURUSHOTHAMA MUDALIAR.

II

Subject to the following minute of dissent, I agree to the provisions of the Bill. The conception and preparation of the Bill do not in any way help the actual tiller of the soil. Sub-clause (10) of clause 3 enables the land-owner to advance money to the tenant for manuring purposes. This loan is a first charge on the produce. The maximum amount that can be advanced has to be fixed. Otherwise, any other transaction is likely to be included so as to enable the land-owner to claim more.

The proviso to sub-clause (1) of clause 5, fixes three months time for the tenant to exercise the option to pay the fair rent in cash or kind. Similar time-limit has to be fixed for the land-owner also so as to enable the tenant to know his position.

In the proviso to sub-clause (2) of clause 5, the wording is not clear enough to prevent the authority from ordering the deposit of the admitted amount before the harvest is over.

10th August 1956]

In clause 7, it is better to fix a time-limit to keep the produce on the threshing floor. If a land-owner on some pretext or other refuses to share the produce the burden to safeguard the produce at the threshing floor is greater for the tenant and this must be avoided.

Clause 13 provides a ceiling for the tenant. Under the Tanjore Tenants and Pannaiyal Protection Act, 1952, as well as the Cultivating Tenants Protection Act, 1955, persons owning more lands have been recognized as tenants. After the introduction of the present Act, what is to happen to those lands which are to be surrendered. It was promised at the Joint Select Committee stage to bring a Bill simultaneously to deal with these surplus lands. Such a Bill is not forthcoming. In the absence of such a Bill confusion will arise leading to unrest.

Absence of a provision to enable small land-owners to resume lands for personal cultivation is deplorable.

TANJORE, S. SWAYAMPRAKASAM.
22*nd July* 1956.

III

We both disagree on the following points as regards the Madras Cultivating Tenants (Payment of Fair Rent) Bill, 1956, as amended by the Joint Select Committee:—

Any land reform legislation should be comprehensive including all aspects of the problem. But the Government, in the name of introducing legislation stage by stage, is complicating the issue against the interest of the tenants in whose interests the legislative measure is said to be undertaken. Throughout the deliberations it has been incessantly told from the Government side that this Bill is intended only to fix up a fair rent and no other issue should be mingled even if it has got a bearing on the problem of fixing up a fair rent. We strongly feel that problems like fair rent, tenancy, and fixation of ceiling for personal cultivation at least, form part and parcel of the same problem and affects one another in a way. When the tenant is not guaranteed a piece of land for cultivation there is no meaning for fair rent. Unless there is guarantee of permanent tenancy, fair rent fixation is not going to help him in any way. The Government refuses to realize these vital factors and we fear that even the small benefits envisaged through this enactment to the tenants will not reach them practically because of the piecemeal approach of the Government to this problem. We completely disagree with the Government as regards the approach to the problem of land reform.

In this Bill, fair rent has been fixed as 40 per cent of the normal gross produce for wet lands and no change was allowed. Leaving alone the Land Reform Panel's recommendations, even the final directives of the Planning Commission that 25 per cent of the gross produce should be the maximum rent was not adhered to. We are of the opinion still that 25 per cent of the gross produce should be the maximum rent for wet lands as an interim measure which alone will give a substantial relief to the tenants.

Deletion of the catch crop clause and thereby making the tenant to pay 40 per cent of the gross produce of the catch crop also, is a grave injustice done to the cultivating tenants and we strongly oppose this retrograde step of the Government.

[10th August 1956

In the original Bill as introduced in the Assembly the entire straw and stalk was assigned to the tenants side and now it has been amended that 20 per cent should go to the land-owner. This also is a retrograde step and we totally disagree. The above said retrograde steps clearly show that the Government is sympathising more with the cause of the land-owners rather than the cultivating tenants. Somehow or other they wanted to enhance the 40 per cent rent to the land-owner and they have done it in this way indirectly.

A new clause, that the provisions of this Act, shall not apply to any cultivating tenant who owns or cultivates either as tenant or as owner or as both to the extent of land in excess of 6$\frac{2}{3}$ acres of wet land, is really a boon to the landowners. Through this clause the land-owners are going to resume back thousands of acres of land for personal cultivation at one stroke. We can understand and agree to fixing up a ceiling for personal cultivation if provision is simultaneously made to distribute the excess lands surrendered under this process to the landless tenants. But we cannot be a party to this game of providing opportunity legally to the land-owners to get back their lands for personal cultivation. This we consider as a very reactionary measure intended to pacify the agitating land-owners. So we oppose this new clause strongly.

MANALI,
22*nd July* 1956.

C. KANDASAMY.
S. RAMALINGAM.

IV

I have to disapprove the fundamental basis upon which the Bill has proceeded and also the reduced share given to the landowner.

The ryotwari system has been in vogue in our State from time immemorial. Sir Thomas Munroe, when he was Governor of Madras appreciated the advantages of the system and wrote a strong despatch to the East India Company at London to adopt and continue the system under British Rule. The fundamental basis of that system is that the land holdings are owned absolutely by proprietors called ryots and the Government is the overlord and is entitled to a land revenue, the maximum of which in theory is half of the net income from the holding. The land was distributed in olden days among a large number of ryots consisting of small holdings. The lands were under the personal cultivation of the ryots with the assistance of farm labourers called 'pannaiyals' in the Tanjore district. Up till fifty years ago, most of the lands were under the personal cultivation and supervision of the ryots. Only during the past fifty years, there has been the introduction of tenants for cultivation and also waramdars were given a share of the produce. The ryot is the absolute owner of the land and is entitled to sell his lands or purchase additional lands. He is given a patta by the Government. There was a periodic revision of the assessment every thirty years according to the 'tharam' classification of the land.

The present Bill, unfortunately, proceeds upon the footing that the ryot is merely a landlord entitled to receive rent from the tenant and hence most of the provisions are vitiated by this assumption. The Bill has not given the land-owner the right to determine the crops that have to be grown on the land. The Bill has not provided that the land-owner has got the right to resume personal cultivation, whenever he desires to do so. The Bill has not even given the landlord the right to determine whether he will receive the rent in kind or in cash.

10th August 1956]

The Bill has proceeded upon the footing that the ryot is only a landlord who has contributed the land and the tenant contributes the labour and all the expenses for cultivation. Hence the Bill has reduced the customary share which the landlord was entitled to for the last so many centuries in our State to the bare minimum of 40 per cent of the normal gross produce. The Bill provides that the landlord is bound to pay the land revenue and other cesses and surcharge and this being in cash the equivalent in paddy will have to be set apart for the purpose of payment of land revenue and sold at the market price. If the market price is high, then, in the case of the most of the wet lands, the land revenue or kist will be about 10 per cent and the landlord's share would be reduced to 30 per cent. But, if the agricultural prices go down, then the land revenue may even go up to 15 per cent or 20 per cent. Then the landlord's share would be reduced to 20 per cent only. The only incidents of ownership that are left to the landowner are that he is bound to pay the land revenue to the Government and that he can sell the lands.

Moreover, the Bill has not made any provision that the landlord is entitled to determine whether to allow the lands for cultivation either by waramdars or by tenants on a fixed rent on lease. Numerous memoranda have been submitted to the Select Committee by representatives of Associations of ryotwari proprietors and also by individuals. Oral evidence has also been tendered by representatives of associations and by individuals. The memoranda and the oral evidence have been overwhelmingly to the effect that a forty per cent share for the ryotwari proprietor will be a gross injustice to him and in the case of small landowners, will be hardly sufficient for their livelihood. It will not even work out to a decent percentage calculated on the money value of the land which he owns.

During the sittings of the Select Committee at Ootacamund and at Madras, there was no discussion among the members about the effect of the oral evidence tendered by the land-owners. The members proceeded upon their own notions of land reform and upon their own ideologies to which they were committed already.

It may be pointed out that it is the first time in the present Bill that the landlord's share of forty per cent in the gross produce of the wet land was proposed for the ryotwari proprietor. Even the M. V. Subramaniam Committee, which was appointed by the Government, in its report, dated 1950, recommended 45 per cent share. Before that Committee's report, Mr. Raghavendra Rao, the Special Officer, recommended the landlord's share in wet lands as 55 per cent. The Tamil Nad Congress Land Reforms Committee recommended 50 per cent share in the gross produce of the wet lands. The Andhra Land Reforms Committee recently has recommended 50 per cent as the landlord's share in the gross produce in the case of wet lands with first class source of irrigation. In the present Bill, no differentiation has been made in the wet lands as regards first class source of irrigation and otherwise. A uniform share of 40 per cent has been fixed for the land-owner in the case of all wet lands. No doubt, the Joint Select Committee has made some changes and modifications which are better than the provisions in the original Bill. But, as regards the fundamental points, the Joint Select Committee has maintained the Bill in its original form and has also reduced the share of the landlord in the case of lands whose irrigation has been supplemented by the tenants baling water and in the case of garden lands and dry lands.

[10th August 1956

Another serious defect in the Bill is that it has not given any exemption to small landowners owning up to one ' veli ' wet land or 20 acres of dry land unlike the Tanjore Tenants and Pannaiyals Protection Act, 1952. Moreover, it has been decided by the Joint Select Committee that the Bill should displace the Tanjore Tenants and Pannaiyals Protection Act, 1952, so far as tenants are concerned. That Act has been working for the last four years and the landowner's share is 60 per cent. This, as was pointed out by the landowners at that time, was a reduction in the original share. But the landowners acquiesced in it as a matter of compromise and the Act has been working for the last four years satisfactorily. Still, the Bill has reduced the share of the landowner in Tanjore from 60 per cent to 40 per cent and made other changes also which are injurious to the landowners. It is unnecessary to mention them all in detail here.

According to section 7, clause (*f*) of the Tanjore Tenants and Pannaiyals Protection Act, 1952, the landowners, may, if they so desire, terminate the tenancy by giving notice to the tenant in writing not less than twelve months before the expiry of the last month of the tenancy. Mention has already been made in public statements by Ministers that the tenancy period of five years may be extended. If that is so, the landowners are bound to suffer a great deal when their share is reduced suddenly to forty per cent. This is a great hardship to the landowners of Tanjore.

Under the circumstances, I regret, I cannot agree to the provisions of the Bill as passed by the majority of the Members of the Joint Select Committee.

MADRAS, K. BALASUBRAMANYA AYYAR.
24th July 1956.

V

The much talked of comprehensive agrarian legislation has been brought by this Government in the shape of this Bill, which is neither comprehensive nor fair to either of the parties. On the contrary I am of opinion that this Bill will spell disaster to the dumb, semi-starved tenants. Further it will not help the nation either in augmenting its Grow More Food Campaign or in rehabilitating the poor tiller of the soil. This Bill will only further embitter the relationship between the landlord and tenant, and will increase unjust evictions and litigations. This is what happened after the enactment of the South Kanara Tenants' Protection Act. The eviction suits in South Kanara doubled or trebled after the so-called Tenants' Protection Act, and the tenants are passing their lives in an atmosphere of perennial terrorisation.

The land problem cannot be solved by this kind of half-hearted measures. If you want to solve it and rehabilitate those who till and work on the land, we must give them fixity of tenure, if not make the tenants owner of those lands. It is no good saying that there are some inherent difficulties in bringing comprehensive land legislation. If we have got the mind to solve it, we can always do so. Other countries like Germany, Japan had solved it (I am not referring here to the Communistic States). Nothing is more absurd than to imagine that all the interests in the nation can be fitted in without injury to any. At every step some have to be sacrificed for others.

10th August 1956]

That is what we have done on the eve of Independence (effect of partition of India). But the holders of power make every effort to confuse the issue and follow an ostrich-like policy in the matter of solving agrarian problem. Despite the recommendations of the various committees constituted by the Madras Government since 1936 to solve the agrarian problem, I am sorry to state here that nothing tangible has been done so far and this Bill does not touch even the fringe of that problem. Of course, I can write volumes on this subject, but I know that the Congress Government itself is not unaware of it (vide Election Manifesto of 1951):—

"In India to-day, stress must inevitably be laid on the progress of the rural areas and the people who live there. Not only do they contain the vast majority of our population and are the basis of our economy, but they have suffered neglect in the past and this must be made good so that they might have full opportunities for economic and cultural advance and to live the good life which is our aim. The first and vital step has been or is being taken to free the land from the burden of old and out-of-date agrarian systems of tenure. The abolition of zamindari, jagirdari and the like must be rapidly completed. *Security of tenure and fair rents* should be assured to tenants and tillers of the soil.

Increased agricultural production is absolutely essential for putting our national economy on a firm basis. Small and uneconomic holdings stand in the way of rapid advance in agricultural production. The line of advance should, therefore, be co-operative farming with the objective of making the whole or substantial part of a village, a unit of co-operative management.

The conditions of agricultural labour should be improved, especially in the lower wage pockets. Opportunities for work and employment in small-scale and cottage industries should be afforded to them. They should be given preference in allotment of land in newly reclaimed areas, which should be worked on co-operative lines. Facilities should be given to them in regard to housing sites.

The preservation of milch and draught cattle and upgrading of cattle breeds are important for increasing the supply of milk and improvement of agriculture. Increasing attention will have to be paid to this.

The burden on the land of too many people subsisting on it has to be reduced by the diversion of part of this population to other vocations. Some of these can be absorbed in large industries, but in the main, scope for absorption will come through small-scale and cottage industries."

The Bill does not make any provision for reinstating tenants, who have been evicted after 1953. It is a matter of common knowledge that many tenants had been evicted unjustly by landlords, since 1953, i.e., after the promulgation of the Tanjore Tenants and Pannaiyal Protection Ordinance in 1952. I once again say here that South Kanara Tenants' Protection Act has not helped any tenant in getting back his holding. Hence, there must be some provision for reinstating those tenants, who have been evicted at least since 1953. Most of the tenants had been evicted on the allegation that they had failed to pay the rent. In most of the cases that allegation is false, but since the poor tenants were unable to prove the discharge plea, the

[10th August 1956

Courts have ordered eviction without even giving time or permitting the arrears of rent to be paid in instalments. Hence, provision has to be made to pay the arrears of rent in easy instalments while making provision to reinstate the tenants.

The provisions for sharing the produce is also unjust and its application to South Kanara will create lot of complications. Sharing of the produce will not give any incentive to the tenant to grow more crop in the land. Further, this will bring unending trouble between the tenant and landlord. Hence I suggest to fix the rent once for all instead of allowing the landlord and tenant to fight quarterly, half-yearly and annually. Landlord's share should be reduced to 30 per cent of the normal gross produce or 25 per cent of the normal net produce or whichever is less.

Definitions of garden land and dry land have to be changed while applying those clauses to South Kanara district.

Explanation to sub-clause (iv) in clause 4, has to be deleted.

Similarly clause 7 has to be deleted, because it will cause great hardship to the tenants. It is better to give the tenant the right to pay the money value instead of a share in the grains.

I am of opinion that some changes have to be effected in this Bill, if it is meant to help the tenants and also to avoid unnecessary litigations. The only remedy that I can suggest is to make the tenant the owner of the land or at least to give him a fixity of tenure. This suggestion is based on the so-called "Socialistic Pattern of Society" and in conformity with our Constitution, which says "Equality, Liberty and Fraternity" Without these changes the Bill will not achieve the objective of solving the agrarian problem in certain areas in the State of Madras.

COONDAPUR, S. S. KOLKEBAIL.
21*st July* 1956.

VI

After carefully studying the measures of agrarian reform introduced in Germany in the beginning of the last century and the adoption of this measure in many other parts of the world, I have been for many years of the opinion that the tenancy problem which has been growing more and more acute in this and other parts of the country, can only be solved by making the cultivating tenant the owner of the land he cultivates by payment of the market value thereof by means of bonds redeemable within a long period of years, say, 30 to 40 years and carrying a fair rate of interest, say, 5 per cent. The market value of the land should be arrived at by capitalization of the nett profits which the landlord receives or ought to receive from the land. The tenant's interest in the land will be security for the bond and the payment of moneys due under the bond may be guaranteed by a co-operative society to whom the cultivating tenant will pay in addition to the interest on the bond and collection charges an annuity which will redeem the bond when invested at compound interest. Re. 1 invested every year at compound interest at 5 per cent will in 36 years bring Rs. 100. A small annuity collected from the cultivating tenant every year by the co-operative society which will invest it at compound interest, will find the amount necessary to redeem the bond at the end of the period fixed in the bond. The bond must

10th August 1956]

be saleable in the market so that the landlord may, if he so chooses, cash the bond at any time he likes. Agriculture is a human problem. If a cultivating tenant is told that he will become the owner of the land within a period of years, say 35 years, if he makes certain payments every year, he will produce the largest output from the land and will not even wait for the full period to pay off the amount. Under a similar reform introduced in Germany, it was estimated that the land produced three times the output and the large majority of cultivating tenants paid off the full amount within a short period of ten years although the period for redemption was 47½ years. The landlord is not expropriated. He gets the market value of the land. The cultivating tenant becomes the owner of the land he cultivates by paying a small amount as annuity. What is lost between the landlord and tenant in collection agencies, etc., may be equal to the annuity and the tenant need not pay anything more than the fair rent fixed between the landlord and tenant. The landlord will have no collection agency as the co-operative society will pay the landlord the interest on the bond. This scheme will also create an independent peasantry cultivating its own land bringing self-respect to the cultivator and constituting the backbone of the nation. The primary object of an agrarian reform ought to be the production of the largest output from the land. The agrarian reform suggested in this minute will achieve this object. If the cultivating tenant wants financial help to improve the land, he can get it from the co-operative society which will have large funds on account of annuities paid by cultivating tenants for redemption of the bond. The suggested reform will confer benefits all round. There will be no question of landlord exploiting the tenant or the tenant expropriating the landlord.

I consider the present Bill is a half-hearted measure, opportunist in character and productive of more harm than good. In my opinion, this Bill will not solve the agrarian problem which is becoming more and more acute—a problem which exists in acute form in other States as well. Why should not our State give a lead to others? The principle underlying this agrarian reform in Germany whose object was to make the cultivating tenant the owner of the land produced wonderful results in Germany and other countries which adopted this measure of reform. I do not see why this principle should not be accepted in this country. I strongly feel that the peace, prosperity, contentment and welfare of the agricultural population will be promoted by the acceptance of the principle which I have explained above.

BANGALORE, V. K. JOHN.
24*th July* 1956.

VII

I agree subject to the following:—

In clause 3 (10) of the Bill provision has been made for the landowner to advance such loan as may be necessary for manuring the land and recovering the same from the tenant's share. But this has not been made compulsory. It is an accepted fact that unless the lands are sufficiently manured, the production will go down. It is also a well-known fact that the economic condition of the majority of the tenants is such that the tenants could not be expected to save and keep a portion of their income for manuring and other cultivation charges for the coming year. Further, in the present set-up it is not easy for the tenants to raise any loan from any outside agency also.

[10th August 1956

A pair of bulls and the tenant's physical labour alone will not complete the agricultural operations. Manure, good seeds and other incidental charges, such as transplanting, weeding, etc., will have to be met by the tenant. So, until such time the State Government provides necessary facilities for easy credit to all classes of tenants, necessary provision should be made in the bill making it compulsory on the part of the landowner to advance a sum of money not exceeding 10 per cent of the gross produce for manuring, seeds and other charges and the tenant reimbursing the same and making it a first charge on his share.

PERUVALANALLUR,
23rd July 1956.

P. B. K. RAJACHIDAMBARAM.

VIII

நியாயவார குத்தகை நிர்ணய மசோதா நிலச்சுவாந்தாருக்கும், பயிர் செய்வோருக்கும் பலன் அடைவதில் தரம், உழைப்புக்குத்தக்க பாகமும், உற்பத்தி பெருகும் என்ற அடிப்படையிலும் தக்கபடி அமையவில்லை.

நாட்டில் (1) சொந்த சாகுபடி, (2) வாரச் சாகுபடி, (3) குத்தகை என்று மூன்று வகைப் பயிர் செய்யும் முறைகள் நிலவுகின்றன.

(1) *சொந்தச் சாகுபடி முறை.*—தானோ, தன் குடும்பமோ அல்லது கூலியாட்களைக் கொண்டோ சாகுபடி செய்து பலனடைவது.

(2) *வார முறை.*—இம்முறை நிலக்காரர், வாரக்காரர் இணைந்த பொறுப்புடன் பயிரிட்டு ஒவ்வொரு மகசூலிலும் ஆகும் கண்டு முதலில், தங்கள் தங்கள் விகிதாசாரப்படி பகிர்ந்து கொள்வது. நிலக்காரர் எரு, விதை, உரம் கொடுக்கும் பொறுப்புடன் கண்காணிப்பார். வாரக்காரர் சொந்த ஏர் கொண்டு உழுது, பண்படுத்தி, நாற்றுப்பாவி, நடவு, களை, தண்ணீர் பாய்ச்சும் பொறுப்பு ஆகியவற்றையும் ஏற்பர். பலனில் அறுவடைக் கூலி, காவல், பல சுதந்திரம் பொதுவில் கொடுத்தது போக, மீதியில் 20% முதல் 30% வரையில் தான்யத்திலும், வைக்கோலில் பாதியும் வாரக்காரருக்கு கொடுத்தது போக மீதியை நிலச்சுவான் அடைவர். இறவைப் பாசனத்தில் விதை, உரத்திலும் சமபொறுப்பு ஏற்று பலனிலும் சமபாகம் வாரதாரர் அடைவதும் உண்டு. பாசனத்திற்கு ஏற்றவாறு வாரம் அமைந்திருக்கும்.

(3) *குத்தகை முறை.*—குத்தகைதாரர், சகல மூட்டுவழி சிலவுகளும் பொறுப்பு என்று, ஒப்பந்தப்படி தான்யமோ, ரொக்கமோ நிலச்சுவானுக்கு கொடுத்து கண்டு முதல், லாப நஷ்ட பொறுப்பு ஏற்று பலன் அடைவார். காணிக்கு இரண்டு கட்டு வைக்கோல் கொடுப்பதும் உண்டு.

இம்மசோதாவில் கண்ட விதிகளின்படி வாரம், குத்தகை என்ற இரண்டு வெவ்வேறு முறைகளும் இணைகிறது. ஆதலால் இம்மசோதா குத்தகை, வாரம் முறைகளிலுள்ள முரண்பட்ட விதிகளோடு, நிலச்சுவாந்தார், சாகுபடியாளர் உறவு பாதிக்கச் செய்யும். அபிவிருத்திக்கு வகையில்லை.

பெரும்பாலும் சாகுபடி செய்ய ஏழை விவசாயிகளுக்கு பொருள் வசதி தேவை. சாகுபடியாளருக்கு தருணத்தில் நல்ல விதை, உரம் கிடைக்கக் கடன் வசதிக்கு ஏற்றவாறு உத்திரவாதம் அளிக்கப்படாததனால் வருவாய் குறைந்து நஷ்டம் ஏற்படும். நடுத்தர வர்க்க விவசாயிகள் மிகவும் பாதிக்கப் படுவார்கள்.

நிலத்திற்கு எரு, உரம் இடாமல் சாகுபடி செய்வதால் உற்பத்தி குறைந்து, தேசிய பொருளாதாரம் பாதிக்கப்படும் என்பதை கவனத்தில் கொண்டு இம்மசோதா அமையவில்லை.

ரெங்கநாதபுரம்,
1956-ம் ௵ ஜூலை ௴ 23௳.

எம். மாணிக்கசுந்தரம்.

GOVERNMENT ESTATE,
MOUNT ROAD, MADRAS-2.
25th July 1956.

T. HANUMANTHAPPA,
Secretary to the State Legislature.

10th August 1956]

PROCEEDINGS OF THE JOINT SELECT COMMITTEE ON THE MADRAS CULTIVATING TENANTS (PAYMENT OF FAIR RENT) BILL, 1956 (L.A. BILL No. 4 OF 1956).

(As approved by the Chairman.)

Monday, the 27th February 1956.

The Joint Select Committee met in the Committee Room, Legislators' Hostel (Old Buildings), Government Estate, Mount Road, at 2 p.m. on Monday, the 27th February 1956.

The following members were present :—

1 Hon. Sri M. A. MANICKAVELU.
2 Hon. Sri C. SUBRAMANIAM.
3 Sri K. RAJARAM.
4 Sri M. S. MOGRAL.
5 Sri V. R. NAGARAJAN.
6 Sri S. PANCHAKSHARAM.
7 Sri P. B. K. RAJACHIDAMBARAM.
8 Sri A. SAMBASIVAM.
9 Sri P. G. KARUTHIRUMAN.
10 Sri C. KANDASWAMY.
11 Sri S. RAMALINGAM.
12 Sri M. DHARMALINGAM.
13 Sri S. SWAYAMPRAKASAM.
14 Sri D. DASARATHAN.
15 Hon. Sri M. BHAKTAVATSALAM.
16 Sri MOHAMED RAZA KHAN.
17 Sri A. GAJAPATHY NAYAGAR.
18 Sri M. ETHIRAJULU.
19 Sri K. BALASUBRAMANIA AYYAR.

TAMIL NADU LEGISLATIVE ASSEMBLY
TRUTH ALONE TRIUMPHS

The Secretary to Government, Revenue Department, and the Assistant Secretary to the State Legislature were also present.

At the outset, the Hon. Sri M. A. Manickavelu, who was duly proposed by Sri S. Swayamprakasam and seconded by Sri A. Gajapathy Nayagar, was elected as the Chairman of the Committee.

Sri K. Balasubramanya Ayyar suggested that the Committee might invite people interested in the Bill to appear before the Committee to tender evidence apart from asking them to submit memoranda.

Sri S. Swayamprakasam said that the Committee might meet at three or four selected centres, apart from Madras, for the purpose of taking evidence as this would facilitate poor landowners and ryots to make representations.

[10th August 1956

Sri S. Ramalingam suggested that the Committee might sit at Coimbatore, Tanjore or Tiruchirappalli, Madurai or Ramanathapuram or Tirunelveli and Madras and record oral evidence.

The Hon. Sri M. Bhaktavatsalam stated that the Committee would be able to finish taking evidence before the end of March, if the sittings were to be held in Madras itself. If the Committee were to go on tour, it would take at least a week's time to take evidence which could be done only in April 1956.

He added that the Committee could fix three or four days for hearing evidence at Madras itself, and, if considered necessary, the Committee could meet at Ootacamund subsequently to finalise the Bill.

Sri C. Kandasami said that it would be possible to hear the views of poor peasants only if the Committee were to visit some selected centres.

Sri P. B. K. Rajachidambaram requested that all the Members might be supplied with a copy of the note, if any, prepared by the Revenue Secretary giving whatever statistics pertaining to the Bill were available with the Government.

Sri S. Ramalingam wanted that all copies of reforms connected with the subject introduced in various other States such as Bombay, Bengal and Hyderabad might also be supplied to Members. The Revenue Secretary said that the note prepared by him contained all the information required by the Member.

Then, the Hon. Sri C. Subramaniam said that whatever information was available with the Government would be made available to Members also and that the Revenue Secretary would send a copy of the note prepared on the subject to the Members of the Committee.

Sri K. Rajaram said that the Tamilnad Congress Committee had toured every district in connexion with land reform proposals and so it would be enough if the Committee were to meet at Madras itself.

After some discussion, the Committee decided that the 20th of March 1956 might be fixed as the last date for receipt of memoranda from those interested in the Bill. The Committee also decided tentatively that it might meet at Madras after 15th April 1956 to take evidence and that if it was considered necessary to take further evidence at other places, it could be considered afterwards.

The Committee resolved to issue the following Press Note :—

"The Joint Select Committee appointed by the Madras State Legislature to consider and report on the Madras Cultivating Tenants (Payment of Fair Rent) Bill, 1956 (L.A. Bill No. 4 of 1956) will hear representations from persons interested in the Bill. Those who are interested in the Bill and who desire to give evidence before the Committee should

10th August 1956]

intimate the Secretary to the State Legislature, Government Estate, Mount Road, Madras-2, and also send their written memoranda with 40 spare copies so as to reach him before the 20th March 1956. The date on which oral evidence will be taken will be notified later."

The Committee then adjourned.

Friday, the 20th April 1956.

The Joint Select Committee on the Madras Cultivating Tenants (Payment of Fair Rent) Bill, 1956, met in the Committee Room, Old Legislators' Hostel, Government Estate, Mount Road, at 11 a.m. on the 20th April 1956.

The following Members were present :—

1 The Hon. Sri M. A. Manickavelu (*Chairman*).
2 Sri K. Rajaram.
3 Sri M. S. Mogral.
4 Sri G. Narayanaswami Naidu.
5 Sri R. S. Arumugam.
6 Sri V. R. Nagarajan.
7 Sri S. Panchaksharam.
8 Sri P. B. K. Rajachidambaram.
9 Sri A. Sambasivam.
10 Sri P. G. Karuthiruman.
11 Sri C. Kandasamy.
12 Sri S. Ramalingam.
13 Sri M. Dharmalingam.
14 Sri S. Swayamprakasam.
15 Sri M. Kandaswamy Kandar.
16 Sri M. Manickasundaram.
17 Sri D. Dasarathan.
18 Sri Mohamed Raza Khan.
19 Sri A. Gajapathy Nayagar.
20 Dr. V. K. John.
21 Sri M. Ethirajulu.
22 Sri T. Purushotham.
23 Srimathi S. Manjubhashini.
24 Sri K. Balasubramanya Ayyar.

Secretariat :

Sri T. Hanumanthappa, *Secretary to the State Legislature.*

Sri G. M. Alagarswamy, *Assistant Secretary to the State Legislature.*

The Deputy Secretary, Revenue Department, was also present.

TRUTH ALONE TRIUMPHS
ASSEMBLY

[10th August 1956

At the outset, Sri K. Balasubramanya Ayyar pointed out that Sri K. Bhashyam would cease to be a Member of the Legislative Council and hence he would cease to be a Member of the Joint Select Committee also. He wanted to know whether the Joint Select Committee could proceed with its work without filling up the vacancy in the Committee caused by Sri Bhashyam's ceasing to be a Member.

The Chairman referred Sri Balasubramanya Ayyar to sub-rule (2) of rule 98 of the Madras Assembly Rules which stated that ' A Select Committee may proceed with its work, notwithstanding the absence of any of its Members and nothwithstanding any vacancy which may have occurred in it after its constitution ' and stated that the Committee could proceed with its work in spite of the fact that there were some vacancies in it, as under rule 138 (6) a Joint Select Committee generally followed the same procedure as a Select Committee. He added that though Sri K. Balasubramanya Ayyar himself would technically cease to be a Member after the 20th instant, he would be taken in as an Associate Member of the Committee as was done in the case of the Select Committee on the Madras Court Fees and Suits Valuation Bill, 1954, when some lawyer Members of the Council were associated with it.

There was a short discussion as to the procedure to be adopted in taking evidence and the Committee decided to examine the associations first and then the individuals.

The representatives of the following associations were heard by the Committee in the forenoon :—

1. The Tiruchirappalli District Ryotwari Pattadars' Federation represented by Sri N. Ramaswamy Iyer;

2. The Madras State Farmers' Association represented by Sri C. Ramaswamy Mudaliar; and

3. The Sirugamani Landowners' Association, represented by Sri T. D. Kuppuswamy Ayyar.

At the conclusion of the examination of these witnesses the Committee rose for lunch at 1-30 p.m.

(After lunch—3 p.m.)

The Committee examined the following Associations :—

1. The Tirunelveli District Ryotwari Landowners' Association.

2. The South Kanara Landholders and Agriculturists' Association.

The Committee also examined Sri K. Doraiswami Raju of Tiruchirappalli.

A gist of the evidence tendered by the witnesses is appended.

The Committee then adjourned to meet again at 11-15 a.m. on the 21st April 1956.

10th August 1956]

Saturday, the 21st April 1956.

The Joint Select Committee on the Madras Cultivating Tenants (Payment of Fair Rent) Bill, 1956 (L.A. Bill No. 4 of 1956) resumed its sittings in the Committee Room, Old Legislators' Hostel, Government Estate, Mount Road, Madras, at 11-15 a.m. on Saturday, the 21st April 1956.

The following Members were present :—

1 The Hon. Sri M. A. Manickavelu (*Chairman*).
2 Sri K. Rajaram.
3 Sri G. Narayanaswami Naidu.
4 Sri R. S. Arumugam.
5 Sri V. R. Nagarajan.
6 Sri S. Panchaksharam.
7 Sri P. B. K. Rajachidambaram.
8 Sri A. Sambasivam.
9 Sri P. G. Karuthiruman.
10 Sri C. Kandasami.
11 Sri S. Ramalingam.
12 Sri S. S. Kolkebail.
13 Sri M. Dharmalingam.
14 Sri S. Swayamprakasam.
15 Sri M. Kandaswamy Gounder.
16 Sri M. Manickasundaram.
17 Sri D. Dasarathan.
18 Sri A. Gajapathy Nayagar.
19 Sri T. Purushotham.
20 Dr. V. K. John.
21 Srimathi S. Manjubhashini.

Associate Members.

22 Sri Mohamed Raza Khan.
23 Sri M. Ethirajulu.
24 Sri K. Balasubramanya Ayyar.

Secretariat.

Sri T. Hanumanthappa, *Secretary to the State Legislature.*

Sri G. M. Alagarswamy, *Assistant Secretary to the State Legislature.*

The Deputy Secretary, Revenue Department, was also present. The following representatives on behalf of the Tanjore district, Landowners' Association were examined by the Committee :—

1. Sri R. Krishnamurthi, Secretary, Tanjore District Landowners' Association.

[10th August 1956

2. Sri V. Narayanaswami Iyer, Secretary, Manakkal Circle Ryots' Association.

3. Sri N. S. Iyer, Secretary, Nannilam Taluk Landowners' Association.

4. Sri K. Kanakasabesan, Treasurer, Mayuram Taluk Agricultural Association.

A gist of the evidence tendered by the witnesses is appended.

After the examination of the above witnesses, the Committee rose for lunch to meet again at 2-30 p.m.

(After lunch—3 p.m.)

The Committee examined the following witnesses :—

1. Sri A. N. Subramania Ayyar, Mayuram taluk, Tanjore district.

2. Sri R. Chidambaram, Peruvalanallur P.O. (via) Puvalur.

3. Sri M. Ganesa Iyer, Woriyur.

4. Sri R. Krishnaswami Iyer, Chidambaram.

5. Sri S. Muthukumaraswamy Pillai, President, Tholudur Project Landowners' Association.

6. Sri M. A. Venkatarama Iyer, Mudikondan.

7. Sri S. Suryanarayanan, Tamilnad Kodikal Vivasayigal Sangam.

8. Sri S. Krishnaswami, North Mangudi village, Tanjore district.

9. Sri P. Sivagurunatha Pillai, President, Tanjore District Vivasayigal Sangam.

10. Deputy Commissioner, Hindu Religious and Charitable Endowments, Coimbatore.

Personal Assistant to the Commissioner for Hindu Religious and Charitable Endowments, Madurai.

11. Sri M. Venkataswami Reddiar, South Arcot.

12. Sri K. K. Menon, Executive Officer, Tiruchendur Devasthanam.

13. Sri S. T. Krishnaswami, Srirangam.

14. Sri Rajagopala Iyengar, Karur.

15. Sri Subbarayan, Chidambaram Taluk Mirasdars' Association.

16. Sri M. D. Thangavelu, Musiri Taluk Landowners' Association.

A gist of the evidence tendered by the witnesses is appended.

Sri K. Balasubramanya Ayyar said that he could not attend the meetings of the Joint Select Committees, of which he was a member, to be held at Ootacamund and suggested that after the Ooty meetings, a meeting of those committees might be held at Madras for finalising the Bills.

The Joint Select Committee then adjourned *sine die*.

Ootacamund, Monday, the 21st May 1956.

The Joint Select Committee on the Madras Cultivating Tenants (Payment of Fair Rent) Bill, 1956, met in the Council Hall, Stonehouse Hill, Ootacamund, at 3-30 p.m. on the 21st May 1956. The following members were present :—

1 The Hon. Sri M. A. Manickavelu (*Chairman*).
2 The Hon. Sri C. Subramaniam.
3 Sri K. Rajaram.
4 Sri M. S. Mogral.
5 Sri G. Narayanaswami Naidu.
6 Sri R. S. Arumugam.
7 Sri S. Panchaksharam.
8 Sri P. B. K. Rajachidambaram.
9 Sri P. G. Karuthiruman.
10 Sri C. Kandasami.
11 Sri S. Ramalingam.
12 Sri S. S. Kolkebail.
13 Sri M. Dharmalingam.
14 Sri S. Swayamprakasam.
15 Sri M. Kandaswamy Goundar.
16 Sri M. Manickasundaram.
17 Sri D. Dasarathan.
18 Sri A. Gajapathy Nayagar.
19 Sri S. Narasapaya.
20 Sri T. Purushotham.
21 Srimathi S. Manjubhashini.

Associate Members.

22 Sri Mohamed Raza Khan.
23 Sri M. Ethirajulu.
24 Sri K. Balasubramanya Ayyar.

Secretariat.

Sri T. Hanumanthappa, *Secretary.*
Sri G. M. Alagarswamy, *Assistant Secretary.*

The Secretary to the Law Department and the Secretary to the Revenue Department were also present.

At the outset, the Committee decided to permit Sri V. Balakrishnan, M.L.A., to tender evidence before it.

Sri V. Balakrishnan, in the course of his evidence, referred to sub-clause (3) of Clause 4 of the Bill which stated that where the contract of tenancy provided for payment of a rent lower than the fair rent payable under the provisions of the Bill, the contract

[10th August 1956

rent alone should be payable. He pointed out that the inam land-holders of the former Pudukkottai State were paying to the then Government a very low rate of assessment. But, subsequently, the assessment had been increased manifold. On the other hand the tenants under them were paying only a nominal rent. In that connection, he cited the instance of his own case, where his tenants were paying him a rent of about Rs. 5 or Rs. 6 per acre. According to the notification made by the Government recently, the assessment payable by him, viz., Rs. 120 would be increased by eight times, which would—towards assessment, cess and land revenue surcharge—result in his paying as much as Rs. 1,300 to Government.

To a query from the Hon. Sri C. Subramaniam as to what would be the percentage of rent he would be receiving from the tenant with reference to the gross produce, the witness stated that an acre would normally yield 10 bags of paddy and this would work to Rs. 140 according to present market rates, but he would be receiving from the tenant only about Rs. 5.

The Hon. Sri C. Subramaniam pointed out that this was something peculiar but he was sure that the provisions of the Bill might not apply to inam lands.

The witness referred to the Budget speech of the Finance Minister wherein it had been stated that the inam lands also would be included. The Finance Minister said that when a separate Bill was brought forward for that purpose, the witness could then make his representations.

Sri K. Balasubramanya Ayyar and Sri P. B. K. Rajachidambaram pointed out that the provisions in the Bill did not clearly state that inam lands were excluded from its purview. It had been clearly stated in the Bill that it would apply to all areas except in areas where the Malabar Tenancy Act was in force. The Hon. Sri C. Subramaniam stated that that aspect of the matter would be examined.

The Committee then took up clause-by-clause consideration of the Bill.

Sri S. Swayamprakasam referred to Section 7 (*f*) of the Tanjore Tenants and Pannaiyal (Protection) Act and stated that land-owners wishing to terminate the tenancy at the expiry of the period of five years referred to in Section 6 of the above Act had given notice to their tenants in writing about their intention to do so. He wished to know whether the provisions of the Bill would supersede the provisions of that Act as regards resumption of lands by owners.

Sri S. Ramalingam pointed out that the Cultivating Tenants Protection Act, 1955, would remain in force for a period of only one year and enquired what would happen to the tenants after the expiry of the Act.

10th August 1956]

The Hon. Sri C. Subramaniam said that this Bill was concerned only with payment of rent and not with security of tenancy. However, the Government were considering these questions and a decision would soon be taken in the matter. At first the Government thought that they would be able to bring in comprehensive land legislation within the period of five years mentioned in the Tanjore Tenants and Pannaiyals (Protection) Act. But that had to be postponed to a certain extent. Along with this Bill, they would be bringing forward another Bill to extend the above periods.

When requested by the Hon. Sri C. Subramaniam to state the views of the representatives of South Kanara district with reference to the application of the provisions of the Bill to that district, Sri S. Narasapaya stated that not only the legislators representing that district in the Committee, but the other representatives also wanted that the provisions of the Bill should be applied there irrespective of the fact that after the reorganisation of States in October 1956 the district of South Kanara would be attached to Mysore State. As it would take three or four years for the new Mysore State to undertake land legislation, it was very necessary that the Bill should be passed into law before the reorganisation took place.

Clause 1.

Sri K. Balasubramanya Ayyar suggested that sub-clause (2) of Clause 1 might be amended to exclude areas where the Tanjore Tenants and Pannaiyals (Protection) Act, 1952, was in force. He stated that the above Act was enacted not only with respect to the tenants but also with respect to pannaiyals. That Act had been working very well and so far there had been no adverse comment on its working by the Government. He wished that that Act might be continued for some more time.

Sri S. Swayamprakasam stated that the labour contributed by the tenants of Tanjore district was much less than that contributed by the tenants in other districts. Therefore, he would suggest that the tenants in other districts might be paid more than what the tenants in Tanjore district were given.

Sri K. Rajaram, intervening, stated that, in other words, Sri S. Swayamprakasam wanted that the Tanjore mirasdars should be given more than what the mirasdars in other districts were given.

Sri S. Swayamprakasam said that tenants in deltaic areas should be given less than the tenants in non-deltaic areas. He also stated that the punjai lands in Tanjore district were more valuable than the punjai lands in other districts. There was also the pannaiyal system which was in vogue in that district alone. For the above reasons he favoured a separate legislation for Tanjore district.

Sri P. G. Karuthiruman stated that if Tanjore delta areas were to be exempted from the purview of this Bill, similarly all other delta areas should be exempted.

[10th August 1956

Sri C. Kandasami said that the Tanjore Tenants and Pannaiyals (Protection) Act, 1952, was passed only as an emergency and temporary measure. By the passing of this measure into law, the Pannaiyals of Tanjore district were not going to lose anything. Therefore, he felt that this Bill should be extended to the whole State including the Tanjore district.

Sri G. Narayanaswami Naidu pointed out that the Pannaiyal system was not much in vogue now in Tanjore district. The Tanjore Tenants and Pannaiyals (Protection) Act was passed only as an emergency measure, and the people of that district were expecting eagerly that a comprehensive land legislation covering the whole State would soon be passed. The people of that district would be very much disappointed if the provisions of this Bill were not extended to that district.

The Hon. Sri C. Subramaniam stated that the Tanjore Tenants and Pannaiyals (Protection) Act was passed purely as an emergency measure. Now that they were making a legislation in respect of the entire State, it would not be proper to make a distinction between Tanjore district and other areas in the State. The intention of the Government was, and it had been put before the public also, that the question of landlord-tenant relationship should be considered as a whole with reference to the entire State and a fair rent fixed. As regards the sharing of the produce between the tenant and the landlord with respect to various kinds of land like garden land, punjai land, wet land, etc., it could be considered by the Committee at the appropriate state.

Sri P. B. K. Rajachidambaram stated that even after enacting the present Bill into law, several provisions of the Tanjore Tenants and Pannaiyals (Protection) Act would still be in force. For example, Section 7 (*a*) of the Tanjore Tenants and Pannaiyals (Protection) Act gave the landowner the right to determine the crop or crops which should be grown on the land. But in the present Bill, such a right had not been given to the landlord. According to the provisions in clause 15 of the Bill, section 7 (*a*) of the Tanjore Tenants and Pannaiyals (Protection) Act might not be repugnant to the provisions of the Bill. Therefore, he would suggest that the entire Tanjore Tenants and Pannaiyals (Protection) Act might be scrapped and that a new Bill with respect to pannaiyals might be brought forward.

The Hon. Sri C. Subramaniam stated that the unanimity of opinion seemed to be in favour of applications of the provisions of the Bill to the entire State including Tanjore district. He also added that the point raised by Sri P. B. K. Rajachidambaram was worth consideration.

Sri T. Purushotham enquired whether the date of commencement of the Act should be changed from 1st April to 1st July 1956. The Hon. Sri C. Subramaniam stated that the Act would apply in all cases where the agricultural year commenced from 1st April.

10th August 1956]

But where the agricultural year commenced from 1st July, the Collectors concerned would notify such cases and there would be no difficulty in the matter.

Clause 1 was approved with the change that the sub-clause (3) would be amended as follows :—

"It shall be deemed to have come into force on the 1st day of April 1956."

Clause 2.

Clause 2 (1) (*a*) was approved.

Clause 2 (1) (*b*).—The Committee decided to postpone consideration.

Clause 2 (1) (*c*).—The Hon. Sri C. Subramaniam pointed out that the definition of a 'cultivating tenant' as it stood would give scope for the inclusion of intermediaries and suggested that the definition as given in the Tanjore Tenants and Pannaiyals (Protection) Act might be adopted in the Bill also.

Sri P. B. K. Rajachidambaram, Sri K. Balasubramania Ayyar and Sri S. Ramalingam supported the suggestion.

The Committee decided that the following definition in the Tanjore Tenants and Pannaiyals (Protection) Act, 1952, might be substituted for the present definition of 'cultivating tenant' :—

"Cultivating tenant" means a person who contributes his own physical labour or that of the members of his family in the cultivation of any land belonging to another, under a tenancy agreement, express or implied, and includes the heirs of such person but shall not include a mere intermediary or his heirs."

The Committee then adjourned to meet again the next day at 10 a.m.

Ootacamund, Tuesday, the 22nd May 1956.

The Joint Select Committee met from 10 a.m. to 1 p.m. on Tuesday, the 22nd May 1956, at the Council Hall, Stonehouse Hill, Ootacamund. The following were present :—

The Hon. Sri M. A. Manickavelu (*Chairman*).
The Hon. Sri C. Subramaniam.
Sri K. Rajaram.
Sri M. S. Mogral.
Sri G. Narayanaswami Naidu.
Sri R. S. Arumugam.
Sri S. Panchaksharam.
Sri P. B. K. Rajachidambaram.
Sri P. G. Karuthiruman.
Sri C. Kandasami.

[10th August 1956

Sri S. Ramalingam.
Sri S. S. Kolkebail.
Sri M. Dharmalingam.
Sri S. Swayamprakasam.
Sri M. Kandaswami Kander.
Sri M. Manickasundaram.
Sri D. Dasarathan.
Sri Mohamed Raza Khan (*Associate Member*).
Sri A. Gajapathi Nayagar.
Sri M. Ethirajulu (*Associate Member*).
Sri T. Purushotham.
Srimathi S. Manjubhashini.
Sri K. Balasubramania Ayyar (*Associate Member*).

SECRETARIAT.

Sri T. Hanumanthappa, *Secretary*.
Sri G. M. Alagarswami, *Assistant Secretary*

The Secretary to Government, Law Department, and the Secretary to Government, Revenue Department, were also present.

At the outset Sri T. Purushotham suggested that the points and the amendments in the memorandum submitted by the Commissioner for the Hindu Religious and Charitable Endowments be considered before the Bill was finalized.

The Hon. Sri C. Subramaniam agreed to the suggestion.

Clause 2.

Sri K. Balasubramanya Ayyar suggested that the heirs might be excluded from the definition of 'cultivating tenants' adopted from Tanjore Tenants and Pannaiyals (Protection) Act as an heir might be a major incapable of fulfilling the obligations laid on him or, if an heir did not wish to continue in the profession of his father, he need not be compelled to continue in that profession.

The Hon. Sri C. Subramaniam replied that the need for any special provision with regard to minors could be considered later on.

The Hon. Sri M. A. Manickavelu moved that for the word 'determined' occurring in clause 2 (1) (*d*), the word 'payable' be substituted.

The amendment was accepted.

Clauses 2 (1) (*e*) and (*f*) were approved.

There was a detailed discussion on clause 2 (1) (*g*) which defines 'normal gross produce'.

10th August 1956]

The Hon. Sri M. A. Manickavelu moved that for the words 'raised' occurring in clause 2 (1) (g) the word 'obtained' be substituted.

The amendment was accepted.

Sri P. G. Karuthiruman said that in two blocks of land identically situated, the yield in the block cultivated by the owner himself would be more than that in the block cultivated by a tenant. The Rent Court might fix a lower normal gross produce on the basis of the yield from the tenant-cultivated land, whereas actually it might be higher. He added that 'varam' sharing under which the gross produce was shared at every harvest was working all right. Wherever there was mutual agreement between the landowner and the tenant in regard to the sharing of the produce, it need not be disturbed.

Sri C. Kandasami thought that the best arrangement would be to provide for the sharing of the actual produce as and when the crop was harvested. Fixation of fair rent on the basis of normal gross produce might result in hardship to the tenants during lean years.

Sri P. B. K. Rajachidambaram said that in the definition 'normal gross produce', there was no mention that the method of cultivation adopted should be normal. Yield during years in which defective methods of cultivation were adopted should not be taken into account in arriving at the normal gross produce.

The Hon. Sri C. Subramaniam said that the question for consideration was whether the sharing should be on the basis of actual gross produce at every crop or on the basis of the normal gross produce. If it were to be based on the yield from each individual field and for each individual crop every year, it would lead to litigation. But if a formula which was equitable to all was laid down for calculating the normal gross produce and fixing the fair rent, the courts could go by that formula which would be applicable for a period of five years.

Continuing he said that in a wet land a tenant might grow crops like turmeric, sugarcane, plantains and betel vines. He felt that provision should be made for determining the normal gross produce of such lands on the basis of the yield of paddy or other crop usually raised on that land, as it would be difficult to determine the normal gross produce for each variety of crop.

Sri P. B. K. Rajachidambaram said that the 40/60 ratio might not do justice so far as sugarcane and some other crops were concerned. A tenant derived more income from sugarcane than from paddy. He did not think it fair that a landowner should not be allowed to get anything more, while the tenant got more income from the same land.

[10th August 1956

The Hon. Sri C. Subramaniam said that all the points raised would be considered and suggested that pending such consideration further discussion on the clause be postponed.

The suggestion was accepted and consideration of clause 2 (1) (*g*) was postponed.

Clause 2 (1) (*h*) was approved.

Consideration of clause 2 (1) (*i*) was deferred.

Clause 2 (1) (*j*) was approved.

Clause 2 (2) was approved.

The Hon. Sri C. Subramaniam suggested that the definition clause be reconsidered after decisions were arrived at on the operative clauses.

The suggestion was accepted.

Clause 3.

The Hon. Sri C. Subramaniam said that some catch crops yielded more income than even the principal crop. In some areas, there were mixed crops and it would be difficult to determine what the principal crop was and what the catch crops were. Considering all these difficulties, he said that the Government proposed not to make any distinction between the principal crop and catch crop and allow the sharing of the produce of all crops.

Sri R. S. Arumugam and Sri C. Kandasami were against giving any share of the catch crops to the landowners.

Sri K. Rajaram said that in Madurai, Ramanathapuram and Tirunelveli districts, mixed crops were grown and if the landowner was deprived of his share in any of the mixed crops, he would be ruined.

The principle that all crops should be shared without any distinction as between the principal crop and the catch crop was approved. Sri R. S. Arumugam and Sri C. Kandasami dissenting.

The Hon. Sri M. A. Manickavelu moved that for the words 'as determined' occurring in clause 3 (1), the word 'payable' be substituted, to bring the wording on a par with the wording in clause 2 (1) (*d*).

The amendment was accepted.

Clause 3 (2) (*a*) was deleted. Sub-clause (2) (*b*) was renumbered as sub-clause (2) and after discussion it was agreed that the sub-clause should be redrafted providing that in cases of irregular cultivation if the landowner shared the crops so raised he should share the excess water cess in proportion to his sharing but that he could ask the tenant to take the whole of the produce and pay

10th August 1956]

the whole of the enhanced rent for irregular irrigation and pay him (landowner) his share of the produce which would have been raised but for the irregular irrigation.

Sri S. Ramalingam proposed that clause 3 (3) be deleted.

Sri K. Balasubramanya Ayyar opposed the proposal as it was unfair to ask the landowner to pay all dues payable to the Government and to local authorities, when he did not derive any income at all from the land during that year.

Sub-clause (3) (3) was deleted.

The Hon. Sri M. A. Manickavelu moved that the following be substituted for the existing sub-clause (4) :—

"Notwithstanding any neglect or failure on the part of the cultivating tenant to raise any crop, the landowner shall be entitled to collect fair rent."

This was approved.

With reference to clause 3 (5), Sri K. Balasubramanya Ayyar said that in the case of lands let on lease, the entire cost of cultivation was borne by the tenant. But in the case of lands let on waram tenure, the landowner and the tenant shared the cost equally. He saw no reason why the landowner should not be allowed to continue to take some interest in his land.

Sri C. Kandasami said that the cost of harvesting and threshing should be shared by the landowner and the tenant.

The Hon. Sri C. Subramaniam suggested that the further consideration of the clause be postponed as the Government proposed to introduce a new clause with regard to manuring of wet lands.

The suggestion was agreed to and further consideration of clause 3 (5) was postponed.

Clause 3 (6)

Sri R. S. Arumugam proposed that a clause analogous to section 7 (*e*) of the Tanjore Tenants and Pannaiyals (Protection) Act might be introduced here. It was also supported by Sri T. Purushotham.

The Hon. Sri C. Subramaniam explained that all works or improvements of a capital nature would be carried out by the landowner. If he did not carry out any essential improvements, the tenant might give notice to him, carry out the improvements and recover the cost from him.

It was decided to redraft the clause so as to incorporate in it the substance of section 7 (*e*) of the Tanjore Tenants and Pannaiyals (Protection) Act and also to provide that the landowner should carry

[10th August 1956

out capital expenditure to maintain the land and the sources of irrigation like wells in proper state of repair in cases of lands other than wet lands.

Sri K. Balasubramanya Ayyar suggested that a provision should be made that in cases where the tenant failed to meet the cultivation expenses, the landowner should give notice to the tenant, bear the cultivation expenses himself and recover the amount from the tenant.

Sri K. Rajaram said that if any improvements such as the digging of a well were effected by the landowner after the fair rent had been fixed, there should be provision for revising the fair rent.

The Hon. Sri C. Subramaniam said that this point would be considered before the Bill was finalized.

Sub-clause (7).

Sri K. Balasubramanya Ayyar suggested that for the words " No landowner shall, after the commencement of this Act, claim, receive or stipulate " occurring in sub-clause (7) of clause 3, the words " No landowner shall, after the commencement of this Act, claim or stipulate " be substituted.

The amendment was carried.

Clause 3 as amended was approved subject to the condition that the question of services to be rendered by a tenant to a temple whose lands he had taken up for cultivation, would be considered separately.

Clause 4.

The Hon. Sri C. Subramaniam said that taking into consideration all the relevant factors, the Government felt that the fixation of a uniform share of 40 and 60 per cent of the gross produce as between the landlord and tenant was not fair. Therefore he proposed for the consideration of the Committee the following basis for the sharing of the normal gross produce :—

Dry land completely depending upon rain—25 per cent to landowner and 75 per cent to tenant.

Garden land—33-1/3 per cent to landowner and 66-2/3 per cent to tenant.

Wet land—40 per cent to landowner and 60 per cent to tenant.

Wet land where the irrigation is supplemented by lifting water —35 per cent to landowner and 65 per cent to tenant.

Sri M. S. Mogral said that coconut topes and mango groves the initial expenses for raising which were borne by the landowner, were let to tenants only for realising the produce and that such produce should be exempted from the basis of the sharing of the produce suggested by the Hon. Sri C. Subramaniam.

10th August 1956]

Sri S. S. Kolkebail said that coconut trees around the house of a person also should be exempted.

The Hon. Sri C. Subramaniam said that such cases would be exempted and they were being classified under a separate category.

Sri K. Balasubramanya Ayyar suggested that the share of the landowner might be increased to 40 per cent in respect of padugai lands, as the labour to be put in by the tenant was not much.

The suggestion was not accepted.

Sri P. G. Karuthiruman suggested that the sharing might be on the basis of 50 : 50 in areas where there was assured supply of water as the tenant need not put in much labour.

The Hon. Sri C. Subramaniam made it clear that the Government were not prepared to raise the share of the landlord beyond 40 per cent in respect of any class of land, in view of the fact that the Planning Commission had recommended a maximum of only 25 per cent to the landowner.

In respect of garden lands and wet lands needing supplementing of irrigation by lifting water where pumpsets were installed by the landowner, it was decided that the share should be 40 per cent to the landlord and 60 per cent to the tenant.

It was made clear that the installation and repair charges for pumpsets should be borne by the landowner and the maintenance charges by the tenant.

The basis of sharing proposed by the Hon. Sri C. Subramaniam was approved.

The Hon. Sri C. Subramaniam said that the object of all land reform legislation was to step up production. The responsibility of cultivation was being passed on from the land-owning class to the tenants. Some tenants might be negligent and might not attend to cultivation properly. Manuring was very important for stepping up production. A suggestion was made that there should be compulsory manuring of wet land. Instead of leaving the responsibility of manuring to the tenant, it was suggested that a tenants' co-operative society for better farming might be formed in each village and entrusted with the task of seeing to the proper manuring of land and making necessary improvements. Out of the 60 per cent produce that the tenant got, he should give 10 per cent of the gross produce or 1/6th of his share to the co-operative society. If the cost of manuring or the improvements to the land was less than the amount realised from the sale of the 10 per cent produce contributed by the tenant, the balance of the amount would be lying to his credit and would not be taken away by anybody. Whether landowners also should be permitted to become members of the co-operative society was a point to be considered. Landlords may also be represented, one or two to have the advantage of their experience. As they will be in a minority no contribution

[10th August 1956

need be insisted upon. Of course it would take at least five years to constitute co-operative societies in all villages. During the transition period, the existing arrangements would continue and the landlord might be permitted to advance the necessary amount and recover it at the time of harvest as the first charge on the produce. He reiterated that this proposal applied only to wet lands and to chemical fertilizers only.

Sri P. G. Karuthiruman said that the responsibility of manuring might be vested in the landowner who had a personal interest in the land as against a co-operative society which might not take as much interest as the landowner. The landowner might be given an extra share of the produce to meet the cost of manuring.

Sri G. Narayanaswami Naidu welcomed the proposal put forward by the Hon. Sri C. Subramaniam.

The Committee then adjourned to meet again at 9-30 a.m. the next day.

Ootacamund, Wednesday, the 23rd May 1956.

The Joint Select Committee on the Madras Cultivating Tenants (Payment of Fair Rent) Bill, 1956, met in the Council Hall, Ootacamund, at 9-30 a.m. on the 23rd May 1956.

The following Members were present :—

1 The Hon. Sri M. A. MANICKAVELU (*Chairman*).
2 The Hon. Sri C. SUBRAMANIAM.
3 Sri K. RAJARAM.
4 Sri M. S. MOGRAL.
5 Sri G. NARAYANASWAMI NAIDU.
6 Sri R. S. ARUMUGHAM.
7 Sri S. PANCHAKSHARAM.
8 Sri R. S. ARUMUGAM.
9 Sri P. G. KARUTHIRUMAN.
10 Sri C. KANDASAMI.
11 Sri S. RAMALINGAM.
12 Sri S. S. KOLKEBAIL.
13 Sri M. DHARMALINGAM.
14 Sri S. SWAYAMPRAKASAM.
15 Sri M. KANDASWAMI GOUNDER.
16 Sri M. MANICKASUNDARAM.
17 Sri D. DASARATHAN.
18 Sri A. GAJAPATHI NAYAGAR.
19 Sri T. PURUSHOTHAM.
20 Srimathi S. MANJUBHASHINI.

TRUTH ALONE TRIUMPHS

10th August 1956]

ASSOCIATE MEMBERS.

21 Sri M. ETHIRAJULU.

22 Sri MOHAMED RAZA KHAN.

23 Sri K. BALASUBRAMANIA AYYAR.

SECRETARIAT.

Sri T. HANUMANTHAPPA, *Secretary.*

Sri G. M. ALAGARSWAMY, *Assistant Secretary.*

The Secretary to Government, Law Department, and the Secretary to Government, Revenue Department, were also present.

Clause 4—Discussion—cont.

The Chairman stated that under Explanation 2 of Clause 4 (1) (iii) the tenant was exclusively entitled to the straw or stalk but now it was proposed to give one-fifth of the straw or stalk to the landowner.

Sri C. Kandasami stated that it would be enough if the landowner was entitled to the customary headloads of straw as provided in the Tanjore Tenants and Pannaiyal Protection Act.

Sri R. S. Arumugam pointed out that in his district it was not the custom to give straw to the landowner and as such there was no necessity to create a new custom of giving straw to the landowner.

Sri P. G. Karuthiruman stated that the customary right in his district was that the landowner was entitled to 50 per cent of the straw. He suggested that at least one-third of the straw should be given to the landowner.

Sri S. Ramalingam proposed one bundle of straw per acre or in the alternative one-tenth of the straw as the share of the landowner.

Sri M. Manickasundaram wanted that all the landowners who had given their lands on waram should be given some share of the straw.

Sri P. B. K. Raja Chidambaram stated that straw should form part of the 'normal gross produce' which was to be shared between the landowner and the tenant.

Sri K. Balasubramanya Ayyar felt that the provision for giving one-fifth of the straw to the landowner was a reasonable one and anything less than that would be very unfair.

The Hon. Sri C. Subramaniam pointed out that they should not think only of big landlords and should take into consideration the small ryots who owned cattle. They had already made a provision that the fair rent might be paid in cash or kind. If the rent was in kind, the tenant had to pay to the landholder 40 per cent of the gross produce and 20 per cent of the straw. If the

[10th August 1956

rent was commuted into cash, the question of giving straw did not arise, but its value would be taken into account in striving at the cash rent. Therefore, he felt that the proposal of the Chairman might be accepted.

The Committee approved the proposal to give one-fifth of the straw to the landowner.

To an enquiry from Sri R. S. Arumugam whether sub-clause (3) of clause 4 would be retained in clause 4 as redrafted, the Hon. Sri C. Subramaniam replied in the affirmative.

Clause 5.

Sub-clause (1).—The Hon. Sri C. Subramaniam stated that the question of payment of rent either in cash or in kind should generally be governed by "contract"; but in the absence of the contract, the tenant should notify to the landowner within a month after the beginning of the agricultural year in writing as to whether he was going to pay the rent in cash or in kind. Once he made the choice, he should not alter it unless it be by mutual agreement.

Sri P. B. K. Raja Chidambaram and Sri K. Balasubramanya Ayyar asked why the landowners should be denied the choice of getting rent either in kind or in cash. By giving that right to the landowner, the tenant was not going to suffer.

Sri S. Panchaksharam suggested that the sub-clause might be retained after omitting the words "in the absence of such a contract . . . may feel convenient".

Sri A. Gajapathy Nayagar suggested that the Rent Courts might be asked to decide whether the fair rent should be paid in cash or in kind.

Sri C. Kadasami favoured the retention of the sub-clause as it stood.

After some discussion, the following revised proposal of the Hon. Sri C. Subramaniam was approved :—

When there was a contract, the terms of the contract should be enforced. In the absence of such a contract, the option to pay rent in cash or in kind should be given to the tenant. If the tenant wanted to exercise that option, he should give notice to the landowner about his intention within three months after the beginning of the agricultural year. If he did not exercise that option, then the landowner might exercise it. Once that option was exercised, it would be binding on both the parties unless by mutual agreement they cancelled it.

Sub-clause (2).—Sri R. S. Arumugam referred to section 13 (1), paragraph 2 of the Tanjore Tenants and Pannaiyal Protection Act and suggested that the provision contained therein might be adopted here also.

10th August 1956]

Sri C. Kandasami stated that the option to apply for remission in case of adverse seasonal conditions should be given to the tenants also.

Sri S. Ramalingam supported the proposal made by Sri R. S. Arumugam.

The Hon. Sri C. Subramaniam suggested that the same provision as found in the Tanjore Tenants and Pannaiyal Protection Act might be adopted here also but that a rider should be added that the tenant could not go to a Court unless there had been a failure at least to the extent of 25 per cent of the gross produce from any particular crop.

Intervening, Sri S. Swayamprakasam stated that there should also be a proviso for giving the landowner's share of the 'admitted crop' even before the matter was decided by the Court. The Hon. Sri C. Subramaniam agreed to the proposal and stated that a proviso could be added stating that when the rent had become payable whatever produce was admitted should be shared between the tenant and the landowner; otherwise, his application should be dismissed by the Court.

Sri P. B. K. Raja Chidambaram referred to the following provisions in the Hyderabad Tenancy and Agricultural Land Act, 1950, regarding reduction or enhancement of rent and stated that they could be adopted here also :—

"(*a*) reduce the rent if on an application made by the tenant the Tribunal or the Collector is satisfied that on account of deterioration of the land by floods or other causes beyond the control of the tenant, the land has been wholly or partially rendered unfit for the purposes of cultivation; or

(*b*) enhance the rent if on an application made by the landholder the Tribunal or the Collector is satisfied that on account of any improvements made in the land by or at the expense of the landholder the produce of the land has been increased."

The Hon. Sri C. Subramaniam stated that the above provisions could be incorporated in clause 6.

The suggestions made by the Hon. Sri C. Subramaniam were approved by the Committee.

Clause 6.

Sri K. Balasubramanya Ayyar wanted that the period fixed for alteration or revision of fair rent should be reduced from five to three years. The Chairman pointed out that a similar provision was found in all land legislations enacted in other States.

Clause 6 was approved with the addition of the provisions contained in the Hyderabad Tenancy and Agricultural Act, 1950, mentioned above.

[10th August 1956

Clause 7.

The Hon. Sri C. Subramaniam said that it would be very difficult in practice to share the produce in kind with reference to cash crops at the threshing floor itself and that the clause to that extent would have to be amended. He proposed that in respect of cash crops, in the absence of a contract, only cash rent should be paid. As far as the sharing of the grains was concerned, it would not be difficult to share the produce at the threshing floor itself and the existing provision might remain.

Sri S. S. Kolkebail pointed out that a decision had already been taken under clause 5 that rent might be paid either in cash or in kind.

The Hon. Sri C. Subramaniam said that clause would have to be modified in the light of the decision taken on the clause under discussion.

Sri P. G. Karuthiruman stated that in his place there were many landowners who were sharing the cash crops at the threshing floor itself. Sri R. S. Arumugam suggested that the clause might remain as it stood. Sri P. B. K. Raja Chidambaram suggested that the words " on the land or in any other place mutually agreed upon " might be added at the appropriate place.

The Hon. Sri C. Subramaniam proposed that with reference to the sharing of the grains, the same provision as found in the Tanjore Tenants and Pannaiyal Protection Act might be adopted here also and with respect to sharing of other crops, they might leave it without making any provision, so that it might be done in the most convenient way possible.

This was agreed to.

Sri S. Swayamprakasam wanted that a time-limit should be fixed within which the sharing should be effected. The Hon. Sri C. Subramaniam stated that provision in respect of that matter could be made in the rules.

Clause 8.

Sri S. S. Kolkebail wanted that Land Tribunals presided over by a Judicial Officer should be constituted in the place of the Rent Tribunals contemplated in the clause. He added that such Tribunals had been functioning in other States.

Sri P. B. K. Raja Chidambaram suggested that the Rent Tribunal should not be presided over by the Revenue Divisional Officer who was subordinate to the Collector but by a District Munsif.

Sri S. Ramalingam wanted the clause to be retained as it stood. Sri R. S. Arumugam supported the suggestion.

The Hon. Sri C. Subramaniam pointed out that according to their reports, the Land Tribunals mentioned by Sri S. S. Kolkebail

10th August 1956]

were not working properly and that what was wanted was the expeditious disposal of cases. He had no objection to the District Munsifs presiding over the Rent Tribunals.

This was agreed to by the Committee.

Clause 9.

The clause was approved.

Clause 10.

As it was decided that the District Munsif should preside over the Rent Tribunal, the Committee considered that a second appeal to the District Court was not necessary, and therefore, decided to delete the whole clause.

Clause 11.

Sri S. Ramalingam and Sri G. Narayanaswami Naidu wanted that the costs should be borne by each party.

The suggestion was not agreed to and Clause 11 was approved, with the omission of the reference to Clause 10.

Clause 12.

Sri G. Narayanaswami Naidu suggested that the Collector of the district should publish the list of prices every month instead of every three months.

The Chairman pointed out that that was not possible.

The clause was approved.

Clause 13.

The clause was approved.

Clause 14.

Sri P. B. K. Raja Chidambaram stated that he had worked the cost of cultivation and the gross yield with reference to sugarcane, plantains, betel-vines and turmeric. As regards sugarcane, the cost of cultivation was Rs. 800 per acre and the gross yield Rs. 1,500. The cost of the cultivation with regard to plantains came to rupees 1,800 for three years and that gross yield Rs. 3,600. In respect of betel-vines, the cost of cultivation amounted to Rs. 6,500 while the gross yield would be Rs. 15.000. The cost of cultivation in regard to turmeric would come to about Rs. 750 per acre and the gross yield to Rs. 1,500.

Intervening, the Hon. Sri C. Subramaniam stated that the cost of cultivation in respect of turmeric was not correct. As regards betel-vines, it had already been exempted.

Continuing, Sri P. B. K. Raja Chidambaram proposed that in respect of sugarcane and plantains also, exemption could be given or in the alternative he would suggest that 20 per cent of the gross produce be given to the landlords.

[10th August 1956

After some discussion the Hon. Sri C. Subramaniam put forward the following proposal :—

If it was a contract for raising sugarcane or plantains, the provisions of the Bill would not apply. Where a tenant who had taken a lease for normal cultivation wanted to deviate from that by raising sugarcane or plantains, it should be done only by entering into a separate agreement with the landowner, in which case also the provisions of the Bill would not apply. If a tenant used the land for raising sugarcane or plantains without the landowners' consent after taking the land on lease for raising the normal crops he should pay rent as specified in the Bill. This would act as a deterrent and the tenant, in that case, would raise these crops only if it was worth his while to do so even after paying the rent specified in the Bill.

The proposal was agreed to and the Committee decided to amend the clause accordingly.

Then the Committee took up for consideration the ceiling on tenancy.

The Hon. Sri C. Subramaniam pointed out that at present there were a number of tenants holding on lease a large extent of land. There were also instances of persons belonging to other districts holding on lease a large extent of land in the Tanjore district. He wanted to know whether the benefits of the Bill should be restricted to the real tillers or should be extended to the capitalistic tillers also. It was not their intention to give protection to the big tenants to enable them to make more money. He would, therefore, suggest that a ceiling on the extent of land a tenant could cultivate, either as owner or as tenant or as a tenant plus owner, should be fixed and that they alone should be entitled to the benefits conferred by this Bill.

Sri C. Kandasami stated that it was only the people who sublet lands that were making money and those who were cultivating them with hired labour were not making money. He felt that if the suggestions of the Hon. Sri C. Subramaniam were accepted, the whole benefits would go to the landowner.

The Hon. Sri C. Subramaniam stated that as between a landowner and a third person, who had taken on lease a large extent of land, he would support the former.

To an enquiry from Sri R. S. Arumugam, the Hon. Sri C. Subramaniam stated that he would be prepared to consider preference being given in the matter of giving lands surrendered by big tenants for cultivation to those persons who had already been evicted. He would take that aspect of the matter into consideration when the Prevention of Eviction Bill would be brought forward again before the Assembly.

10th August 1956]

Continuing, he said that with regard to the ceiling on tenancy, the formula adopted in the Explanation to sub-section (2) of section 4 of the Madras Cultivating Tenants Protection Act, 1955, might be adopted here also which read as follows :—

" The extent referred to . . . is 6-2/3 acres of wet land or dry land irrigated from any Government source of irrigation, which shall be taken to be equivalent to 20 acres of dry land not irrigated from any Government source of irrigation."

This was agreed to. It was also agreed that tenants whose total holdings as tenants or owner or in both capacities did not exceed 10 acres should be enabled to surrender the excess so as to enable them to get the benefits of the Bill.

With regard to border-line cases of tenants holding lands over and above 6-2/3 acres referred to by Sri S. Ramalingam and others, the Hon. Sri C. Subramaniam said that in cases where a tenant had surrendered a portion of the lands, such lands should not immediately revert back to the landowner unless the landowner himself did not own 6-2/3 acres. If the lands surrendered were over and above 6-2/3 acres, provision would be made in the Bill intended to prevent the eviction of tenants to take other lessees and that this question would be further considered in connection with that Bill.

Sri T. Purushotham and Sri K. Balasubramanya Ayyar wanted that exemption should be given in respect of small landowners also.

This was not agreed to.

Clause 15.

The Hon. Sri C. Subramaniam stated that a separate Bill would be brought forward in respect of Pannaiyals containing the provisions in the Tanjore Tenants' and Pannaiyals Protection Act, if necessary.

The clause was approved after deleting the words " relating to the payment of fair rent ".

Clause 16.

With reference to sub-clause (3) of clause 16, the Committee decided to adopt the following formula :—

" All rules made under this section and all notifications issued under this Act shall, as soon as possible after they are made, be placed on the table of both the Houses of the Legislature for fourteen days and shall be subject to such modifications and alterations whether by way of repeal or amendment as the Legislative Assembly may make during the period in which they are so laid."

Clause 16, as amended, was approved.

Sri R. S. Arumugam suggested that rules would have to be framed with reference to Clause 12 (2) (*h*). He also wanted that forms of lease-deeds should also be prescribed.

The Hon. C. Subramaniam stated that the Government had got powers to make rules in respect of all such matters.

[10th August 1956

Sri S. Swayamprakasam pointed out that under sub-clause (3) of Clause 4, they had provided that—

"Where the contract of tenancy provides for payment of a rent lower than the fair rent payable under the above provisions, the contract rent alone shall be payable."

but that was against the provisions of the Contract Act which was a Central Act.

The Law Secretary pointed out that this was not a legislation on Contracts but on land and the relation of landlords and tenants and there was no doubt about the validity of the legislation.

Clause 17 was approved.

Then the Committee took up for consideration the question of giving exemption to temple and other charitable endowment lands under the Bill.

Sri T. Purushotham pointed out that under Clause 3 (7) (iii) no landowner should claim, receive or stipulate for any service by the cultivating tenant. In most of the temples, the lessees who took up the lands of the temples had to render services to the temples. If the provision in the Bill was approved, most of the temples would be put to the necessity of incurring additional expenditure. There was a definite request from the Commissioner that if this Bill was passed as it stood, the State Government should pay compensation to religious institutions.

The Hon. Sri C. Subramaniam felt that if those in charge of the religious institutions could collect the 40 per cent share due to them from their tenants, they might be able to meet all commitments. Therefore, they should stick to the general law in regard to temples and religious institutions also. If they had any difficulty with regard to the management of these institutions from any other aspect they would be examined.

Sri K. Balasubramanya Ayyar suggested that Clause 3 (7) (iii) should be suitably amended to permit services by lessees.

The Hon Sri C. Subramaniam stated that if there was a lesser rent fixed with a condition that some service should be performed for religious institutions, temples, etc., it would be examined by the Revenue and Law Secretaries whether the rendering of the service would be repugnant to the provisions of the Bill.

With reference to the position of tenants in South Kanara district, Sri S. S. Kolkebail stated that a Mulgeni tenant, i.e., a tenant with permanent occupancy right had let out his lands on 'chalgeni' to a cultivating tenant and the Mulgenidar under the present Bill would get only the fair rent which would be less than the rent payable by him to the landowner. Such Mulgenidars should not be made to pay more than what they received. He also wanted to know whether homesteads would come under the purview of this Bill.

10th August 1956]

The Hon. Sri C. Subramaniam stated that homesteads would not come under the purview of this Bill. He would ask the Department to examine the position of Mulgeni tenants with reference to his superior landlord and the rent payable by him.

He then informed the members of the Committee that in the light of the decisions arrived at, the Bill would be redrafted. The Committee would discuss at another sitting in Madras the redrafted Bill and finalise it.

The Committee then adjourned.

Tuesday, the 17th July 1956.

The Joint Select Committee on the Madras Cultivating Tenants (Payment of Fair Rent) Bill, 1956 (L.A. Bill No. 4 of 1956), met in the Committee Room, Old Legislators' Hostel, Government Estate, Mount Road, Madras, at 11 a.m. on Tuesday, the 17th July 1956.

The following Members were present :—

The Hon. Sri M. A. MANICKAVELU (*Chairman*).
The Hon. Sri C. SUBRAMANIAM.
Sri R. S. ARUMUGAM.
Sri C. KANDASAMI.
Sri M. KANDASWAMY GOUNDER.
Sri P. G. KARUTHIRUMAN.
Sri M. MANICKASUNDARAM.
Sri M. S. MOGRAL.
Sri V. R. NAGARAJAN.
Sri G. NARAYANASWAMI NAIDU.
Sri S. PANCHAKSHARAM.
Sri S. RAMALINGAM.
Sri P. B. K. RAJA CHIDAMBARAM.
Sri K. RAJARAM.
Sri A. SAMBASIVAM.
Sri S. SWAYAMPRAKASAM.
Sri A. GAJAPATHY NAYAGAR.
Srimathi S. MANJUBHASHINI.
Sri S. NARASAPAYA.
Sri T. PURUSHOTHAM.

ASSOCIATE MEMBERS.

Sri K. BALASUBRAMANYA AYYAR.
Sri M. ETHIRAJALU.
Sri MOHAMED RAZA KHAN.

LEGISLATIVE ASSEMBLY
TRUTH ALONE TRIUMPHS

[10th August 1956

SECRETARIAT :

Sri T. HANUMANTHAPPA, *Secretary to the State Legislature.*
Sri G. M. ALAGARSWAMY, *Assistant Secretary.*

The Secretary to Government, Law Department, and the Secretary to Government, Revenue Department, were also present.

The Committee took up for consideration the Madras Cultivating Tenants (Payment of Fair Rent) Bill, 1956, as redrafted by the Law Department with reference to the decisions of the Joint Select Committee at its previous sittings.

Clause 1 (3).

Sri S. Swayamprakasam pointed out that difficulties would arise if the Bill was deemed to have come into force on the 1st day of April 1956 in view of the fact that provision had been made in Clause 13 of the Bill that a cultivating tenant who owned or who cultivated either as tenant or as owner or as both, an extent of land in excess of one veli was not entitled to the benefits of this Bill and also the harvesting of certain crops would be over by now. Sri S. Narasapaya stated that the provisions made in the redrafted clause might be allowed to remain. Sri P. B. K. Raja Chidambaram said that it might be laid down that the date from which the provisions of the Bill would come into force would be notified by the Government. Sri P. G. Karuthiruman wanted that the words ' 1st day of April 1956 ' should be changed to ' 1st day of September 1956 '. Sri A. Gajapathy Nayagar felt that no change need be made.

After some discussion it was decided that the words and figures ' 1st day of July 1956 ' be substituted for the words and figures ' 1st day of April 1956 '.

Clause 2 (*b*).

Sri S. Narasapaya stated that the definition of the ' cultivating tenant ' should cover the cases of those persons who cultivated lands by their own labour or under their personal supervision with hired labour. He also said that the definition of cultivating tenant should cover the case of a person who continued in possession of the land after the determination of the tenancy agreement. The first part was not agreed to as it was the intention of the Bill not to create any intermediaries and, as regards the second part, the Law Department was asked to make suitable changes on the lines of section 2 (*a*) (1) of the Cultivating Tenants Protection Act, 1956.

Clause 2 (*d*).

Sri S. Narasapaya said that the definition of " garden land " should be changed so as to bring in garden lands not irrigated by lifting water from wells, and that the following definition of " Garden land " as found in the Malabar Tenancy Act might be incorporated in the Bill, viz. :—

" ' Garden land ' means any land used principally for growing coconut trees or arec trees or both."

The Committee considered that this was not necessary as this Bill specifically excluded areas governed by the Malabar Tenancy Act.

10th August 1956]

Sri A. Gajapathy Nayagar suggested that the words " or other sources " might be added at the end of the definition after the word ' wells '. This was agreed to.

Clause 2 (*f*).

Sri S. Narasapaya stated that on account of any dispute arising out of the ownership of the land the tenant should not be put to any hardship as to whom he should pay the fair rent and that the definition of ' land owner ' would require to be modified to meet that object. After some discussion, the Committee felt that no change in the definition of ' landowner ' was necessary.

Clause 2 (*g*).

The Committee decided to delete the following words from the definition of " normal gross produce " :—

" that is to say, were neither unduly favourable nor unduly unfavourable " and " as determined by the Rent Court in accordance with such rules as may be prescribed ", and to make a provision taking power to make rules in respect of the latter.

Clause 2 (2).

This was approved.

Clause 3 (1).

In view of the change made in Clause 1 (3), this clause was amended as follows :—

" (1) With effect from the 1st day of July 1956, every cultivating tenant shall be bound to pay to the landowner and every landowner shall be entitled to collect from the cultivating tenant fair rent payable under this Act."

Clause 3 (7).

The sub-clause was amended as follows :—

" (7) The landowner shall bear all capital expenditure necessary to maintain the land and wells in a state of proper repair."

Clause 3 (9).

The Committee decided to delete words " wet " and " with chemical fertilisers " as the objective was to increase production from all classes of land.

Clause 4.

Sri S. Panchaksharam suggested that the fair rent in respect of dry land should be increased. Sri V. R. Nagarajan wanted that the fair rent in respect of dry land should be increased to 30 per cent. Sri P. B. K. Raja Chidambaram and Sri K. Balasubramanya Ayyar pointed out that a distinction should be made between wet lands served by first-class irrigation sources as in Tanjore and Tambaraparni delta areas, and wet lands in Chingleput and other

districts which were not served by such irrigation sources. Sri S. Ramalingam and Sri C. Kandaswamy stated that the rates agreed to should not be changed.

Sri R. S. Arumugam again raised the question of giving to the landowner one-fifth of the straw or stalk and stressed that inasmuch as difficulty was bound to arise in the sharing of straw or stalk the landowner should not be entitled to it. The Hon. Sri C. Subramaniam stated that the intention of the Government was that the landowner should receive 40 per cent of the gross produce as his share and that in respect of straw or stalk the landowner has now to be content with 20 per cent only and therefore no change was necessary.

The Hon. Sri C. Subramaniam wished to know from the Members of the Committee whether a provision should be made in the Bill making it compulsory on the part of the landowner to advance a sum of money not exceeding 10 per cent of the gross produce for manuring the land and the tenant reimbursing the same and making it as a first charge on his share. Sri S. Narasapaya, Sri S. Panchaksharam and Sri K. Balasubramanya Ayyar felt that compulsion would lead to bickerings between the landowner and the tenant and as such was not desirable. Sri P. B. K. Raja Chidambaram and Sri P. G. Karuthiruman felt that in the interest of increased production, it was desirable that some such provision was made.

After some discussion the Committee decided that for the present no provision be made in the Bill in respect of compulsory responsibility for manuring.

Clause 5 (2).

The words " the whole or " occurring in the clause were deleted.

Sri S. Ramalingam wanted that the proviso to the clause should be deleted as it would cause hardship to the tenant. He pointed out that in case the crops were affected by pest and the tenant made an application to the Rent Court before the harvest for remission of fair rent on that ground, the latter might insist on the tenant depositing the rent admitted by him to be due to the landowner before entertaining the application. In that case it would be very unfair to compel the tenant to deposit the fair rent even before the crop was harvested.

After some discussion the Law Department was asked to suitably amend the provisions in the proviso to the clause empowering the Rent Court to impose such conditions as it considered reasonable taking into account all the circumstances of the case including conditions as to deposit of admitted rent.

Clause 9.

The suggestion of Sri R. S. Arumugam to include the words " or any decree or order of a Court " after the words " and the cultivating tenant " was agreed to by the Committee.

10th August 1956]

Clause 13.

Sri P. B. K. Raja Chidambaram pointed out that the clause should clearly specify that the surrender should be done only at the end of the agricultural year. This was agreed to and the Law Department was asked to amend the clause suitably.

Clause 14.

The clause was amended as follows :—

"14. *Exemption.*—Nothing in this Act shall apply to any land during the period when such land is used for raising as main crop sugarcane, plantain or betel vines or any crop which does not give any yield for a continuous period of two years or more from the time of cultivation or to any contract merely for collection or harvesting of the produce of any land."

Clause 16 (3).

The following redrafted clause was then taken up for consideration :—

"All rules made and all notifications issued under this Act shall, as soon as possible after they are made, be placed on the Table of both the Houses of Legislature and shall be subject to such modifications by way of amendments or repeal as the Legislative Assembly may make within fourteen days on which the House actually sits either in the same session or in more than one session."

Sri T. Purushotham wanted that the Legislative Council should also be empowered to make modifications and alterations, by way of repeal or amendment, to the rules placed on the table of both the Houses of the Legislature. Sri K. Balasubramanya Ayyar also supported this view. The Hon. Sri C. Subramaniam pointed out that it was not practicable to do so and that the procedure suggested might cause delay.

The clause as redrafted was approved.

Sri S. Narasapaya pointed out that a special provision should be made in respect of the position of tenants in South Kanara district. Under the present Bill, the Mulgenidar, who was an intermediary between the landowner and the chalgenidar—the cultivating tenant, would get only the fair rent which would be less than the rent payable by him to the landowner. As such the Mulgenidars should be entitled to have a proportionate reduction in the rent payable by them to the landowner. This was agreed to by the Committee. The Law Department was asked to make a suitable provision in the Bill.

The question of exempting temple lands from the provisions of this Bill was then considered by the Committee. In view of the fact that even under the 40 : 60 per cent sharing of the produce contemplated under the provisions of the Bill the temples would be getting sufficient revenue, the Committee felt that they need not be exempted from the provisions of this Bill.

[10th August 1956

The Chairman was authorized to sign the report on behalf of the Committee.

The Committee decided that, in view of the changes made in the Bill, it should be republished. It also decided that Dissenting Minutes, if any, should be forwarded to the Legislature Secretariat before 24th July 1956. Copies of the Bill as finally redrafted would be circulated to the Members on 19th July 1956.

GOVERNMENT ESTATE,
MOUNT ROAD, MADRAS-2,
25th July 1956.

T. HANUMANTHAPPA,
Secretary to the State Legislature.

APPENDIX.

SUMMARY OF EVIDENCE TENDERED BEFORE THE JOINT SELECT COMMITTEE ON THE MADRAS CULTIVATING TENANTS (PAYMENT OF FAIR RENT) BILL, 1956 (L.A. BILL NO. 4 OF 1956), AT THE COMMITTEE ROOM. LEGISLATORS' HOSTEL (OLD), GOVERNMENT ESTATE, MADRAS.

I.

Friday, the 20th April 1956.

(1) *Sri N. Ramaswamy Ayyar, Vice-President, the Tiruchirappalli District Ryotwari Pattadars Federation,* (2) *Sri C. Ramaswamy Mudaliar, Joint Secretary, the Madras State Farmers' Association and* (3) *Sri T. D. Kuppuswamy Ayyar, President, the Sirugamani Landowners' Association.*

At the outset, Sri N. Ramaswamy Ayyar stated that besides representing his own association, viz., the Tiruchirappalli District Ryotwari Pattadars Federation, of which he was Vice-President, he was speaking on behalf of the other two associations also which did not have a separate case to present to the Committee and that after he had finished his points, the representatives of the other two associations might be allowed to supplement him if they wanted to do so.

To a question put by Sri S. Swayamprakasam, the witness said that he was representing the interests of the mirasdars and landowners.

The witness stated that he would take up such of the clauses in the Bill on which the associations had some comments to make.

Clause 2 (1) (c).—The witness took objection to the tenants alone being allowed to use hired labour. If the tenants were allowed to use hired labour, the landowners should also be given the same concession. Continuing, the witness stated that as there was a proposal to fix ceilings on holdings of landlords, in the case of the tenants also, the quantum of tenancy should be limited. He suggested that a ceiling of not more than 5 acres of wet land or its equivalent of dry land may be fixed.

Replying to a query from Sri K. Rajaram, the witness stated that normally, a family owning not more than 5 acres of wet land could cultivate the land without the help of hired labour.

10th August 1956]

In the matter of affording any protection under this Bill to the tenants, the witness wanted that such protection should be given only to those tenants who were in occupation of the land for 12 years or more as only then he would have acquired a status and standing which required extra protection. If a person was a landholder himself, he must not be eligible to come under the definition of " Cultivating Tenant ".

The witness also stated that the definition of a cultivating tenant should not include his heirs as it was not desirable to tie down the future generations also as cultivating tenants. He, therefore, wanted the deletion of the words ' and includes the heirs of such person ', in this sub-clause. He agreed with the intentions of the framers of the Bill that heirs of intermediaries should not have any right.

Clause 2 (*g*).—The witness stated that the definition of ' normal gross produce ' was very vague and that it should be clearly defined. Reverting to clause 2 (1) (*f*), he said that a landowner must be defined as a person who had the right to decide what crop should be grown in his land.

Dr. V. K. John wanted the witness to suggest a suitable amendment to the definition of ' normal gross produce '.

The witness replied that the definition should be split up into two parts, one relating to the kind of produce to be grown and the other relating to the quantity of the produce.

The Chairman told the witness that it related to the quantum of the produce only.

Sri K. Balasubramanya Ayyar pointed out that when they were considering the ' normal gross produce ", it was not passible to confine the definition to quantity alone.

The witness observed that even if they were to confine it to quantity alone, it must be fixed in an understandable way. It was very nebulous and this kind of a meandering definition was capable of bringing about a lot of frustration, bitterness and trouble in its actual application. Fair-play must be for both the tenants and the owners. In many places, there were written agreements and written lease deeds, for a period of 10, 12 or even 15 years. It should be fixed on the average lease amount minus a percentage, say 12 per cent They should take into consideration the average lease amount for 10 years or so from documents of unimpeachable variety.

Clause 4.—As regards this clause, the witness stated that it was a very extraordinary provision that whether it was dry or wet land or whether it was single or double crop land, 40 per cent of the gross produce would go to the landowner and 60 per cent to the tenant.

Dr. V. K. John asked the witness to state the prevailing percentage to which the witness replied that it varied between wet and dry lands and also as between wet land in one place and wet land in another place. Replying to further questions from the same Member, the witness stated that an average percentage of the gross produce could not be laid down as the share of the landowner nor was it possible to fix a maximum and minimum limit for such an average percentage as humanity did not submit itself to such kind of averages.

[10th August 1956

Dr. V. K. John again enquired whether it was the idea of the witness that no average should be fixed at all and that if one was fixed it should not be what was given in the Bill. The witness replied in the affirmative.

Sri A. Gajapathy Nayagar enquired whether the witness could suggest some working principle to fix the fair rent.

The witness replied that land could be divided generally into two categories. The first category was land irrigated by a flowing channel running close by without any effort on the part of the tenant. The other category was land irrigated by baling out water, which involved some labour. He suggested that in the case of the first category of land, the landlords' share might be fixed at 60 per cent and in the case of the second category, it might be fixed as 50 per cent of the gross produce.

He advocated 60 per cent of the gross produce as fair rent in the case of project-irrigated lands because the yield was greater there with lesser effort on the part of the tenant.

He did not see any justification for the Bill so soon after the passing of the Tanjore Tenants and Pannaiyal Protection Act, 1952, since conditions had not materially changed now.

Sri S. Swayamprakasam pointed out that the Tanjore Tenants and Pannaiyals Protection Act of 1952 was passed only as a temporary measure to meet an emergency. The witness replied that nearly four years of working of this Act should have given the Government an idea of its working and if they considered a reversal of the proportion fixed in this Act was necessary, the Government should state the reasons for their action.

The witness said that the 40 per cent fair rent mentioned in the Bill would not bring in a fair return to the investor. Elucidating the point he said that out of one acre of single crop wet land valued at about Rs. 2,000 he got 27 kalams of paddy of which 18 kalams went to him and 9 kalams to the tenant on a 66-2/3 per cent to 33-1/3 per cent basis. He paid a kist of 20 rupees and spent 30 rupees on manure. The 18 kalams fetched him about Rs. 162 of which his net income was Rs. 112. The tenant, on the other hand, from out of the Rs. 81 he got, spent only Rs. 15 or Rs. 17 for harvesting, etc. Answering a question from the Chairman he said he would like at least a 5 per cent return on the capital invested on land as the proposed 40 per cent would not give even a 3 per cent return.

Replying to a suggestion from Dr. V. K. John as to whether the landowners would accept bonds from the tenants who might buy their lands, the cost being paid over a period of years, the witness stated that he would prefer Government taking over the lands and issuing, if need be, even unredeemable 4 per cent bonds.

He thought that the Tanjore Tenants and Pannaiyal Protection Act which had ensured peace to a certain extent at least in Tanjore district could be extended to other areas.

Sri S. Swayamprakasam pointed out that conditions in other districts varied and the tenants there who had to work harder and who now got a share of 50 per cent would have to forego 10 per cent and get only 40 per cent. The witness stated that wherever the Tanjore

10th August 1956]

Tenants and Pannaiyal Protection Act, 1952, could with advantage be extended, it might be done and in regard to other areas some other formula should be devised.

The witness referred to the Explanations 1 and 2 under the proviso to clause 4 (1) (iii) and stated that regarding catch crops the share of the landowners should be one-fifth as in the Tanjore Tenants and Pannaiyal Protection Act, 1952, and that the share of the straw should be the same as in this Act, viz., ' the customary headloads '.

He also wanted that the landlord should retain the right to choose the kind of crops to be raised on his land by the tenants, for the simple reason that his interest in the land was paramount.

The witness then took up clause 3 of the Bill and wanted the deletion of clause 3 (2) (*a*), as the tenant was cultivating only another's land and it was but proper and just that he should pay fair rent in respect of the second crop also and should not take shelter under the proviso to clause 4 (1) (iii) that no double crops were raised during the five years immediately preceding the agricultural year in which application for determination of fair rent is made.

He also wanted the deletion of sub-clause (3) of clause 3, since there were crops like the jasmin flower which started yielding only in the 13th month of cultivation, and on this account, the tenant should not be allowed to walk away with the entire crop without paying any rent to the landlord. Then in the case of certain other crops, the first yield occurred in the 14th month of cultivation and the next one exactly ten months later and the result was, under the sub-clause, the tenant could walk away with the second crop, paying rent only in respect of the first crop, i.e., the crop which was shown in the previous agricultural years. As the witness felt exhausted, he said that he would offer some general remarks towards the close of the morning session and that the representatives of the other two associations might be heard in the meanwhile.

Sri C. Ramaswamy Mudaliar, Joint Secretary of the Madras State Farmers' Association, stated that fair rent should be fixed having regard to the nature of cultivation of each type of land. Project-irrigated lands should have one kind of fair rent, lands irrigated by water baled out by piccottah should have another and rain-fed lands should have yet another kind of fair rent. The fair rent should be such as to ensure for the investor a return of 6 per cent on the market value. Taking all the factors into consideration, he would generally put the fair rent as 50 per cent of the gross produce.

Regarding catch-crops, one-fifth of the produce or whatever the practice obtaining might constitute fair rent in respect of project-irrigated lands and 50 per cent might be the fair rent in respect of other types of lands. Regarding straw, the present practice might prevail. Unless the landlord was given 50 per cent of straw, he would not be able to maintain the cattle which he often lent to the cultivating tenants for ploughing.

He wanted a specific provision to prevent wilful neglect of cultivation by the tenant in order to coerce and intimidate the landowner with the object of forcing him to sell away his property.

[10th August 1956

The witness referred to the indiscriminate fragmentation of holdings going on in the State and said that it would affect food production adversely. Eighty per cent of the people who owned lands were poor small landowners and the provisions of the Bill should not be applied to these people as it would cause undue hardship. They should be exempted if they owned 5 acres and less of wet land or 25 acres and less of dry land from the operation of the Bill. Otherwise, the measure would open the flood gates of litigation.

Replying to a question by Sri S. Swayamprakasam, the witness stated that cultivation costs per acre came to Rs. 300 in his case and the average yield was 40 bags of paddy. The cost of spraying insecticides alone came to Rs. 50 per acre. Of course, the standard of cultivation in his case was rather high but the average land yielded 15 bags and even 20 bags of paddy in some cases where personal cultivation obtained and the cost of cultivation came to Rs. 100 roughly per acre.

Sri T. D. Kuppuswami Ayyar, President of the Sirugamani Mirasdars' Association, stated that a return of six per cent at least should be ensured for the landowner who was not idle but had to supervise his lands.

Referring to the memorandum submitted by his Association, the witness said that as regards fair rent, the landlord's share might be fixed at 20 per cent less than what he was now getting. The straw might be shared according to the usual practice. As regards catch-crops it should be divided on a 50:50 ratio as there was no justification to give the entire catch-crop to the tenant who did not have to put in any manual labour like ploughing. There should be a provision for resumption of land, as a tenant would become less inclined to work, if he was not to be removed under any circumstances. The owner should have the right to select the crops to be grown and there was no necessity to change the existing practice at all.

Making certain general observations, Sri N. Ramaswami Ayyar stated that, according to 1951 census, the total population of the Tiruchirappalli district was 29½ lakhs. Out of that, 14 lakhs were ryotwari patta-holders, 2½ lakhs were lease-holders, 4 lakhs were actual labourers and the balance were children. Two and a half lakhs of lease-holders were now sought to be given fair treatment affecting 14 lakhs of patta-holders thereby. Eighty per cent of the 14 lakhs of patta-holders owned only 5 to 10 acres of land. The normal yield from 5 acres of wet land in the case of single-crop lands would be 27 kalams and in terms of money it would be Rs. 1,250 or so. Accordiny to the existing provisions, the landlord was getting Rs. 800 and the balance of Rs. 450 went to the tenant. After making allowance for the payment of kist manure, etc., a landowner or pattadar would get only a sum of Rs. 50 per mensem. According to the proposed proportion of 40 per cent to the landlord and 60 per cent to the tenant, the land owner would get about Rs. 480 and the tenant would get a sum of about Rs. 720. After making due allowance for the payment of kist and other things, he would be getting a sum of Rs. 440 only which worked out to Rs. 36 or so per mensem. He strongly felt that there was absolutely no justification for interfering with the economy of the

10th August 1956]

landowner. The more and more they disturbed the economy of the landowners, the more and more would they be intensifying the problem of unemployment.

The Chairman pointed out to the witness that the impression that the tenant was walking away with the entire sum of Rs. 720 or so was not correct as he had to meet the cultivation expenses also.

The witness stated that there was the kist and the cost of manure which the landowners had to incur. He was only concerned with the problem of the landowners and not with that of the tenants.

Sri C. Kandaswami pointed out that, in most cases, the landowners were recovering the cost of manure from the tenants.

Sri S. Swayamprakasam enquired whether any of the witnesses could give the approximate cost of cultivation per acre per year for single-crop and double-crop lands.

One of the witnesses stated that, even in Tiruchirappalli district, it varied from place to place. However, it would come to Rs. 40 to Rs. 50 per acre in the case of single-crop lands and Rs. 100 or so in the case of double-crop lands.

Sri A. Sambasivam pointed out that it was necessary to bear in mind that the tenant had to depend on the land for his main income whereas the income from the land was only a subsidiary source for the landowner.

Sri Ramaswami Ayyar stated that only about 20,000 of the 12 lakhs of patta-holders would be having other occupations and the rest of them were those who owned 5 to 10 acres of land and were solely dependent on the income from the land for their existence. In the case of these persons, a larger share must be given. He also pointed out that some of the tenants were also having other subsidiary occupations. If it was necessary that the tenants should be given something more, it should come from coffers which were over-flowing and in trying to improve the lot of the tenant the mirasdars should not be made less fortunate than the tenants. The Government might subsidize some cottage industries, for instance, the Amber Charka, and make the tenants earn some more money.

(4) *to* (7) *Sri A. S. Narayanaswamy Iyer, President, Sri A. S. Kuppuswamy Iyer, Sri K. S. Veeraraghava Iyer and Sri P. N. Marthandam Pillai of the Tirunelveli District Ryotwari Landowners' Association.*

The President of the Association, Sri A. S. Narayanaswami Ayyar, said that the representatives of the Association interviewed the Hon. the Chairman of the Select Committee during his tour of that district and discussed all aspects of the Bill. They also held a conference and passed resolutions suggesting amendments to the various provisions contained in the Bill and had submitted a memorandum to the Joint Select Committee detailing in brief their objections to the Bill. The Tirunelveli district was peculiar in that they had the 'pattam' tenure or fixed grain rent unlike in other districts where there was the system of 'waram' sharing. Rent deeds were executed in some cases and in other cases though there were no rent deeds there was always an understanding fixing the rent payable. The lease was from year to year with the right of entry to the landowner at the end of the year,

after the harvest of the pishanam crop. The unit taken for this purpose was one seed 'kotta' of land that was roughly equal to 1·68 acres. One 'kotta' was equal to 112 Madras measures weighing 218 lb. So far as the best lands with assured water-supply in the Tambraparni basin were concerned, the 'pattam' or fixed rent was 21 kottas of paddy for one seed kotta of double-crop land. This worked out at one-third of the total gross produce to the tenant and two-thirds to the landowner. This was the traditional ratio of sharing the produce which has been in vogue from time immemorial. The lands were very rich except for parts in Nanguneri taluk and gave yields up to 42 'kottas'. The average price of an acre of land in that basin was Rs. 10,000 to Rs. 11,000. The cultivation expenses including the cost of manuring were borne by the tenants. Sometimes the landowner supplied farm yard manure for which he got straw in exchange from the tenant. The tenants did the manuring. The landowners advanced money to them for this purpose and also for cultivation expenses. But in many cases the tenants did not repay the advances. This was partly due to inability to repay and partly due to wilful neglect on the part of the tenants.

Asked by the Chairman whether the ryot was able to make both ends meet with only a third of the gross produce as his share which included the cultivation expenses also, the witness said it all depended upon the price factor. The cost of cultivation as worked out by the Agricultural Research Station, Ambasamudram, was 20 per cent of the gross yield which must be considered as the highest figure for the district. Generally the tenants did not apply as much manure as the owner-cultivators did and therefore the cost of cultivation to the ordinary ryots would work out to about 11 per cent.

Asked by Sri Swayamprakasam about the practice adopted by the landowners to see that the lands were properly manured by the tenants, the witness said that ryots who failed to do proper manuring were warned by the landowners and if the tenants neglected this aspect of cultivation continuously for four to five years, they were evicted. Actually evictions had not taken place on this account and the tenancy had continued from father to son. The problem in their district was mainly availability of water for irrigation. In places where the yields were not good, by mutual agreement between the landowners and tenants a portion of the fixed grain rent was remitted or they resorted to waram sharing.

The witness further submitted that 90 per cent of the holdings were medium and small holdings and the revision of the ratio to 40: 60 as between the landowner and the tenant would disturb their economy very seriously. There were several types of lands and if a uniform ratio were to be fixed it would work as a real hardship in many cases. If at all it was proposed by Government to increase the share of the tenants, the existing 'pattam' rent might be reduced by 12½ per cent.

Sri T. Purushotham asked the witness to state the basis for this reduction and whether the witness considered there was a justification for it.

The witness said that many of the tenants had lands of their own and houses too. The landowners had agreed to a reduction of 12½ per cent in their share of the produce as a compromise on account of

10th August 1956]

the persistent demands of the tenants on political considerations though the customary ratio of 33⅓ per cent for the tenants and 66⅔ per cent for the landowners had been working all right and gave sufficient relief to the tenant. Without any detailed investigation about the income, family budget and indebtedness of these small and medium-sized landowners, if the sharing of the produce were to be fixed at 40: 60 as between the landowner and the tenant, the small and medium-sized landowners who were already living on a subsistence economy would be driven out of their lands and forced to seek employment elsewhere. This aspect of the matter ought to be seriously considered by the Committee. While in the case of the bigger landowners this revision in the ratio would cause a steep drop in their entire income which they might not mind very much, the smaller landholders would be hard hit. Therefore such of those owners who paid a total assessment of Rs. 100 or less or whose holdings were five acres and below should be exempted from the operation of this Bill.

Answering a question put by Sri C. Kandaswami, the witness said that, while the landowner's income worked out to roughly Rs. 200, it worked out to Rs. 250 for the tenant.

The witness further submitted that the landowners neither had the right to decide the crops to be raised on his lands by the tenants nor a share in the produce of the catch-crop. He was deprived of all sense of ownership. He would therefore lose the incentive to maintain or increase production. Though the tenant did not become the owner of the land, he became the favoured tenant. Even with indifferent cultivation he would be enabled by the reduction proposed in the rent payable to the landowner to get as much as he was getting before. The production would thus be affected. If it was the intention of Government to increase production from land, the revised ratio proposed would seriously affect production and also the small and medium-sized landowners. Further the owners had no right to resume the lands for personal cultivation. This disability would be detrimental especially to the small owners. This should be rectified. A ceiling might be fixed in the case of big landowners and others paying a total assessment of Rs. 100 or whose holdings were 5 acres of wet and 20 acres of dry lands should be exempted from the operation of the Bill and allowed to resume land for personal cultivation.

Sri C. Kandasamy pointed out that a number of tenants would be affected if resumption were to be allowed as suggested by the witness. The witness pointed out that though the lands were to be resumed for personal cultivation, yet the tenants would continue to work on the lands and a fair wage might be fixed for them. The owners would pay any wage that might be fixed by the Government.

Sri S. Swayamprakasam said that many of the owners were not acquainted with the cultivation methods and they were therefore content to receive their share of the produce. They might not all of a sudden be able to resume the land and cultivate it properly. The witness pointed out that though it might be true of absentee owners residing in cities, there were many widows, orphans, and minors in the villages. They or their agents might take up personal cultivation instead of depending on this 40 per cent of the share.

The witness submitted that if Government would not agree to the suggestion made by the Association to reduce the existing ' pattam '

[10th August 1956

rent by $12\frac{1}{2}$ per cent and fix it as the fair rent, the Government might fix 55 per cent as the share of the owners in respect of first-class lands with unfailing sources of water-supply and 50 per cent in respect of other lands.

The Chairman pointed out that in certain States, the rents were fixed in multiples of tax paid on the land. He said the lands in the State have been classified according to 'tharam' and asked the witness whether he would agree to such a procedure being followed in this State. The witness said that it might be adopted though there might be difficulties in fixing a uniform rate for the entire State. Whatever rate the Government might fix, the landowners should be assured of a six per cent return on the capital invested.

Sri C. Kandaswamy pointed out that though it was stated by the witness that the tenants' share was $33\frac{1}{3}$ per cent, actually the tenants in Ambasamudram and Kadayanallur areas got only 15 to 20 per cent. The witness said that he did not know even of a single case where the rent was less than one-third of the gross produce.

To a question put by Sri R. S. Arumugam, the witness said that if resumption of lands was permitted, such of those who were capable of cultivating the lands with hired labour would do so and obtain more yield and profit while others might continue to lease out the lands to tenants.

In conclusion the witness wanted that the definition of 'cultivating tenant' as embodied in the Tanjore Act should be adopted in the Bill for the entire State as otherwise it would create a number of intermediaries. The landowner should be given a share in the catch crops. The catch crops should be clearly defined in the Bill so as not to include commercial crops such as onions, chillies, etc.

Sri P. N. Marthandam Pillai (Tirunelveli) wanted to add a few remarks to what was already said by the previous witness. He wished that all these land reforms could be undertaken after about ten years during which period 'village reconstruction' work could be undertaken so that the difficulties in the way of implementing the provisions of the proposed Bill would have been removed by then. He suggested that a firka or a large village or a group of small villages might be taken as a unit for this work, and the work could be entrusted to the Village Panchayat by transferring the revenues of the area for the development of that area. He also pointed out that the Central Government also was proposing to take the village as the unit for development purposes. In effect he wanted this legislation to be postponed for the present. He was of the opinion that the tenants did not command enough financial resources. Actually, handing over the lands to impecunious tenants would result in the deterioration of cultivation methods and production. Even if co-operative societies were started to finance them, they had no securities to offer. This sort of experiment at land reform would be detrimental to the whole country as it would create great hardships for the small landholders. He stressed that while helping one set of people, the other set should not be denied their normal chances for a better life.

On the question of fixing the rent, he agreed with the suggestion of the Hon. Minister that the kist might be taken as the basis and this could be worked out further.

10th August 1956]

As regards sharing of the produce, the witness said that the provision to share it on the threshing floor was fraught with difficulties, as a landowner having different pieces of land could not be present at the same time at all the different threshing floors and it was also difficult to get this work done by agents. Instead, he wanted that the share of the owner might be paid in cash.

When Sri P. G. Karuthiruman suggested that if the produce was shared in kind, it would be advantageous to both, the witness said that supervision and sharing was difficult as he had already pointed out.

Lastly, the witness said that Tirunelveli consisted of deltaic and non-deltaic areas and the latter were very backward. For the past eight years people there were raising crops with much difficulty in such backward areas. If it was now proposed to hand over the lands to tenants, there would be a serious setback in the cultivation operations and in the end it would affect production.

(8) *Sri N. M. Adyanthayya, Chairman, the South Kanara Landholders' and Agriculturists' Association.*

Sri N. M. Adyanthayya said that South Kanara district materially differed from other districts in that it was inhabited by communities which followed the Aliyasanthanam Law under which there were large families of many members without any division. This law had been recently amended, but the families had not yet been divided. Because of the provisions of this legislation under discussion, when they actually got divided, the divided members would have no land to cultivate since they were not given the right of resumption of land for personal cultivation. Therefore, it was necessary to make a provision that when the Aliyasanthanam families got divided, each divided part of the bigger family might have some 5 acres for personal cultivation. The peculiar position of South Kanara should also be borne in mind, with reference to the 'Mulgeni' or permanent tenancy system also.

He also drew the attention of the Committee to the fact that while the Bill referred only to single and double-crops in South Kanara there were three crops. The holdings in that district were all very small. There were about 160,000 pattadars out of which there were only about 80 who paid kist of Rs. 1,000 and more. Persons paying an assessment of Rs. 10 or so were about a lakh and those who paid less than Rs. 50 and Rs. 100 were nearly 24,000. Therefore, the majority were small holders and it would be a great hardship if these small holders were deprived of their lands and if their income was reduced. He wanted that the 'fair rent' should be fair both to the tenant and the landholder.

In most cases, the lease deeds mentioned cash rents fixed some twenty years ago at pre-war rates. This should be changed according to the present rates and crops grown now.

On the question of sharing at 40 and 60 per cent of the gross produce the witness said that the 40 per cent to the owner was too low and suggested that the proportion might be 50 and 50. With reference to sub-clause (2) of clause 4, the witness said that the owner would actually get only 30 per cent where water was baled; but in South Kanara the natural mode of cultivation was baling by picottah, as there were no irrigation channels. The witness wanted the Committee to remember this aspect.

[10th August 1956

The witness said that as there were three crops in South Kanara and as the Bill referred only to two crops, he wished to stress that the third crop should not be misconstrued as a catch crop and that the owner should have his natural share of the third crop also. It was made clear to the witness that where the raising of a crop involved extra work and expenditure, it would be treated as a catch crop.

In the matter of raising more than one crop in a single crop land, provision should be made to prevent the tenants from evading payment of rent by rotation of crops every two years or so. To a question from the Chairman the witness said that the crop to be raised should be determined by the tenant in consultation with the landholder.

Sri P. Ranganatha Punja explained the difficulties of the Aliyasanthanam Law and the necessity for the recent amendment Act providing for compulsory division of families. He said that when families were going to be divided soon, the junior members so parting should have the facility for undertaking personal cultivation of lands.

Most of the lands, the witness said, were on hill sides and irrigation was mainly from wells and rain water. In all these cases, water had to be baled. So specific provision should be made in respect of these cases, as otherwise, simply because in the natural course of cultivation baling is resorted to, the owner would be deprived of a portion of even the 40 per cent fixed in the Bill.

The witness wanted that the Explanation 1 of clause 2, sub-clause (2) of clause 2 and sub-clause (1) of clause 4, should be read together and a decision taken. Otherwise, there will be great difficulty as most of the lands in the district were three crop lands.

The witness wanted that the expression 'catch crop' should be fully explained in the Bill.

The witness expressed the desire that they did not want to bargain with the Government but they felt that Mysore State with which they would be merged had not got the experience or knowledge of South Kanara which had been all along with the Madras State.

(9) *Sri K. Doraiswami Raju of Tiruchirappalli.*

He represented that he had about 3 acres of land in Tiruchirappalli and was employed in the railway. He was likely to retire soon and there was no provision for him to undertake personal cultivation of his own lands. He read to the Committee his letter published in a newspaper setting out the above views, and wanted that provision should be made for resumption of land for personal cultivation at least in the case of small landholders.

II

Saturday, the 21st April 1956.

(10) *Sri R. Krishnamurti Ayyar, Secretary, Tanjore District Landowners' Association.*

Sri R. Krishnamurti Ayyar, at the outset, expressed the heartfelt thanks of the Tanjore District Landowners' Association to the Members of the Joint Select Committee for having given them an opportunity to give evidence before the Committee at least in respect of the Madras Cultivating Tenants (Payment of Fair Rent) Bill, 1956.

10th August 1956]

The witness stated that unlike other districts in the State, the Tanjore district had already had its instalment of land reform by the passing of the Tanjore Tenants' and Pannaiyals Protection Act, 1952, and the very fact that this Act had been very successful in that district, showed that the mirasdars there had realized the spirit of the times and were offering their co-operation to see that the Act worked well.

The witness agreed that according to the socialistic pattern of society, a certain amount of land reform was necessary to reduce the disparity in the income of the various classes of the people. But the question to be considered was the way in which that was to be done. There were two ways of doing it. One was to completely eliminate the landowner and distribute his lands to the landless peasants in such a proportion as not to give rise to disparity, at any rate, for a certain period though disparities were bound to arise after a certain number of years, say ten or fifteen years. The other was to keep him under the present economic structure of society and reduce his share of the income, that is, rent. He thought that the Bill before the Committee had adopted the latter method so that the landowners might not be eliminated altogether.

To an enquiry from Dr. V. K. John, the witness stated that he totally agreed with the principle underlying the Bill but that did not mean that the landowners should be eliminated. If they had to exist, the rent should be fixed at such a level as to allow them to play their role in the economic life of the country.

Then, he referred to the Preamble of the Bill and pointed out that the areas governed by the Tanjore Tenants' and Pannaiyals Protection Act, 1952, had not been excluded from the provisions of the Bill as was done in the case of the areas governed by the Malabar Tenancy Act. In the Tanjore district the rent had been regularized and it could also be exempted.

Intervening the Chairman pointed out that the Malabar Tenancy Act was a permanent measure whereas the Tanjore Tenants and Pannaiyal Protection Act was a temporary measure. Something more had therefore to be done for the Tanjore district and not for the Malabar district.

The witness thereupon stated that if that were the case, he would submit that the rate of rent fixed in the Tanjore Act was so satisfactory that there was no case for revision at all and that the same proportion as in the Tanjore Act could be adapted in the present Bill also if the object was to give a fair share to the tenant.

To an enquiry from Dr. V. K. John, whether the witness favoured the fixation of rent on a uniform basis and whether the proportion fixed in the Tanjore district could be applied to other districts also, the witness stated that in the nature of things the rent could not be uniform. So far as the lands in the State were concerned, a uniform or flat rate of rent could not be levied. There were so many kinds of lands irrigated through different sources and they were classified by the Revenue Department as such. For instance, even other Committees, like the Subrahmanyam Committee and the Sub-Committee on Land Reforms of the Tamil Nad Congress Committee which had already gone into the question, had recommended different rates of rent for different kinds of land. If the reform had to be implemented

[10th August 1956

on scientific lines and a happy solution had to be found for the vexed problem troubling the State, there should be proper classification of lands and varied rates of rent based on such classification.

At this stage Sri V. R. Nagarajan pointed out that no difficulty would arise as the normal gross produce had to be shared on a percentage basis between the landowner and tenant.

The witness stated that fertile lands would yield more than non-fertile or secondary types of land. For instance, the tenant in the Tanjore district would be getting something more than what a tenant in Tiruchirappalli or Karur or Coimbatore would be getting because the same plot of land which yielded 100 kalams of paddy in the Tanjore district would not yield the same quantity in Coimbatore due to the non-fertility of the soil.

To a question from Sri K. Rajaram, whether the mirasdars in Tanjore would not also be getting more than what the mirasdars in Coimbatore would be getting, the witness replied in the affirmative and said that a tenant would be satisfied with even one acre of land in the Tanjore district but he would not be satisfied with one acre in the Coimbatore district but would demand 15 acres of land. So, small holdings existed in the Tanjore district on a large-scale and the share given to tenants there was just and equitable in view of the fertility of the soil and the lesser amount of work that they had to do.

When Sri C. Kandaswamy pointed out that irrespective of the size of the holdings, both the tenant and the landowner in different places would be getting the same income, the witness stated that, that was not the case in the Tanjore district. In many villages there, more than 5 acres of land were being cultivated by a tenant. In some cases even 10 acres of land were being cultivated by a tenant. The witness further stated that the point raised by Sri Kandaswamy would be pertinent if the Bill also contemplated a limit on tenancy cultivation. So the question of fixation of fair rent was intimately connected with the limit on tenancy cultivation and could not be separated. If the share of the tenant had to be increased, naturally a limit had to be placed on the extent of land to be cultivated by a tenant. He suggested a limit of 5 acres of wet land to be cultivated by any tenant.

At this stage, the witness referred to the argument raised in some quarters that though the Planning Commission had recommended only 25 per cent for the landowners, the Bill had provided more than that. But he contended that there was a wrong reading of the recommendation. The Planning Commission, in order to ensure that a fair wage or share was given to the cultivator had suggested the figure of 25 per cent for landowners in places where even that was not given and not to fertile areas like Tanjore.

The witness then dwelt on the advantages of waram cultivation and the disadvantages of lease cultivation and felt that the present Bill favoured the latter system than the former one, viz., the waram system. There was no point in fixing the fair rent on the basis of gross produce. The fixation of rent might be left to the parties concerned.

When Sri Ramalingam pointed out that there was provision in the Bill for revision of the rent, the witness contended that according

10th August 1956]

to his reading, there was no such provision. Therefore, he suggested that in the case of disputes only, they might go to the Court for revision. Such a provision had been made in the Tanjore Tenants' and Pannaiyals' Protection Act which should be adopted in the present Bill also. In his opinion, the fixation of fair rent would be a precursor of the death-blow being given to the waram system which was the best one if the landowners were to exist.

When Sri C. Kandaswamy pointed out that the waram system did not exist in any place in the Tanjore district, the witness stated that in many places it was being followed. For instance, in the Mellathur village in the Papanasam taluk, it was being followed. The witness challenged Sri Kandaswamy to cite a single case of lease cultivation there.

Intervening, another witness, Sri Narayanaswami Iyer, pointed out that in order to avoid the difficulty of going to the threshing floor and getting the produce harvested under the personal supervision of the landowner, the yield was estimated and a lease deed was executed. It was therefore not a lease system but only a waram system.

To an enquiry from Sri C. Kandaswamy whether the Tanjore District Landowners' Association of which he was the Secretary, would be ready to share the produce on that basis, the witness, Sri R. Krishnamurthi Ayyar, replied in the affirmative.

At this stage the witness referred to that part of the Memorandum submitted by the Association dealing with 'Fair Rent' and pointed out that taking 5 acres of single crop wet land in the Tanjore district yielding 75 bags as a normal holding for a tenant, under the Tanjore Act, the net income of the landowner would be 34 bags and the tenant 28 bags after meeting harvest charges in common. Whereas under the present Bill, for the same extent of land yielding 81 bags inclusive of harvest charges, the net income of the owner would be only $25\frac{1}{2}$ bags as compared to the income of $36\frac{1}{2}$ bags for a tenant.

Replying to certain questions from the Chairman, the witness stated that the proportion of fair rent fixed in the Tanjore Act should be adhered to in the present Bill also. The landowner should have the right to determine the crop to be raised and that instead of one-fifth of the share of the catch-crop as at present, it should be divided half and half.

As regards dry lands, the witness had no comments to make. Sri V. Narayanaswami Ayyar (another witness) intervening said that as regards dry lands, landowners would be prepared to have a 40 per cent share excluding the kist.

(11) *Sri V. Narayanaswami Ayyar, Secretary, Nannilam Taluk, Manakkal Circle Ryots' Association.*

Sri V. Narayanaswami Ayyar stated that the main criterion in the fixation of fair rent should be whether the tenant got a fair margin of wages for the labour put by him. It should not be considered that merely because landowners were getting a good return from their lands, the tenants also should be given some thing more than what they were getting. Further, in this connection, the investment made by the landowners should also be taken into consideration. In the

[10th August 1956

case of lands which yielded a larger percentage of return, naturally the money invested on them was also greater. Besides, most of the lands were owned by small and middle class people. Therefore, the main criterion should be as already stated whether the tenant got a fair share for the labour put by him. Even according to the report of the Tamilnad Congress Sub-Committee on Land Reforms, the tenants were now getting even more than fifty per cent of the total produce. This was also in accordance with what their Chief Minister had been saying, namely, that the produce should be divided between the landowner and the tenant on a 50 : 50 basis. He agreed with the figures given in the Tamilnad Congress Sub-Committee's report on Land Reforms, namely, that that the tenant should be given 16-2/3 per cent of the produce for his labour, 16-2/3 per cent of the produce towards the cost of seeds, manure, etc., and 6-2/3 per cent of the produce towards the cooly hire for employing casual labour. He was of the view that the sharing of the crops between the landowner and the tenant should be on a 60 : 40 basis as was prevailing now under the Tanjore Tenants' and Pannaiyals' Protection Act, 1952. He was also for exempting from the provisions of the enactment all small landholders owning 6-2/3 acres and less.

To a question from the Chairman as to the cost of cultivation, Sri R. Krishnamoorthy Ayyar, Secretary, Tanjore District Landowners' Association, stated that the cost of cultivation worked out to 28 per cent, according to the figures given by them in their memorandum.

To another question from the Chairman, the witness stated that on an average the amount of kist paid would work to about 8¾ or 9 per cent of the value of the gross yield.

(12) *Sri N. S. Ayyar, Secretary, Nannilam Taluk Landowners' Association, Nannilam.*

Sri N. S. Ayyar, stated that the framers of the Bill had assumed that all landowners or mirasdars were rich and that all tenants were poor and said it was a fundamentally wrong assumption. The majority of ryots owned lands less than ten acres in extent and, according to the figures he had with him, 89 per cent of the pattadars in the entire State owned lands less than 10 acres in extent. The condition prevailing in Tanjore district were more or less the same as in the rest of the State. The words "Rent" and "Tenant" were a misnomer in the context of ryotwari holdings. The ryots received no rent from anybody but they gave a portion of the produce to the cultivator in lieu of daily wages. The land itself was not given for rent. A single cultivator could not by himself cultivate the lands. They had to engage daily labour for digging, plucking the seedlings, transplantation and weeding and harvesting. There were old ladies who owned few acres of land. They could not by themselves cultivate the lands and therefore they had to hire labour for cultivation purposes. The total number of cultivating tenants would be very few while the number of persons who worked on daily wages would be larger in number. Therefore, in defining 'cultivating tenants', those that cultivated lands by hired labour should be left out of that definition. Further, including "heirs" of the tenant in the definition would lead to difficulties. According to the provisions of the Bill, in the event of the death of a tenant leaving an old wife or an infant, the

10th August 1956]

heirs would be entitled to ask for the possession of the land irrespective of the fact whether they were able to cultivate the land efficiently or not.

With regard to the definition of ' landowner ', those owners who owned small extent of lands should be exempted.

Coming to the share of the produce for the tenants, the witness stated that he had been told by many tenants themselves that the share allotted in the Bill for the tenants was very high. In this connection he stated that he did not possess even a single cent of land and that he was not saying things with any selfish motive.

Clause 4 (1) of the Bill stated that in the case of single crop wet land, 40 per cent of the normal gross produce should be the fair rent. He was of the view that no land could be classed as single crop wet land and that a double-crop could be grown on any land but the yield only would be very poor. Suppose, Sir, a land yielded 10 kalams of paddy if only a single crop was raised. According to the provisions of the Bill, the tenant would get 6 kalams and landowner would get 4 kalams. Supposing, a double crop was raised in that land, each crop would yield 5 kalams of paddy. The tenant according to the provisions of the Bill would get three kalams in the first crop and the entire five kalams in the second crop, while the landowner would get only two kalams. This would work to only 20 per cent of the gross produce and not even 40 per cent as had been provided in the Bill.

Sri C. Kandaswamy pointed out whether he had taken into account the cultivation expenses in raising two crops. The witness pointed out that actually ' Ottadi ' and ' Kuruvai ' seeds were both sown at the same time though they were harvested separately on two different occasions.

With regard to catch-crops, he was of the view that the landowner should be given 50 per cent of the produce.

Usually catch-crops were either blackgram or greengram. But according to the provisions of the Bill, even second crops might come under ' catch-crops '. It was very wrong to allow that. Catch-crops must be properly defined, and landowners must be given 50 per cent of the same as his share. The same thing applied in regard to division of straw also.

Lastly, he would plead for including a provision in the enactment itself to enable the owner of the land to resume it for his personal cultivation. This must apply particularly to persons who owned 10 acres and less of land.

(13) *Sri K. Kanakasabesan, Ryot and Treasurer, Taluk Agricultural Association, Mayuram.*

Sri K. Kanakasabesan stated that the provisions made in the Bill regarding fair rent, were very unfair to landowners. In his taluk, every tenant cultivated at least four to five acres. In every year a tenant was at present getting 15 kalams of paddy as his share of profit and for 5 acres he would be getting 75 kalams of paddy. Further he would get something more from catch-crops and also by working on other people's lands during the harvest season. On the

[10th August 1956

whole he would be getting about 100 kalams and this would fetch a price of Rs. 600 according to the market rates now prevailing. For earning this amount he had to put in only four or five months' work. A Government official with so much of responsibility would not even get this much for his work throughout the year.

Further, it was not, as if most of the tenants were very poor. On the other hand, most of the mirasdars were very poor owning only two acres or less of land. Even the houses occupied by mirasdars were very poor compared to that occupied by tenants. The tenants usually owned 3 acres of land and in addition they would take 10 acres of land on lease. Further, while in industries and other sectors people were allowed to earn Rs. 25,000 and more it was not known why there should be a limitation on the income from one sector, namely, agriculture alone.

For nearly six or seven months in a year the cultivators had no work to do and to enable them to earn some money during this period, The Government might start some industries and utilize the services of those employed in agriculture during the off-seasons.

There should also be a provision in the Bill for change of tenancy even though in actual practice only in exceptional cases tenants were changed. There should be no provision for giving fixity of tenure to tenants in the Bill. The landowner should be given powers to enable him to change tenants whenever he wanted, for failure to pay rent, etc.

To a question from the Chairman the witness stated that the average income of the landowner from a land, 5 acres in extent, would be Rs. 200 or Rs. 250 while that of the tenant would be about Rs. 600. To another question from Sri K. Rajaram whether the sharing of the produce between the landlord and tenant could be fixed on that basis, the witness stated that it should be fixed as laid down in the Tanjore Tenants and Pannaiyal Protection Act.

(14) *Sri A. N. Subramania Ayyar on behalf of the landowners of Mayuram taluk, Anatandavapuram P.O., Mayuram taluk, Tanjore district.*

The witness was of the view that the Tanjore Tenants and Pannaiyal Protection Act was working very well and that it would not be advisable to replace that Act by any other enactment at the present juncture whereas it was the sincere wish of himself and other landowners of Mayuram that the actual tiller of the soil should be benefited by any land reform, they felt that the present fair rent Bill would not benefit him at all. The intermediary stood to benefit much. Moreover, the fixation of a uniform fair rent on the basis of 40 per cent to the owner and 60 per cent to the tenant for all classes of land was not justifiable. Hence there was no necessity for the present Bill now.

The witness stated that if the Government sincerely wanted the tiller of the soil to become the owner of the land, they could directly buy the lands from the landowners and distribute them to the tenants. There would be a more straightforward method rather than reducing the share of landlord in the produce to the barest minimum of 40 per cent which would hit him hard. But so long as the landlord has the

10th August 1956]

right of ownership over his land, he should be entitled to a just share in the produce, viz., 60 per cent of the produce as fixed under the Tanjore Tenants and Pannaiyal Protection Act.

Attention was also drawn by the witness to sub-clause (ii) of clause 4 of the Bill which states: subject to the provisions of sub-section (2) fair rent shall be—

(ii) in the case of single crop wet land, 40 per cent of the normal gross produce of the principal crop or its equivalent in money value.

The witness wanted a more precise definition for the word "principal crop".

The Chairman replied that the crop that produced the maximum yield was the principal crop. Naturally the first crop yielded more than the second crop.

The witness answered that it was not always the case that the first crop yielded more than the second crop. The landowner should also be given a share in the catch-crop.

The Chairman said that, that aspect of the matter would be looked into.

(15) *Sri R. Chidambaram, Peruvalanallur P.O. (via) Puvalur.*

Asked by the Chairman to be brief, the witness stated that because of the present Bill, the following would be the result:—

(1) the "tharam" of the land would go down,

(2) production would decrease,

(3) quarrels between landlords and tenants would increase,

(4) village politics would deteriorate, and

(5) litigation would increase.

The witness was of the view that once the tenant was assured of a fixed "waram" the incentive to produce more would not be there and therefore it would be advantageous to have "kuttagai" system rather than "waram".

So far as "betel-vine" was concerned, it was a three-year crop. For the first year there would not be any benefit. Only in the second and third years, the crop would yield some benefit. But every year the tenant who had taken it on "kuttagai" was paying between Rs. 300 and Rs. 600 to the landlord. The same was the case with regard to "plantains" also. For sugarcane, which began to yield after one year, the "kuttagai" ranged between Rs. 4 and Rs. 4½ per cent of land.

The witness was of the view that it would be better if the Select Committee were to tour each and every taluk and after studying local conditions fix the fair rent in respect of the crops he had mentioned above.

(16) *Sri M. Ganesa Iyer, B.A., B.L., Retired District Munsif, 163 IX-a, Cross Thillainagar, Woraiyur, Tiruchirappalli.*

The witness said that he viewed this question from two aspects. First of all there was no necessity for the cultivating tenants to be given any special treatment. If this was not accepted, then the

[10th August 1956

question of fixation of fair rent arose. The witness stated that these two aspects had been broadly discussed in the memorandum he had submitted.

The witness said that whereas the Tanjore Tenants and Pannaiyal Protection Act placed certain restrictions on the rights of tenants, the present Bill gave them a right.

Sri S. Swayamprakasam asked the witness whether his object was to see that the exclusive rights now enjoyed by the landlords were not in any way diluted.

The witness replied that so long as private ownership was recognized in the land and so long as the landlord had the right of ownership over the land, it was but fair and just that he should be allowed to exercise his right and that he should be given a decent share in the produce.

According to the witness the present fixation of rent as 40 per cent of the gross produce for all lands was not correct. The rate should vary for first, second and third-class lands as defined in the Revenue Board's records. While it was just and reasonable that the tenant should be ensured a decent standard of living, the fair rent should be determined in such a way as not to reduce the landlord's share to a pittance. Therefore, it would be better if they were to fix the size of a "family holding". The tenant should be given a "living wage". For this purpose a village committee could be formed in each village.

Asked by Mr. S. S. Kolkebail whether this would not lead to quarrels among members of the Village Committee, the witness replied that if no third party intervened, the Village Committees would function smoothly. The witness also stated that he had discussed this question in broad detail in the memorandum he had submitted to the Joint Select Committee.

The witness stated that after studying the problem in detail, he had come to the conclusion that the extension of the Tanjore Tenants and Pannaiyal Protection Act to other parts of the State would be the most beneficial method which would yield the desired results.

Sri S. Swayamprakasam said that he could not accept such a view because the tenant in Tanjore worked for a lesser number of hours to raise his produce because of abundant water-supply from the Cauveri whereas the tenant in Salem or Coimbatore had to toil from morning till night to bale out water for his fields either from a well, or a nearby tank. As such the tenants in Salem or Coimbatore should be entitled to a higher share than a tenant in Tanjore.

The Chairman said that the several points mentioned by the witness would be taken note of by the Committee.

(17) *Sri R. Krishnaswami Ayyar, No. 4, New street, Chidambaram.*

Introducing himself as a retired officer of the Hyderabad State and as a cultivating tenant at present, the witness stated that as things stood at present the Government should do nothing at the present juncture to disturb the relationship between the landlords and tenants. As a result of the present Bill, quarrels between the tenants

10th August 1956]

and landlords would be on the increase. The present legislation singled out a minority of owners who by hard work in different walks of life earned their income, saved part of it and applied it to the buying and development of agricultural lands. Inasmuch as it was the responsibility of the State to give protection to the minorities, the witness stated that it would be better not to disturb the Tanjore Tenants and Pannaiyal Protection Act which provided for a 60 per cent share to the landlord and a 40 per cent share to the tenant and which proportion was quite a reasonable one.

(18) *Sri S. Muthukumaraswamy Pillai, President, Tholudur Project Landowners' Association, Kottattai, Tholar Post, Vridhachalam taluk, South Arcot district.*

The witness was of the view that the most practical step would be to divide the gross produce between the tenant and landlord in the proportion 50: 50, rather than the present proportion as stated in the Bill, viz., 60: 40. So long as "kuttagai" was regularly paid, the lessee could continue, but if he failed to pay the "kuttagai", the landlord should have the right to dispense with his services and appoint a new lessee. The landlord should also have the right to determine which variety of paddy should be grown. It is he who should decide that and not the tenant. A proper share in the straw should also be given to the landlord. The maximum number of acres which a tenant could cultivate should also be fixed, as otherwise some tenants would become very rich.

(19) *Sri M. A. Venkatarama Ayyar, Model Farm holder, South street, Mudikondan, Tanjore district.*

The witness was of the opinion that division of produce on the threshing floor was not a practical proposition as there was the possibility that in the "poradi" the tenants would contrive to secrete the paddy in the haystack.

Sri S. Panchaksharam said that after all they had to depend on the honesty of the tenants.

The witness said that fixation of rent as 40 per cent for all type of lands was not correct and that they should have varying rents for the first, second and third-class lands as defined in the Revenue Board's records.

According to the witness, 10 per cent of the gross produce must be retained by the landlord for manuring purposes from the tenant's share, as the tenants did not usually take care to manure the lands. So long as the land was owned by the landowner it must be manured by him. The minimum produce that should be raised should also be fixed, as otherwise the tenant would be indifferent. Such a provision was not there at the present moment in the Bill. As in the Tanjore Tenants and Pannaiyal Protection Act, 1952, owners of small units that is, those owning one veli and less should be exempted from the operation of this Bill. Persons whose income from their lands was less than Rs. 1,000 annually should be given exemption. The tenant after paying his rent should get a rent clearance certificate from the landlord and only after getting the rent clearance certificate he should be allowed to work in the next season. The landlord should have the right to decide the nature of the crop to be raised and there should

be an upper limit for the holdings to be taken on lease by a cultivating tenant. In conclusion, the witness added that Government could try to raise the wages by general legislation.

(20) *Sri S. Suryanarayanan, Tamilnad Kodikal Vivasaigal Sangham, Madurai.*

The witness said that betel-vine was a three-year crop. In the first year the yield would be very limited. In the second year the yield would be one-half of the total yield and in the third year the yield would be about one-half of the second year produce. On account of betel-vine cultivation, the soil became loose. Two years' cultivation of paddy was necessary to make the soil hard again. A betel-vine cultivator would not take to the cultivation of paddy and so he was obliged to give up the land to a paddy cultivator at the end of three years. Once he gave up the land, there was no guarantee that he would get it back for resuming betel-vine cultivation. A census of lands where betel-vine was grown during the last 12 years should be taken and they should be set apart for betel-vine growers so that by alternately growing betel-vine for three years and paddy for two years, they would be having enough land available for betel-vine cultivation.

The rent for betel-vine land was computed in terms of cash on the basis of average paddy cultivation and the tenant had to pay the cash rent for three years in one lump-sum. Provision might be done to enable them to pay the rent in three instalments every year as in the case of paddy lands. The cash rent would be roughly 50 per cent after deducting cultivation expenses. In Madurai district the rent varied from Rs. 500 to Rs. 1,500 per acre.

The witness then presented a supplemental memorandum.

(21) *Sri Krishnaswamy, North Mangudi village, Papanasam taluk, Tanjore district.*

The witness said that the cultivation expenses for two crops would come to 27¼ kalams in terms of paddy and the total yield would be 57 kalams. The net paddy, after deducting cultivation expenses, was about 30 kalams and this could be shared in the proportion of 55 per cent for landowners and 45 per cent for the tenant.

He had been cultivating 26 acres for the last two years. He had a pair of bullocks and a servant under him. He used to take ploughs on hire during the ploughing season. He had also borrowed for cultivation expenses.

The witness said that the owner of the site on which a tenant put up his house should be compulsorily made to sell the site to the tenant.

(22) *Sri P. Sivagurunatha Pillai, President, Tanjore District Vivasaigal Sangam.*

The witness said that the people of the State generally were under the impression that Tanjore was a very heavy paddy-producing area and that the people there were rich. This was an erroneous impression, as about 5 lakhs of people in the Tanjore district had no food to eat.

10th August 1956]

The maximum extent that a self-cultivating tenant could hold could be fixed at 5 acres. The rent should be 75 per cent of the gross produce for the tenant and 25 per cent for the landowner. He owned a small extent of land and also took some land on lease. Though the Tanjore Tenants and Pannaiyal Protection Act was in force in the Tanjore district, it was not followed in actual practice. It was not at all respected. A tenant who wanted to present a petition under that Act had to spend nearly Rs. 15. As he could not afford this expenditure, he did not go to the court.

During normal seasons, 60 per cent of the produce for the landowner and 40 per cent for the tenant would be all right. But in times of drought, storms or floods and pest attack, the tenant incurred loss and he must be protected against this loss. Therefore, the proportion of 60 per cent for the tenant and 40 per cent for the landowner as proposed in the Bill should in no case be changed in favour of the landowner.

The entire produce of the catch-crop should go to the tenant. In some memoranda presented to the Joint Select Committee by certain people of Tanjore district, it was mentioned that the produce of the catch-crop would be as much as 4 or 5 bags. The produce would not be so much. It would be only about ¼ or ½ bag.

Replying to a question, the witness said that nearly 75 per cent of the Harijans were only labourers.

(23) *Sri Mannadi Nayar, Deputy Commissioner for Hindu Religious and Charitable Endowments, Coimbatore,* (24) *The Personal Assistant to the Commissioner for Hindu Religious and Charitable Endowments and* (25) *The Assistant Commissioner for Hindu Religious and Charitable Endowments, Madurai.*

The witnesses said that they had come there to represent the views of only the department.

Sri K. Balasubramanya Ayyar said that when the department was heard, it was but proper that the views of the lessees of lands belonging to religious institutions should also be heard.

The Personal Assistant to the Commissioner promised to send 40 copies of the memorandum prepared by the department to the Joint Select Committee.

The Deputy Commissioner, Coimbatore, said that a circular was issued to the trustees and executive authorities of almost all the leading institutions to make the necessary representations before the Select Committee. He was only voicing the views of the department and it was open to those who took exception to these views to appear before the Joint Select Committee and represent what they had to say.

The point that the department would like to stress was that the Bill, if it became law, would hit the religious institutions hard and that therefore the Government should either exempt those institutions from the operation of this law or they should undertake to compensate the institutions for the loss sustained by the diminution in their income. The Bill was evidently designed to protect the tenants from the oppression of private landowners. If religious institutions were

[10th August 1956

to be regarded as private landowners, then difficulties would be experienced not by the owners, namely, the religious institutions, but by the innumerable families that were supported by these institutions. The Srirangam Devasthanam was supporting not less than 500 families.

The Madras Hindu Religious and Charitable Endowments Act enjoined on each religious institution to provide for (1) dittam (carrying on the rituals and ceremonies), (2) the due discharge of all liabilities binding on the institution under which item would come the establishment charges, (3) the repair and renovation of temples, (4) the reserve fund, (5) contribution to Government, and (6) payment of audit fees, etc. If the institutions were to get only 40 per cent. they would not be in a position to meet all these statutory obligations.

Religious institutions had three types of land—lands given, endowed or belonging to them. If the income from these lands diminished, services would have to be curtailed and the people who would be hit would be, not the donors, but the families who served the institutions, and the services were bound to suffer if this Bill was passed into law. A distinction should be made between private lands and institutional lands. Therefore, he pleaded for exempting from the operation of the Act lands belonging to the institutions under the control of the State. There was an exemption for communal lands in the Malabar Tenancy Act. An exemption similar to that in the Estate Land (Rent Reduction) Act might be given in respect of institutions controlled and supervised by the State.

Reply to a question by Sri S. Swayamprakasam as to what he would do if there was a drought continuously for four or five years and there was no income at all, the Deputy Commissioner, Coimbatore, said that he would borrow in the hope that there would be better times in the future.

Continuing the Deputy Commissioner said that a religious institution paid all the taxes which a private landowner paid and also something extra by way of contribution to the Government.

Sri S. S. Kolkebail asked the Deputy Commissioner to illustrate by figures as to how a particular religious institution stood to lose by the present Bill.

Sri S. Panchaksharam asked the Deputy Commissioner to take some prominent temples in Tanjore district and give the Joint Select Committee figures relating to their income before and after the passing of the Tanjore Tenants' and Pannaiyal Protection Act, so that the members of the Joint Select Committee could know as to how much the temples had lost due to the Tanjore Tenants' and Pannaiyal Protection Act of 1952. It would give them an idea as to how much those temples would lose by the present Bill also.

The Deputy Commissioner agreed to furnish necessary information in that connexion to the Committee.

Sri P. B. K. Rajachidambaram said that inasmuch as the temple lands were leased out in public auction, there was healthy competition among the bidders and as such the income of the temples actually rose. He asked the Deputy Commissioner to state whether this was not a fact.

10th August 1956]

The Deputy Commissioner replied that no doubt they were getting good income because of these public auctions but his main object in placing his views before the Committee was to impress the fact that if this Bill were to become law, thousands of families who depended on the religious institutions for their livelihood would be thrown in the streets. That was why before the Bill became law, they wanted to place their views before the Committee. Moreover certain provisions of the present Bill ran counter to several sections of the Hindu Religious Endowments Act, which had cast on them the duty to protect all the religious institutions. For instance the provision in the Bill that 60 per cent of the gross produce should go to the tenant, would reduce the income of several big temples which in turn would affect several hundreds of families who depended on the income of those religious institutions for their livelihood. Some sort of permanent tenancy was now being created. That was why they wanted all lands owned by temples and other religious institutions under the control of the Hindu Religious and Charitable Endowments Board to be exempted from the operation of the present Bill.

Under the Hindu Religious Endowments Act, they were bound to protect the religious institutions. They were bound to observe the religious rituals. But under the present Bill, the income of the religious institutions would considerably be lessened and as such he was afraid that they would not be in a position to observe all the religious ceremonies, which under the Hindu Religious Endowments Act they were in duty bound to perform.

The Chairman asked the Deputy Commissioner to illustrate by facts and figures (without arguing on a hypothetical basis) as to how a religious institution stood to lose by the present Bill. As suggested by Sri S. Panchaksharam, the Chairman wanted the Deputy Commissioner to give the figures in respect of the income of some prominent temples in Tanjore district and other districts also before and after the passing of the Tanjore Tenants' and Pannaiyal Act so that they could know as to how much those religious institutions had lost by the introduction of that Act.

The Deputy Commissioner replied that the Commissioner might perhaps be in a position to furnish the necessary figures to the Committee if a written request was made to him.

The Deputy Commissioner said that some provisions of the present Bill ran counter to some sections of the Hindu Religious Endowments Act. They had mentioned all those points in their memorandum. He would plead that paragraph 12 of their memorandum should be looked into carefully.

The Deputy Commissioner also wanted a correct definition for the word "cultivating tenant" as follows:—

"Provided that a lessee of lands who does not cultivate the entire lands taken on lease directly by himself or by any members of his family shall be deemed to be intermediary and not entitled to the benefits of the Act."

The Chairman said that it was not their object to reduce the income of the religious institutions by the present Bill and said that the Joint Select Committee would take into account all the points mentioned by the witness.

[10th August 1956

(26) *Sri M. Venkataswami Reddiar, Secretary, South Arcot Agriculturists' Association.*

He said that the benefits of this Act should be confined only to the cultivating tenants and not to middlemen. In South Arcot ownership of 5 acres was considered a luxury. If a owner should not have more than five acres, necessarily the cultivating tenant should not be placed on a higher position.

This Act ought not to override the existing written tenancy contracts. In South Arcot district, written contracts were based on usage and the terms of tenancy were equitable and fair. Generally the Government ought to encourage written contracts and not encourage the evading, ignoring or bypassing of written contracts. This Act should be applied only in those cases where there were no written contracts.

He made another suggestion quite apart from this Bill. If there were disputes or misunderstandings in regard to terms of the tenancy between a landlord and his tenant, they could be decided by land tribunals. He was suggesting land tribunals only for settling the terms of tenancy and not for any other purpose. Where a dispute under the Act arose, people would prefer the jurisdiction for deciding it being given to a Civil Court rather than to a Revenue Court. The general impression was that Revenue Courts were under the influence of politics and politicians. Civil Courts commanded greater confidence from the public than the Revenue Courts and there was a better appreciation of law and facts by the Civil Courts.

Tenancy system was not an evil by itself. Economists and others who had bestowed thought on land problems had conceded that tenancy system was a necessary incidence in the human relationship in the enjoyment of property. When a landowner fell ill or was otherwise incapacitated, he had necessarily to lease out his land. Females who could not look after the lands had to lease out the land. So it was not for the purpose of only rack-renting or exploiting the tenants that lands were leased out. Small landowners leased out their land for want of credit facilities. Now the credit facilities had become frozen with the advent of some of the Acts to give relief to indebted ryots. While the Government had fixed the maximum rate of interest for lending to agriculturists, it must be within the knowledge of the members of the Committee and others that the rate of interest at which they were able to secure loans was much higher.

The tenancy right should not be made inheritable. Such a thing as occupancy rights or kudiwaram right was unknown in ryotwari tenure. The landowner should not be debarred from resuming the land for personal cultivation after every five years

The Association which he represented did not agree with the rent fixed in the Bill. It had suggested 60 per cent for the landowner and 40 per cent for the tenant, in respect of lands which had first-class irrigation sources. This proportion was based upon local practice. Fifty per cent for the landowner and the tenant might be adopted where the irrigation sources were not dependable.

So far as dry lands were concerned, fifty-fifty was the basis on which the produce was shared in his district. This was quite fair and could be continued.

10th August 1956]

The Government could help the tenants by giving them greater credit facilities. If the Hon. Minister, the Chairman of the Committee, wanted to move with the times, he could reduce the share of the landowner by 5 per cent.

Sugarcane and betelnut were grown in South Arcot. The value of 10 tons of sugarcane was generally taken to be the money rental per kani or 1-1/3 acre. The yield would range from 40 to 50 tons. In terms of money, the landlord's share would be about Rs. 400, and the tenant also would get about Rs. 400 or Rs. 500 after deducting the cultivation expenses. The same rental basis was adopted for betelnut also. For both sugarcane and betelnut the rent adopted was only cash rent.

(27) *Sri K. K. Menon, Executive Officer, Tiruchendur Devasthanam.*

The witness said that Tiruchendur Devasthanam had probably the largest estate. It got more than 5,000 kottas of paddy, each kotta being about 112 measures. It got nearly Rs. 2 lakhs worth of produce from the land. It was stated by one of the hon. Members that the expenditure in temples was practically not benefiting the poor people. He wished to point out to the hon. Members that if the Bill was passed as it was, it was likely to benefit only the middlemen and not the tenants. In Tiruchendur temple on an average 160 measures of rice were cooked every day for "neivedhyam." After the cooked rice was offered to the Deity, they were distributed as balls of rice. One measure of rice was converted into eight balls of equal size. The archakas took about 50 balls and the remainder was sold at 9 pies per ball. Each archaka might get Rs. 2 to Rs. 3 per day by selling the rice balls which fell to his share. He got a salary of only Rs. 5 per month and this was a source of supplementary income to him. He had duty only for five days in a month. These 160 measures of rice were feeding 1,280 people or roughly one-tenth of the population of Tiruchendur at a nominal cost of 9 pies.

It was not possible to say how this Bill would affect the income from the temple land, because they had no information as to how much the actual tenant produced. The lands were leased out in public auction. They were split up into units of 10 to 15 acres and each unit was auctioned separately.

Religious institutions should be treated differently from private landowners. This special treatment had been accorded in the Malabar Tenancy Act and also in some Acts of the Andhra State. In the Inams Bill, a special rate of compensation had been provided for temples. Temples were institutions which were supervised by the Government.

The witness said that he would be submitting to the Committee a list of amendments that he proposed to the Bill.

(28) *Sri S. T. Krishnaswami of Srirangam.*

The witness said that he had already submitted a memorandum giving his views on the Bill. If the object was to help the tenants and poor labourers, he was afraid that this Bill would not fulfil that object. Only the intermediaries would be benefited by this Bill.

[10th August 1956

The clause defining ' cultivating tenant ' should be so modified as to confer benefit only on the actual cultivator, that is the person who employed his personal labour.

At some time or other, a minimum wage had to be fixed for agricultural labour and if it came into effect some years later, the tenants who would have to pay their hired labour at this rate would again clamour for a reduction in the rent payable to the landowners. So he suggested that the passing of this Bill might be postponed till a minimum wage for agricultural labour was fixed.

(29) *Sri Rajagopala Iyengar, Karur.*

The witness pleaded for a more precise definition of ' main crop '. Usually by the term " catch-crop " was meant only blackgram and greengram. As a result of new experiments cotton was also grown on paddy lands in the off-season and attempts were being made to include " cotton " also in the category. The witness pleaded very strongly for the non-inclusion of cotton, a high value commercial crop, in the term " catch-crop ". He also wanted that in every crop the landowner should have his share.

(30) *Sri M. Subbarayan, Chidambaram Taluk Mirasdars' Association.*

The witness stated that because they were nearing the fag end of the day, he would list out the eight points which he wanted to place before the Committee and which were as follows:—

(1) Uniform fixation of fair rent for all lands should not be there. It should vary according to the nature of the soil.

(2) The present fixation of 40 per cent of the gross produce as the fair rent is arbitrary. Sixty per cent of the gross produce as fixed under the Tanjore Tenants' and Pannaiyal Protection Act would be the correct rent. If however a further increase was felt necessary, 50 per cent of the gross produce could be fixed as fair rent. That should not be lowered.

(3) The landlord should have the right to decide the crop that should be raised.

(4) The landlord should have right to get a share in the second-crop also.

(5) The landlord should have a share in the straw and catch-crop.

(6) Small landowners owning less than one veli should be exempted from the operation of the present Bill.

(7) There should be a limit to the extent of land that a tenant should cultivate.

(8) There should be a forfeiture clause to the effect that any tenant failing to pay the rent at the end of a year would forfeit his tenancy right.

The witness then withdrew.

10th August 1956]

(31) *Sri M. L. Thangavelu Pillai, Musiri Taluk Landowners' Association, Tiruchirappalli district.*

The witness stated that the total cultivation expenses for one acre in double-crop land in one year came to Rs. 70-8-0 *plus* Rs. 62-8-0 totalling Rs. 133. The income from that one acre for one year was 38 bags. Deducting 25 bags for "kuttagai", the tenant got 13 bags of paddy. At the rate of Rs. 12 per bag of paddy, the cost of this came to Rs. 156. Adding to this the money he would get for his share of the paddy in "poradi" and the cost for the straw bundles, the total income he would get was Rs. 156 *plus* Rs. 32 *plus* Rs. 38= Rs. 226. Deducting from this his cultivation expenses for one year which was Rs. 133, the tenant got Rs. 93 as net income. The net income for the mirasdar was Rs. 275. Therefore it would be better if the rent was fixed at Rs. 60 per cent of the gross produce as defined in the Tanjore Tenants' and Pannaiyal Protection Act.

The witness stated that whatever might be the fair rent that would be finally fixed by the Committee, the sooner it was fixed, the better it would be. A period of suspense gave rise to misunderstandings and quarrels.

TAMIL NADU LEGISLATIVE ASSEMBLY
வாய்மையே வெல்லும்
TRUTH ALONE TRIUMPHS

தமிழ்நாடு சட்டமன்றப் பேரவை
TAMIL NADU LEGISLATIVE ASSEMBLY
வாய்மையே வெல்லும்
TRUTH ALONE TRIUMPHS